

САНДРА БРАУН
ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН НА
КАРНАВАЛА

Превод от английски: Пенка Стефанова, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Ще се отърве. — Бърк Базил изправи пръстите на дясната си ръка, след това ги стисна силно в юмрук. Това несъзнателно движение напоследък му бе станало навик. — Няма начин да го осъдят.

Капитан Дъглас Пату, началник на отделите „Наркотици“ и „Нравствен“ на Нюорлианското полицейско управление, въздъхна обезкуражено:

— Може би.

— Няма „може би“. Ще се отърве — повтори упорито Бърк.

След малко Пату попита:

— Защо Литръл назначи точно тоя си помощник за прокурор по делото? Пришълец е от Севера, живее тук само от няколко месеца. Уисконсин или каквото там беше. Той не схвана... нюансите на този процес.

Бърк, който се беше загледал през прозореца, отново се обърна към стаята.

— Пинки Дювал ги схвана много добре.

— Тоя златоуст кучи син! От всичко най-обича да прави полицейското управление на пух и прах и да кара всички нас да изглеждаме некадърници.

Макар да го бе яд да прави комплимент на адвоката, Бърк каза:

— Трябва да признаеш, Дъг, заключителната му реч беше блестяща. Страхотно антиполицейска и абсолютно на страната на правосъдието. Всичките дванайсет съдебни заседатели попиваха всяка негова дума. — Той погледна часовника си. — Оттеглили са се от трийсет минути. Сигурно след около още десет ще свършат.

— Наистина ли смяташ, че ще стане толкова бързо?

— Аха. — Бърк седна на очуканото дървено кресло. — Всъщност, като си помислиш, нямахме никакъв шанс. Който и от прокуратурата да бе поел случая, колкото и фамозен театър да е игран от двете страни, тъжният факт си остава един и същ: Уейн Бардо не е натиснал спусъка. Той не е изстрелял куршума, който уби Кев.

— Иска ми се да бях получавал по петак за всеки път, когато Пинки Дювал го каза по време на процеса — отбеляза мрачно Пату. — „Моят клиент не е изстрелял фаталния куршум.“ Припяваше го като монах молитвата си.

— За съжаление това е истината.

Бяха предъвквали тази тема хиляди пъти; размишляваха и умуваха, но винаги се връщаха на онази неотменима, неоспорима, противна истина: обвиняемият по делото — Уейн Бардо, технически погледнато, не беше застрелял детектив сержант Кевин Стюърт.

Бърк Базил потърка уморено очите си, под които имаше тъмни сенки, отмахна назад рошовата си вълниста коса, приглади надолу мустак и избърса неспокойно длани о бедрата си. Присви пръстите на дясната си ръка. Накрая опря лакти на коленете си и втренчи празен поглед в пода, мрачно прегърбен. Пату го изгледа критично.

— Изглеждаш ужасно. Защо не излезеш да изпушиш една цигара?

Бърк поклати глава.

— Кафе? Ще отида да ти го донеса, да не се срещаш с журналистите.

— Не, но все пак благодаря.

Пату седна на стола до Бърк.

— Хайде да не го отписваме съвсем. Съдебните заседатели са измамна работа. Може да мислиш, че ще затворят някое копеле, пък то си излиза оттук като свободен човек. Друг път си абсолютно сигурен, че ще го оправдаят, а те се произнасят, че е виновен и съдията решава да му даде максимална присъда. Никога не може да се каже.

— Сега мога — рече Бърк с упорито примирение. — Бардо ще се отърве.

Известно време никой не каза нищо, с което да наруши тягостното мълчание. След това Пату отбеляза:

— Днес е годишнината на мексиканската конституция.

Бърк вдигна поглед.

— Моля?

— Мексиканската конституция. Приета е на пети февруари. Забелязах го в календара на бюрото си тази сутрин.

— Ъхъ.

— Не се казваше преди колко години. Предполагам, че са двеста.

След като изчерпаха тази тема, отново млъкнаха и всеки потъна в мислите си. Бърк се опитваше да си представи как ще се съдържи през първите няколко секунди след произнасянето на присъдата.

От самото начало знаеше, че ще има процес. Пинки Дювал нямаше намерение да се пазари клиентът му да се признае за виновен и да получи по-малка присъда. Бърк също така знаеше какъв ще е изходът от процеса. Сега, когато часът на истината приближаваше, ако предположението му се окажеше правилно, той трябваше да се приготви да посрещне яростта, която знаеше, че ще изпита, когато види Бардо да излиза невредим от съдебната зала. Дано Бог го спреше да не удуши копелето с голи ръце. Едра шумна муха, нетипична за сезона и зашеметена от инсектициди, по някакъв начин бе влязла в малката зала на Общинския нюорлиански съд, където безброй други прокурори и обвиняеми се бяха потили, очаквайки присъдата на съдебните заседатели. В отчаяните си опити да избяга, мухата се блъскаше самоубийствено в стъклото на прозореца. Горкото насекомо не можеше да разбере, че това е безнадеждно. Не осъзнаваше, че изглежда като пълна глупачка с напразните си опити, колкото и юначни да бяха.

Бърк се изсмя гъгнещо и самопрезрително. Виждаше общите неща между себе си и мухата и знаеше, че е обречен на провал.

Когато на вратата се почука, двамата е Пату се спогледаха, после погледнаха съдия-изпълнителката, която беше надникнала вътре.

— Върнаха се.

Докато вървяха към вратата, Пату погледна часовника си и измърмори:

— Дявол да те вземе. Десет минути. — След това погледна Бърк. — Как го правиш този номер?

Но Бърк не го слушаше. Вниманието му бе съсредоточено върху отворените врати на съдебната зала в края на коридора. Зрителите и журналистите се вливаха в нея като римляни в Колизеума, които се канят да гледат как лъвовете ще разкъсват мъченици.

Кевин Стюърт — съпруг, баща, адски добро ченге и най-добрият му приятел — бе станал мъченик. И подобно на много мъченици от историята, смъртта му бе в резултат от предателство. Някой, на когото Кевин се беше доверявал; бе смятал, че е на негова страна; че поддържа каузата му, прикрива гърба му, се бе оказал предател. Някое

ченге беше предупредило лошите, че добрите момчета са тръгнали към тях.

Едно обаждане от някой от отдела — и съдбата на Кевин бе определена. Наистина бе убит по време на служба, но от това не ставаше по-малко мъртъв. Беше загинал ненужно, кърваво. Този процес просто го доубиваше. Този процес представляваше отнемащо много време и пари упражнение, което обществото правеше, за да изглежда по-нормално, че пуска този боклук на свобода, след като е отнел живота на един прекрасен човек.

Подбирането на съдебните заседатели бе продължило две седмици. В крайна сметка прокурорът беше подплашен и надхитрен от адвоката — бляскавия Пинки Дювал, който бе използвал всички възможности, за да подбере свършеното жури за клиента си без почти никакво възражение от противната страна.

Самият процес бе продължил само четири дни. Но краткостта му ни най-малко не отговаряше на интереса към крайното решение. Прогнози не липсваха.

На сутринта след инцидента началникът на полицията беше цитиран да казва:

— Всеки наш офицер чувства загубата и я приема лично. Кевин Стюърт беше уважаван и харесван от колегите си. Използваме всичките си налични ресурси, за да проведем цялостно и задълбочено разследване на смъртта на този забележителен полицай.

„Това би трябвало да е съвсем леко дело — бе изразил становището на редакцията някакъв умник от «Таймс Пикаюн» в деня, в който бе започнал процесът. — Нечувана грешка от страна на полицейското управление причини смъртта на един от неговите служители. Трагично? Определено да. Но за извинение да се хвърли вината върху един невинен жертвен агнец?“

Авторът не смяташе така.

„Окръжният прокурор пилее парите на данъкоплатците, като принуждава невинен гражданин да бъде съден по скалъпени обвинения — процес, предназначен да спести на Нюорлианското полицейско управление публичното унижение, което заслужава заради

този инцидент. Гласоподавателите ще направят добре, ако си спомнят този фарс, когато окръжният прокурор Литръл се кандидатира повторно.“

Последният цитат принадлежеше на Пинки Дювал, чийто клиент — „невинният гражданин“ Уейн Бардо, имаше списък с предишни арести, по-дълъг от пътя над езерото Понтшантрейн.

Участието на Пинки Дювал в който и да било съдебен процес гарантираше обширно отразяване от медиите. Всички на обществена служба, всяко избрано длъжностно лице искаше да се присъедини към страната победител за безплатна реклама и използваша процеса на Бардо като форум за своята платформа, каквато и да бе тя. Наоколо щедро се ръсеха спонтанни мнения — като мъниста през карнавала на Блажния вторник^[1].

В контраст, от нощта на смъртта на Кев Стюърт, лейтенант Бърк Базил поддържаше упорито, презрително мълчание. По време на предварителното разглеждане на процеса, въпреки всички искания за издаване на решения, подадени от двете страни в съда, сред неистовата шумотевица, сътворена от медиите, не бе приписано нищо, което може да се цитира, на мълчаливия офицер от „Наркотици“, чийто партньор и най-добър приятел беше загинал от огнестрелна рана в нощта на провалената акция.

Сега, когато се опита да влезе в съдебната зала, за да чуе присъдата, един репортер бутна микрофон пред лицето му и го попита дали има нещо да каже. Краткият отговор на Бърк Базил беше:

— Да. Върви на майната си!

Репортерите усетиха, че капитан Пату притежава известна власт и го задържаха, когато той се опита да последва Бърк в съдебната зала. Изявленията му бяха значително по-дипломатични, отколкото на подчинения му, но той заяви категорично, че Уейн Бардо е отговорен за смъртта на Стюърт и че справедливост ще има само ако журито го обяви за виновен. Бърк вече се беше настанил, когато Пату дойде при него.

— Сигурно не й е много лесно на Нанси — отбеляза последният, докато седеше.

Вдовицата на Кев Стюърт беше седнала на същата редица, но от другата страна на централната пътека. От двете ѝ страни седяха родителите ѝ. Бърк се наведе леко напред, срещна погледа ѝ и кимна окуражително. Тя се усмихна унило в отговор с не повече ентузиазъм от неговия.

Пату ѝ махна за поздрав.

— От друга страна, е стар боен кон.

— Аха, когато съпругът ѝ е застрелян, можеш да разчиташ на нея да се представи на нужната висота.

Пату се намръщи на сарказма на Бърк.

— Това е неуместна шега. Знаеш какво имах предвид.

Бърк не каза нищо. След малко Пату попита с пресилено нехаен тон:

— Барбара ще дойде ли?

— Не.

— Мислех, че ще присъства, за да те поддържа морално, ако нещата не потръгнат, както искаме.

Бърк не се впусна да обяснява защо жена му е предпочела да не присъства на процеса, а просто рече:

— Каза ми да ѝ се обадя веднага щом разбере.

От противоположните лагери се излъчваха коренно различни настроения. Бърк споделяше преценката на Пату, че помощникът на окръжния прокурор се е справил нескопосано с работата си. След като изкара вяло процеса, сега седеше на масата, пускаше обърнатия с гумичката надолу молив и го оставяше да отскача от бележника, в който нямаше нито една записка. Левият му крак подскачаше нервно. Изглеждаше така, сякаш би искал да прави каквото и да било друго, включително да седи на зъболекарски стол, само не това.

По същото време на масата на защитата Бардо и Дювал сякаш си казваха шепнешком някаква шега. Двамата се кискаха зад шепи. На Бърк му бе трудно да определи кого презира повече — професионалния престъпник или също толкова престъпния му адвокат.

Когато вниманието на Дювал беше отвлечено от един от неговите помощници и се обърна настрана, за да прегледа някакъв документ, Бардо се облегна назад, склочи пръсти под брадичката си и впери поглед в тавана. Бърк сериозно се съмняваше, че кучият син се моли.

Сякаш повикан от острия поглед на Бърк, Бардо се обърна и впери в него жестоки тъмни очи, в които сигурно никога не се бе появявала и искрица съвест. Тънките като на гущер устни се разтвориха в смразяваща усмивка.

След това му намигна.

Бърк щеше да скочи от стола си и да се хвърли към Бардо, ако Пату, станал свидетел на наглия жест, не го бе сграбчил за ръката.

— За бога, не прави глупости! — рече ниско и напрегнато той. — Ако си изпуснеш нервите, ще заиграеш по свирката на ония копелета. Ще придадеш истинност на всички отрицателни твърдения, които се изказаха за теб на процеса. Ако това искаш — давай!

Отказвайки да удостои укора дори с отговор, Бърк отдръпна рязко ръка от началника си. Все още нагло усмихнат, Бардо се обърна напред. Секунди по-късно призоваха за ред в съдебната зала и съдията зае мястото си. С глас, сладък като сока, който капеше от орловите нокти лятно време, той призова всички да се държат тихо и прилично, когато бъде произнесена присъдата. След това помоли помощника си да извика съдебните заседатели.

Седем мъже и пет жени се настаниха на заседателната ложа. Седем мъже и пет жени бяха гласували единодушно, че Уейн Бардо е невинен за застрелването на детектив сержант Кевин Стюърт.

Бърк Базил очакваше точно това, но му бе по-трудно да го приеме, отколкото си бе представял, а си го бе представял невъзможно.

Въпреки нарежданията на съдията, зрителите не сдържаха, нито прикриха реакциите си. Нанси Стюърт нададе остър вик, след това се свлече на стола си. Родителите ѝ застанаха между нея и камерите и хищните репортери, които се струпаха около нея.

Съдията благодари на съдебните заседатели и ги разпусна. След това, когато процесът бе закрит официално и на висок глас, безполезният прокурор бързо прибра празния си бележник в новичкото кожено куфарче и пое забързано по централната пътека, сякаш току-що бяха обявили, че в сградата има пожар. Избягваше погледите на Бърк и Пату.

Бърк запечата в ума си изражението на лицето му, което сякаш казваше: *Грешката не е моя. Веднъж печелиш, веднъж губиш. Но каквото и да става, в петък все си дават заплатите, така че ще го преглътна.*

— Задник! — промърмори Бърк.

Както можеше да се предположи, на масата на защитата царуваше въодушевление и съдията се беше отказал да го контролира. Пинки Дювал говореше сладкодумно пред микрофоните на журналистите. Уейн Бардо пристъпваше от крак на крак в скъпите си обувки и със самодоволно отегчен вид протягаше напред ръце, за да покаже маншетите си. Копчетата за ръкавели с камъни проблясваха на светлините на телевизионните камери. Бърк забеляза, че мургавото му чело дори не беше изпотено. Кучият му син бе знаел предварително, че ще се измъкне, също както и че ще надхитри всички.

Пату, който играеше ролята на говорител на управлението, от както бе станал инцидентът, замесващ неговата служба, бе зает да отстранява репортерите и техните въпроси. Бърк наблюдаваше Бардо и Дювал, докато победоносно си проправяха път през тълпата журналисти към изхода. Не избягваха микрофоните и камерите. Всъщност Дювал обичаше рекламата, затова се наслаждаваше да бъде в центъра на събитията. За разлика от прокурора, те не бързаха да излязат, в действителност дори се бавеха, за да получат славословията на поддръжниците си. Нито пък избягваха да гледат в очите Бърк Базил. Напротив, всеки от тях забави крачка, когато стигна до края на редицата, където беше застанал Бърк и свиваше и отпускате конвулсивно дясната ръка до тялото си. Всеки от тях сметна за важно да го погледне право в очите.

Уейн Бардо дори стигна дотам, че се наведе напред и прошепна омразния, но безспорен факт:

— Не аз застрелях онова ченге, Базил, а ти.

[1] Последният ден преди Великите пости (ам.) — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Реми?

Тя се обърна и отмахна кичур коса от челото си с облечената си в ръкавица ръка.

— Здравей. Не те очаквах.

Пинки Дювал мина по пътеката на оранжерията, прегърна я и я целуна силно.

— Спечелих.

Тя отвърна на усмивката му:

— Така си и мислех.

— Още една оправдателна присъда.

— Поздравления.

— Благодаря ти, но това едва ли беше предизвикателство. —
Широката усмивка някак противоречеше на скромността му.

— За един не толкова блестящ адвокат щеше да бъде.

Поласкан от похвалата ѝ, той се усмихна още по-широко.

— Отивам до кабинета си да се обадя на няколко места, но когато се върна, ще празнуваме. Роман е готов и чака с хората си. Всъщност, докато влизах, забелязах, че пристигат фургоните на организаторите.

Икономът им Роман, заедно с целия персонал на къщата, беше нащрек от самото започване на процеса. Партидата, които Пинки организираше, за да отпразнува юридическите си победи, допринасяха за неговата известност също толкова, колкото и бляскавият пръстен с диамант, който носеше на кутрето на дясната си ръка и от който идваше прякорът му.

Гала партидата след процес бяха очаквани с такова нетърпение, с каквото и самите процеси, и бяха старателно отразявани в медиите. Понякога на Реми ѝ се струваше, че съдебните заседатели гласуват за оправдаване само за да могат да се включат лично в едно от прославените празненства на Пинки Дювал.

— Има ли нещо, което трябва да направя? — Разбира се, че нямаше, и тя го знаеше предварително.

— Просто се покажи толкова страхотна, колкото си винаги — каза ѝ той, плъзна ръце надолу по гърба ѝ и отново я целуна. След това я пусна и избърса мръсното петно от челото ѝ. — Между другото какво правиш тук? Знаеш, че не обичам много-много движение из оранжерията.

— Не е имало много движение. Само аз. Донесох една папрат от къщата, защото изглеждаше повехнала, и си помислих, че са ѝ нужни малко грижи. Не се притеснявай, не съм пипала нищо, което не трябва.

Оранжерията беше територия на Пинки. Градинарството му бе хоби, но той го приемаше сериозно и бе също такъв педант по отношение на реда и точността в оранжерията, както в адвокатската работа и всяка друга област в живота си.

Огледа с гордост редиците растения, които беше отгледал. Малко от неговите приятели и още по-малко от враговете му знаеха, че една от страстите му са орхидеите, в които се бе специализирал.

Бяха взети извънредни мерки, за да се поддържа крехкият баланс на климата в оранжерията. Дори вътре имаше специално помещение, където се съхраняваше оборудването, контролиращо и регулиращо температурата. Беше изучил тази област най-изчерпателно и на всеки три години веднъж участваше в Световния конгрес на орхидеите. Знаеше точната светлина, влажност и температурни условия, в които цъфтеше всеки сорт. Трепереше над тях като сестра от родилно интензивно отделение и осигуряваше на всяко растение нужните саксии, дренажи и проветряване. В замяна очакваше от тях да бъдат образцови и необикновени. И те бяха, сякаш за да не разочароват господаря си. Обикновено. Но сега той се намръщи, приближавайки се към група растения с етикет *Oncidium varicosum*. Стъбълцата бяха натезали от цветове, но не толкова изобилни, както на съседните.

— Отглеждам ги от седмици. Какво им става? Видът им е много лош.

— Може би не са имали нужното време да...

— Имаха достатъчно време.

— Понякога...

— Те са лошокачествени растения. Ето какво им има.

Пинки вдигна спокойно една от саксиите и я пусна на пода. Тя се разби в каменните плочки. Скоро още една последва първата.

— Пинки, недей! — Реми клекна и взе в ръка едно от нежните растения.

— Остави го — рече студено той, докато обричаше следващото растение на същата съдба.

Не пощади нито едно. Скоро всички лежаха на парчета на пода. Той стъпи върху едно от стъбълцата и размаза цвета под петата си.

— Разваляха вида на оранжерията.

Реми, разстроена от стореното, започна да събира растенията. Пинки каза:

— Не се тревожи. Ще изпратя някой от градинарите да почисти.

След това излезе, като получи обещанието ѝ, че скоро ще отиде да се приготвя за партито. Но Реми не напусна веднага, а остана, за да събере сама останките, като внимаваше да прибере всичко, което бе използвала, и да не личи, че е пипала каквото и да било.

Павираната пътека към къщата се виеше из моравата. Внимателно отглежданите цветни лехи бяха засенчени от дъбове с провиснал от тях мъх. Дърветата бяха тук векове преди къщата да бъде построена; оригиналната сграда датираше от началото на деветнадесети век.

Реми влезе и се заизкачва по задните стълби, за да избегне кухнята, килера със сервизите и приборите и трапезарията, където можеше да чуе организаторката на партито да издава резки заповеди на групата си помощници. Докато Пинки и гостите му започнеха да пристигат, всичко щеше да бъде готово, а обслужването с храна и напитки — безупречно.

Реми си беше отделила време само колкото да се облече, но бяха взети мерки, които да ускорят това. Една камериерка вече беше напълнила ваната ѝ и чакаше по-нататъшни нареждания. Заедно обсъдиха какво ще облече Реми за вечерта. Когато планираха всичко, камериерката я остави да се изкъпе. Реми направи това бързо, тъй като знаеше, че ще има нужда от допълнително време за прическата и грима си. Пинки очакваше от нея да изглежда възможно най-добре на партитата му.

Петдесет минути по-късно, докато довършваше грима пред тоалетката си, го чу да влиза в спалнята.

— Ти ли си?

— И по-добре да не е никой друг.

Реми излезе от гардеробната, отиде при него в спалнята и му благодари за възхитеното подсвирване, когато я видя.

— Да ти наля ли нещо?

— Да, моля те — отвърна той и започна да се съблича.

Докато му наля скоч, той вече беше гол. Макар и на петдесет и пет, Пинки беше в отлична форма, фигурата му беше стегната от енергичните ежедневни упражнения и дълбоко мускулни масажи, правени му от масажист на договор. Гордееше се е фигурата, която поддържаше въпреки привързаността си към изключителните вина и забележителната нюорлианска кухня, включително и всеизвестните ѝ десерти.

Той целуна Реми по бузата, пое чашата от ръката ѝ и отпи от скъпото уиски.

— Донесох ти подарък и ти употреби огромни усилия да не го споменеш, макар че го видя.

— Смятах, че ти трябва да избереш момента, в който да ми го дадеш — отвърна скромно тя. — А и откъде да знам, че е за мен?

Той се засмя и ѝ подаде увитата в лъскава хартия кутийка.

— По какъв случай?

— Нямам нужда от специален случай, за да направя подарък на красивата си жена.

Реми развърза черната сатенена панделка и внимателно разви златистото фолио.

Пинки отново се засмя тихо.

— Какво има? — попита тя.

— Повечето жени разкъсват пакетчетата с неприкрита алчност.

— Обичам да се наслаждавам на подаръка.

Той я погали по бузата.

— Защото не си получавала много, когато си била малка.

— Не и докато не се появи ти.

Под фолиото се показва черна кадифена кутийка за бижута, а в нея, върху бял сатен, лежеше платинена верижка с аквамарин, шлифован като смарагд и обграден с крушовидни диаманти.

— Прекрасно е — прошепна Реми.

— Хвана ми окото, защото камъкът е със същия цвят като очите ти. — Пинки постави чашата си на нощното шкафче, вдигна колието от кутийката и обърна Реми към себе си. — Мисля, че тази вечер можеш да минеш и без това — каза той, докато откачваше кръстчето, което тя носеше винаги. Замести го с новото колие и я заведе до овалното огледало от осемнадесети век, заемало някога централна част от будоара на разорена френска благородничка.

Застанал зад нея, той огледа критично отражението ѝ.

— Хубаво, но все още несъвършено. Сега тази рокля не изглежда на място. Черното би било много по-добре. Нещо по-изрязано, за да може камъкът да лежи направо върху кожата ти.

Той свали ципа на роклята и я смъкна по раменете ѝ. След това разкопча сutiена и го свали. Сега, когато камъкът лежеше във вдлъбнатината между гърдите ѝ, Реми извърна очи от огледалото и се прикри с ръце.

Пинки я обърна с лице към себе си. Докато я гледаше, очите му потъмняха. Дъхът му докосна кожата ѝ.

— Знаех си — каза той с пресипнал глас. — Това е идеалния фон за този камък.

След това я дръпна към леглото, без да обръща внимание на леките ѝ протести:

— Пинки, вече съм облечена!

— За това служат бидетата. — Той я бутна върху възглавниците и я последва.

Макар и винаги да беше потентен, желанието за секс на Пинки никога не бе толкова силно, колкото след успешен процес. Тази вечер бе особено нетърпелив. Всичко свърши за минути. Реми все още беше с обувки и чорапи, но косата и гримът ѝ бяха пострадали значително от агресивната му любов. Той се изтърколи от нея, посегна към чашата си и довърши питието, докато ставаше от леглото. След това, подсвирквайки си тихичко, прекоси спалнята и се отправи към своята гардеробна.

Реми се обърна на една страна и пъхна ръце под бузата си. Ужасяваше се от мисълта да започне цялата процедура по обличането отначало. Всъщност, ако имаше избор, щеше да заспи там, където си беше, и изобщо да пропусне партито. От самото начало на деня се чувстваше отпаднала и тази летаргия все още тегнеше над нея. Но

последното нещо, което искаше Пинки да забележи, бе отпадналостта, която криеше от него от седмици.

Наложи си да стане. Още пълнеше ваната си, когато той се показа от гардеробната, току-що изкъпан и избърснат, облечен в безупречно скроен черен костюм. Погледна я изненадано.

— Мислех, че вече ще си готова.

Реми вдигна безпомощно ръце:

— По-лесно е да се започне отново, отколкото да се поправа. А и не обичам да използвам бидето.

Той я притегли към себе си и я целуна шеговито.

— Може би съм те оставил с един семестър повече в онова училище към манастира. Развила си някои ужасно превзети навици.

— Нали нямаш нищо против, ако се появя малко по-късно, а?

Той я шляпна отзад и я пусна.

— Ще бъдеш пленителна и чакането ще си струва. — След това, на вратата, прибави: — Не забравяй да се облечеш в нещо секси, черно и дълбоко изрязано.

Реми се позабави във втората вана. Чувахе как долу музикантите настройват инструментите си. Не след дълго гостите щяха да започнат да пристигат и да останат до малките часове на нощта, гощавайки се с разкошни ястия и силни питиета. Щеше да има музика, смях, танци, флирт и разговори, разговори, разговори...

Само мисълта за това я накара да въздъхне уморено. Дали някой щеше да забележи, ако господарката на дома решише да остане в стаята си и пропуснеше партито?

Пинки щеше да забележи.

За да ознаменува победата си в съдебната зала, той ѝ бе купил поредното красиво бижу. Колекцията ѝ беше станала притеснително голяма. Щеше да се обиди, ако знаеше колко се ужасява от неговото тържество или колко малко цени този подарък. Но ѝ бе невъзможно да извлече каквато и да било радост от неговата щедрост, защото красивите му и скъпи подаръци не можеха да заместят всичко, което ѝ отказваше.

Все още с глава, облежната на ръба на ваната, тя се обърна и погледна към тоалетната си масичка, където новото бижу лежеше в облицованата си със сатен кутийка. Красотата на този камък някак ѝ убягваше. Той не излъчваше топлина и всъщност изглеждаше студен.

Вместо да хвърлят огнени искрици, фасетките проблясваха с ледена светлина. Напомняше на зимата, а не на лятото. Не я караше да се чувства щастлива и изпълнена, а куха и празна.

Съпругата на Пинки Дювал заплака тихо.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Реми слезе долу, Пинки вдигна голям шум около нея. Той я хвана властно за ръката и обяви, че партито може вече да започне официално, след като се е присъединила към тях. Преведе я през тълпата и я представи на гостите, които тя не познаваше, включително на смаяните съдебни заседатели от процеса на Бардо.

Много от гостите бяха печално известни със скандали, престъпления или комбинации от двете. За някои се носеха слухове, че са членове на Столичната криминална комисия, но тъй като членството в тази групировка със синя кръв беше само по покана и тайно, човек никога не можеше да бъде сигурен. Неограничените ѝ фондове бяха надвишавани само от неограничената ѝ власт.

Някои от гостите бяха политици, които оказваха себично влияние върху електората. Присъстваха най-силните измежду новобогаташите, други пък произхождаха от солидни семейства със стари пари, които упражняваха деспотичен контрол върху местното общество. Някои от тях имаха връзки с организираната престъпност. Всички бяха приятели, съдружници или бивши клиенти на Пинки. И всички бяха дошли да му отдадат почит.

Реми понасяше раболепниченето на гостите на съпруга ѝ по същата причина, поради която и те ѝ раболепничеха: за да не изпаднат в немилост пред него. Възхищаваха се и завиждаха на новото колие и — за най-голямо притеснение на Реми — на гърдите, върху които то лежеше. Не ѝ беше приятно да бъде в центъра на толкова голямо внимание, нито пък да бъде зяпана от лукави мъже, чиито лукави съпруги я оглеждат изпитателно с едва прикрито презрение и завист.

Очевидно без да забелязва тяхната неискреност, Пинки я излагаше на показ като жив трофей. Реми усещаше, че зад фалшивите си усмивки неговите приятели я оглеждат за първите признаци на поквара и се питат: „Кой би си помислил, че такава неподходяща двойка ще изкара толкова дълго?“

В крайна сметка разговорът се завъртя около процеса и я попитаха за мнението ѝ относно присъдата.

— Пинки успява сто процента на всеки процес — отвърна тя. — Ни най-малко не съм изненадана, че клиентът му е оправдан.

— Но трябва да признаеш, скъпа моя, че това бе лесно предвидимо.

В забележката личеше снизхождение и идваше от една светска лъвица, чийто пуешки врат бе отрупан с диаманти.

Пинки парира заради Реми:

— Изходът на един процес никога не е лесно предвидим. Този например можеше също толкова лесно да се обърне в другата посока. Хубаво е да си нащрек всеки път, когато изправиш полицаи на ложата на свидетелите.

— Моля ти се, Пинки — рече присмехулно един от групата. — Откакто Марк Фурмън свидетелства на делото на О'Джей Симпсън, вече едва ли някой в съдебната зала вярва на полицаите.

Пинки поклати глава в несъгласие:

— Наистина Фурмън донесе повече вреда, отколкото полза на обвинението, но Бърк Базил е коренно различен чешит. Преровихме миналото му за нещичко, което би го дискредитирало. Досието му е безупречно.

— До онази вечер, когато застрелял един от хората си — изкиска се един от гостите и шляпна Пинки по рамото. — Ти направо го изпържи на свидетелската скамейка.

— Жалко, че съдията отказа процесът да се излъчи по телевизията — отбеляза друг. — Зрителите щяха да видят на живо как размазваш един полицаи.

Друг пък се обади:

— Нямаше да се учудя, ако заседателите бяха спрели делото по време на показанията на Базил и попитали дали не могат направо да си ходят вкъщи.

— Говорим за смъртта на един човек! — избухна Реми. Шегите и смехът им ѝ се струваха извратени. — Независимо от изхода на процеса, господин Стюърт нямаше да бъде застрелян, ако Бардо не го беше използвал като жив щит, не е ли така?

Смехът секна и всички погледи се насочиха към нея.

— Технически погледнато, скъпа моя, това е вярно — отвърна Пинки. — Ние признахме в съда, че господин Бардо е държал ранения полицай до себе си, когато са застреляли последния, но не бих стигнал толкова далеч да твърдя, че Стюърт е бил използван като жив щит. Случилото се е просто трагичен инцидент, но това не налага изпращането на невинен човек в затвора.

Реми никога не бе получавала покана да присъства на процес и да види Пинки в действие, но беше добре запозната с подробностите по това дело, защото следеше вестниците. Полицаяте от отдел „Наркотици“ Стюърт и Базил бяха пристигнали първи от групата си в склада, където се подозираше, че се произвеждат и разпределят наркотици.

Онези в склада били предупредени, че предстои акция. Когато Стюърт и Базил наближили, по тях била открита стрелба. Без да изчака подкрепление, Стюърт се втурнал в склада и си разменили изстрели с мъж на име Тут Дженкинс.

Дженкинс лежал мъртъв. Стюърт бил тежко ранен. Защитната му жилетка го спасила от няколко вероятно смъртоносни попадения, но бил улучен в бедрото и куршумът минал съвсем близо до бедрената му артерия. Друг пък разбил лакътната му кост.

— На делото докторът даде показания, че Стюърт вероятно е бил в шок, но е щял да се оправи от тези рани — каза Реми. — Били са сериозни, но не живото застрашаващи.

— Но вашият съпруг го опроверга.

Пинки вдигна ръка, сякаш за да каже, че няма нужда някой да му се притичва на помощ, особено когато го предизвиква собствената му жена.

— Постави се на мястото на господин Бардо, скъпа — каза той. — Единият мъж е лежал мъртъв, а другият е бил ранен и облян в кръв. Господин Бардо е решил — и то правилно, — че неволно е попаднал в много опасна ситуация. Помислил е, че мъжете отвън не са полицаи, а конкуренти в бизнеса на господин Дженкинс, представящи се за полицаи. Тут Дженкинс е имал работа с някаква азиатска банда, а членовете на такива банди, както знаеш, могат да бъдат изключително хитри.

— Полицай Стюърт е бил червенокос и луничав. Едва ли е можел да бъде сбъркан с азиатец.

Един от гостите се изкикоти и каза:

— Едно на нула за нея, Пинки. Окръжният прокурор може само да съжалява, че Реми не е поела този случай.

Пинки се засмя заедно с останалите на лекото затапване, но може би само Реми забеляза, че смехът му е пресилен. Погледът му се насочи към нея.

— Реми в съда? Не бих казал. Нейните таланти са другаде — каза той и прокара върха на пръста си по ниско изрязаното ѝ деколте.

Всички в компанията се засмяха, но Реми почувства как я залива гореща вълна от унижение и гняв.

— Извинете ме. Още не съм хапнала нищо — каза тя и се отдалечи от групата.

Имаше собствено мнение за случилото се в нощта на смъртта на Стюърт, но нямаше да е благоразумно да го изразява пред Пинки и приятелите му. Те празнуваха оправдаването на клиента, а не неговата невинност, което не бе задължително едно и също. Реми нито за миг не бе повярвала, че Бардо се е почувствал объркан, когато е започнала стрелбата. Той е знаел съвсем точно какво прави. Бе вдигнал ранения полицаи от пода на склада, за да го използва като щит, докато минава през вратата, привличайки куршумите на всички полицаи, заели позиции около сградата.

За нещастие Бърк Базил имал отлични рефлексии и бил опитен стрелец. Вярвал, че стреля по гангстер. Прицелил се в главата и улучил. Присъдата на съдебните заседатели хвърляше цялата вина за смъртта на Стюърт върху него.

За да оправдае лъжата си, че е гладна, тя отиде в официалната трапезария, където, както бе очаквала, бюфетът беше истинска наслада за чревоугодника. Върху сребърни спиртничета къкреха задушени раци, червен фасул и ориз, както и печени на скара скариди в толкова лют сос, че дори само миризмата му караше очите ѝ да се насълзяват.

Сурови стриди в половинки от черупки лежаха върху плата с ориз. Един готвач режеше на филии шунка и говеждо печено от огромни парчета месо. Имаше яйца и раци с много подправки, също салати и ордьоври, наденици, различни видове хляб и десерти за всеки вкус. Видът и миризмата на толкова много храна не подразни апетита на Реми, а по-скоро ѝ се повдигна.

Тя се озърна наоколо и видя Пинки, който сега разговаряше с няколко от току-що освободените съдебни заседатели. Изглеждаха омагьосани от думите му, а той обичаше да има публика, затова известно време нямаше да забележи отсъствието на съпругата си.

Реми се измъкна незабелязано през френските врати в сравнително тихия и усамотен заден двор. Въздухът беше достатъчно студен и дъхът ѝ излизаше на пара, но подежда добре на голата ѝ кожа. Пое по пътеката, която водеше към беседката. Постройката от ковано желязо, изработено като дантела, с куполообразен покрив, се намираше в най-далечния ъгъл на двора. Когато отчаяно се нуждаеше от усамотение, се оттегляше в беседката.

Влезе в кръглата постройка, облегна се на една от колоните, прегърна я и допря буза до студения метал. Все още беше засрамена от това, което Пинки бе намекнал пред гостите. Такива забележки потвърждаваха това, което всички мислеха за нея: че е глезена съпруга за показ с ограничена интелигентност и безинтересни мнения, чиято единствена цел в живота е да допълва забележителния си съпруг в обществото и да го задоволява в леглото.

Като че ли мислеха и че няма чувства; че тънките им обиди отскачат от нея, без да оставят следа. Мислеха, че е щастлива от подсигурения си живот и има всичко, което сърцето ѝ желае.

Но грешаха.

Дори и стадо диви коне не можеха да го спрат да отиде там.

Бърк Базил признаваше, че е неразумно да се появява на това място. „Неразумно, глупости на търкалета“, помисли си той. Беше направо идиотско да се спотайва в живия плет от високи гъсти азалии и да зяпа неприязнено имението на Пинки Дювал.

Къщата беше бяла и луксозна като сватбена торта, според Базил доста претрупана. От високите прозорци върху моравата, идеално поддържана и прилична на зелен килим, се разливаше златиста светлина. От стаите долиташе музика и смях.

Бърк кръстоса ръце пред гърдите си, за да се предпази от хладния вечерен въздух. Дори не му бе хрумвало да си облече яке. Есента бе дошла и заминала. Празниците бяха минали буквално незабелязано. Меката нюорлианска зима клонеше към края си, но

смяната на сезоните и настъпващата пролет бяха последните неща в ума на Бърк.

Смъртта на Кевин Стюърт осем месеца преди това бе погълнала всичко в него, беше го обездвижила и направила безчувствен към всичко наоколо.

Барбара бе първата, която забеляза неговата умисленост. И как няма, нали живееше с него. Когато мъката му се превърна в мания, тя изрази недоволството си на глас. След това отново и отново, докато накрая се умори да му досажда. Напоследък се отнасяше към него с безразличие.

С приближаването на процеса на Уейн Бардо всички в отдела на Бърк усетиха, че напълно е изключил. Не можеше да се съсредоточи върху сегашните случаи, защото все още мислеше за онзи, който бе отвел него и Кевин в онзи склад.

През период от една година преди онази нощ те бяха свивали кръга около именно тази операция — отчупваха парченце по парченце, като изваждаха от играта ключовите пласъори един по един. Но истински големите играчи продължаваха да им се изплъзват и вероятно си умираха от смях, докато наблюдаваха нескопосните, сякаш насочени срещу самите си автори усилия на властите, местни и федерални.

За най-голям срам на отдела, не постигаха никакви успехи. Всеки път, когато се организираше акция, биваше проваляна. Колкото и да затягаха сигурността, колкото и да пазеха в тайна акцията, престъпниците винаги биваха предупреждавани предварително. Лаборатории за наркотици се напускаха с още къкрещи на огъня химикали. Огромни складове се изоставяха секунди преди пристигането на полицията. Търговците на наркотици можеха да си позволят тези жертви; просто отнасяха загубата към разходите по бизнеса.

Кучите синове се разбягваха по-бързо от хлебарки на светната лампа. Караха ченгетата да изглеждат като глупаци. След всяка провалена акция отделът се принуждаваше да се върне на изходна позиция и бавната процедура по изкореняване на доставчиците започваше отново.

Тъй като работеше в „Наркотици“ от години, Бърк беше обучен добре. Знаеше да понася пречките и забавянията. Знаеше, че отнема

месеци, докато се разработи един случай. Знаеше, че момчетата, които работят под прикритие, трябва да завържат връзки и че тези неща изискват време и търпение. Знаеше, че шансовете за успех са твърде малки, а дори когато успееш, постиженията им бяха нищожни. Само дето знаенето и приемането бяха две коренно различни неща.

Търпението не бе между добродетелите на Бърк. Всъщност той дори не гледаше на него като на добродетел. По негово мнение времето означаваше провал. Защото всеки ден, изразходен, за да си свърши работата както трябва и да събере достатъчно доказателства за прокурора, за да може да се образува дело, дузини деца се поддаваха на примамката на навъртащите се наоколо пласьори. Или пък някое юпи, натъпкано с наркотици, забиваше БМВ-то си в автобус с възрастни граждани, тръгнали на екскурзия. Раждаха се поредните изродени бебета. Сърцето на тийнейджър се пръскаше от прекалена употреба. Някой поемаше свръхдоза и умираше от окаяна смърт.

Но понеже единствената друга възможност бе да се предадат напълно, той и полицаите от неговия отдел продължаваха по същия начин. Стъпка по стъпка действаха по случаите, но всеки път, когато мислеха, че са успели; всеки път, когато очакваха акцията да е най-голямата от всички; всеки път, когато биваха уверени, че ще хванат мръсните копелета на местопрестъплението и ще ги арестуват, нещо се скапваше.

В отдел „Наркотици“ имаше предател.

Не можеше да е иначе. Нямаше друго обяснение на факта, че пласьорите винаги действаха с една крачка напред. Беше се случвало твърде много пъти, за да го отдадат на съвпадение или карма, или лош момент, или скапан късмет, или на пръст на дявола. Някой от отдела работеше на страната на лошите момчета.

Бог да му е на помощ на това копеле, когато Бърк Базил откриеше кой е, защото именно предателството на това ченге бе превърнало Нанси Стюърт във вдовица и оставило двете му момченца без баща.

В нощта на акцията, когато пристигнаха пред склада, Бърк умоляваше Кев да не се хвърля с главата напред вътре, преди да е пристигнала колата с останалите от групата, екипирани с тарани, противогази и автоматични оръжия. Двата бяха пристигнали няколко минути преди това и Базил носеше заповедта за арестуване в джоба си.

Но Кев, ядосан от последната провалена акция, даде воля на ирландския си нрав и се втурна в сградата през отворената врата. Бърк чу изстрели, видя проблясванията им, усети миризмата на барут.

След това писъци.

Сто на сто някой беше повален.

Полудял от тревога, Бърк извика Кев.

Тишина.

Колкото повече чакаше Кев да отговори, толкова повече го обземаше тревога.

— Господи, господи, не, не! — молеше се той. — Кев, отговори, проклети ирландце!

Тогавя през отворената черна бездна на вратата изскочи един мъж. Беше тъмно. Бърк не можеше да види защо човекът върви така тромаво, но виждаше, че пистолетът му е насочен право към него. Извика му да хвърли оръжието, но той продължаваше да се приближава. Бърк отново му извика да хвърли пистолета и да сложи ръце на главата си.

Мъжът стреля два пъти.

Бърк — само веднъж.

Но се оказа достатъчно. Кев беше мъртъв, преди Бардо да пусне тялото му на земята.

Когато Бърк се втурна към приятеля си, когото бе убил по погрешка, чу смеха на Бардо да проехтява между металните стени на склада. Научи, че е Бардо едва когато го залови подкреплението, пристигащо точно навреме, за да го види как прекосява уличката зад склада. По лицето на двойния престъпник имаше пръски от кръвта, месото, мозъка и костите на Кев, но по костюма му „Армани“ от три части нямаше и петънце. Измъкна се абсолютно чист — и в буквален, и в преносен смисъл.

Така и не се намери оръжието, с което Бардо бе стрелял. В онези няколко минути бе успял да се отърве от него, по този начин опровергавайки твърдението на Базил, че е стрелял.

Също така на съда не бе обяснено и каква работа е имал Бардо с Тут Дженкинс в лабораторията за наркотици. Пинки Дювал възрази, че присъствието му в лабораторията няма отношение към случилото се и че би могло само да повлияе на мнението на заседателите срещу клиента му.

„Няма майтап, умнико — помисли си тогава Бърк. — Здравата би им повлияло.“

По този въпрос съдията реши в полза на защитата. И нищо чудно. Дювал имаше силно влияние върху изборите за съдии. Кандидатите с най-много финансова поддръжка на кампаниите си обикновено печелеха и след това биваха много нежни с адвокатите, които им помагаша да се настанят на това място. Дювал държеше повечето от тях в ръцете си.

И това не беше единствената мръсна игра, която Дювал играеше. Онази нощ Уейн Бардо се намираше в склада, защото изпълняваше поръчка на своя шеф — Пинки Дювал.

В отдела беше всеизвестен факт, макар и до ден-дневен недоказан, че Дювал е главният оператор, когото преследват от години насам. Всяка следа водеше към него, но спираше точно преди да го достигне. Нямахше твърди доказателства против него, но Бърк знаеше, че кучият син е в играта. И е едра риба.

И все пак ето го тук, живееше си в луксозната си къща и празнуваше смъртта на Кев Стюърт с голямо, надутото парти.

Нещо се раздвижи на една от задните врати и прекъсна горчивите размишления на Бърк. Той се сви още повече в гъстите храсти, за да не го забележи жената, която се отправи по пътеката към беседката.

Беше сама. Облегна се за малко на една от колоните, след това направи бавен кръг в беседката, като прокара ръка по покрития с бръшлян парапет. После се върна на първоначалното си място и отново се облегна на колоната, само че този път с гръб към нея.

За пръв път Бърк видя лицето ѝ и макар че не го изрече на глас, ахна.

Черните ѝ коси изглеждаха многоцветни на хладната синкава светлина, а същата тази луна правеше кожата ѝ бледа и полупрозрачна като алабастър. Късата черна рокля показваше доста от краката ѝ. Гърдите ѝ преливаха над деколтето.

Бърк незабавно реши, че е някоя от скъпите курви, които работеха по баровете на класните хотели, където гости от други градове с голямо желание пръскаха огромни суми пари за час-два плътски удоволствия с — както им се обещаваеше — истинско креолско момиче с гореща кръв.

Бърк се усмихна мрачно. Можеше да се обзаложи, че тази е по-скъпа от останалите. От нея сякаш се излъчваше: Аз съм скъпа и си заслужавам всеки цент. Изглеждаше от ония, дето можеха да се предлагат на клиенти с блясъка и възможностите на Дювал.

Не че ѝ се налагаше да се предлага. Мъж с банковата сметка на Пинки Дювал не бе необходимо да се заобикаля с грозни жени. Може би тази беше наета само за нощта, за украса на партито. Или пък бе приятелка на някой от гостите. Или бе постоянен паразит и заработваше редовно при Пинки и приятелите му срещу луксозни дрехи и доброкачествени наркотици.

Още от основаването на Ню Орлиънс бе станало традиция да се поддържа любовница. Търговията с плътта бе една от главните индустрии във всеки голям град и Ню Орлиънс в никакъв случай не правеше изключение. Всеки таксиметров шофьор в града знаеше адреса на дома на Ръби Бушъро. Нейните момичета бяха първокласни. Самата Ръби пък бе една от най-богатите жени в щата.

Но имаше и улични проститутки, които работеха по тъмните ъгли на квартала. Духаха за по доза кокаин. Не бяха по-придирчиви от момичетата по бордеите, които бяха направили Сторивил един от най-известните квартали с червени фенери в света. Независимо от здравите надценки, за закоравелите курви в тази област не липсваше работа.

Но още докато тази мисъл прекосяваше ума му, Бърк осъзна, че тази не изглежда закоравяла. Тъй като търговията с наркотици и проституцията често пресичаха пътищата си, той беше научил много от наблюденията си над тези момичета. Можеше с един поглед да прецени дали някоя ще бъде победена от живота, или притежава страхотния инстинкт за оцеляване.

Не мислеше, че би се обзаложил за тази. Беше класна — да, но не изглеждаше алчна и пресметлива, а... тъжна.

Все още, без да забелязва, че я наблюдават, тя отпусна глава на железните орнаменти и затвори очи. После плъзна ръце надолу по тялото си, докато се срещнаха ниско на корема ѝ.

Устата на Бърк пресъхна и го сви под лъжичката.

Момчетата от Нравствения отдел често пускаха да обикалят от ръка на ръка из полицията порнографски касети, филми или списания, конфискувани за доказателство. Бърк нямаше навика да ги разглежда, но си беше съвсем нормален, а кой мъж — полицай или не — би

извърнал очи от тази сцена, без да дочака да види какво ще стане след това?

Всъщност нищо не се случи. Тя не си съблече дрехите. Не започна да се гали по ерогенните зони, да стене, да прави въртеливи движения, да диша тежко през полуотворени устни.

И все пак позата ѝ беше впечатляваща. Дори възбуждаща.

И очевидно не само той мислеше така.

Бърк беше толкова омагьосан от нея, че видя приближаващия се мъж едва секунди преди и тя да усети присъствието на Уейн Бардо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Бардо“, помисли си с омраза Базил и сви презрително устни.

Беше я взел за класно гадже, а тя обслужваше Бардо — краля на измета, който винаги се измъкваше с умелата помощ на Пинки Дювал.

Дали тя знаеше, че Бардо е убил проститутка едва на шестнадесетгодишна възраст? Играели си на „завържи ме и ми причини болка“, когато той объркал китката с шията ѝ и я удушил със собствения ѝ чорап. Бяха го съдили като малолетен за непредумишлено убийство и бе излежал само една година, а след това беше поставен на изпитателен срок. Ако тази първокласна курва се подлагаше на такъв гадняр, значи не заслужаваше нищо по-добро.

Бардо вече флиртуваше с нея, а тя кокетничеше. Бърк се извърна с отвращение, провря се през живия плет и се върна при тойотата си, паркирана между лимузините на гостите на Дювал.

— Решихте да подишате чист въздух?

Реми отвори очи, видя Уейн Бардо на входа на беседката и сърцето ѝ подскочи. Той нарочно се бе промъкнал крадешком, за да я стресне. Тъмните му черти бяха в сянка и едва се различаваха, сякаш бе герой от някакъв кошмар.

Реми веднага свали ръце, но знаеше, че я е видял да ги притиска до тялото си, защото усмивката му бе по-похотлива от обикновено. Беше препречил пътя ѝ. Тя нямаше накъде да избяга, освен ако не решеше да прескочи парапета.

Без да си прави труда да прикрива неприязънта си, тя попита:

— Какво правите тук?

— Липсвахте ми на партито. Дойдох да ви търся.

Той пристъпи напред. Макар да ѝ струваше огромно усилие да не се отдръпне, Реми остана на мястото си. Когато Бардо застана само на няколко сантиметра от нея, огледа я нахално от глава до пети, като забави очи на гърдите ѝ. След това снижи глас до поверителен шепот:

— И ето ви тук.

Бардо беше красив като герой от немите филми. Черната му коса беше зализана назад и откриваше широко чело. Кожата му беше гладка и мургава. Беше слаб, изискано облечен. Но още от първата им среща Реми изпитваше недоверие към мазните му маниери и тлеещата напрегнатост, която излъчваше, я отблъскваше.

Още преди Пинки да бе ангажиран да го защитава на процеса за Стюърт, бяха съдружници, затова Бардо често посещаваше дома им. Реми се отнасяше към него с хладна учтивост, но избягваше всякакви по-близки контакти. От мътните му погледи ѝ се повдигаше.

В редките случаи, когато двамата оставаха сами, което обикновено биваше лукаво нагласяно от него, той никога не пропускаше да ѝ каже нещо неприлично и усмивката му бе пълна с намеци. Винаги се държеше така, сякаш с нея имаха някаква палава тайна.

— Пинки ще ме търси.

Тя се опита да мине покрай него, но Бардо, вместо да се отдръпне, дръзко сложи ръка ниско върху корема ѝ и я погали с пръсти.

— Защо не ми позволите да ви заместя оттук нататък?

Никога досега не се бе осмелявал да я докосне и за миг Реми остана като парализирана от отвращение и страх. Беше дочувала достатъчно от хвалбите му, за да знае, че му харесват всички форми на насилие — склонност, която по пътя на логиката сигурно се простираше и до връзките му с жените. И не по-маловажно — тя се страхуваше от това какво ще направи Пинки, когато разбере, че друг мъж я е докоснал.

Дързостта на Бардо тази вечер вероятно се дължеше на илюзията му за неуязвимост след оправдателната присъда и на алкохола, чийто мирис Реми подушваше в дъха му. Възбудата му само щеше да нарасне, ако покажеше какъвто и да било страх. Закова тя му каза дрезгаво, но отчетливо да махне ръката си.

Усмивката му като на влечуго стана още по-широка и дланта му затърка по-силно тялото ѝ.

— Или какво, госпожо Дювал?

Реми процеди през зъби:

— Ако не си махнете ръката от мен...

— Той ви чукаше, нали?

Неспособна да изтърпи ръката му и секунда повече, тя я отблъсна.

— Оставете ме на мира!

Този път, когато се опита да мине покрай него, той я хвана грубо за раменете и я притисна до колоната.

— Затова закъсняхте за партито, нали? Пинки се е скъсал да ви чука. Ако ми принадлежахте, това щях да правя и аз. Ден и нощ. Постоянно щях да бъда върху вас. По най-различни начини. — Той се потърка похотливо. — Мислите, че Пинки е добър? Докато не сте били с мен, не можете да знаете, госпожо Дювал. — Той показа езика си, раздвижи го неприлично и го плъзна по шията ѝ. — Е, всичко е въпрос на време. Ще ви имам.

Реми преглътна надигащата се в гърлото ѝ горчилка и го отблъсна с всички сили. Физически не можеше да го надвие, но той просто ѝ позволи да го отблъсне. Когато отстъпи назад, се хилеше на жалките ѝ опити да го държи на разстояние.

— Ако отново се приближите до мен...

— Какво? Добре де, кажете, госпожо Дювал, какво ще направите?

Той опря ръка на колоната зад главата ѝ и се наведе към нея. Гласът му прозвуча закачливо:

— Какво ще направите? Ще издрънкате всичко на Пинки? — Бардо поклати глава: — Едва ли. Ако кажете на съпруга си, че съм ви се натискал, може да обвини вас, а не мен. Нали разбирате, има ми доверие. А и вие знаете как да показвате достойнствата си.

Той посегна към гърдите ѝ, но Реми го плесна по ръката.

— Няма да си правя труда да казвам на Пинки. Сама ще се оправя с вас.

— Ще се оправите с мен ли? — рече подигравателно той. — Ужасно ми харесва как звучи.

Реми отвърна спокойно, с очи, проблясващи студено като камъка на гърдите ѝ:

— Господин Бардо, дали съм схванала погрешно, че не сте единственият убиец на заплата при съпруга ми?

За момент наглата му усмивка се стопи и тъмните му очи загубиха част от блясъка си. Реми използва изненадата му, блъсна го и

този път успя да избяга.

Тръгна бързо по пътеката към къщата, като се надяваше Бардо да не види, че коленете ѝ треперят. Защото — независимо от самоувереното ѝ държане — не беше сигурна на кого ще повярва Пинки в такава ситуация.

Когато Бърк се прибра, Барбара вече спеше. Той се съблече на тъмно, за да не я буди. Но когато легна, тя се обърна към него:

— Къде беше?

— Съжалявам, че те събудих.

— Късно е, нали?

— Малко след полунощ.

— Къде беше? — повтори тя.

— На работа.

— Каза ми, че Дъг те е освободил за останалата част от деня.

— Така беше. — Искаше му се да премълчи, но усети неизреченото ѝ желание за обяснение. — Трябваше да сложа край на всичко, Барбара. Нали това е модната фраза тези дни? Край?

Тя изсумтя неодобрително:

— За бога, Бърк! Кев Стюърт е мъртъв от месеци. Присъдата по делото на Бардо е влязла в сила.

— Знам.

— Е, преглътни го тогава — изсъска тя.

— Не е толкова лесно.

— Не е лесно, но ти го правиш още по-трудно, отколкото би трябвало да бъде.

В ума му се появиха дузина остри отговори, но Бърк се сдържа. С Барбара бяха предъквали темата безброй пъти. Не искаше тази нощ да започват отново. След караници винаги се чувстваше като сдъвкан и изплют. Днес не можеше да понесе още едно поражение.

Барбара каза с по-примирен тон:

— Това, което се случи с Кев, беше ужасно, но грубата реалност е, че полицаите понякога ги убиват. Риск на професията.

— Но доста рядко рискът е в партньора на полицаря.

— Грешката не е била твоя.

— Явно и заседателите мислят така. Във всеки случай не обвиниха и Бардо. — Докато присвиваше несъзнателно дясната си ръка, Бърк си представи къщата на Дювал, осветена като коледна елха, с леещ се алкохол и пълна с храна и луксозни жени. — Двамата с Дювал тази вечер дават голямо парти, за да отпразнуват убийството на едно добро ченге.

Той изрита завивките, седна на ръба на леглото, подпря лакти на коленете си и хвана главата си между дланите.

Зад него Барбара също седна.

— Откъде знаеш какво правят?

— Бях там и ги гледах.

Макар да беше с гръб към нея, Бърк си представи как лицето ѝ се смръщва смаяно.

— Да не си луд? Да не искаш да те изхвърлят от работа? Ако Дъг Пату бъде принуден да те уволни, това ще оправи ли нещата? Загубата на работата ти ще те направи ли щастлив?

— Теб ще направи щастлива.

— Какво би трябвало да означава това?

Той я погледна остро през рамо.

— Сякаш не ме тормозиш от години да напусна отдела.

— Не искам да напускаш опозорен — рече сърдито тя.

Той се изсмия хрипливо и язвително:

— А, да. Нищо чудно, че не дойде в съдебната зала по време на процеса. Не искаше да бъдеш свързвана с позора на полицейското управление, което, по ирония на съдбата, е институцията, по която плюеш от години.

През всичките години на брака им работата му бе подложена на периодични спорове. Барбара искаше той да напусне полицията и да си намери работа, която да ангажира по-малко часове и да е по-добре заплатена. Обсъжданията на проблема започваха с раздражителност и обикновено стигаха до крясъци, които не разрешаваха нищо, а оставяха след себе си отчуждение и яд от двете страни.

Барбара винаги прибегваше до аргумента, че ако я обича, ще вземе предвид чувствата ѝ. Доводът на Бърк бе, че ако тя го обича, няма да иска от него да престане да прави нещо, което обича да върши. Ами ако той започнеше да настоява тя да се откаже от преподаването?

Щеше ли да е честно? Това бе продължителен дебат, който никой от тях не можеше да спечели.

Тази нощ Бърк беше твърде уморен, за да се впуска в безплодни спорове. Той се отпусна в леглото и се втренчи в тавана.

След дълго мълчание тя каза разкаяно:

— Не исках да прозвучи така. Това с позора.

В гласа ѝ имаше искрено съжаление, но то не го трогна. Не можеше да си спомни кога за последен път са се докосвали по друг начин, освен машинално. Във всеки случай не и от смъртта на Кев насам. Може би още отпреди това. Да, определено дълго преди това.

Той обърна глава към нея и каза нежно:

— Забрави го, Барбара. Няма значение.

Макар годините на хронично недоволство да бяха издълбали бръчки по лицето ѝ, тя си оставаше много привлекателна жена. Преподаването на физическо възпитание в държавното средно училище бе запазило фигурата ѝ слаба и гъвкава. Всъщност колегите му често подхвърляха завистливи, похотливи забележки за нея. Всички го мислеха за късметлия, задето имаше Барбара в леглото си всяка нощ.

За съжаление Бърк не можеше да си спомни кога за последен път са правили в леглото нещо друго, освен да спят. През месеците преди процеса разбитите му нерви и тежкият товар на работата не му оставяха енергия дори да си помисли за секс. В отговор на лошото му настроение и Барбара не бе поемала инициативата.

Но сега процесът на Бардо беше свършил. Проблемът бе история. Кев беше загинал, но не и Бърк. Беше време отново да започне да живее. Сексът щеше да му се отрази добре. Можеше да го накара да се зарадва, че не е бил заровен заедно с Кев.

Женската нежност имаше лековити свойства. Тялото ѝ можеше да даде на мъжа не само облекчение, но и да потуши душевни конфликти. Неочаквано Бърк закопня за такова спокойствие. Отчаяно желаше няколко минути на сладка забрава. Жадуваше за интимност с нещо друго, освен задушавачата вина и горчивото съжаление.

Той уви ръка около врата на Барбара и я притегли за целувка. Тя не му се противопостави открито, но Бърк усети в нея напрежение. Замисли се над липсата ѝ на ентузиазъм. Отдавна не бяха се любили и той си напомни да не бърза. Всеки от тях се нуждаеше от бавно и

непринудено опознаване. Или тя може би просто се срамуваше. Вероятно дългото им въздържание беше наранило самочувствието ѝ и имаше нужда от ухажване.

Целуна я по-дълбоко с надеждата да разпали както нейното желание, така и своето. Погали гърдата ѝ през нощницата, но зърното не откликна. Плъзна коляно по бедрата ѝ, но тя не ги разтвори. Бърк прошепна името ѝ между целувките.

След няколко неловки секунди тя се отдръпна.

— Утре рано сутринта трябва да бъда в училище. През първото междучасие провеждаме волейболен турнир.

Той я пусна.

— Ами... добре.

— Съжалявам, Бърк. Аз...

— Няма нищо. Не се извинявай.

— Наистина трябва да ставам рано, но...

— Барбара, не е станало кой знае какво — каза той по-остро, отколкото бе възнамерявал. — Ясно ли е? Съжалявам, че изобщо те събудих. Заспивай.

— Сигурен ли си, че...

— Няма да умра, повярвай ми. Човек не умира от един отказ.

— Не ме обвинявай, Бърк! — избухна тя. — Сам си го направи. Твърде дълго тъгува. Това не е естествено. Защо продължава да те яде?

Бърк не отговори. Не можеше.

— Добре тогава — каза тя. — Лека нощ.

— Лека.

Той затвори очи, но знаеше, че няма да може да заспи и така и стана. Отказът ѝ го беше ядосал, но не колкото трябваше, и това само по себе си го тревожеше.

Когато се увери, че е заспала, Бърк стана, отиде до кухнята и си направи сандвич. След това седна на масата, хвана главата си с ръце и се втренчи с невидящ поглед в сандвича, който така и не изяде.

ПЕТА ГЛАВА

— Двойно или нищо? Тя ще спре пред нас и ще ни отправи внимателен и опипващ поглед. Хващаме ли се на бас?

Бърк потърка челото си — преди час бе започнало главоболието. Сега то пулсираше по-силно от барабаните на джазовия оркестър и бе надвило двете таблетки аналгин. Може би трябваше да приеме предложението на Пату за една седмица платен отпуск, но предпочиташе да работи, отколкото да виси вкъщи, където имаше прекалено много време да мисли.

— Не искам повече да играя, Мак. Хайде стига, а?

Мак Макуен му се усмихна неустоймо.

— Давам ти шанс да си върнеш част от парите, които загуби от мен.

— Не, благодаря.

Макуен се обзалагаше за всичко: от резултатите от световното по бейзбол до това коя хлебарка ще спечели надбягването до кутията с понички. Разочарован от липсата му на интерес, Макуен отново насочи вниманието си към танцорката по монокини, която — дявол да го вземе! — наистина спря пред него. Друсайки гърдите си, тя намигна на полицая от отдел „Наркотици“, който беше млад, хубав и се обличаше като манекен от списание за мъжка мода дори и когато не се преструваше на непохватен пришълец от друг град, поемащ с пълни шепи нощния живот на Бърбън Стрийт.

В сравнение с него Бърк изглеждаше уморен, рошав и кисел и именно така се чувстваше. Беше прекарал в безсъние по-голямата част от предишната нощ, като ту потъваше в самосъжаление, ту се ядосваше до полуда от отказа на Барбара. На сутринта двамата си бяха пожелали враждебно добро утро и довиждане, а през целия ден избухваше от нищо.

Бърк наблюдаваше намръщено Мак, който гледеше въртеливите движения на танцорката. Какво ли беше първото му име? Познаваше го само като Мак. Знаеше, че Макуен е правил безброй постъпки да го

прехвърлят в отдел „Нравствен и наркотици“, докато най-сетне, преди по-малко от година, го бяха назначили. По мнението на Бърк, това момче беше твърде себично и възторжено, за да бъде добро ченге.

— Залагам петдоларова банкнота, че циците ѝ са силиконови — рече Макуен, когато момичето се придвижи по-нататък. — Ти какво казваш?

— Казвам, че бих бил адски тъп, ако залагам пари за такова нещо. Как предлагаш да го проверим? Като я попитаме ли?

Но Макуен не можеше да бъде провокиран. Все още с обезоръжаваща усмивка, той вдигна содата си и отпи.

— Просто се бъзикам с теб, Базил. Опитвам се да те накарам да се усмихнеш. Пък и само да доближа до такова гадже, моята старата ще ме убие. Адски е ревнива. Никога не съм ѝ давал поводи. Гледам, дума да няма, но никога не съм я мамил, а пък се водим вече от три години. — Дългата му брачна вярност като че ли го изненадваше. — Ти кръшкал ли си някога, Базил?

— Не.

— Ама никога ли?

— Не.

— Божке, това е впечатляващо! С всичките тия жени, дето срещаш. И си женен от дълго време, нали? От колко?

— Достатъчно дълго.

— Щастливо?

— Да не си решил да ставаш брачен консултант или какво?

— Не се стягай — рече обидено Мак. — Само попитах.

— Е, недей да питаш. Тук сме да работим, а не да ни текат лигите по танцорките или да обсъждаме личния ми живот. Могат да те убият много лесно, ако престанеш да мислиш за работата и...

— Нашият човек току-що влезе — прекъсна го Мак. Все още гледаше към събеседника си и се усмихваше. Може би беше по-добро ченге, отколкото Бърк предполагаше. — Идва насам. С грозно жълто спортно сако.

Бърк не се обърна, но почувства адреналина, който се вдигаше преди всеки арест.

Агентът купуваше от този човек от месеци насам. Името му беше Роланд Сачъл. Беше дребен пласьор, но само на качествена стока, и не личеше да има затруднения със снабдяването. Смяташе се, че

прави това повече заради вълнението, отколкото заради парите, които носеше. Той притежаваше законен бизнес — фабрика за чанти, която правеше копия на моделите на прочути дизайнери и ги продаваше в евтини магазини.

Територията на Сачъл не беше на улицата, а по модните клубове. Той обичаше да се вре сред известни личности. Добрият живот му се нравеше и той се движеше в кръгове, които можеха да си го позволят.

„Наркотици“ се надяваха, че ако вкарат Сачъл на топло, дори и за дребно провинение, той може да предаде Дювал. Агентът, който работеше по този случай, им беше дал информация по време на тайната им среща същата сутрин.

— Сачъл е амбициозен и алчен. През цялото време мърмори нещо за „шефа“ и тъй като той е шеф на фабриката си, предполагам, че става дума за шефа на търговията му с наркотици. Мисля, че Сачъл ще ни предаде шефа си, ако му предложим сделка.

— Казвал ли ти е някакво име? — попита тогава Бърк.

— Нито веднъж. Само „шефа“.

— Но залагам левия си палец, че е Дювал — рече Мак.

Пату попита:

— Сигурен ли си, че Сачъл ще се съгласи на сделка?

— Има хлапе, което играе футбол — обясни агентът. — Сачъл е луд по него, все се хвали. Догодина ще ходи в университета и естествено Сачъл ще иска да го види как играе. Само че ще му бъде трудно да отиде на мачовете, ако излежава присъда, даже и дребно наказание за търговия.

Бърк поначало мразеше да прави сделки с хора, които нарушаваха закона. Това беше неполицейско в точния смисъл на думата. Сачъл щеше отново да ги навести. Веднага щом излезеше на свобода, пак щеше да се върне към бизнеса си.

Но Бърк искаше Дювал. Беше готов да пожертва едно нищожество като Сачъл в замяна на Дювал.

В края на срещата агентът им беше казал, че този клуб е едно от любимите места на Сачъл — и нищо чудно, защото танцорките бяха страхотни, а клиентелата — първокласна. А и беше притежание на една от фиктивните корпорации на Пинки Дювал.

С угълчето на окото си Бърк забеляза как Сачъл се спира да запали цигара, докато гледа наклепаната с грим танцорка да търка

чатала си във вертикалния пиринчен пилон. Изглеждаше напълно погълнат от действията ѝ. След симулирания оргазъм я аплодира бурно и се придвижи нататък, като си проправяше път през задимената зала, ръкуваше се и подвикваше за поздрав. Очевидно търсеше някого и го намери на маса в тъмния ъгъл.

Първият му клиент за вечерта беше добре облечено юпи, толкова слабо, че направо мършаво. Бързите му движения и неспокойни очи показваха, че е закъснял с дозата кокаин. Сачъл направи знак на келнерката на коктейли и поръча питиета.

— По дяволите! — възкликна Макуен и скочи на крака. — Тая беше нещо друго, нали? Никога не съм виждал такава. Обръснала си е оная работа, а това направо ме подлудява! Трябва да ида до кенефа.

Той напусна масата, на която седяха с Бърк, и се отправи към тоалетната в задната част на клуба. Бърк също стана и се престори, че разглежда сметката, подадена му от гърдестата сервитьорка.

Когато Макуен стигна до вратата, която водеше към стаята за почивка, изпусна кутийка кибрит и се наведе да я вдигне.

Бърк видя как юпито подава на Сачъл нещо, което приличаше на сгъната банкнота. С ловкостта на картоиграч последният плъзна длан върху парите и посегна с другата ръка към джоба на жълтото спортно сако.

Бърк прескочи няколко маси, прекоси залата преди следващия удар на барабаните на оркестъра и извадил пистолет, изкрещя на Сачъл да не мърда. Макуен вече беше на линия. Дулото на пистолета му опираше зад дясното ухо на юпито.

Двама други полицаи от отдела, преструващи се на пияни зяпачи, само бяха чакали сигнала. Те връхлетяха през вратата на тоалетната и се включиха в ареста.

Докато му четяха правата, сякаш болното от анорексия юпи трепереше, плачеше и цивреше, че не може да отиде в затвора. Докато слагаха белезници на Сачъл и отнемаха малкия пистолет, който носеше в кобура на глезена си, той ругаеше яростно полицаите и ги питаше какво, майка им мръсна, мислят, че правят. Очевидно не знаели с кого се бъркат. След това поиска да говори с адвоката си — Пинки Дювал.

— Десет на едно, че копелето ще ни чака там — рече Макуен, докато двамата с Бърк излизаха от клуба.

— Че това си е сигурен бас, Мак.

— Лейтенант Базил, радвам се, че ви виждам отново толкова скоро.

— Нямахте да имаш удоволствието, Дювал, ако от ръкава ти не изскачаха постоянно приятели престъпници — не му остана дължен Бърк.

Както Мак бе предположил, когато пристигнаха в участъка, адвокатът вече беше там. Сигурно някой верен служител от клуба го беше предупредил, че са хванали Сачъл по време на сделка.

— Още ли ми имате зъб заради изхода на процеса с Уейн Бардо?

В момента на Бърк от всичко на света най му се искаше да забие юмрук в красивото самодоволно лице на Дювал и да префасонира скъпата му усмивка. Макар че приближаваше полунощ и човек можеше да очаква, че той ще се появи малко омачкан и току-що станал от леглото, адвокатът носеше костюм от три части и колосана бяла риза.

Миришеше на крем за бръснене. Всеки сив косъм от косата му си беше на мястото.

Усетил, че може да възникнат неприятности, Дъг Пату застана между тях.

— Ще заведе господин Дювал да се види с клиента си. Бърк, чакат те.

Той кимна към стаята за разпити, където през стъклото се виждаше арестуваното юпи, което пафкаше цигара така, сякаш тя бе последната на света.

— Как се казва? — попита Бърк.

— Реймънд... — Пату погледна етикета на папката, преди да я подаде на Бърк. — ... Хан.

— Предишни задържания?

— Притежание и дребни престъпления. На изпитателен срок е.

Когато Бърк се обърна и тръгна към стаята, Дювал каза:

— Вместо да го арестуваш, защо не го застреля, Базил?

Тъй като знаеше, че адвокатът се опитва да го предизвика да направи нещо, за което да подаде оплакване, Бърк продължи да върви, докато влезе в стаята за разпити и затвори плътно вратата, служеща като бариера между него и Дювал.

Видя как Пату придружава адвоката до друга подобна стая, където ги чакаше Сачъл. Дювал щеше да посъветва клиента си да не казва нищо и той щеше да направи точно това. Но после полицаите щяха да останат сами със Сачъл. Може би щяха да успеят да го изморят и по същото време на другата нощ вече да затварят Дювал зад решетките.

Мак Макуен вече беше подложил Сачъл на разпит. Преди да поеме щафетата, Бърк си наля чаша горчиво студено кафе, издърпа един стол за себе си и го постави по-близо до арестувания.

— Говори, Рей.

Агентът вдигна ръцете си в белезници и опъна силно от бързо смаляващата се цигара.

— Не е сигурно. — Очите му обиколиха бързо стаята, като се спираха за кратко върху наблюдаващите го мрачни лица.

— Нямаме много срещу него, нали? — попита той.

— Две унции. Сега му претърсват колата, но по всичко изглежда, че ще се окаже чиста.

— Значи няма да бъде голяма работа — продължи Хан. — Дювал ще го отърве от дълга присъда. Заплахата с малка, така че няма да има за какво да се пазарим. Сега може ли да ми свалите това?

Един от полицаите се приближи към него и му свали белезниците.

— Благодаря — каза Реймънд Хан, докато разтриваше китките си. После се обърна към Базил: — Изкара ми акъла, като връхлетя през залата с изваден пистолет.

Хан все още изглеждаше нервен. Бърк предполагаше, че наистина е наркоман и именно затова изглежда толкова убедителен на пласьорите.

— Тази сутрин говорихме с няколко от бившите клиенти на Сачъл, които сега си излежават присъдата — каза му Бърк. — Съгласиха се да свидетелстват срещу него в замяна на по-ранно пускане. Тези наказания, в добавка към закъснения в датите на процесите, могат да извадят Сачъл извън строя за дълго. Да кажем, достатъчно, че синът му да завърши университета, без той да гледа нито една игра, освен може би по телевизията.

— Може и да се получи — рече Хан, докато си гризеше нокътя. — Но не знам. Той е един пуяк със самочувствие, голямо колкото

целия Далас, но не е глупак. И както се оплаква от шефа си, ми се струва, че го е страх от него. А и може да бъде пуснат под гаранция, докато се точат делата.

Пату влезе в стаята.

— Изненада, изненада! Господин Дювал посъветва клиента си да си държи устата затворена. Надявам се да имаш нещо солидно за нас, Рей.

Преди агентът да отговори, Бърк каза:

— Знаеш ли какво си мисля? — Той се изправи бавно, като потриваше слепоочието си там, където все още пулсираше. — Мисля, че постъпихме глупаво, задето арестувахме Сачъл за дребна търговия. Трябваше да се въздържим, докато успеем да атакуваме фабриката и склада му.

— Той не търгува с наркотици там — рече Хан. — Опитвах се да купя от него от склада или фабриката. Отказа ми. Старае се да държи двете си дейности отделно една от друга.

— Урок, който е научил от Дювал — забеляза сухо Мак.

— А и сме минавали по този път и не сме стигали доникъде — напомни Пату на Бърк. — Нямаме основателна причина да правим обиск на фирма, която изглежда съвсем законна. Никой съдия не би ни дал разрешение.

— Всичко, което искам да кажа, е...

— Ако провалим още една акция, никога няма да успеем да пипнем Дювал. Ако е Дювал.

— Дювал е — рече упорито Бърк.

— Поради което трябва още по-внимателно да си пазим задниците.

— Знаем, Дъг, но...

— Литъръл не би пипнал едно дело, без да има солидни доказателства...

— Да го подкрепи! — кресна Бърк. — Разбрах вече! Бог ми е свидетел, че вече съм чувал това конско толкова пъти, че ми е дошло до гуша.

— Просто не искам отново да затънем до ушите! — отвърна му в същия тон Пату. — Отделът не може да си го позволи още веднъж, нито пък ти!

Крясъкът на Пату бе последван от внезапно и неловко мълчание. Другите полицаи бяха извърнали погледи от двамата спорещи.

— Хайде стига — промърмори Мак. — Стегнете се.

На всички бе добре известно, особено на Бърк, че Пату го предпочита пред всички останали полицаи в отдела. Не само защото считаше Бърк за добро ченге, но и защото бяха постъпили тук като приятели. Бяха завършили академията в един и същи клас. Пату бе избрал администрацията пред работата на улицата, но рангът не играеше роля в отношенията им.

Доскоро.

Обстоятелствата около смъртта на Кев Стюърт предизвикаха напрежение в приятелството им и Бърк го усещаше. Но и разбираше на какво се дължи това. Дъг трябваше да отговаря пред началниците си за поведението и работата на всеки от подчинените си. Винаги бе трудно да играеш ролята на посредник, особено когато се опитваш да запазиш доброто име на полицай, който ти е и приятел.

Бърк осъзнаваше, че Дъг не желае да жертва кариерата си заради онази ужасна грешка. Здравата го бяха хокали, когато след инцидента стабилността и надеждността му бяха поставени под въпрос. Но подкрепи Бърк сто процента, служебно и частно, по време на процеса. Въпреки че в момента беше ядосан, Бърк разбираше, че Дъг не иска той да си загуби главата, като направи нещо безразсъдно и даде основание на изнервените началници да му отнемат значката.

От началото на скарването не бяха откъснали очи един от друг. Сега, когато се бе овладял, Бърк каза:

— Дай да опитам със Сачъл.

— В сегашното ти състояние, не — отвърна с равен глас Пату. — Може би утре.

— Утре вече ще се е измъкнал.

— Ще гледаме да си влачим краката максимално, докато го пуснем под гаранция.

Бърк въздъхна, потърка врата си и огледа мрачно останалите полицаи.

— Тогава си отивам у дома.

— Ами аз? — попита Хан.

Пату погледна Бърк.

— Ти кажи. Ти организира цялата работа.

— Има си хас! — промърмори той и се обърна към Хан. — Ще те затворим за два часа.

— О, боже! Мразя това вонящо място.

— Съжалявам, Рей, но не можем да те пуснем, защото и ние ще я оплескаме.

Пинки стана и затвори куфарчето си.

— Отиваш ли си? — възкликна невярващо Сачъл. — Не можеш да си отидеш! Аз какво ще правя?

— Ще прекараш нощта в затвора.

— В затвора? В затвора? Кога ще ме измъкнеш оттук?

— Ще започна да работя върху пускането ти под гаранция още утре сутринта. Страхувам се, че тази нощ трябва да останеш тук.

— Страхотно! Мамка му, страхотно!

— Няколко часа в килията ще ти се отразят добре, Сачъл. Можеш да поразмишляваш колко глупаво си постъпил.

Сачъл престана да мърмори и погледна остро Пинки.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че си глупак, задето позволи да те арестуват в клуба да продаваш на клиент.

Пинки се беше сдържал, докато полицаите бяха в стаята, но сега, когато го оставиха за малко насаме с клиента му, се почувства свободен да даде воля на гнева си.

— Тоя не ми е непознат — каза в своя защита Сачъл. — Редовен е. Постоянно му продавам. Не смятах, че ще стане нещо, ако...

— Млъквай! — рече троснато Пинки. — Откога си започнал да ги употребяваш?

— Аз ли? Не ги употребявам. Никога не съм го правил.

— Но твоята приятелка ги употребява.

— Приятелка ли? За какво, по дяволите, говориш, Пинки? Аз имам съпруга. Дете. Нямам приятелка.

Пинки мразеше някой да го лъже. А още повече мразеше, когато лъжата бе толкова прозрачна, че сякаш искаше да му намекне колко е глупав.

— Танцърката. Къдрава червена коса, кльощав задник. Малки цици, но зърната са й колкото чинийки за кафе. Хайде де, Сачъл, знаеш

я!

Сачъл преглътна мъчително. По челото му изби пот и кожата му придоби мъртвешки блед оттенък на фона на яркото сако.

— Шибаш я от три месеца — рече нежно, почти съчувствено Пинки. — Тя ти дава секс в замяна за дрога. Моята дрога. Даваш ѝ я безплатно. А това е кражба, Сачъл. И понеже ѝ е безплатно, тя я ползва толкова много, че поне през половината време е твърде друсана, за да танцува. Както знаеш, тя е една от най-популярните танцьорки в клуба ми. Мъжете пият с часове, докато чакат номера ѝ. Плащат добре, за да останат и видят всеизвестния ѝ финал, но ако тя го отмени, си заминават рано. — Пинки се приближи достатъчно близо до Сачъл, за да може последният да подуши ментовата му вода за уста. — Твоите увлечения ми струват пари, Сачъл.

Под мишниците на жълтото сако на арестанта се образуваха кръгове пот.

— Не бих направил нищо против теб, Пинки. Знаеш това.

— Знам ли го? — Адвокатът поклати посребрената си глава. — Чух някои слухове, Сачъл. Приказки за теб и твоите амбиции, които ме разстройват.

Сачъл се опита да се усмихне, но устните му не го послушаха особено.

— Не можеш да вярваш на никакви си клюки.

— О, вярвам им. След тази нощ им вярвам.

— К-какво искаш да кажеш?

— Защо хитро ченге като Бърк Базил ще те арестува за две унции? Веднъж прояви небрежност, но е твърде умен, за да се занимава с евтин мазен мошеник като теб, освен ако не смята да поиска нещо.

— Като например?

— Информация. Доказателства.

— Ще му кажа да върви на майната си.

Без да обръща внимание на лицемерното възмущение на Сачъл, Пинки продължи:

— Ще те накарат да прекараш една-две нощи в затвора с най-голямата измет; ще те накарат да видиш колко лошо всъщност е там и когато грохнеш, ще ти предложат сделка. Предполагам, освобождаване от всички обвинения в замяна на информация за дейността ми.

— Никога не бих приел сделка!

Пинки се усмихна.

— Не, не вярвам, че ще го направиш.

Сачъл се отпусна.

— По дяволите, не! Никога не бих предал приятел.

— Уверен съм, че няма — рече Пинки С измамно меден глас. —
Защото съм сигурен, че по-скоро би прекарал известно време в
затвора, отколкото да се случи нещо лошо с момчето ти.

Сачъл се състари за секунди.

— Момчето ми ли? О, боже, Пинки! Недей. Аз...

Пинки сложи ръка на рамото на Сачъл, за да го успокои и спре
брътвежа му.

— Очаквам с нетърпение това момче да играе за „Тигрите“, както
и много други хора го очакват. — Той внимателно започна да масажира
схванатото рамо на Сачъл. — Няма ли да бъде срамота, ако бъде ранен
сериозно в някой нелеп инцидент; ако обещаващата му футболна
кариера свърши внезапно, преди още да е започнала?

Сачъл се разплака.

— Нали не искаш синът ти да стане жертва на трагичен
инцидент, Сачъл?

Хълцайки като дете, Сачъл кимна.

ШЕСТА ГЛАВА

— Искаш ли яйца?

— Не, Пинки, благодаря — отвърна Бардо и погледна към Роман.

— Но бих изпил чаша кафе.

Когато се върна у дома си след полицейския участък, Пинки усети, че умира от глад. Събуди икономата да му приготви закуска. Вместо да недоволства, Роман се зарадва, че може да му услужи. Спасяването от смъртна присъда вдъхваше преданост.

Икономът донесе кана с прясно кафе и още една чаша и чинийка на кухненската маса.

— Ще имате ли нужда от нещо друго, господин Дювал?

— Не, Роман, благодаря. Лека нощ.

Бардо наблюдаваше над ръба на порцелановата си чашка как старият джентълмен се отправя надолу по коридора към стаята си.

— Не са останали много такива чернилки на света.

— Не бих му позволил да чува такова нещо — отбеляза Пинки, докато боцкаше с вилцата си жълтъка на едно от яйцата на очи. — Когато хванал жена си в леглото с друг мъж, Роман съсякъл и двамата с брадва.

— Без майтап? — попита Бардо, очевидно впечатлен.

— Хмм.

Пинки премина направо към същността на непредвидената среща:

— Ще имаме неприятности с Базил.

— Айде бе!

Вилцата на Пинки се спря на половината път към устата му. Той вдигна поглед към Бардо и изпита удоволствие, когато видя, че другият беше прочел правилно значението на опасното му изражение.

— Съжалявам — промърмори Бардо. — Не исках да се правя на умник. Просто и аз предполагах, че още не сме свършили с тоя бой скаут, нали разбираш.

— Мислех да се погрижим за него след известно време, но промених решението си. Не можем да чакаме.

— Защо? Какво е станало?

Пинки му разказа за арестуването на Сачъл.

— Мисля, че е време да изпратим на господин Базил съобщение.

— Добре.

— Ясно съобщение, че ако ни се бърка, си търси белята. Голяма беля.

— Какво искаш да направя?

— Пинки?

При гласа на Реми и двамата погледнаха към отворената врата, където тя стоеше, увита в халат, с рошава коса и сънливи очи.

— Не те чух да влизаш.

— Не съм влязъл сега — каза Пинки. Забеляза, че тя избягва погледа на Бардо и не можа да не се запита защо. — С господин Бардо имаме да обсъдим една работа.

— По това време?

— Спешно е.

— Разбирам.

— Връщай се в леглото. След малко идвам.

Погледът ѝ се спря на Бардо за секунда и отново се върна на Пинки.

— Не се бави.

Той довърши разговора си с Бардо, като се стараеше да говори тихо. Не му отне повече време, отколкото да изяде закуската си. В заключение каза:

— Бих искал това да се свърши незабавно.

— Разбира се.

— Незабавно! — подчерта Пинки. — Трябва да е остро и силно като удар в главата. Искам да подейства като кофа с вода на Базил и всички останали в отдел „Наркотици“.

— Разбирам.

— Колкото до хонорара ти...

— Както обикновено?

Пинки кимна.

— Можеш да излезеш от задната врата, откъдето влезе.

Когато Бардо си замина, Пинки отново включи алармената система и се качи горе. Реми си беше легнала, но все още бе будна.

— За какво беше всичко това?

— Казах ти. Работа. — Той започна да се съблича, но не я изпускаше от поглед. — Добре ли си, Реми?

Видя, че въпросът му я накара да се почувства неловко.

— Разбира се, да. Защо да не съм?

— Напоследък направо не приличаш на себе си.

Тя му се усмихна неубедително.

— Знаеш, че ставам малко унила всяка зима. Готова съм за пролетта, но тя изглежда толкова далече.

— Лъжеш.

Други мъже без дрехи се чувстваха уязвими и по-малко внушителни. Но не и Пинки. Голотата не го потискаше. Той сложи ръце на хълбоците и погледна строго жена си.

— От седмици насам си влачиш задника.

— Казах ти, че е от...

— От сезона? Дрън-дрън! И откъде ти хрумнаха тези модерни идеи?

— Модерни идеи ли?

— Тези, които така прямо сподели с гостите на партито ни миналата вечер. — Той снижи гласа си до шепот: — Още малко и щеше да застанеш на страната на противника, Реми.

— Това е смешно! Знаеш на чия страна съм.

— Дали?

— Би трябвало.

Тя посрещна спокойно погледа му. В очите ѝ не личеше да има притворство, но Пинки още не беше свършил. Мястото ѝ в живота му не включваше изразяване на мнение по важни въпроси.

— Също така не ми хареса, че изчезна по време на партито.

— Не съм изчезнала. Заболя ме глава и трябваше да се кача и да полегна.

— Главоболие ли? — повтори скептично той. — Никога досега не те е боляла глава. И никога не си била толкова летаргична. Болна ли си? Може би трябва да ти запазя час при лекар.

— Не!

Енергичният ѝ отговор изненада и самата нея. Тя го смекчи с лек смях:

— Няма ми нищо, Пинки. Добре съм. Просто съм в малко лошо настроение, това е всичко.

Той седна на леглото до нея и я погали по шията.

— Единственото нещо, което не бих търпял, Реми, е някой да ме лъже. — Пръстите му спряха да я галят. — А сега ми кажи какво, по дяволите, има.

— Добре! — възкликна ядосано тя, отметна завивките, стана от леглото и се обърна с лице към него. — Всичко е заради онзи човек!

Пинки се изправи.

— Какъв човек?

— Уейн Бардо.

— Какво му има?

— Направо ме побиват тръпки, като го погледна. — Тя скръсти ръце и потърка голата кожа над лактите. — Отвращава ме. Направо не мога да стоя в една стая с него!

— Защо? Направил ли ти е, казал ли ти е нещо?

— Не, не, нищо такова. — Очевидно ядосана, тя издиша шумно и прокара пръсти през косата си. — Просто имам такова чувство. Той излъчва флуиди, лоши флуиди. Надявах се, че след процеса няма да идва толкова често у дома, а тази вечер го намирам на кухненската ни маса!

Пинки едва не се разсмя от облекчение. Повечето жени намираха Бардо за привлекателен, поне докато го опознаеха по-добре. Доставяше му удоволствие, че южняшкият чар на Бардо не очароваше младата му хубава съпруга. Това, че тя старателно го избягваше, се дължеше на отвращение, не на увлечение.

Той прикри облекчението си и каза:

— От време на време Бардо върши някои работи за мен. По този начин изработва част от хонорара ми за процеса.

— Ами тогава те моля отсега нататък да си вършите работата на друго място, не вкъщи.

— Защо ти е толкова неприятен?

— Не е ли очевидно? Плаши ме.

Едва тогава Пинки се разсмя и я притегли в прегръдките си.

— Той плаши много хора. Именно затова ми е толкова полезен.

— Използваш го, за да плаши хората?

Пинки се намръщи над главата ѝ. Рядко му задаваше и най-безобидни въпроси за бизнеса му. Напоследък бе проявявала повече от мимолетен интерес, а това можеше да стане опасно. Немалко от клиентите му бяха изигравани от зловни съпруги или приятелки, които знаеха твърде много.

— Защо си толкова любопитна за сделките ми с Бардо?

— Не съм, стига да не идва в къщата. Не го искам тук.

— Добре. Щом Бардо ти е толкова неприятен, ще се постарая да не се срещате.

— Благодаря ти.

— А сега, след като се разбрахме за това, искам да ми обещаеш, че ще престанеш с тази дразнеща меланхолия.

— Ще се опитам.

Той прокара палец под брадичката ѝ и наведе главата ѝ назад.

— Направи го. — Изрече го тихо, но нямаше нужда да повишава глас, за да проличи какво имаше предвид. — Давал ли съм ти досега причина да бъдеш недоволна, Реми?

Тя поклати отрицателно глава.

— Добре. — Пинки прокара палец по устните ѝ. — Радвам се да го чуя, защото искам да бъдеш щастлива. Не бих желал да се случва пак такова нещо, както в Галвестън.

— Това беше отдавна.

— Но не толкова, че да го забравим.

— Не, не съм го забравила.

— Значи си щастлива?

— Разбира се.

Той посегна към ръката ѝ и я насочи към скута си.

— Покажи ми тогава.

По-късно, точно когато той се унасяше, Реми каза:

— Едно посещение на Флара би могло да ме разведри. Ще отида утре да я видя.

— Добра идея. Ще изпратя Ерол да те закара.

— Не си прави труда. Мога сама да шофирам.

Пинки помисли малко. Безпокойството му не бе напълно уталожено нито от разговора, нито от любенето им. Беше му дала

правдоподобно обяснение за меланхолията си напоследък, но той подозираше, че има нещо повече от неприязънта ѝ към Бардо.

Съмненията можеха да осакатят мисленето на разумния мъж. Недоверието и ревността действаха отслабващо и разрушително. Но, от друга страна, Пинки предпочиташе да сгреши от предпазливост, отколкото да постъпи като глупак. Особено когато ставаше дума за жена.

— Ерол ще те закара.

— Кажи, сигурна ли си, че си съгласна?

Жената се нацупи и се заигра с копчетата на ризата му.

— Разбира се, че съм съгласна. Щях ли да те поканя у дома, ако не бях?

— Но ние се запознахме едва преди час!

— Няма значение. Дори и толкова време не ми отне да разбера, че тази вечер те желая.

Той се ухили:

— Тогава какво чакаме?

Опипвайки се един друг по пътя, двамата изкачиха един етаж. Старата къща бе разделена на шест апартамента, по два на всеки от трите етажа. Нейният беше малък, но приятен. Прозорците на спалнята гледаха към малкия вътрешен двор отзад.

Именно пред тези прозорци тя му направи тромав стриптийз.

— Виждаш ли нещо, което да ти харесва?

— Прекрасно — измърмори той и протегна ръце към нея. — Направо страхотно.

Жената нямаше никакви сексуални задръжки. Или може би бе твърде друсана, за да я е грижа какво прави с нея. Само че след известно време, когато апетитът ѝ бе доволен, тя се измори и стана раздражителна.

— Вече ми се спи.

— Ами заспивай — каза той. — Това не ме притеснява.

— Не мога да заспя, докато ти правиш това.

— Разбира се, че можеш.

Това я накара да се закиска.

— Ти си луд, знаеш ли?

— И друг път са ми го казвали.
— Сигурен ли си, че си с гума?
— Казах, че да, нали?
— Да, ама не видях. Хайде, стига вече. Уморена съм. Какво ще кажеш да го запазим за друг път?
— Та нощта едва сега започва, миличка.
— Ами, започвала — изстена тя. — Наближава време за ставане.
— Просто дрогата престава да ти влияе. Имаш нужда от още малко освежително.
— Стигат ми толкова наркотици за тази нощ. Трябва да отида на работа след няколко часа. Хайде да спрем за тази нощ и... Хей! Това боли!
— Наистина ли?
— Да. А сега престани! Не си падам по такива глупости. Ау! Сериозно ти говоря, по дяволите! Престани!
— Отпусни се, сладурче. Най-хубавото едва сега идва. Без майтап.

Реймънд Хан се прибра с колата си от участъка, като през целия път едното му око беше все в огледалото за обратно виждане. Беше добър в работата си, главно защото бе педантично внимателен. За прикритие му служеше работата в счетоводна фирма от трима души, но чековете със заплатата му идваха от нюорлианското полицейското управление. Уж посещавайки клиенти, той се движеше с лекота из околностите, запознаваше се с разни хора и изграждаше мрежите си от наркомани и пласьори.

Беше опасна работа. Можеше да прекара месеци в спечелване доверието на някой параноичен пласьор, като постоянно залагаше главата си, а след това усилията му да отидат на вятъра. Достатъчен пример беше бъркотията в склада, където бе убит Кев Стюърт.

Не беше нужно да си гений, за да стигнеш до заключението, че някой в отдела известява търговците на наркотици за предстоящите акции. Но това си беше техен вътрешен проблем. Неговият проблем бе да се грижи прикритието му да не отиде на вятъра.

Работеше по този начин от три години, което бе твърде дълго. Беше уморен постоянно да гледа през рамо; уморен да подозира

всекиго; уморен да води двойствен живот.

Напоследък му минаваше през ум да се премести и да започне друга работа. Но имаше една голяма пречка: никое друго занятие нямаше да му даде лесен достъп до наркотиците. Това бе придобивка от сегашната му работа и хич не беше без значение, когато си помислеше да напусне.

След като се увери, че никой не го е проследил до дома, той отключи вратата на апартамента си и се вмъкна вътре, след това пусна всички резета. Всеки път, когато се наложеше да го арестуват и тикнат в затвора, се разтреперваше. Играеше ролята си толкова добре, че понякога дори сам си вярваше, че всичко е наистина.

С Бърк Базил бяха в един отбор. Въпреки всичко, тоя човек дяволски го плашеше. Умираще от страх, когато си помислеше какво може да направи Базил, когато научи за навика му. Не му се искаше да си спечелва ненавистта на Базил. Тоя човек никак не се шегуваше. Всъщност бе толкова праволинеен, че не бе спечелил симпатиите и на другите ченгета от полицията.

Вземането на подкупи бе нещо обичайно. Не правило, но не и изключение. Някои ченгета смятаха, че в едно потънало в престъпления общество не е лошо да извържат очи от дребни провинения и да се занимават само с престъпления, които застрашават човешкия живот.

Бърк Базил виждаше нещата по друг начин. Всичко беше или правилно, или погрешно; или законно, или незаконно, точка по въпроса. Не четеше конско. Не беше нужно. Мълчаливият му укор бе достатъчен, за да изпитват недоверие към него ченгетата, взели рушвет. Сега, когато Кев Стюърт бе мъртъв, единственият друг полицай, когото Базил можеше да счита за свой приятел, бе Дъг Пату. А приятелството с шефа също не го правеше любимец на колегите му.

Но Бърк Базил, като че ли нямаше нищо против да бъде извън приятелската компания. Хан си помисли, че в това отношение двамата си приличат. И той работеше сам, и му харесваше — точно както подозираше, че е и при Базил. Съмняваше се, че последният съжالياва за своята не популярност.

Хан се съблече на тъмно. Приятелката му щеше да се вкисне, ако я събудеше. Не й харесваше, че закъснява и я оставя сама, докато ходи

по гуляи. Смяташе го за счетоводител и не разбираше склонността му към нощни клубове дори и през делничните нощи.

Дневните им ангажменти често се разминаваха, но всъщност колкото по-малко се виждаха, толкова по-добре се разбираха. Връзката им се основаваше предимно на удобството. Когато тя го покани да се премести при нея, за него бе по-удобно да го направи, отколкото да измисля причина да откаже. А и двамата си падаха по едни и същи наркотици. Най-добре си пасваха, когато се надрусваха заедно. През останалото време бяха повече или по-малко съвместими, но не интимни в точния смисъл на думата, освен когато правеха секс.

Реймънд знаеше, че главният му чар за нея се състои в наркотиците, които носи вкъщи, но това не го притесняваше. Дори я подозираше, че го мами, но тъй като излизаше почти всяка нощ, не можеше кой знае колко да ѝ се сърди. Просто се надяваше да не прихване някоя болест, предавана по полов път. Съобщенията по телевизията предупреждаваха срещу такива връзки като тяхната, но — дявол го взел! — шансовете да бъде халосан от някой натопен пласъор на наркотици бяха далеч по-големи, отколкото да умре от СПИН.

Вмъкна се тихичко под завивките до нея и беше благодарен, че тя не се размърда. Не му се искаше да става скандал, не и след всичко, което бе преживял тази нощ, включително и двата часа в затвора. Каква шантава зоологическа градина!

Заклучиха го в една килия с двама братя хулигани, целите покрити с любителски татуировки. Бяха отворили черепа на третия си брат с отварачка за консерви по време на семеен спор. Третият му съкилийник бе травестит, който се беше свил в ъгъла и плачеше от страх от грубите хулигани. Плака толкова силно от обидите им, че изкуствените му мигли се отлепиха. Това предизвика поредния пристъп от плач и още крясъци и обиди.

Реймънд поначало не можеше да спи добре, но тази нощ му бе особено трудно да се отпусне и изолира от препускащите си мисли. След малко седна в леглото, като си мислеше, че може би една доза може да му помогне да се поотпусне.

Той се пресегна през спящата си приятелка и светна нощната лампа.

Това, което видя, едва бе стигнало до мозъка му, когато усети движение зад гърба си. Реймънд Хан умря с тих вик на устните си.

СЕДМА ГЛАВА

Бърк усети, че има нещо още когато отиде на работа. Мъжете около кафе машината му промърмориха „добро утро“, когато се приближи, но всички избягваха да го гледат в очите и се бяха разпръснали, докато си наля кафето.

Като отиде до бюрото си, съблече якето си, но още не бе успял да го закачи, когато Пату отвори вратата на кабинета си и го извика. Бърк остави якето на бюрото си, но понесе кафето със себе си.

— Какво става?

Пату затвори вратата, за да останат насаме.

— Седни.

— Не искам да сядам. Искам да знам какво, по дяволите, става!

— Реймънд Хан е мъртъв.

Бърк седна.

— Двамата с приятелката му били намерени в леглото им тази сутрин.

Бърк отпи глътка кафе.

— Трябва ли да приема, че не е умрял по естествени причини?

— Убити са.

Пату обясни, че жената работела като касиерка в клона на една банка. Сутрин идвала на работа в шест и половина и в седем отваряла входа, през който клиентите влизали с кола. Когато не се явила на работа и не се обадила, че е болна, една нейна колежка отишла да провери, като очаквала да я намери с махмурлук или друсана. Момичето показало положителни резултати на един тест за наркотици, но ѝ дали още един шанс, след като обещала, че ще потърси помощ при психолог, за да ги откаже. Колежката намерила вратата на апартамента отключена. И влязла вътре. Било е... истинска гадост.

— Не ми спестявай подробностите — каза раздражено Бърк. — Няма да припадна.

— Е, жената от банката го направила. Момичето било намушкано с нож на няколко места. Първоначалният доклад на

патолога гласи, че само една от тези рани би могла да бъде фатална. Убиецът не е бързал и се е наслаждавал. Изглежда, че е имала и анално сношение, но още не е установено дали преди или след смъртта ѝ. Хан е имал повече късмет, ако може да се нарече така. Има само една рана отстрани на врата си, но е точно на място. Убиецът е знаел къде да го промуши, за да умре бързо и тихо.

Бърк стана, взе кафето си и отиде до прозореца, който откриваше изглед от третия етаж. Загледа се навън, като отпиваше от личната си чаша, украсена с многоцветни морски кончета. Барбара беше купила този сувенир по време на една от редките им почивки във Флорида. Не можеше да си спомни преди колко време. Цяла вечност. Или поне така изглеждаше. Вече не можеше да си представи да прави нещо толкова безгрижно, като да отиде на почивка и да купува глупави сувенири. Всяка фриволност в живота му беше умряла в онази нощ, когато бе прострелял и убил Кев Стюърт.

— Някакви следи?

— Криминалният отдел работи по въпроса, но до този момент изглежда чисто. Може да изникне нещо по време на аутопсията. Ректумът и влагалището на момичето са натъртени и ожулени, но по нея няма видими следи от сперма.

В лабораторията си губеха времето и силите. Нямахше да има нито едно доказателство. Бардо обичаше ножовете и убийството бе с неговия почерк. Любимото му занимание бе грубият секс, но даже и в разгара на жалката си страст не забравяше да си слага кондом. Беше твърде хитър, за да оставя следи от ДНК-то си, макар че можеше да им се усмихне късметът да намерят частици от тъкан или косми.

Предишната нощ Бърк беше изпратил Хан в затвора. Дали агентът не бе мъртвопиян, докато Бардо е изнасилвал и убивал приятелката му? Или пък си е отишъл у дома и ги е заварил двамата?

— Някакви следи от борба?

— Никакви — отвърна Пату. — Не мога да проумея как е успял да убие и двамата. Дали първо не е пречукал Хан, а след това е тероризирал момичето, преди да го убие?

— Може би. Или пък... — Бърк помисли малко. — Или пък първо се е справил с момичето, след това е изчакал в апартамента, докато Хан се прибере у дома.

Пату се намръщи със съмнение.

— Хан е бил съблечен и в леглото, когато е бил убит.

— Хан се е върнал късно. Убиецът е изчакал, докато горкият Рей си с легнал. Вероятно е легнал, без да запали лампата. И аз правя същото, когато не искам да будя Барбара. Хан не е видял, че приятелката му е мъртва. Не е видял кръвта, нито пък е усетил, че нещо не е наред. — Бърк стисна по-здраво чашата си. — Това е неговия почерк.

— На кого?

— На Бардо. Би си помислил, че ще е забавно, ако жертвата го заключи в дома си, а не отвън.

— Защо смяташ, че е Бардо?

— Арестувахме Хан и Сачъл. Дювал цъфна тук посред нощ. Знаем, че Сачъл фигурира в тайната ведомост на Дювал. Бардо е наемният му убиец. Нашият агент бива убит. Помисли малко. Това не може да е съвпадение.

— Разбира се, че може! — възкликна Пату. Бърк се обърна с лице към него, но началникът продължи, преди подчиненият му да успее да каже нещо: — Знаеш толкова добре, колкото и аз, че Хан беше наркоман. Изглежда, жената също. Убийството може да е станало заради провалена сделка с наркотици. Може и да е любовен триъгълник. Може да е...

— Може би Дювал е знаел, че Рей е от нашите и е искал да го извади извън строя, като по този начин ни даде хубав урок.

— Добре де, би могло — призна Пату и се изправи. — Но не искам да приемаш това лично, както винаги става с теб. Целият отдел ще се почувства зле от това. Ние сме отбор, Бърк. Трябва да работим заедно. Не можем да позволим на няколко неуспеха да ни извадят от релси. Трябва да продължим да работим методично.

Тези глупави управленчески речи не бяха характерни за Дъг. Обикновено запазваше агитациите за цялата група. Когато бяха насаме с Бърк, се държаха по-естествено.

— Какво друго? — попита Бърк.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че има нещо повече. Какво се страхуваш да ми съобщиш?

Пату потърка врата си. Беше слаб мъж с високо гладко чело и глава, която започваше леко да олисява. Тази сутрин изглеждаше по-

стар, отколкото беше.

— Твърде умен си, за да е добре за теб.

— Да де, все ми го казват — рече нетърпеливо Бърк. — Какво?

— Сачъл отказа сделката.

— Дай ми петнадесет минути с него.

— Няма смисъл, Бърк. Отказа ни, преди още да му изложим условията. Не остави никакво място за преговори.

— Ще рискува да се заведе дело?

— Ще се признае за виновен. По всички обвинения.

— Кучи син! — изруга Бърк. — Дювал го с обработил.

— И аз така мисля.

— Боже, той да не е безсмъртен? — Той се изсмя горчиво: — Всеки път ни прави на маймуни.

— Дювал не играе честно, а ние се придържаме към правилата.

Бърк загриза вътрешната страна на бузата си и промърмори:

— Може би е време да се откажем от правилата.

— Моля?

— Нищо. Виж, Дъг, трябва да се махна оттук.

— Бърк...

— Ще се видим по-късно.

Той затръшна вратата след себе си. Грабна пътьом якето си от бюрото и едва не се сблъска с Макуен на изхода.

— Хей, Базил! Навсякъде те търсих. Трябва да поговорим.

— Не сега. — Не беше в настроение за Макуен. Точно сега не можеше да понесе непреклонния му оптимизъм и дразнещата, неизтощима енергия. Без дори да забави ход, той каза: — По-късно, Мак.

— Здравей, Бърк. Влизай — каза Нанси Стюърт и му махна да влезе в дома ѝ в предградието.

След като научи за Хан и Сачъл, бе истински мазохизъм да идва тук днес. Но след като кара с часове, вбесен и ругаец, Бърк не знаеше какво да прави. И след като и без това му се полагаше седмица отпуск, защо да не пропилее целия ден?

Къщата на Стюъртови беше тухлена, с боядисани дървени прозорци и врати. Моравата бе добре поддържана, докато Кев беше

жив. Той обичаше да работи по двора и се хвалеше, че неговата морава е най-зелената в квартала. Бърк забеляза, че капакът на един от предните прозорци висеше. Килимчето в антрето имаше нужда от изпиране и една от крушките на сводестия таван беше изгоряла. В някой от следващите дни трябваше да помогне на Нанси в поддръжката и поправките.

— Ела в кухнята — каза тя през рамо и го поведе по коридора. — Започнах да приготвям яденето. Ще вечеряме рано, защото в училището ще има празненство. Искаш ли нещо за пиене?

— Кафе, ако може.

— Имаш ли нещо против да е нес?

Имаше, но поклати отрицателно глава. Кухнята беше разхвърляна и уютна. На видно място висеше календар, на който бяха обозначени дните, в които можеше да се ползва колата, часове при зъболекаря и училищното празненство тази вечер. Бележки за напомняне и снимки с класовете на двете момчета бяха прикрепени на вратата на хладилника с магнити. От плота му се усмихваше буркан за сладки е формата на мече.

Нанси проследи погледа му към мечето и му предложи сладка.

— Купих ги от магазина. Вече не пека често.

— Не, благодаря — каза той. — Кафето ми стига.

Тя се върна до купата, в която месеше, и започна да рони солени бисквити в говеждата кайма. Накълцаните зелени чушки чакаха да бъдат прибавени заедно с консерва доматиен сос.

— Руло от кайма? — попита той.

— Откъде знаеш?

— Майка ми го правеше доста често.

— Майка ти ли? — погледна го озадачено тя. — Знаеш ли, Бърк, струва ми се, че за пръв път те чувам да споменаваш семейството си през всичките години, в които се познаваме.

Той сви рамене:

— Нали разбираш, страхувах се от отмъщения. Затова нарочно не говоря много за тях. Както и да е, вече не е останало много от семейството ми. Баща ми работеше на гарата. Когато бях в трети клас, беше премазан между локомотив и товарен вагон. Затова майка ми стана самотен родител, преди това да се превърне в мода. Работеше в една телефонна компания, преди няколко години умря от рак.

Останахме само аз и по-малкият ми брат. Той живее в Шрийвпорт. Има жена и две деца. — Усмихна се мрачно. — Мама знаеше поне трийсет начина да приготви руло от кайма.

— Аз също.

— Как са момчетата?

— Чудесно.

Той отпи от кафето, което имаше по-лош вкус, отколкото бе очаквал.

— Добре ли са в училището?

— Последните докладни картички бяха добри.

— Освен успеха?

Тъй като знаеше, че той пита за емоционалното им състояние, тя се поколеба.

— Добре са. Като се има предвид всичко, което преживяха.

— Е, това е добре. — Той си играеше със солницата и пиперницата на масата, слагаше ги една до друга, разделяше ги и отново ги събираше. — Напоследък е топло.

— Бих искала да мисля, че това е краят на зимата. Но все още може да замръзне.

— Аха, докато не мине март.

Напоследък като че ли можеха да водят само такива вяли разговори. Избягваха да говорят за каквото и да било съществено или важно. А това бе странно, тъй като най-лошите времена бяха вече зад гърба им.

Той сам им бе донесъл лошата вест за смъртта на Кев. Тогава Дъг Пату изяви желание да изпълни неприятната задача, но Бърк настоя отговорността да падне върху него. Той подхвана Нанси, когато тя припадна, след като чу новината, и ѝ бе опора по време на цялото погребение.

През следващите седмици и месеци ѝ помагаше да се оправя с документите по застраховката, да подаде молба за недостатъчната пенсия, която получаваше от полицейското управление, да си отвори собствен кредит и банкови сметки и да направи други необходими финансови постъпки.

В отговор на телефонно обаждане от нея, той дойде в деня, когато тя разчисти гардероба на Кев. Предложи на Бърк някои от най-

хубавите му дрехи и той ги прие. По пътя към дома ги хвърли в един кош за дарения за бедните. Не можеше да ги носи.

През есента провери фурната ѝ и смени филтрите. На Коледа ѝ помогна да сложи елхата и да я украси. Кев беше мъртъв от повече от година, но Бърк все още се чувстваше задължен да идва веднъж на две седмици и да оказва на неговата вдовица нужната помощ.

Бедата бе, че все по-трудно намираха теми за разговор. С течение на времето разговорите им ставаха все по-напрегнати, а не обратното. Бърк избягваше да споменава каквото и да било за участъка и полицаите, които Нанси познаваше. И тъй като работата бе най-важният елемент в живота му, откри, че търси да намери нещо, освен времето и здравето на момчетата, за да запълни нарастващите паузи на мълчание.

Тя винаги го приемаше благосклонно, но се беше променила — едва доловимо, но не можеше да се отрече. Сега бе по-резервирана, отколкото когато Кев беше жив. Преди често се бяха смели безгрижно. Можеше да се шегува и да те постави на мястото ти не по-зле, отколкото някое от момчетата. Бърк предполагаше, че за една жена е по-лесно да се майтапи с приятел на съпруга си, когато съпругът ѝ е там и се смес заедно с нея. И не толкова лесно, когато беше мъртъв.

Бяха прекарвали доста време в размишления за изхода на процеса на Бардо. Сега той беше приключил и след като последната глава на този тъмен епизод от живота им беше написана, за какво можеха да говорят?

— Ъ-ъ...

— Бърк...

Сигурно бе усетила замиращия разговор със същото неудобство като него, защото започнаха да говорят едновременно. Той ѝ направи знак да продължи.

— Не, ти кажи — рече тя.

От поредното неловко положение ги спаси пристигането на момчетата. Бяха видели колата на Бърк, паркирана отвън, и се втурнаха в къщата. Напълниха я с уникалната миризма на потни момчета и радостна врява. Хвърлиха якетата и чантите си и наобиколиха Бърк, като се блъскаха кой да застане по-близо до него.

След като похапнаха, той ги заведе в задния двор. Това беше част от ритуала. След посещението при Нанси винаги правеше нещо с

Дейвид и Питър насаме. Момчетата можеха да избират какво. Днес решиха да поупражняват играта на батсмена.

— Така ли, Бърк? — попита по-малкият, Питър. Стойката му беше ужасна, но Бърк отговори:

— Точно така. Почваш да схващаш чалъма, синко. Хвани бухалката малко по-високо от дръжката. Я сега да видим какво можеш да направиш.

Той му подаде топката, която се удари в бухалката, а не обратното. Питър нададе радостен вик и се затича по импровизираните бази. Когато стигна на мястото си, Бърк му показа вдигнати палци и го плесна отзад.

— Ще участваме в Малката лига. Може би ще успееш да дойдеш на някой от мачовете, Бърк — каза с надежда Дейвид.

— Само на един ли? Аз мислех да си купя билет за целия сезон.

Косата, която разроши шеговито, беше със същия медночервен цвят като на баща им. И тъй като и усмивките им бяха точни копия на тази на Кев, в гърлото му се надигна буца. Щеше здравата да се изложи, ако точно в този момент Нанси не се беше показала на вратата, за да извика момчетата да си измият ръцете.

— Вечерята е след петнадесет минути — каза им тя.

— Чао, Бърк.

— Чао, Бърк — каза Питър, като имитираше по-големия си брат, докато се мъкнеха неохотно към задната врата на къщата.

— Страхотен си с тях — забеляза Нанси.

— Лесно е да бъдеш страхотен с чужди деца. Чувал съм, че е по-трудно със собствените.

— Защо с Барбара нямате деца?

— Не знам. Просто никога не се стигна до това. Винаги като че ли съществуваше основателна причина да го отложим. Първо беше недостигът на пари.

— А после?

— Недостигът на пари. — Искаше да прозвучи като шега, но тя увисна във въздуха.

— Не зная какво бих правила без синовете си. Чрез тях Кевин е още жив.

Той кимна тържествено с разбиране. След това осъзна, че дясната му ръка се присвива, отпусна я и каза бързо:

— По-добре да си тръгвам. Не искам бъдещето на бейзбола да закъсне за тържеството.

— Ако искаш, остани за вечеря.

Това беше задължителна покана. Тя винаги му предлагаше и той винаги отказваше.

— Не, благодаря. Барбара ще ме чака.

— Поздрави я от мен.

— Ще го направя.

— Бърк. — Тя погледна по коридора към банята, където се чуваха виковете на момчетата. След това отново върна очи на него и продължи: — Не искам да идваш пак.

Бърк не беше сигурен, че я е чул добре.

— Какво? — Дори и след като Нанси го повтори, той стоеше слисан.

Тя си пое дълбоко дъх и изправи рамене. Явно дълго беше обмисляла това, което му каза. И колкото и да се страхуваше, бе твърдо решена да го направи и сега събираше всичките си сили, за да не се размекне.

— Не мога да бъда около теб, дори не мога да те погледна, без да си спомня за Кев. Всеки път, когато те видя, сякаш отново минавам през цялото това мъчение. Когато се обадиш или дойдеш, след това плача с дни. Ядосвам се, съжалявам се. И едва се окопитея — отново те виждам или чувам, и отново преживявам всичко.

Нанси присви устни и помълча, за да подреди мислите си.

— Опитвам се да си изградя живота без Кев. Казвам си, че вече го няма. Завинаги. И че мога да го преживея. И точно когато съм най-убедена, ти се появяваш и... — От очите ѝ бликнаха сълзи. Тя започна да рови из джобовете си за салфетка. — Нали разбираш какво имам предвид?

— Да, разбирам какво имаш предвид — отвърна Бърк, без дори да се опита да прикрие горчивината в гласа си. — Не ти е приятно да сервираш кафе на човека, който те е направил вдовица.

— Не съм казвала такава неща.

— Не беше необходимо.

Мина покрай нея и се отправи към вратата.

— Бърк, разбери ме, моля те! — извика след него Нанси. — Моля те!

Спря и се обърна, но когато видя измъченото ѝ лице, ядът му се изпари. Как можеше да ѝ се сърди? Тя не бе взела това решение, за да го нарани. Не беше заради него, а заради нея. Молеше го да не се връща повече тук, за да предпази самата себе си.

— По дяволите, Нанси, разбирам те! На твое място и аз бих направил същото.

— Знам какво означаваш за мен и момчетата. Знам какво означаваше за Кев. Но аз...

Той вдигна ръце.

— Недей сега да си внушаваш натрапчиви мисли за вина. Ясно? Ти си права. Така ще бъде най-добре.

Тя подсмръкна и избърса носа си със салфетката.

— Благодаря ти, че ме разбра, Бърк.

— Кажй на момчетата... — Бърк се опита да измисли нещо, с което тя можеше да им обясни защо той, подобно на баща им, е изчезнал внезапно от живота им.

В гърдите ѝ се надигна ридание.

— Ще се оправя. Те са учудващо издръжливи. — После му се усмихна леко. — След всичко, което направи за нас, никак не ми се искаше да те наранявам. Ако ще се почувстваш по-добре, признавам — ужасно ми е трудно. Все едно че си отрязвам дясната ръка, за да си спася живота. Ти беше добър приятел.

— И още съм. Завинаги.

Тя каза тихо:

— Не мога да продължа напред, без да оставя това зад гърба си, Бърк.

— Разбирам.

— Същото важи и за теб. Ти кога смяташ да го оставиш зад гърба си?

Минаха няколко секунди. Бърк отвърна:

— Ако имаш нужда от нещо, знаеш къде да ме намериш.

ОСМА ГЛАВА

Когато стигна до дома си, колата на Барбара беше на алеята. Щеше да се зарадва, че поне веднъж се е прибрал навреме, дори е подранил. Чувствайки вина, той се бе надявал, че волейболен турнир или някакво друго мероприятие ще я задържи в училище. Имаше нужда от малко време за размисъл, от усамотение.

Денят бе започнал с лошите новини на Пату. След това Нанси Стюърт му беше казала, като се пренебрегнат подробностите, да се маха и да стои далеч от тях. Този ден дори и дребен спор с Барбара щеше да му дойде много. Едно леко несъгласие, една дума напреки можеха да нарушат крехкото равновесие в него. Страхуваше се, че в сегашното си емоционално състояние е на косъм от избухване и скандал.

Той влезе през задната врата и я повика. Барбара не беше в кухнята, нито в някоя от предните стаи на къщата, затова се качи горе. Когато стигна до площадката, чу, че телевизорът в спалнята работи. Душът беше пуснат.

Но когато влезе в стаята, видя, че е преценил само наполовина правилно. Душът работеше. Но гласовете, които се чуваха, не бяха от телевизора.

Той прекоси спалнята и влезе в банята през свързващата врата. Вътре бе пълно с пара, сякаш беше паднала мъгла. Бърк отвори рязко стъклената врата на душ кабината.

Барбара беше опряна в плочките на стената със затворени очи, полуотворени устни и крака, увити около бясно блъскащите я хълбоци на ниския, набит футболен треньор на момчетата от средното училище.

В пристъп на страшна ярост, Бърк сграбчи мъжа и го издърпа от кабинката на душа. Треньорът се подхлъзна на хлъзгавите, покрити със сапунена пяна плочки и щеше да падне, ако Бърк не го държеше за врата.

Барбара изпищя и запуши устата си с ръка, докато наблюдаваше как съпругът ѝ удря нейния любовник няколко пъти в стената на банята, а след това започва да го налага с юмруци. Те се впиваха като бутала в плътта на мъжа и издаваха шляпащи звуци върху мократа кожа.

Беше по-млад от Бърк с петнадесет години, доста мускулест и в отлична форма, но Бърк притежаваше преимуществото на изненадата. Но дори и при това положение не използваше никакви хитрости. Беше озверял от нуждата да причинява болка, да разпръсне част от мъквата си, да накара този скапан кучи син да изпита същото страдание като него. Чувстваше някакво удоволствие от хрущането на кости, от разцепването на кожа и от поддаването на меката тъкан под юмруците му.

Превърна мъжа в трепереща, цивреща, умоляваща маса, преди да нанесе финалния удар. Заби коляно в топките му със силата на локомотив. Треньорът изпищя от болка и се свлече на пода, където хвана с ръце наранената си мъжественост и заплака. От облъсканото му лице течаха лиги, кръв и сълзи.

Бърк се наведе над мивката, като дишаше тежко. След като си изми ръцете и наплиска лицето си със студена вода, той се изправи и видя отражението на Барбара в изпотеното огледало пред себе си. Беше си облякла халат, показвайки някакво подобие на свян, но изобщо не личеше да е загрижена за ранения си любовник, което изненада Бърк. Изобщо ли не държеше на него? Може би не. Може би си беше намерила любовник само за да привлече вниманието му. А може би Бърк просто се опитваше да се поласкае.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита саркастично тя.

— Не — отвърна честно Бърк, докато бършеше лицето си с кърпата за ръце. — Не особено.

— Ще ме обработваш ли и мен?

Той се извърна от мивката и я погледна, като се чудеше кога ли е станала толкова фалшива и студена. Винаги ли е била такава? Или годините на недоволство и нещастие я бяха превърнали в изпълнената с горчивина жена, която сега стоеше срещу него? Във всеки случай не можеше да разпознае в нея жената в сватбена рокля, с която бе започнал семейния си живот. Не я познаваше изобщо и не виждаше в нея нищо, което да му се иска да разбере.

— Дори няма да удостоя въпроса ти с отговор.

— Ти си ме малтретирал, Бърк, макар и не с юмруците си.

— Няма значение.

Заобиколи я, отиде в спалнята, бръкна под леглото, извади куфара си и започна да изпразва в него чекмеджетата на бюрото си.

— Какво правиш?

— Не е ли очевидно?

— И за момент не си помисляй, че можеш да подадеш молба за развод на основание изневяра. Нашите проблеми започнаха много преди...

— Преди да започнеш да каниш други мъже да те блъскат в стената на банята ни?

— Да! — процеди тя. — И той не е първият.

— Не ме интересува.

След като натъпка няколко неща от гардероба в куфара, той го затвори.

— Къде отиваш?

— Нямам ни най-малка представа.

— Но знам къде да те намеря, нали?

— Точно така — отвърна той, без да дава повече обяснения. Бе готов по-скоро да пукне, отколкото да защитава професионалната етика пред жена си. — Колкото до подаването на молбата, постъпи както искаш, Барбара. Няма да оспоря обвиненията ти, каквито и да са те. Кажи, че не успявам да издържам семейството, че съм звяр, че съм откачен. Въобще не ми пука.

Той се огледа, за да види дали не е пропуснал нещо, и му стана тъжно, като осъзна колко бързо и лесно си е събрал нещата. Не бяха живели заедно в тези стаи, просто бяха съжителствали. Отиваше си оттук без никакви лични вещи. Беше опаковал само няколко неща, които можеха да принадлежат на всекиго. Отиваше си без нищо стойностно.

Дори не беше сигурен дали сградата е още там. Все пак я откри, схлупена между няколко подобни на нея, всичките упорито отстояващи на настъплението на прогреса около тях.

Нарастващият туризъм бързо унищожаваше уникалността на Ню Орлиънс, която най-вече караше туристите да се тълпят в града. Този парадокс противоречеше на всякаква логика.

На Бърк щеше да му е мъчно, ако намереше тази сграда разрушена, защото, въпреки признаците на остаряване, тя си имаше свое очарование. Носеше възрастта си с достойнство и възхитително предизвикателство — като вдовица на благородник, която упорито се придържа към традициите на миналите десетилетия. Част от железния парапет на балкона на втория етаж липсваше. Тухлената пътечка отпред беше разбита. От пукнатините в хоросана бяха изникнали бурени, но в гърнетата с теменужки от двете страни на портата, която изскърца, когато Бърк я отвори, имаше елемент на гордост.

Първата врата отляво беше обозначена с името на домакиня. Бърк натисна звънеца. Мъжът, който му отвори, не беше хазяинът, когото си спомняше отпреди години, но този тук и онзи от паметта му бяха съвсем равнозначни. Апартаментът зад прегърбения възрастен джентълмен беше задушен и миришеше на котки. Всъщност мъжът държеше в ръка голяма сива котка, докато гледаше любопитно Бърк с кървясалите си очи на дългогодишен алкохолик.

— Имате ли свободни стаи?

Единственото нещо, което бе нужно за наемането на апартамент, бе стодоларова банкнота, с която да се покрие наемът за първата седмица.

— Това включва смяна на кърпите на третия ден — каза му хазяинът, който затътри обутите си в чехли крака нагоре по стълбите, за да му покаже апартамента в ъгъла на втория етаж.

Поначало той се състоеше само от една стая. Парцалива завеса — реверанс към дискретността, закриваше тоалетната чиния и ваната. Кухнята се изчерпваше с мивка, тясна полица, хладилник, не по-голям от пощенска кутия, и печка с два котлона, която хазяинът твърдеше, че работи.

— И без това няма да готвя често — увери го Бърк, докато приемаше ключа.

Черно-белият телевизор, прикрепен с верига към стената, бе горе-долу единственото нововъведение от почти двацет години, когато бе живял тук под наем, след като бе напуснал родния си Шрийвтаун, за да приеме работата в Нюорлианското полицейско

управление. Беше наел стаята временно, преди да си намери по-подходящо жилище, но в крайна сметка бе останал осемнадесет месеца.

Спомените му бяха мъгляви. Тогава не стоеше много в апартамента си, защото бе в участъка почти през цялото време, когато беше буден. Учеше се от ветераните, изявяваше желание за извънредна работа и поемаше бумащината, която е бич за всички полицаи по света. Тогава бе млад кръстоносец, решен да отърве света от престъпленията и престъпниците.

Тази вечер друг Бърк, далеч по-малко идеалист, напълни издрасканата вана с гореща вода и влезе вътре с неотворена бутилка черен „Джак Даниълс“. Пи направо от шишето, докато наблюдаваше безстрастно как една хлебарка с размера на палеца му се катери по изпръскания с вода тапет.

Когато човек завари жена си на местопрестъплението с друг мъж, първото правило в тази работа — след като спуска копелето от бой и си купи бутилка уиски с намерението да го изпие до края — бе да се увери сам, че още може да го вдига.

И той предизвика ерекция със свободната си ръка. Затвори очи и се опита да си представи образа на Барбара, шибаша се с футболния треньор, което щеше да поддържа ерекцията му достатъчно дълго, за да му донесе наслада и възстановяващ самочувствието му оргазъм.

Но в този момент в съзнанието му изникна онази — курвата от беседката на Дювал.

Той изтри от ума си всички лоши мисли и се съсредоточи върху жената с прилепнала черна рокля, с тъмна и лъскава като гарваново крило коса, с галена от лунната светлина гръд.

Лицето ѝ беше неясно. Той го приближи към себе си в съзнанието си. Тя го погледна със знойни очи. Изрече името му. Погали го с нежната си ръка. Докоснаха го още по-нежни устни. Езикът ѝ...

Той свърши, като ругаеше цветисто през оголени зъби.

След това се почувства слаб, замаян и леко неориентиран, но то можеше да бъде колкото от горещата вода и уискито, толкова и от сексуалното освобождение. Беше утешително да знае, че мъжествеността му все още функционира. Но в емоционално отношение се почувства съвсем малко по-добре.

На път да се напие здравата, той излезе от ваната, уви около кръста си една от тънките кърпи и седна на ръба на леглото, за да поразмишлява над бъдещето си.

Предполагаше, че трябва да се свърже с адвокат, специализиран в разводите, да замрази всички банкови сметки, да анулира кредитните си карти и всичко останало, което хората правят от злоба и за да се предпазят, когато бракът им се превърне в статистика.

Само че му липсваше желание да се впуска в такива правни свади. Нека Барбара вземеше всичко: каквото и, по дяволите, да искаше от останките на съвместния им живот. Беше си взел това, от което имаше нужда — няколко ката дрехи, значката и деветмилиметровия.

Той посегна към купчината дрехи, взе пистолета и го претегли в ръката си. Със същото оръжие беше изстрелял куршума, убил Кевин Стюърт.

Личният му живот бе отишъл по дяволите. Кариерата — също. Вече не хранеше илюзии за дълг и доблест. Само глупаците вярваха в такива глупости. Тези стандарти бяха старомодни и неприложими в съвременното общество.

Бърк Базил беше парий, срам за отдел „Наркотици“: първо, защото беше застрелял един от хората си, и второ — задето изискваше справедливост, когато като че ли никой не даваше и пукната пара за това.

Уейн Бардо бе свободен отново да убива и го беше направил.

Дювал се беше заврял в кулата си от слонова кост със своите слуги, богати приятели и скъпите им курви.

Междувременно съчувствието на Бърк Базил беше отблъснато и жена му се шибаше с по-млади мъже в собствената му къща.

Отново претегли пистолета в дланта си. Нямахше да бъде първото ченге, теглило си куршума, отчаяно от безплодността на работата си. Преди колко време щеше да липсва на някого? На кого щеше да липсва? На Пату? На Мак? Вероятно. А може би тайничко щяха да се радват, задето е разрешил проблема вместо тях.

Когато започнеш да вони в тази ужасна малка стая, когато котката на хазяина започнеш да драска по вратата, щяха да го намерят. Кой щеше да се изненада, че е отнел собствения си живот? „Разрушил е брака си“, щяха да кажат. Щеше да плъзне слухът, че е сварил

половинката си — онази със страхотното тяло — да се чука с друг мъж под собствения душ на Базил. Горкият човечец! Щяха да поклатят глави и да изразят съжаление, че така и не е успял да се възстанови напълно, задето е убил Стюърт. Ето кога били започнали всичките проблеми.

И докато вдовицата на Стюърт се мъчеше да осигурява хляб на масата на децата си, безскрупулни адвокати и престъпници даваха бляскави партита, за да отпразнуват незаконните си успехи. Стариият Бърк Базил не можеше да понесе това. Не можеше повече да носи вината си. Затова — бум! Толкова е просто!

Хрумна му, че може би е нагазил здравата в самосъжаление, но защо пък не? Нямах ли право на малко самоанализ и съжаление? Беше дълбоко наранен от решението на Нанси Стюърт, макар и да признаваше, че то е правилното за нея. Тя се бе вкопчила с две ръце в живота. Накрая болката от смъртта на Кев щеше да стихне; тя щеше да срещне някой друг и да се омъжи повторно. Не го обвиняваше за случилото се, но посещенията му неизменно съживяваха най-болезнените й спомени.

Искаше му се да мисли за Барбара като за невярна кучка, която няма желание дори да се опита да разбере какво, по дяволите, е преживял около смъртта на партньора си. Но това не бе напълно честно. Не че тя нямаше недостатъци, но и той не беше точно идеалният съпруг, дори преди фаталния инцидент и със сигурност не след това. Бракът им отдавна трябваше да е приключил, за да избави и двамата от тази мизерия.

Всичко бе избрал погрешно. Лош избор на съпруга. Лош избор на професия. За какво бяха всичките часове извънредна и упорита работа? Не беше постигнал нищо. Нищо.

Е, не точно нищо. Беше убил Кев Стюърт.

По дяволите, как му липсваше този скапан ирландец! Все още му липсваше желязната логика на Кев, тъпите шеги и непоклатимото му чувство за добро и зло. Дори изблиците му на гняв. Кев нямаше да има нищо против да умре по време на служба. Всъщност вероятно това бе начинът, по който би предпочел да си отиде.

Но нямаше да понесе, ако смъртта му останеше неотмъстена. Престъпниците, отговорни за нея, се бяха измъкнали безнаказано

заради системата, на която Кев се беше посветил. На Кевин Стюърт щеше да му е много трудно да приеме това.

Тази мисъл подейства на Бърк Базил като студен душ. Той остави бутилката „Джак Даниълс“ и пистолета на разклатеното нощно шкафче. След това разви кърпата от кръста си, постла я върху пълния с буци дюшек, легна върху нея и сложи ръце под главата си. Часове лежа така, замислен и вперил очи в тавана.

Макар и всъщност да нямаше кой знае за какво да мисли.

Сега вече знаеше какво трябва да направи. Знаеше кого трябва да убие. И то не себе си.

Когато накрая се унесе, спа така, както от месеци насам не успяваше — дълбоко и без сънища.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Напускаш?

— Напускам — повтори Бърк.

За момент Пату остана като онемял.

— Просто така? За бога, защо?

— Не е „просто така“, Дъг. И знаеш защо.

— Заради Кев?

— Първо заради него. И заради Дювал, Бардо и Сачъл. Да продължавам ли?

— Как можеш да направиш подобно нещо? — Пату стана от стола си и започна да крачи зад бюрото. — Ако напуснеш работата, която обичаш, заради тях, те печелят. Дяволски ги улесняваш. Позволяваш им да влияят на живота ти.

— Може и така да изглежда, но не е. Бих искал основанията ми да са толкова прости и ясни.

Пату спря да крачи и го погледна остро.

— Нещо друго ли има?

— С Барбара се разделихме.

Пату сведе очи към пода за няколко секунди, после погледна Бърк със съчувствие.

— Съжалявам. Пробно ли се разделихте?

— Не, завинаги.

— Господи! Усецах, че имате проблеми, но не знаех, че нещата са стигнали дотам.

— Нито пък аз — призна Бърк. — До снощи. Няма да ти досаждам с подробностите, но имаш думата ми, че нещата са стигнали дотам, откъдето няма връщане. Изнесох се и й казах да подаде молба за развод с каквито иска основания. Бракът ни е свършен.

— Съжалявам — повтори Пату. И той не съжаляваше повече от Бърк за това, че най-сетне бракът беше приключил. Съжалението беше само за времето, когато бе станало това.

Бърк каза:

— Няма нищо. Наистина. Тази работа се мътеше отдавна. Колкото до другото, до работата де, и то се мъти отдавна. Изчерпан съм, Дъг. В сегашното си душевно състояние съм ти абсолютно безполезен.

— Глупости! Ти си най-добрият полицаи в отдела.

— Благодаря ти, но това е правилното решение.

— Виж, току-що преживяхме един разочароващ процес. Разстроен си заради раздялата с Барбара. Не е подходящ момент да взимаш решения за кариерата си. Излез една седмица в отпуск...

Бърк заклати глава, преди още Пату да е свършил:

— Не става дума за това. Седмицата отпуск ще бъде като да си сложа анкерпласт, когато имам нужда от сърдечна операция.

— Тогава може би ще приемеш за известно време малко административна работа — предложи Пату. — Да порботиш като консултант. Нещо такова би могло да поразсее напрежението.

— Съжалявам, Дъг. Вече съм решил.

— Поне ми позволи да те отстраня, като останеш на заплата. Можеш да се върнеш, когато искаш. Работата ще те чака.

Този вариант беше съблазнителен, но Бърк го обмисли само няколко секунди и отново поклати упорито глава:

— Ако имам тази пъпна връв, ще я използвам и няколко седмици по-късно ще бъда пак там, откъдето съм тръгнал. Не, Дъг, трябва да скъсам веднъж завинаги.

Пату се върна на стола зад бюрото и прокара пръсти през оредяващата си коса.

— Не мога да повярвам! Аз съм главата на този отдел, но ти си сърцето му, Бърк.

Бърк изсумтя презрително:

— Нова тактика ли опитваш, Дъг? Сладки приказки?

— Това е самата истина.

— Благодаря ти за комплимента, но не си в състояние да промениш решението ми.

— Добре — рече Пату и махна нетърпеливо с ръка. — Забрави за отдела. Ами ти? Това помисли ли го? Какво ще правиш?

— Това е едно от предимствата на напускането, Дъг. Нямам никакви планове.

Това беше първият път, когато Бърк излъга приятеля си.

Публичният дом се помещаваше в сграда, внушителна като на градската библиотека.

Беше доста отдалечена от улицата, зад ограда от железни пръчки със заострени краища и в горичка от забележителни магнолиеве дървета. Бе построена от креолско семейство, което се занимавало с износ на памук преди онова, което бе известно под името „война на северната агресия“.

По време на този конфликт янките бяха конфискували всички кораби и складове на фамилията, изгорили плантацията им нагоре по реката и наредили този техен градски дом да бъде използван за щаб на съюзните офицери. Това било кръвната обида, от която семейството никога не се възстановило.

След Гражданската война къщата се превърнала в руина, защото никой не можел да си позволи да я притежава и да плаща данъците ѝ. В началото на осемдесетте един предприемач от Севера се влюбил в нея. Хвърлил много пари, за да я поднови, и в крайна сметка тя надминала предишното си великолепие. Това продължило, докато неговият внук и наследник бил уловен от съдружниците си да ги мами и загубил не само семейното си богатство, но и живота си в подозрителен „нещастен случай“ със стрелба под Дъбовете за дуели.

Къщата отново останала празна до двадесетте години на двадесети век, когато група инвеститори я превърнали в питейно заведение. В горните стаи се извършвала също толкова трескава дейност, колкото в елегантните салони на партера. Плътта била търгувана толкова активно, колкото и алкохолът. Скоро мадам събрала достатъчно пари, за да откупи дяловете на партньорите си. Под нейно управление бизнесът процъфтял.

Когато починала, бизнесът преминал в ръцете на дъщеря ѝ и Ръби Бушъро, сегашната собственичка, беше мадам трето поколение. Елегантното заведение бе управлявано от Ръби от шестдесетте. Бе надминала успехите дори на предприемчивите си майка и баба.

Къщата на Ръби Бушъро представляваше част от мистерията на тази професия. Местните власти бяха постигнали споразумение с нея. Беше ѝ позволено да върти бизнеса си без вмешателства, освен когато ставаше дума за търговия с наркотици.

От време на време едно или няколко от момичетата на Ръби намираха начин да спечелят малко допълнителни пари, като предложат на клиента си повишена чувственост и дълга ерекция с помощта на забранени вещества. Ръби не обичаше временните прекъсвания на бизнеса, когато полицаите извършваха акция, но още по-малко ѝ харесваше възможността завинаги да затворят заведението ѝ, когато някой от богатите клиентите умреше от астматичен пристъп или сърдечен удар в прегръдките на екстаза. Нито пък беше привърженичка на това момичетата ѝ да печелят, без тя да получава някакъв процент. Затова приемаше периодичните акции като необходимо зло и оставаше в добри отношения с властите.

Бърк беше посещавал дома два пъти по служба. Голи мъже, притиснали до гърдите си делови костюми от три части и ролекси, бяха измъквани от луксозните легла и разтърсвани с не повече почителност, колкото и наркоманите с празни очи, които просеха дребни монети по Джаксън Скуеър. Ако само един от клиентите на Ръби биваше заловен да използва наркотици, за да изостри чувствеността си, Бърк го арестуваше без никакви угризения, независимо от богатството или обществения му ранг.

Вратата беше отворена от пазача, който поздрави Бърк с подозрително смръщване.

— Моля, кажете на госпожица Бушъро, че Бърк Базил би искал да се срещне с нея.

— Ченге ли сте?

— Да не би да имате нещо за криене?

Той затвори вратата под носа на Бърк и го остави да стои на прага цели пет минути, докато се появи отново.

— Ще ви приеме — каза пазачът и като че ли не изглеждаше особено доволен от това.

Заведе Бърк в кабинет, който би могъл да принадлежи на всеки амбициозен преуспял директор, който дава на подчинените си малко права и държи да упражнява абсолютен контрол над всичко. Имаше телефон с много линии, два факса и компютър. Проституцията се беше модернизирала.

Жената зад бюрото му направи знак да седне.

— За мен е неочаквано удоволствие, лейтенант Базил.

— Благодаря ви, че ме приехте без предварителна уговорка.

Тя му предложи нещо за пиене, но той отказа. След като освободи пазача, мадам каза:

— Надявам се, че сте дошли да си откриете кредитна линия при нас. Момичетата ми ще бъдат очаровани. Вашата сурова красота, особено привлекателният ви мустак не останаха незабелязани, когато ни удостояха с присъствието си, макар и то да беше в изпълнение на неприятни задължения.

Беше дребна жена, не повече от метър и петдесет, с платинено руса коса, за която се говореше, че е естествена. Кожата ѝ сякаш никога не бе виждала слънчева светлина, защото беше бяла и гладка като цвят на гардения. Мълвата твърдеше, че се подложила на операция за опъване на кожата без упойка, за да може да надзирава работата на хирурга и да е сигурна, че спазва стриктно нарежданията ѝ. Но тази история бе твърде пресилена, за да може да се вярва на нея — дори и за Ръби Бушъро, за която се носеха какви ли не слухове. Във всеки случай изглеждаше страхотно.

Откакто беше влязъл в кабинета ѝ, лавандуловосините ѝ очи не се бяха отклонили от неговите. Беше достатъчно възрастна, за да му бъде майка и знаеше, че е усъвършенствала изкуството на флирта в продължение на години. И въпреки всичко усети, че се изчервява от комплиментата ѝ.

— Страхувам се, че не мога да си позволя вашите услуги.

— Неведнъж сме правили отстъпки за някои длъжностни лица от нашия град. — Тя го погледна с интерес, докато си играеше с перлената огърлица на шията си. — Бих се радвала да обсъдя с вас някои варианти за отстъпки.

Той се усмихна, но поклати глава:

— Съжалявам, но не. Все пак оценявам предложението ви.

Тя нацупи устни.

— Момичетата ще бъдат разочаровани. Аз също. — След това склучи мъничките си ръце върху бюрото и попита защо е дошъл при нея.

— Пинки Дювал.

Смяната на изражението ѝ бе толкова недоловима, че само човек с опита на Бърк в преценяването на реакциите на хората можеше да я усети.

— Какво за него?

— Преди сте били партньори в един клуб в Сторивил, но преди две години сте се спречкали.

— Това е вярно.

— Какво се случи?

— Неофициално ли говорим?

— Напълно.

— Пинки искаше едно от моите момичета да дойде да танцува в клуба. Тя не се интересува и учтиво отклони предложението му. Малко след това Уейн Бардо ни посети и поиска точно това момиче. След час с него тя не можеше да ходи, камо ли да танцува.

— Бардо е бил изпратен от Пинки да ѝ даде урок. — И когато Ръби се съгласи с леко кимване, той попита дали може да поговори с момичето.

— Страхувам се, че не, лейтенант. Два дни след сеанса си с Бардо тя си преряза вените. Не вярваше, че лицето ѝ може някога пак да стане същото, а и, честно казано, не го вярваше и никой от лекарите, които я консултираха. Беше страхотно момиче. Господин Бардо я съсипа не само за тази професия, а и за всяка друга, където би се изисквало появяване пред хора.

— Предполагам, че не сте докладвали това в полицията.

— За курва, малтретирана в бардака? — изсмя се дрезгаво Ръби. — Колко съчувствие мислите, че ще покажат властите? Не бих могла да докажа, че малтретирането е станало тук, нито че Бардо го е извършил, нито пък че е следвал нарежданията на Пинки Дювал. А и би било лошо за бизнеса. Не разгласявам нашите грешки и нещастни случаи. Всеки път, когато момичето влезе в стаята само с мъж, носи риска да бъде наранено. Аз и персоналът ми правим всичко възможно да не се случват такива неща, но не можем да бъдем в стаята, за да го гарантираме. Това са рисковете на професията.

Бърк се наведе леко напред.

— Госпожице Бушъро, в качеството си на бивш партньор, знаете ли нещо за скрития бизнес на Дювал?

— Предполагам, че имате предвид най-вече търговията му с наркотици.

— Значи знаете за нея?

— Разбира се, но не бих могла да я докажа, както и вие не можете. Той е невероятно хитър. С него сме обсъждали делови

въпроси, но само тези, които бяха свързани с общия ни клуб. Той не си пъхаше носа в другите ми интереси, нито пък аз в неговите.

— Виждате ли каква е дилемата ми? — каза Бърк. — Окръжният прокурор Литръл дори не би погледнал случая без сериозни доказателства, а дори да се скъсаме, той няма да направи грешката да ни позволи да маневрираме.

— Това какво общо има с мен?

— Надявах се, че ще имате желание да съдействате на отдел „Наркотици“. Ако ни помогнете, може би ще успеем да се споразумеем.

— Като например, че известно време няма да има никакви акции, ако ви помогна да хванете Пинки Дювал?

— Нещо такова.

Тя впери в него нетрепващ поглед, като продължаваше да си играе с перлената си огърлица.

— Вие нямате правото да сключвате сделки от името на отдел „Наркотици“. Вече не работите в полицейското управление.

Хванат натясно, вече нямаше смисъл да отрича. Бърк издиша дълбоко, отпусна се назад и я изгледа с нараснало уважение.

— Заслужаваше си да опитам. Извинете.

— Помислих си, че е много странно един полицай да дойде на посещение преди обед. Докато чакахте да ви поканя, се обадох по телефона.

— Върнах значката си тази сутрин.

— Защо?

— Смятам да преследвам сам това копеле.

Тя присви леко очи.

— Колко вълнуващо! Лично отмъщение?

— Предполагам, че може и така да се нарече.

— Несъмнено заради смъртта на Стюърт. Следих историята в пресата.

Той кимна, но не се впусна в повече обяснения.

— Знаех, че партньорството между вас и Дювал се е разпаднало и предположих, че може би между вас съществува някаква враждебност. Но дори и при това положение рискувах, като дойдох тук. Ако се случи някакво нещастие, се надявам да забравите, че съм идвал.

— Имате думата ми, господин Базил.

— Благодаря ви.

— С какво мога да ви помогна?

— Желаете ли го? Макар че се опитах да ви преразбера?

— Нека просто кажем, че оценявам страстта във всичките ѝ форми.

Бърк отвърна на усмивката ѝ и се приведе нетърпеливо напред.

— Къде държи документите си Дювал? Не тези, които са свързани с адвокатската му практика. Личните му документи.

— Тук — отвърна Ръби и почука по челото си. — Няма да намерите никакви документи за това, което искате да знаете — нито писмени, нито на дискети.

— Сигурна ли сте?

— Дотолкова, доколкото мога да бъда. Задачата, с която сте се заели, не е лека. След инцидента с моето момиче се опитах да измисля някакъв начин да му се отплатя. Шантаж. Злоупотреби. Дори обмислих варианта да го убия. — Тя се засмя мелодично: — Май и аз ви доверявам тайните си, господин Базил.

— Имате думата ми, че и аз няма да разкажа на когото и да било за нашия разговор.

Усмивката ѝ се стопи.

— Така и не получих своето отмъщение. Обмислих дузина планове, но се отказах от тях, защото ме правеха твърде уязвима.

— Нали разбирате, в това се състои красотата в цялата история — каза Бърк. — Аз нямам какво да губя. Абсолютно нищо.

Тя го погледна право в очите и отвърна тихо:

— Може дори и сам да се изненадате.

— Не мисля.

— Надявам се да грешите. — Изминаха няколко секунди. Тя се изправи, прекоси стаята и отиде до бюфета, където държеше напитки и чаши. — Твърдо ли сте решен да извършите отмъщението си?

— На всяка цена.

— Може да се окаже по-трудно, отколкото си мислите. Отсега нататък не се доверявайте на никого.

— Включително на вас?

Бърк искаше това да прозвучи шеговито, но тя отговори сериозно:

— Включително и на мен. Пинки прави така, че бившите му клиенти да му остават задължени. Когато изостанат с вноските си, ги кара да си заработват хонорара. И тъй като си има работа с престъпници от всякакъв тип, не бих могла по никакъв начин да не подчертая колко смъртоносен може да бъде.

— Съзнавам опасността.

Предишната нощ Бърк беше решил да се хвърли с главата напред. Не го бе грижа дали ще е жив или мъртъв, стига да повлечеше и Дювал, и Бардо след себе си. И все пак щеше да бъде пълен глупак, ако не обърнеше внимание на съвета на мадам.

Тя наля две чаши бърбън и му поднесе едната. Бърк я прие и ѝ благодари, макар преди това да ѝ беше отказал. Мадам отпи замислено от своята. Почука с нокът по кристала, докато я държеше до устните си.

— Може да има някакъв начин, господин Базил. Единствената ахилесова пета на Пинки е неговата Реми.

Бърк изпи уискито на един дъх. То заципа гърлото и очите му. Той се закашля.

— Какво е това реми!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Реми, не мисля, че трябва да ти напомням, но това е вече третата случка през този срок.

— Не, сестра Беатрис. Напълно осъзнавам нарушенията на сестра ми. — Тя приглади полата си, несъзнателен жест на разкаяние от дните, прекарани в колежа. — Съгласна съм, че поведението на Флара е недопустимо.

— Ние не отговаряме само за образованието на нашите момичета — продължи монахинята, — но и за тяхната духовна хармония и емоционална уравновесеност. Тук, в „Благословено сърце“, приемаме твърде сериозно отговорността си да насочваме нашите ученици във всяка област на живота им.

— Именно поради високите ви стандарти записахме Флара тук.

— И все пак тя изглежда твърдо решена да нарушава правилата, които служат за нейната безопасност, както и да възпитат у нея самодисциплина. Ако отново се случи нещо такова, ще бъдем принудени да я изключим.

— Разбирам — отвърна Реми, като се чувстваше така, сякаш се карат на нея.

Въпреки че бяха минали дванадесет години от завършването ѝ на колежа „Благословено сърце“, дълбоко в съзнанието ѝ оставаха отпечатани малкото мъмрения, които бе получавала за неподчинение или лош успех в училище. Въпреки благостта на професията си, управляващите пансиона знаеха как да преувеличат и най-малкото провинение така, че да изглежда непростим грях.

— Мога ли да се видя със сестра си насаме, моля?

Сестра Беатрис се изправи.

— Разбира се. Можете да използвате кабинета петнадесет минути. Моля те, поздрави господин Дювал и му благодари от името на училището за последното му дарение. Щедростта му е безгранична. Бог ще я благослови.

— Ще му кажа.

Сестра Беатрис направи няколко крачки, но се спря и сложи ръка на рамото на Реми.

— Как си, Реми?

— Много добре.

— Щастлива ли си?

— Разбира се.

Монахинята бе преподавала на Реми английска литература, преди да стане директорка на училището. Можеше да бъде строга, когато се налагаше, но беше колкото стриктна, толкова и добра. Животът и кариерата ѝ бяха посветени на образованието, но иначе би могла да постигне същия успех и като психолог. Или детектив. Тя се вгледа в очите на Реми с объркваща проникателност.

— Все още често си мисля за теб, Реми. И всеки път се моля за теб.

— Благодаря ви, сестро.

— Понякога се питам... — Монахинята остави мисълта да заглъхне, без да я изрази на глас. Вместо това каза: — Обичам всичките млади дами от „Благословено сърце“, които са под моята опека. Но съм човешко същество. От време на време някое от момичетата докосва сърцето ми по особен начин. Едва ли ще се изненадаш, ако разбереш, че си една от тях, Реми. Съмнявам се, че съм скрила слабостта си от когото и да било, особено от теб.

— Почувствах любовта ви, да. Все още съм ви благодарна за вниманието, което ми отделяхте, когато имах най-голяма нужда от него.

— Много исках да бъдеш щастлива. Никак не ми се иска да мисля, че животът ти не е точно такъв, какъвто си се надявала.

— Ако днес изглеждам малко не във форма, то е, защото съм разстроена от последното провинение на Флара.

Сестра Беатрис я гледа в очите още малко, потупа я по ръката и я пусна.

— Не се тревожи прекалено много за Флара. Тя е очарователно момиче, но е малко по-твърдоглава и импулсивна от теб.

— Или просто по-смела.

— Може би — засмя се тихо монахинята. — Ти дойде при нас доста по-късно, отколкото тя. Беше видяла повече от света.

— Това, което видях, не ме съблазняваше особено.

Сестра Беатрис се усмихна съчувствено.

— Флара счита тази липса на рискове за проклятие, а не за благословия. Нейният проблем не е толкова в неподчинението, колкото в любопитството. Чувства се ограничена. — След това се поколеба и добави: — Колкото и да не ми се иска да я изгубим, може би е време да обмислиш преместването ѝ в друго училище, където ще се среща с други млади хора и ще придобие по-реален поглед върху света.

— Ще си помисля.

Сестра Беатрис се оттегли бавно и грациозно, без да издаде друг звук, освен шумоленето на одеждите и потракването на броеницата си.

В контраст с нея, Флара се втурна в стаята и затръшна вратата след себе си. После се отпусна на един стол и погледна остро сестра си с предизвикателно изражение.

— Е? Ще ме изхвърлят ли? Надявам се.

— Няма да имаш този късмет.

Ядът на Флара трая само още няколко секунди, след това високомерието ѝ се стопи и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Реми, не мога да издържам повече тук!

— Затова ли се измъкна заедно с три от приятелките си?

— Не стигнахме много далеч.

Полицаи бяха видели момичетата и им се бе сторило, че са твърде малки, за да ходят на разходка след полунощ. Бяха ги взели с патрулната кола и откарали обратно в училището.

— Накъде бяхте тръгнали? — попита Реми.

— Към френския квартал.

— По това време на нощта? Не разбираш ли колко безотговорно и неразумно е, Флара? Кварталът е опасен.

— Откъде да знам? Никога не съм ходила там.

— С Пинки те водим там постоянно. Хранила си се в най-добрите ресторанти, пазарувала си в най-люксоznите бутици.

— С теб и Пинки. Голяма работа! Не е същото, като да отида с приятелки.

Реми помисли и реши, че сестра ѝ има право, и гласът ѝ омекна:

— Не, сигурна съм, че не е.

Флара забеляза промяната в сестра си и я погледна.

— Ти измъквала ли си се някога?

— Само веднъж — призна Реми с немирна усмивка. — С още едно момиче. Но не ни хванаха. Промъкнахме се обратно, преди да открият, че ни няма.

— Ако го беше признала днес на сестра Бий, сигурно щеше да ти наложи наказание.

— Вероятно — засмя се Реми. — Всъщност не се страхувах толкова, че тя ще ме хване, отколкото че Пинки може да чуе за това.

— На колко години беше?

— На седемнадесет.

— И си се омъжила, когато си била на седемнадесет?

— Аха. В деня след завършването.

— Какъв късмет само! — промърмори Флара, като опря брадичка на гърдите си. — Някой мъж толкова да е влюбен в теб, че да не може да чака повече! Всичките ми приятелки мислят, че това е най-лудата романтична история, която някога са чували. Как е станал твой опекун, платил е обучението ти тук и веднага се е оженил за теб.

По онова време и на Реми ѝ беше изглеждало романтично. Пинки бе като рицар в блестящи доспехи, спасил нея и Флара от мизерен живот и предопределена участ. Сякаш бе преди цял човешки живот, нейния живот.

— Един ден някой мъж ще се влюби лудо и в теб — увери тя Флара.

Флара беше по-хубава от нея. Живите ѝ очи имаха светлозеления цвят на пролетни пъпки. Косата ѝ беше тъмна и лъскава като на Реми, но естествените ѝ къдрици бяха буйни и екстравагантни. И тъй като двете бяха от различни бащи, никой от които не им бе познат; и тъй като майка им нямаше семейство, не можеше да се предположи от чий ген идва тази къдрава коса.

Младото тяло на Флара бе гъвкаво, стройно и атлетично. Училищната униформа не можеше да скрие напълно женствените форми. Точно затова Реми потрепери, като си представи невинната ѝ сестра да върви по улиците на Вийо Каре късно през нощта, където всеки момент можеше да стане плячка на груби туристи, пияни колежани и безброй хулигани с покварени души.

— Кой може да се влюби в мен, когато съм затворена тук? — изхленчи Флара и отново върна Реми към разговора.

— Само още година и половина и ще завършиш. След това ще отидеш в колеж, където ще срещнеш много нови приятели.

— Реми... — Флара се плъзна от стола си и застана на колене пред сестра си. — Духът ми умира тук! Откакто се помня, живея между тези стени. Искам да изучавам и видя нови места. Искам да се срещам с нови и интересни хора. Искам да се срещам с мъже. Никога не съм била целувана.

— Нали ми каза, че кавалерът ти на Коледа те е целунал?

— Онзи ли? — сви отвратено устни Флара. — Онова не се брои. Просто ме сграбчи и си завря устата в моята, докато монахините не гледаха. Беше гнусно. Беше страшно потен и нервен. Вместо да ми достави удоволствие, ме ядоса. — Тя се приведе към сестра си и прошепна разпалено: — Говоря за истинска целувка, Реми. Искам да имам истинско гадже, без монахините да наблюдават всяко мое движение. Искам...

— Да изживееш роман.

— Е, какво лошо има в това? — Тя хвана ръцете на Реми и ги стисна. — Моля те, моля те, моля те, позволи ми да дойда да живея с теб и Пинки и да посещавам смесено училище! Само през последната година!

Флара просто умираше да изпита живота. Беше любопитна към мъжете, защото контактите ѝ с тях се ограничаваха само до Пинки, който се отнасяше с нея като баща — или поне като любящ чичо. Това физиологично кипене беше подсилено от вътрешната жажда за живот на Флара, от развинтеното ѝ въображение, естествено бликащо настроение и любопитство.

Реми разбираше нетърпението на сестра си, но не можеше да каже, че е изпитвала същото. Когато постъпи в колежа, бе вече девойка, но не ѝ изглеждаше като затвор, а като убежище — чисто, тихо, спокойно убежище.

Между обраслите му в бръшлян стени се наслаждаваше на сигурност и мир, за които не бе предполагала, че съществуват. Музиката бе в литургиите и благословенията, а не в радио, което реве денонощно. Нямаше страшни типове, които да се приближават до нишата, където спеше. Нямаше похотливи погледи, които да избягва и от които да се бои; нямаше бесни наркомански изблици, мръсни думи и неистово съвкупяване върху неоправени легла и всяка хоризонтална

повърхност, която не се използва за нещо друго. Нямаше глад, нито плачещо бебе, за което сама да е отговорна.

Реми подръпна закачливо една от къдриците на Флара. Сърцето ѝ преливаше от любов към онова болнаво ревящо бебе, което зависеше от нея за всичко — храна, грижи, обич и защита, — макар тогава самата тя да бе все още дете. Въпреки онези ужасяващи първи години, Флара беше израснала и се бе превърнала в невероятно интелигентна и красива млада жена. Реми я беше пазила, когато бе новородена, и щеше да продължи да го прави до последния си дъх.

— Ще поговоря с Пинки за това.

— Обещаваш ли?

— Обещавам да поговоря с него — натърти Реми. — Но не обещавам, че решението ни ще бъде точно такова, каквото ти искаш.

— Пинки няма да има нищо против да дойда да живея с вас, нали?

— За любимата му балдъза ли? — рече шеговито Реми.

Всъщност, когато се ожениха, Пинки наистина се противопостави на това Флара да живее с тях. Докато Реми учеше в „Благословено сърце“, сестра ѝ се намираше в един приют. Тогава Пинки бе казал, че все още би било жестоко да я изтръгват от средата ѝ. Такава причина бе изтъкнал. А Реми знаеше, че истинската причина е, че не иска да дели времето, вниманието и лоялността на съпругата си със сестра ѝ.

Когато Флара стана достатъчно голяма, за да тръгне на училище, я беше преместил в „Благословено сърце“, като убеди съпругата си, че Флара ще получи най-доброто възпитание там. Тя нямаше друг избор, освен да се съгласи, и сега, когато погледнеше назад през годините, разбираше, че това е било най-доброто решение за всички.

През изминалите години Пинки може и да бе променил мнението си за живеенето на Флара заедно с тях. Реми не знаеше. Не го бе питала, защото сега тя беше против Флара да живее под техния покрив. Боже опази нейната впечатлителна и импулсивна по-малка сестра да има контакти с престъпните съдружници на Пинки — мъже като Уейн Бардо.

Удовлетворяването на Флариното желание бе под въпрос, но ако ѝ го кажеше, щеше да предизвика истинска битка. А и не можеше да ѝ

издаде причините, нито пък да обсъжда с нея неща, които девойката нямаше да разбере.

Не можеше да говори с Флара за Галвестън. Затова за момента Реми остана неутрална.

— Много ще зависи от поведението ти през останалата част на срока. Ще се държиш ли както трябва?

Шестнадесетгодишното момиче прие това като положително „може би“. Скочи и направи грациозен пирует.

— Заклевам се в девствеността си!

— Флара!

— Недей да се шашкаш. Това е всичко, що се отнася до девствеността ми. Ами Блажния вторник?

— Какво за него?

— Миналата година ми каза, че може би тази ще мога да дойда на карнавала ви.

— Точно така, казах „може би“.

— Ре-е-еми!

— Ще поговоря с Пинки, Флара. Едва ли точно сега имаш правото да искаш нещо.

— Но нали ще го помолиш? — настоя момичето.

— Ще го помоля.

Флара хвана ръцете на сестра си и я прегърна.

— Благодаря, сестричке. Обичам те!

Реми я притисна силно и прошепна:

— И аз те обичам.

Когато се отдръпнаха една от друга, лицето на Флара стана тъжно.

— Какво смяташ, че би си помислила тя за мен. Ами за нас?

Едва ли се отнасяше за някой друг, освен за майка им.

— Кой знае? Изобщо не се сецам за нея — излъга Реми.

— Нито пък аз.

Флара също лъжеше. Двете постоянно си мислеха за жената, която се бе отказала от тях без капчица съжаление. Разбира се, ако не го бе направила, вероятно Флара щеше да умре преди втория си рожден ден. Колкото до Реми, знаеше се каква щеше да стане.

— Трябва да тръгвам — каза тя и се отправи към вратата. — Пинки скоро ще се върне у дома.

— Той всяка нощ ли те люби?

— Не е твоя работа.

— Ние с приятелките ми мислим, че да. Чисто голи, на светнати лампи. Прави ли сме?

— Не трябва ли да учите по геометрия, вместо да се занимавате с интимния ми живот?

— Реми, добре ли си?

Беше нещо съвсем обичайно за Флара да скача от тема на тема със светкавична скорост. Този път хвана Реми неподготвена.

— Дали съм добре? Разбира се. Защо питаш?

— През последните ти няколко посещения ми изглеждаш някак... не знам, уморена.

— Така е, малко съм изморена. Вечерта преди последното ми посещение давахме парти. Останах до късно. — „Да изтърквам в банята следите от ръцете на Бардо“, прибави тя на себе си.

— Ако си болна, не ме лъжи.

— Не съм болна.

Очите на Флара светнаха и гласът ѝ се снижи до шепот:

— Да не си бременна?

— Не, не съм бременна.

— По дяволите! Помислих си, че... — Тя прехапа за момент долната си устна. — Нямах рак или нещо подобно, Реми, нали?

— Не! Разбира се, че не. Флара, кълна се, че ми няма нищо!

— Но ако има нещо, нещо ужасно, ще ми кажеш, нали?

— Ще ти кажа.

— Защото аз вече не съм дете.

— Зная това.

— Защото ако те загубя... — Тя преглътна мъчително. — Не бих могла да те загубя, Реми.

— Няма — заяви натъртено Реми. — Кълна се, че винаги ще бъда до теб. Ако има нещо такова, ще ти кажа, но няма, затова не се тревожи. Става ли?

Флара въздъхна облекчено и ѝ се усмихна пленително.

— Чудесно. До петък вечер.

— Не. Страхувам се, че няма да те заведем на вечеря, както беше планирано.

— От къде на къде?

Реми погледна от прага на кабинета на сестра Беатрис към оклюмалата си сестра.

— Защото ти пропиля тази си привилегия със снощното си приключение.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кучи син! — рече тихо Бърк и изруга смаяно. Госпожа Реми Дювал беше жената от беседката.

Седнал зад волана на колата си, той я наблюдаваше как влиза в елитното училище за момичета. Не можеше да я сбърка дори от разстояние една пресечка.

Преди малко повече от час бе попитал Ръби Бушъро:

— Какво е това реми!

— Не какво, а коя. Съпругата на Пинки.

Това, че Дювал е женен, бе смайващо откритие. Семейното щастие просто никак не се връзваше с образа му на бляскав адвокат.

Веднага щом напусна публичния дом, отиде до дома на Дювал и мина няколко пъти с колата около имението. Не очакваше да види кой знае какво, но излезе късметлия. Точно когато завиваше надолу по улицата, от задната част на двора излезе лимузина и мина съвсем близо до него. Тъй като беше работно време, той предположи, че Дювал е или в съда, или в офиса си в центъра на града. Дали стопанката на дома не беше в лимузината?

Проследи я дотук, до колежа „Благословено сърце“, и сега гледаше изненадано как жената, която разпозна, слиза от колата с помощта на шофьора. След като госпожа Дювал влезе вътре, мъжът застана на пост до оградата. Бърк не се изненада от тази бдителност. Ръби Бушъро вече му беше казала, че Дювал я пази като зеницата на окото си.

— Не знаеш ли, че е женен? — попита го тя по време на разговора им, когато видя изненадата му. — Не се учудвам. Пинки я държи под сто ключа.

— Защо? Какво й има?

— Нищо — засмя се тихо тя. — Виждам я от време на време. Доста е красива. Също като майка си, докато начинът ѝ на живот не започна да си взима своето.

Бърк изслуша жадно всичко, което Ръби му каза за майката на Реми — Ейнджъл.

— Беше танцьорка на екзотични танци в един от нощните клубове на Пинки. Беше преди повече от двадесет години. Ейнджъл Ламбът имаше талант и обещаваща кариера, но забременя и трябваше да напусне, за да роди бебето. Когато се върна на работа, вече беше не само майка, но и наркоманка. Хероин, доколкото си спомням. Изпълненията ѝ станаха слаби. Наркотиците вече се отразяваха на външността ѝ. Затова беше преместена в клуб с по-непретенциозни клиенти. Вертеп. Нали знаеш какви са тези места?

— А дъщеря ѝ?

— Когато станала достатъчно голяма, Пинки се оженил за нея. Само толкова знам за тайнствената Реми. Никой не знае повече.

— А Ейнджъл как е карала?

— Зле. В крайна сметка била отстранена от сцената и преместена на касата. Малко след като Пинки се оженил за момичето, Ейнджъл умряла. Предполага се — от свръхдоза.

— Предполага се?

Ръби Бушъро повдигна красноречиво вежди.

— Тогава вече Пинки беше станал голям човек в града. Според теб би ли прегърнал идеята за тъща наркоманка, която играе номера, за да поддържа навика си?

— Мислиш, че се е отървал от Ейнджъл, за да си спести срама?

— Или разходите по лечението ѝ. Вероятно е считал Ейнджъл за лоша инвестиция. Във всеки случай смъртта ѝ му е била страшно удобна, нали?

Сега, със схванати от седене задни части, Бърк разглеждаше историята от всички страни, като му се искаше да знае информацията, нужна му, за да запълни празните места. Какво правеше госпожа Дювал в това училище? Дали имаха дете?

Стомахът го присви и му припомни, че не е ял от предишния ден сутринта. Той потърси в колата нещо за ядене и намери в жабката забравена шоколадова вафла.

Защо се бавеше толкова много? Шофьорът бе намерил начин да убива времето. Чистеше ноктите си с джобно ножче. Бърк го видя как се изхрачи в храстите около оградата. След това, когато привърши с ноктите си, скръсти ръце и се облегна на желязната колона на уличната

лампа. Бърк не виждаше очите му, но можеше да се обзаложи, че са затворени и глупакът подрямва прав.

Реми Дювал излезе след четиридесет и седем минути. Не каза нищо на шофьора, докато не стигнаха до колата, където се спря и му заговори нещо през рамо. Мъжът повдигна шапката си.

— Да, мадам. Както кажете, мадам. Да ви цуна отзад? Разбира се. Да подскоча? Колко високо? Да направя кълбо напред? Да се престоря на умрял? Вашето желание е заповед за мен — промърмори презрително Бърк, докато наблюдаваше как шофьорът се суети да изпълни нарежданията ѝ.

Той запали двигателя и ги последва на не предизвикващо подозрения разстояние, докато лимузината напускаше Гардън Дистрикт, минаваше надолу по Кенъл Стрийт и завиваше наляво, за да влезе във френския квартал през Декатур Стрийт.

Шофьорът паркира с рязък завой колата до редица автомати за паркиране, които бяха заети. Точно пред тях беше Френският пазар. Шофьорът слезе и отново изпълни ритуала по отварянето на вратата и подаването на ръка.

Бърк спря тойотата си на известно разстояние от тях, като пренебрегна линиите, показващи зона за товарене. Протегна ръка към торбата с дрехи за преобличане. Когато малко по-късно слезе от колата, не беше със спортно сако и платнени обувки, а с шушляково яке, маратонки „Найки“, бейзболна шапка и тъмни очила.

Той пъкна ръце в джобовете на якето и тръгна надолу по банкета. Изглеждаше като съвсем обикновен човек със свободен следобед, чиято цел е просто да напазарува пресни продукти от френския пазар и да се поскита между щандовете, където продавачите предлагаха всичко — от вуду кукли до щипки за пране с формата на алигаторска глава.

Бърк започна да се рови из лука, докато, през една редица, Реми Дювал оглеждаше портокалите. За пръв път я видя по-отблизо, от около осем стъпки разстояние.

Днес гънката между гърдите ѝ не се виждаше, но костюмът ѝ от две части можеше спокойно да е скроен и за кукла Барби. Полата беше къса и прилепнала. Силно пристегнатата талия насочваше вниманието към гърдите ѝ — поне неговото внимание. Беше с високи токчета и блестящи обици. Диамантът на безименния ѝ пръст беше с размерите

на топка за брава. Приличаше на момичетата от еротичните списания, само дето косата ѝ не беше дълга и разбъркана, а права и лъскава. Но имаше нещо в начина, по който докосваше бузата при всяко движение на главата ѝ, което сякаш го приканваше да я докосне. Тя вдигна един портокал до носа си и го подуши. Черешовите ѝ устни се усмихнаха. Ако не се смяташе малкият златен кръст на шията ѝ, нямаше да изглежда по-крещящо секси дори ако беше чисто гола и имаше татуировка „Твоя съм“ на гърдите.

Продавачът на плодове толкова се шашардиса, че едва сложи в плик портокалите, които си беше избрала. Шофьорът плати покупката ѝ, но продавачът подаде плика на нея с многословни благодарности.

Когато жената тръгна, бодигардът изравни крачката си с нея, като не преставаше да шари с очи наляво-надясно. Бърк поблагодари на продавача на лук, но отказа да купи. Пресече улицата покрай щанда, на който се продаваха африкански сувенири и дрехи, и се отправи към павилиона кафене, където госпожа Дювал вече се бе настанила до една от малките кръгли масички. Тя отвори кафявия хартиен плик и започна да бели единия портокал. Дългите ѝ нокти се впиваха в кората на плода.

Бърк застана на бара и си поръча бананов шейк. Беше рамо до рамо с бодигарда. Обиколката на ръката над лакътя му бе по-дебела от врата на Бърк. Той взе капучиното на госпожа Дювал с месестите си ръце и ѝ го отнесе. След това се върна на бара само колкото да вземе и своето кафе, но не седна на масата на госпожа Дювал, а се настани на най-близката. Тя седеше сама, ядеше портокала парченце по парченце и отпиваше капучино.

Банановият шейк беше още по-гаден, отколкото Бърк си бе представял, но той пиеше бавно, с престошена наслада, докато наблюдаваше отражението на госпожа Дювал в огледалото зад бара.

Тя привличаше вниманието на минавачите, но не поглеждаше и не говореше с никого. Беше странно, че жена с нейната външност, с богат съпруг, огромна къща и лимузина с шофьор може да превърне в истински празник нещо толкова просто като яденето на портокал. Тя дъвчеше бавно всяко парченце и изчакваше няколко минути, преди да се заеме със следващото.

Бърк започна да се пита дали тя не чака някого. Дали Дювал не я използваше като куриер за престъпните си дейности? Но никой не се

приблужи до нея и бодигардът не изглеждаше нервен. Беше заровил глава в някакъв жълт вестник.

Банановият шейк се беше превърнал в сиропирана слуз, която миришеше на плажен лосион, когато Реми Дювал привърши с портокала си и уви корите в хартиена салфетка. Когато се изправи да ги хвърли в кошчето, шофьорът затвори вестника и се втурна да ѝ помогне. Дватама тръгнаха обратно към неправилно паркираната кола.

— Хей, госпожо! — Бърк се изруга, задето действа така импулсивно, но вече го беше направил.

Госпожа Дювал и нейното куче пазач се бяха обърнали и го гледаха.

Кафявият плик с втория портокал все още стоеше на масата. Той го вдигна и изтича към тях.

— Забравихте си това.

Шофьорът грабна плика от ръката му.

— Благодаря.

Без да му обърне внимание, Бърк се обърна към нея:

— Няма нищо.

Беше достатъчно близо, за да усети скъпото ухание на цветя и миризмата на портокал. В контраст с косата ѝ, която беше толкова тъмна, очите ѝ бяха с невероятно светъл оттенък на синьото, почти прозрачни. Яркото червило беше изядено, но устните ѝ бяха обагрени от щипещия портокалов сок.

— Благодаря ви — каза тя.

След това бодигардът застана между тях и я закри от погледа на Бърк. Макар да му се искаше да я погледа как се отдалечава, той се обърна и тръгна в обратна посока. Изчака, докато лимузината се изгуби от погледа му. Върна се в колата, където дълго седя неподвижен и задъхан така, сякаш е пробягал цяла миля.

— И това е всичко?

Шофьорът Ерол се потеше под острия поглед, който Пинки използваше за клиентите, когато знаеше, че лъжат.

— Това е, господин Дювал. Кълна се! Откарах я до училището. След това ме помоли да я закарам до пазара. Купи си два портокала и пи кафе в малкото кафене от другата страна на улицата. След това я водих на църква. Стоя там час и половина, както винаги. После я докарах вкъщи.

— И не си я водил никъде другаде?

— Не, господине.

— И през цялото време не си я изпускарал от очи?

— Да, господине, освен когато беше в училището.

Пинки склочи пръсти и потупа с тях устните си, като продължаваше да гледа злобно нервния бодигард.

— Ако госпожа Дювал те помоли да я откараш някъде, където не съм одобрил предварително, ще ѝ откажеш, а после ще ме уведомиш, нали?

— Абсолютно, господин Дювал.

— Ако тя отиде на място, което не влиза в предварителните планове, и има среща, за която да не знам, веднага ще ми докладваш, нали?

— Точно така, господине. Не разбирам...

— Защото никак не ми се иска да узная, че твоята лоялност се е преместила от мен към моята съпруга, Ерол. Тя е красива жена. Сигурен съм, че осъзнаваш това.

— Боже, господин Дювал, би трябвало да съм...

— Жена ми би могла да върти всеки мъж около пръста си. Би могла да накара човек да направи за нея нещо, за което знае, че не би получила одобрението ми.

— Кълна се в Бога, господине! — възкликна шофьорът, като преглътна мъчително. — Не, господине, това никога не може да се случи! Не и с мен. Вие сте шефът. Никой друг.

Пинки го възнагради с широка усмивка.

— Добре. Радвам се да чуя това от теб, Ерол. Сега можеш да си вървиш.

Слисан и съкрушен, Ерол се измъкна от кабинета. Пинки го наблюдаваше как си отива и си мислеше, че се е нахвърлил върху него малко по-остро от необходимото, но точно по този начин човек с неговото положение вдъхваше и поддържаше страха в хората, които работеха за него.

Например Сачъл. Сега той бе гост на Ангола и щеше да остане там известно време. Нима страхът се явяваше мощен мотиватор? Пинки се бе кикотил тайничко няколко пъти, когато се сещаше колко бързо е капитулирал Сачъл, когато футболните аспирации на сина му бяха застрашени.

Но тази вечер не му се смееше. С Реми ставаше нещо и проклет да бъдеше, ако не разбереше какво.

От седмици насам този проблем го тревожеше като болен зъб. Реми беше станала необичайно самовглъбена. „Необичайно“ бе съвсем условна дума, защото от време на време се отдръпваше навътре в себе си и нищо не можеше да я докосне — нито шеги, нито секс, нито заплахи да се вземе в ръце. Тези периоди обикновено бяха кратки и тя винаги ги преодоляваше. Но ако не се смяташе този недостатък на характера, тя бе толкова идеална, колкото можеше да бъде една жена.

Ала сегашният период на униние бе продължил по-дълго от обикновено и бе доста по-дълбок. Когато погледнеше в очите ѝ, те сякаш бяха затворени. Когато се засмееше, което се случваше рядко, изглеждаше насила. Когато ѝ говореше, беше разсеяна и вяла.

Дори и в леглото, като че ли не можеше да я докосне, независимо колко нежен или груб беше. Тя никога не му отказваше, но в най-добрия случай действията ѝ можеха да бъдат описани като пасивни.

Симптомите бяха като на жена, която си има любовник, но това бе невъзможно. Дори да беше срещнала друг мъж, което бе почти невероятно, не можеше да се вижда с него, без Пинки да узнае за това. Винаги знаеше как е прекарала всяка минута от деня си.

Съмняваше се, че верността на Ерол се с прехвърлила към съпругата му. Този човек твърде много се страхуваше от него. Но даже и ако се предположеше, че Реми е успяла да го подкупи или направи нещо друго, за да мине на нейна страна, някой от широкия кръг познати на Пинки щеше да я издаде. Вече беше питал домашния персонал за телефонните разговори. Освен тези с Флара, нямаше други. Никой не беше идвал в къщата да се среща с Реми. Не беше получавала пратки, нито лични писма.

Значи любовната връзка се отхвърляше.

Тогава какъв, по дяволите, можеше да бъде проблемът? Тя притежаваше всичко, което една жена можеше да има или мечтае. Все пак не биваше да забравя, че тя сигурно мисли другояче.

Когато се ожениха, тя се намуси при новината, че университетът не влиза в плановете за бъдещето ѝ. Именно тогава започна да взема задочни курсове и да чете всяка проклета книга, която ѝ попаднеше в ръцете. Той се примири с жаждата ѝ за знания, докато това стана

толкова уморително, че я принуди да ограничи учението и да чете само когато го няма вкъщи.

Няколко години след това я завладя идеята да тръгне на работа, поне за по няколко часа дневно. Този ѝ каприз бе потушен доста бързо.

Дали сегашното ѝ настроение не бе просто поредният женски каприз, който трябваше да изтърпи, докато тя се върнеше в нормалното си състояние?

Или беше нещо по-сериозно?

Под действието на някакъв импулс той извади една картичка от визитника на бюрото си.

— Доктор Карут, моля. — След това се представи и разговорът веднага беше прехвърлен към гинеколожката на Реми.

— Здравейте, господин Дювал.

Курвата го поздрави рязко, сякаш искаше да му покаже, че има да върши много по-важни неща, отколкото да говори с него. Беше чувал от лекарите, с които играеше голф, че е абсолютна мъжемразка, страшилището на болницата. Тя беше една от онези жени, които сякаш правеха всичко възможно да изглеждат непривлекателни и неприятни, особено за мъжете.

Пинки никога не я беше харесвал и знаеше, че чувствата им са взаимни. Но Реми беше нейна пациентка, защото Пинки за нищо на света нямаше да позволи на друг мъж, който и да било, този вид интимен достъп до жена му.

— От името на госпожа Дювал ли се обаждате? — попита тя. — Надявам се, че ѝ няма нищо.

— Точно това бих искал да знам. Има ли ѝ нещо?

— Не мога да обсъждам пациентите си с вас, господин Дювал. Това би било в разрез с професионалната ми стика. Като адвокат вие би трябвало да знаете това.

— Не говорим за пациент. Говорим за моята съпруга.

— Дори и така да е. Болна ли е?

— Не. Не точно.

— Ако госпожа Дювал желае да се консултира с мен, кажете ѝ да се обади в кабинета ми утре сутринта и да си запише час. Ще намеря време да я прегледам. Извън това би било нередно да продължавам повече този разговор. Приятна вечер — рече тя и затвори.

— Скапана лесбийка!

Рязкото ѝ държане го вбеси, но разговорът му бе казал това, което му бе нужно да знае. Доктор Карут винаги му говореше високомерно. Така говореше с всички. И тази вечер не бе по-различна. Ако напоследък на Реми бе поставена сериозна диагноза, лекарката щеше да се държи по-разтревожено. Щеше да изостави за момент лошото си мнение за него, за да открие какви симптоми е забелязал, за да се обади.

И все пак това обаждане си оставаше изстрел в тъмното. Проблемът на Реми не беше здравословен, а душевен. Нещо ѝ тежеше и искаше да го скрие от него.

Но каквото и да бе, той щеше да го открие. Рано или късно то щеше да излезе на повърхността и тогава щеше да го задуши.

Тези нейни малки бунтове не траеха дълго. Бяха просто раздразнения — като ухапвания от комар, които дяволски те сърбят няколко дни, а след това изчезват, без дори да оставят белег, за да си ги спомняш.

Той можеше да формира отношението на Реми лесно като пластилин. С няколко думи можеше да изчисти ума ѝ от всякакво недоволство. В ръцете си държеше пожарогасителя, който можеше да потуши всеки огън на бунта, запалил се в сърцето ѝ. Защото знаеше от какво се страхува най-много.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пинки четеше едно досие, когато Реми излезе от гардеробната си и легна до него на спалнята. Той махна очилата си за четене и ги постави върху нощната си масичка.

— Реми, искам да знам какво става е теб.

— Какво имаш предвид?

Никога не я беше удрял, но сега ужасно му се прииска да го направи, за да изтрие тази фалшива невинност от лицето ѝ. Вместо това я хвана за ръката и я стисна силно, но не толкова, колкото му се искаше.

— Уморих се от тази игра още преди седмици. Тази вечер ще ѝ сложа край.

— Игра ли?

— Твоята игра на тайни.

— Нямам тайни.

— Недей... — Той овладя повишения си глас и отново започна:
— Не ме лъжи.

— Не те лъжа.

Той я изгледа втренчено.

— Да не би отново да смяташ да бягаш?

— Не!

— Защото ако планираш такова нещо, те предупреждавам да не го правиш. Предния път ти простих, но повече няма да се повтори.

Тя се опита да извърне глава, но Пинки стисна брадичката ѝ с два пръста и я принуди да го погледне. След това потърка силно с палец долната ѝ устна.

— Пожелах те още първия път, когато те видях. Можех да те имам още тогава, но бях търпелив. Не направих това, за което тогава имах право, нали? Отговори ми!

— Не, не го направи.

— Можех да те имам още тогава, но изчаках. Даже и когато стана достатъчно голяма, не беше необходимо да се женя за теб, но го

направих. Мислила ли си някога какво щеше да стане с теб, ако онзи ден се беше опитала да откраднеш от някой друг, Реми? А? Къде щеше да бъдеш, ако не бях проявил такова разбиране?

— Не зная.

— О, да, знаеш — прошепна той и я погали по бузата. — Щеше да се шибаш с когото завариш, като майка си.

В очите ѝ плувнаха сълзи.

— Не, нямаше!

— Да, щеше. Когато се срещнахме, ти вече беше на път да се превърнеш във втора Ейнджъл. — Очите му се плъзнаха по нея точно по онзи начин, които тя най-много мразеше. — О, да. Реми! Още тогава беше съблазнителна. Бас държа, че клиентите на майка ти са умирали да се докопат до теб още преди да се появи в живота ти.

Пръстите му стиснаха още по-силно ръката ѝ. Той приближи лицето си до нейното, но продължи да говори нежно:

— Този живот можеше и да ти хареса. Може би ти се иска да не съм те спасявал от всичките онези мъже. Може би тяхното опипване и тежко дишане да ти харесва повече от това да бъдеш омъжена за мен.

— Престани! — Реми издърпа ръката си и стана от леглото. — С какво ме заплашваш, Пинки? Че ще отидеш да докладваш в полицията за престъплението ми след всичките тези години? Аз не съм някой от клиентите ти, нито от лакеите ти. Така че не ми говори по този начин! Заслужавам нещо повече от мъгляви заплахи. Аз съм твоя съпруга!

— Е, искам тогава моята съпруга да ми каже защо се носи из къщата като скапан призрак! — кресна той.

— Добре! Флара. Тревожа се за Флара.

Флара? Това ли беше всичко? Само това? Беше депресирана заради нещо толкова просто като сестра си? Първо я изнервяше Бардо, после сестра ѝ. А той си мислеше за най-лошото; страхуваше се, че може да планира второ бягство, а тя изведнъж му казва, че потиснатостта ѝ се дължи не на нещо важно, а на сестра ѝ. А може би лъжеше?

— Какво с Флара? — попита рязко той.

Реми облече сърдито робата си и завърза разсеяно колана. Докато се опитваше да се успокои, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха рязко и малкото златно кръстче проблясваше на светлината на лампата. Пинки

се радваше, че е успял да я разстрои. Това намекване за предишния ѝ живот ѝ бе напомнило какъв късмет е имала.

— Пак се е измъквала навън — каза тя. — Днес отидох при нея на обичайното си посещение и когато пристигнах, веднага ми изнесоха лекция. — След това му разказа за последната лудория на Флара и за предупреждението на сестра Беатрис, ако има по-нататъшни нарушения на нравилата. — Скарах ѝ се, но не съм сигурна доколко това ще е от полза.

— Звучи така, сякаш има нужда от добро напляскване.

— Малко е големичка за такова нещо.

— Ти си твърде мека с нея, Реми. Трябва да поема нещата в свои ръце. Ще тропна с крак и ще ѝ отнема някои привилегии. Това ще я накара да се замисли.

Сега, когато ядът ѝ се беше стопил, Реми се намръщи разочаровано.

— Е, това ми дава отговор.

— Какво?

— Няма значение. Просто...

— Кажете ми.

Тя махна нервно с ръка:

— Флара ми досажда за едно нещо от месеци. Това ме тревожеше и постъпих много глупаво, като си помислих, че няма да забележиш разсеяността ми. — Тя му се усмихна виновно. — Искам да направя сестра си щастлива, но ти си мой съпруг и твоите желания са на първо място. Чувствам се като между чука и наковалнята. Днес най-сетне се съгласих да те помоля. — Реми навлажни устни с език. — Честно, Пинки, мисля, че може да се окаже и добра идея. Желанието ѝ е основателно.

Пинки разпери ръце, за да ѝ покаже, че все още има думата и я слуша.

— Флара иска да дойде да живее с нас и да посещава смесено училище през последната година. Искане да живее по-изискан живот. Да се среща с нови хора. Да изпита това, което изпитват другите момичета на нейната възраст. Това е разумно, нали?

Той я гледа дълго и смущаващо. След това потупа с ръка празното място до себе си.

— Хайде, Реми.

— Ами Флара?

— Ще помисля. А сега се връщай в леглото. — Той се отви, за да й покаже колко е възбуден. Гневът ѝ беше размърдал дяволчето в него, но сериозната ѝ молба — още повече.

Когато Реми се присъедини към него, той не остави в съзнанието ѝ никакво съмнение, че принадлежи на него. Притежаваше я. Тялото, умът и душата ѝ бяха негови и можеше да се разпорежда с тях както пожелаеше.

След това ѝ каза, че Флара ще остане в колежа „Благословено сърце“, докато го завърши. За момент Реми не отговори, след това каза:

— Каквото и да решиш, е най-доброто, Пинки.

Той я погали по косата.

— Сестра ти е малка и не знае интересите си. От нас зависи — а по-точно от мен, защото ти си твърде мека — да се погрижим тя да не допуска капитални грешки или неправилни решения. Зная кое е най-добро за нея. Точно така, както знаех кое е най-добро и за теб.

— Също така помоли за позволение да дойде на карнавала ни по случай Блажния вторник.

— Ама е и безочлива! — разсмя се той. — Списъкът на гостите е много престижен.

— Именно затова иска да дойде.

— Ще видим.

— Бъди подготвен да ни се цупи следващите няколко пъти, когато отидем да я видим.

— Ще го превъзмогне — рече той, като отмина със смях предупреждението ѝ.

Докато заспиваше, той си мислеше: „Слава богу, всичко свърши!“

Бърк отиде в библиотеката на университета, защото тя бе отворена до по-късно от обществената, а той знаеше, че има да минава много материал.

В продължение на часове преглежда микрофилмите на „Таймс Пикаюн“. Години преди това вестникът бе направил портрет на най-блестящия адвокат на града. Патрик Дювал беше израснал в квартал на средната класа, но родителите му работили упорито, за да могат да го

поддържат в общинските училища, където се усъвършенствал в различни спортове и завършил с отличие. Получил стипендия за университета, завършил юридическия факултет пръв в групата и стажувал в продължение на девет години в престижна фирма, докато най-сетне я надраснал и започнал сам.

Бърк не можеше да се досети колко от това бе истина и колко — изфабрикувано, но предполагаше, че поне се основава на някакви факти, тъй като голяма част можеше да се провери. Това, което се набиваше на очи, бе темата на статията — за преуспяващия човек, твърдо решен да се изкачи над посредствеността на средната класа и постигнал точно това.

Авторът описваше Дювал като филантроп, но никъде не се споменаваха клубовете и баровете със сервитьорки по монокини, които той притежаваше. Бяха изброени различните награди, които беше получил за изключително гражданско съзнание от граждански организации и професионални асоциации, но Бърк знаеше колко убийства е поръчал Дювал, включително последното — на Реймънд Хан. Дювал си живееше живота и се присмиваше на спазващото закона общество, което го възхваляваше.

И точно там се криеше механизмът, който го поддържаше.

Търговията с наркотици не беше просто средство за правене на пари, а върховната интелектуална наслада на Дювал. Правеше го, защото винаги можеше да се отърве. За него това беше игра, която винаги печелеше. Незаконните му дейности му позволяваха да демонстрира своето надмощие.

Пинки Дювал често фигурираше в статиите на първа страница. Освен това името му почти винаги се появяваше в светските колонки. Но споменаването и снимките на съпругата му бяха очебийно редки. Когато от време на време се появяваше на някоя снимка, обикновено беше в сянката на съпруга си. В буквалния смисъл на думата.

Дали камерата я притесняваше? Или просто бе невъзможно да засенчиш познавача на пресата, егоманиака Пинки Дювал, независимо колко си страхотен?

На Бърк му се стори странно и това, че за нея имаше написани твърде малко материали. Тя никога не беше в центъра на някоя статия. Нито пък я цитираха. Следователно или нямаше мнение за нищо, или то бе толкова безсъдържателно, че не си струваше да се отпечатва, или

пък никога не ѝ го търсеха, понеже многословният ѝ съпруг винаги имаше подръка нещо за репортерите и журналистите, което да може да се цитира.

Господин и госпожа Пинки Дювал бяха в списъците на няколко благотворителни организации, но Реми Дювал не заемаше длъжност в нито един от светските или граждански женски клубове; не участваше в комисии или комитети; нито председателстваше благотворителни акции за набиране на средства.

Реми Ламбът-Дювал бе антитезата на съпруга си. Тя бе нищожество.

Бърк стоя, докато затвориха библиотеката. Когато си тръгна, служителите буквално заключиха вратата зад гърба му. Усети глад. Всичко, което беше консумирал през този ден, беше старата шоколадова вафла и толкова от банановия шейк, колкото можа да преглътне. За да ограничи нарастването на хлебарковото население, не държеше в апартамента си никакви храни. Той се въздържа от ресторанта в полза на магазина за полуготови храни, откъдето си купи два хотдога за микровълнова фурна и кутийка безалкохолно.

Потегли от магазина, без да има някаква определена цел.

Но знаеше къде отива. Когато стигна там, къщата беше тъмна, ако не се смятаха охранителните светлини и един прозорец на втория етаж.

Кренвиршите бяха като гумени, а питките — стари, но той дъвчеше и гълташе механично, без да усеща вкуса, и се питаше какво правят господин и госпожа Пинки Дювал от другата страна на затворения с капаци прозорец.

Дали си говореха? От това, което Бърк беше прочел и видял, тя едва ли беше бърбровка. Дали бе способна на блестящ разговор само със съпруга си? Дали мненията и прозренията ѝ не бяха запазени само за неговите уши? Дали го забавляваше вечер с остроумните си наблюдения?

„Да, точно така — помисли си саркастично Бърк, докато смачкваше на топка опаковката на хотдозите и я хвърляше на земята. — Ще поддържа интереса на стария Пинки, ама на един метър по-надолу от мозъка му.“

Той се оригна и усети миризмата на гадните хотدوزи. За да я прогони, отпи голяма глътка от разгазираното безалкохолно.

Горкият Пинки. Очевидно тази кукла го държеше под чехъл и бе в блажено неведение за нещата, които тя правеше с Уейн Бардо. А може и да не беше така. Възможно бе Пинки да я споделя с клиентите си, един вид като допълнителна премия, когато поръчаше нечие убийство.

Светлината угасна.

Бърк продължи да гледа втренчено тъмния прозорец. Образите, които пробягваха през съзнанието му, го притесняваха толкова много, че той стисна силно очи, за да ги прогони. Чувстваше корема си като оловен, но го отдаде на хотдозите.

Мина половин час, преди да запали колата си и да потегли.

Очевидно жената на Пинки му бе завъртяла главата. Отнасяше се към нея като с принцеса. Ръби Бушъро му бе казала, че Пинки държи съпругата си под ключ. Бърк сам беше видял колко добре охранявана и пазена е тя.

— Какво би трябвало да ти подсказе това, Базил?

Когато влезе в мрачния си апартамент, той се усмихваше.

Реми лежеше абсолютно неподвижна и слушаше тихото хъркане на Пинки. Изрече кратка благодарствена молитва за това, че хитростта ѝ е успяла. Той бе отхвърлил молбата на Флара, без да знае, че това бе, което Реми искаше.

Не за пръв път използваше подобни прийоми, за да манипулира съпруга си. Доста често се проваляше, но този път имаше преимуществото да знае, че той не би приел с радост някой да се натрапва в живота им и да отнема от нейното време. Особено когато ставаше дума за Флара. Пинки знаеше колко много обича тя сестра си и я ревнуваше от връзката им.

Благодаря ти, Боже, за ревността му. Нека винаги си остане ревнив. Внимавай за какво се молиш.

Както в много от безсънните ѝ нощи, съветът на сестра Беатрис отново се появи, за да я тревожи. Сега вече разбираше урока, който монахинята се бе опитала да ѝ даде. Като дете не се ли беше молила на Бога за друг живот, в който да няма бедност и отговорности?

Е, и точно това ѝ бе дадено. Не бе имала никаква представа за огромната цена, която ще плати за този отговор на наивните си

МОЛИТВИ.

Пинки похъркваше доволно, увил ръка около нея. Тежестта ѝ сякаш я смазваше.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мъжката тоалетна обхващаше едната страна на квадратна постройка от бетонни блокчета. Вътре имаше две ръждясали мивки и кабинка, чиято врата висеше само на едната си панта. Покрив липсваше, но въпреки отвореното помещение, обществената тоалетна миришеше отвратително и имаше крещяща нужда от почистване. Бърк задържа въздуха си, докато влизаше.

Вътре беше тъмно, защото лампата беше счупена. Това хулиганство явно бе останало неизвестно на службата по поддръжка на градския парк. Нямаше много мъже, достатъчно луди, за да влязат тук след залез-слънце, а тези, които го правеха, предпочитаха тъмнината.

Когато Бърк влезе, в тоалетната имаше само още един мъж. Беше застанал пред писоар с гръб към входа. Сигурно бе чул Бърк да влиза, но дори не хвърли поглед през рамо при шума от приближаващи се стъпки.

Бърк застана пред следващия писоар. Мъжът до него свърши, но не си вдигна веднага ципа, а обърна глава към Бърк и някак срамежливо забеляза:

— Малко е призрачно тук, нали?

Бърк си вдигна ципа и се обърна към другия:

— Дума да няма. Никога не знаеш на кого може да налетиш.

Грегъри Джеймс се отпусна на стената и се замъчи да закопчае ципа си, като в същото време изстена:

— Базил!

— Не се ли радваш да ме видиш?

— Мамка му!

— Май не.

Бърк хвана слабичката ръка на младежа и го бутна към изхода. Грегъри започна да се дърпа.

— Не съм направил нищо. Не можеш да ме арестуваш!

— Би трябвало да те прибера само защото си толкова глупав. Откъде можеше да знаеш, че не съм Джефри Дамър^[1]? Или някой

хулиган, тръгнал да пречука поредния педераст? Някой ден ще си събираш вътрешностите по земята. Ще се опиташ да свалиш някого, когото не трябва, и той ще те направи на кайма.

— Не ме арестувай, Базил! — замоли се младежът. — Кълна се в Бога, научих си урока!

— Има си хас да не си! И затова шариш из тоалетните на градския парк посред нощ.

— Влязох само да пусна една вода.

— Стига, Грегъри. Лъжеш като дърт циганин. От известно време те следя и знам, че още правиш разни работи, приятелю. И то доста.

— Не е вярно! Аз си оправих поведението.

— И то как! Момчето, дето снощи го заграждаше, ми се струваше малолетно. Ако тогава няха друга работа, щях да те прибера и да бъдеш обвинен по всички възможни углавни престъпления.

— О, боже! — изхълца сухо младежът. — Ако ме арестуващ...

— Ще те заключат и този път ще изхвърлят ключа. Ти представяваш заплаха за обществото.

Вече отчаян, младежът започна да се моли:

— Моля те, Базил, остави ме на мира! В миналото съм ти правил услуги, нали? Спомни си всичките пъти, когато съм ти помагал!

— За да си спасиш задника от арестуване.

— Моля те, Базил, остави ме!

Бърк се престори, че обмисля това, след това каза рязко:

— Да вървим, хубавецо!

Грегъри проплака.

— Млъквай! — заповяда му Бърк и го разтърси здравата. — Няма да те арестувам, само ще те заведа до вас и ще се уверя, че си влязъл вътре, за да знам поне, че съседите ти са в безопасност за останалата част от нощта.

Грегъри започна да благодари многословно на Бърк, докато вървяха към колата му. Младежът живееше на няколко пресечки от парка в двуетажна къща, подновена в модерен стил. Къщата и дворът бяха поддържани в отлично състояние въпреки честите отсъствия на собственика й, когато излежаваше присъди за сексуални престъпления.

Бърк придружи Грегъри през предната врата от скосено стъкло във фойето.

— Не е нужно да влизаш с мен — каза му Грегъри. — Няма повече да излизам. Кълна се!

— Твоите родители са те учили на по-добри обноски, Грегъри. Няма ли да ми предложиш чаша кафе или нещо подобно?

Напрегнат, разтреперан и очевидно недоверчив към намеренията на Бърк, той се съгласи бързо:

— Добре. Чудесна идея. Трябваше сам да се сетя. Не знам какво съм си мислил.

— Мислеше си как да се отървеш от мен, за да можеш пак да излезеш и да направиш опит за още една точка тази вечер.

— Ти си подозрителен по природа, Базил — каза Грегъри с мек укор, докато го въвеждаше в кухнята.

— Защото съм си имал работа с прекалено много лъжливи престъпници като теб.

— Аз не съм престъпник.

— О, така ли? — Бърк възседна един от кухненските столове на обратно и започна да наблюдава как домакинът му приготвя кафето. — Хайде да видим дали не ме лъже паметта. Спомням си едно дело за блудство с дете.

— То беше на шестнадесет и всичко стана по взаимно съгласие. Обвиненията бяха оттеглени.

— Защото татко ти плати на бащата на момчето. След това си спомням поредица арести за публични скандали.

— Нищо сериозно. Поставиха ме на изпитателен срок.

— Знаеш ли, Грегъри, педалите сте жалка пасмина.

— Ако смяташ да ме тероризираш словесно, ще подам срещу теб жалба за полицейски тормоз.

— Както искаш. Ще се обадя на татко ти и ще му кажа, че си се върнал към старите си навици. Тогава той ще спре да плаща за това чудесно място, в което те е настанил.

Грегъри загриза вътрешната страна на бузата си.

— Добре, печелиш. Но си голямо копеле, Базил.

— И друг път са ми го казвали.

На Бърк никак не му се искаше да му вади душата, но Грегъри Джеймс сам се правеше лесна мишена за присмех. Беше класически пример за младеж, неоправдал стандартите и очакванията на богатото си семейство. Най-големият му брат, след като игра успешно няколко

сезона във Висшата бейзболна лига, пое контрола над семейната промишлена империя и прибави милиони към нейната каса. Вторият брат беше световноизвестен неврохирург.

Грегъри беше прекъснал тази верига на големи постижения. Вероятно нямаше да завърши и университета, ако баща му не бе платил неговата диплома с едно огромно дарение на заведението. Грегъри влезе в семинарията, като споразумението беше, че е нужен свещеник, за да допълни семейната характеристика. Разчитаха на него да стане поне кардинал.

Грегъри издържа в семинарията само година и половина, след което откри, че склонността му към обратни сексуални преживявания е несъвместима с живота, посветен на Бога. За да се дистанцира от позора, кланът Джеймс го изпрати в Ню Йорк, където го записаха в актьорско училище.

Тук Грегъри най-сетне намери своето убежище. Той действително имаше актьорски талант и изпълни няколко роли в пиеси извън Бродуей, но след това беше арестуван за неприлични действия с друг мъж в обществена телефонна будка на Пен Стейшън. Богатият му баща се намеси още веднъж и обвиненията бяха оттеглени. Грегъри се върна у дома след скандала.

Това беше последната капка в чашата на фамилията Джеймс, която изми ръцете си от син номер три, макар и да продължи да плаща сметките му за къщата в града. Бърк предполагаше, че предпочитат да харчат тези пари, отколкото всеки ден да се сблъскват с единствения провал в живота си.

Грегъри му сервира кафето.

— Искаш ли да си сложиш нещо в него? Сметана, захар, ликьор?

— Не, благодаря, това ми стига.

Грегъри седна от другата страна на барплота. Личеше му, че е нервен.

— Защо си толкова неспокоен, Грегъри?

— Не мога да разбера защо дойде тук.

— Приеми го като приятелско посещение. Както сам каза, с теб се познаваме отдавна.

Грегъри Джеймс беше един от най-добрите доносници на отдел „Наркотици“. Той бе активен участник в нощния живот на френския квартал и се движеше в същите кръгове като пласъорите на наркотици,

макар ѝ самият той да не ги употребяваше. Често разменяше информация за снизходителност към избория от него порок.

— Би бил истинско преимущество за отдела, ако можехме да те задържим извън затвора — забеляза Бърк и отпи от кафето си.

— Преди малко ме нарече престъпник. Да знаеш, че съм ти обиден, Бърк — рече докачливо Грегъри. — Аз не съм такъв.

— А какъв си тогава?

— Пациент. Имам... проблем.

— Това едно на ръка.

— Страдам от остри емоционални смущения, чиито корени са в детството ми. Ценностната система на семейството ми е изкривена. Бях принуден да се състезавам с братята си, макар това да не бе в природата ми. Те се отнасяха отвратително с мен.

— Ау, Грегъри, късаш ми сърцето!

— Вярно е! Психиатърът на затвора каза, че проблемът ми бил психологически.

— Такъв е бил и на Тед Бънди^[2].

— Не съм виновен! — възкликна младежът. — Това е порив, който не мога да контролирам. Не мога да се сдържа да не... правя... това, което понякога... правя.

— Аха. Напоследък това е доста популярна защита. Понеже мама ме караше да нося бели чорапи, а татко обичаше прочистващи диети с плодове, ги халосах и двамата. — Бърк изсумтя презрително: — Направо ми се гади от хора като теб! Само хленчите и обвиняват другите за действията си. Ти си възрастен човек, Грегъри. Отговорен си за това, което вършиш. — Той неочаквано се изправи и сграбчи Грегъри за преднината на ризата. — Промених си решението. Прибирам те.

— Не! Не, Базил! Ти ми обеща!

— Така ли направих?

— Да.

— Не си спомням да съм обещавал нещо.

— Обеща.

Бърк го пусна бавно и се върна на стола си, но втренчи в него остър поглед и не го отклони, докато Грегъри не започна да се върти на мястото си. Накрая младежът го погледна безпомощно.

— Какво?

— Просто си мислех. — Той продължи да гледа младежа, докато отпиваше от кафето си. След това остави чашата и каза: — Може би мога съвсем удобничко да забравя, че съм те видял снощи с оня малолетен. Може и да затворя очи за това, че тази вечер се опита да ме сваляш в тоалетната на парка. Вероятно имам желание този път да оставя нещата, както са си.

— Ако...

— Ако ми направиш една малка услуга.

Грегъри застана нащрек.

— Каква услуга?

— Не мога да я обсъждам с теб, докато не сключим сделката.

— Това не е честно!

— По дяволите, не, не е честно! Но това е условието — съгласяваш се или се отказваш.

— С Макуен ли ще работя?

— Защо? — намигна му Бърк. — Да не си се влюбил в него?

— Да те чукам, Бърк!

— Не и в този живот, приятел. Забелязах, че зяпаш отнесено Мак, но ако ти е на сърце, по-добре е да го забравиш. Той си има знойна женичка, която смята патката му за магическа пръчка. А сега сключваме ли сделката или не, защото важи още само тридесет секунди.

— Ако кажа да...

— Този път се отърваваш. В противен случай отиваме в участъка и те прибирам на топло.

— С какво обвинение?

— Склоняване към секс в мъжката тоалетна на парка. Двадесет секунди.

— Не съм правил такова нещо!

— Защото не ти дадох възможност.

— Следователно не можеш да ме арестуваш!

— Разбира се, че мога. На кого, мислиш, ще повярват — на теб или на мен?

— Мамка ти!

— Десет секунди.

Грегъри зарови пръсти в къдравата си черна коса.

— Не ми даваш никакъв избор.

— Не е вярно. Можеш да откажеш. Може би този път в затвора няма да бъде толкова зле.

Грегъри вдигна глава и погледна горчиво Бърк.

— Знаеш ли какво правят там с хора като мен?

Бърк знаеше и в този момент се мразеше, защото манипулира жалкия младеж. А в очите на Бърк той наистина будеше съжаление. Но трябваше да гледа на него като полицаи. Едно от престъпленията му бе станало на детска площадка за игра. На Бърк му бе трудно да събере жалост към човек, показал оная си работа пред група деца в предучилищна възраст.

— Времето ти свърши. Какво решаваш?

— А ти какво мислиш? — попита унило Грегъри.

— Добре. — Бърк стана и отиде до кафе машината, за да си напълни отново чашата, след това пътъом потупа Грегъри по рамото. — Недей да изглеждаш толкова мрачен. Това ще бъде истинско предизвикателство. Би могъл да направиш кариера.

— Бас държа. — Грегъри го погледна. — Каж ми нещо, Базил. Как, по дяволите, научи за момчето снощи?

Това бе честен въпрос, който изискваше честен отговор. Бърк погледна младежа право в очите и отвърна:

— Не знаех. Просто блъфирах.

На следващата сутрин Бърк излезе, заключи вратата на апартамента си, обърна се към стълбите и се натресе право в юмрука на Уейн Бардо.

Строполи се позорно на едната си страна. Бардо застана над него и се изсмя:

— Всички разправят, че си скапан задник, Базил. Започвам да им вярвам.

Бърк се изправи бавно. Челюстта му пулсираше. В този момент от всичко на света най-много му се искаше да забие глава в корема на този кучи син. Можеше да му забие и няколко здрави юмрука, но беше по-скоро любопитен, отколкото ядосан. Затова реши за момента да се бори със словесни средства.

— Е, поне не се обличам като педал. Бас държа, че човекът, който ти е продал тази пурпурна риза, още се смее, като се сети за

това.

Макар самодоволната усмивка на Бардо да не трепна, Бърк усещаше, че обидата е попаднала в целта. Другият отвърна саркастично:

— Ха-ха, колко смешно!

— Благодаря.

Бърк не си направи труда да попита Бардо как го е открил. Дювал имаше по-съвършена система за проследяване от полицията, ФБР, Управлението за борба с наркотиците или която и да било полицейска институция — местна, щатска или федерална. Именно затова никога нямаше да бъде осъден. Имаше само един начин да спре Дювал и неговата машина и Бърк смяташе да го направи.

Тревожеше го това, че знаеха къде живее. Това означаваше, че го следят. Дали знаеха, че предния ден е проследил госпожа Дювал? Ако не, защо тогава Бардо бе цъфнал тук толкова рано?

Сякаш прочел мислите му, последният каза:

— Господин Дювал иска да те види.

— Дювал може да ме цуне отзад. Ти също.

Бардо се приближи с още една крачка.

— Добре. Това ми харесва. Значи ще затрудняваш нещата. Моля те, прави го! Ще умра от кеф да те блъскам, докато заплачеш с кървави сълзи.

Бърк не се уплаши от думите му, но беше любопитен да разбере колко точно знаят. Затова сви рамене и рече:

— Хайде, води.

— Не, след теб.

Бардо го блъсна надолу по стълбите. Бърк загуби равновесие и се запрепъва към първия етаж. Когато стигнаха входа на сградата, Бардо го блъсна още веднъж към улицата, където до бордюра беше паркиран последен модел кадилак.

— Ей, Уейн — подразни го Бърк, — откога са те понижили от специалист по мокри поръчки до момче за всичко? Да не би Дювал да ти е извадил зъбките?

— Затваряй си устата и си дръж ръцете така, че да ги виждам.

— Не съм въоръжен.

— Да не ме мислиш за идиот?

— Всъщност да.

Когато стигнаха до колата, Бардо го потупа навсякъде, след това плъзна ръка надолу по двата шева на панталоните на Бърк. В крайна сметка не откри нищо.

— Нали ти казах? — рече Бърк.

— Влизай вътре, многознайнико.

Когато се качи в колата, Бърк се ухили:

— Признай си, Уейн, тая риза ти действа. Просто искаше да ме опипаш, нали?

Кантората на Пинки Дювал беше също тъй показна, както и къщата му, но коренно различна. Тук обзавеждането бе лъскаво и модерно. Секретарките и помощничките му бяха дългокраки и страхотни. Клиентите и посетителите не виждаха офис машини, а само чисти повърхности от мрамор и полирано дърво. Телефоните не звъняха, а припяваха с приглушени тонове.

Пинки беше зад бюрото си, когато една секретарка му съобщи, че господин Базил е пристигнал, сякаш това не бе появяване под команда, а имаха уговорена среща; сякаш не бе заплашен с телесна повреда, за да дойде.

Дювал не стана, когато Бърк и Бардо влязоха. Бърк усети, че това незачитане е умишлено, за да го накара да се почувства като плебей, доведен при господаря си. Дювал каза:

— Здравейте, господин Базил.

— Дювал. — Може и да бе дребнаво, но и Бърк му показа пренебрежението си.

Пинки се престори, че не е забелязал нищо.

— Седнете.

Бърк зае един стол пред бюрото, което бе малко по-голямо от маса за пинг-понг. На него имаше портрет на Реми Дювал в сребърна рамка с орнаменти. Той се престори, че не я е забелязал.

— Желаете ли нещо за пиене? — предложи Пинки.

— Нещо като отвара от бучиниш?

Дювал се усмихна.

— По-скоро нещо като кафе.

— Не искам нищо.

— Благодаря ви, че дойдохте.

— Не съм идвал. Доведоха ме.

Бърк вдигна глезен върху другото си коляно и погледна през рамо Бардо, който бе седнал на едно канапе срещу стената. Бърк не обичаше да седи с гръб към човек, за когото знаеше, че е убиец, но предполагаше, че ако Дювал е изпратил Бардо да го гръмне, досега щеше да е мъртъв.

Когато отново се обърна към Дювал, усети, че домакинът се забавлява. Очевидно очакваше гостът да го попита каква е причината за тази среща. Само че Бърк по-скоро щеше да си отхапе езика, отколкото да зададе този въпрос. Защо пък да доставя на Дювал удоволствието да види любопитството или страха му? Тази среща бе негова идея и той трябваше да започне.

След дълго мълчание Дювал най-сетне каза:

— Сигурен съм, че се питате защо съм ви повикал тук.

Бърк сви рамене с безразличие.

— Чух някои изненадващи новини.

— Аха, и какви?

— Напуснали сте полицейското управление.

— Източниците ти винаги са били отлични.

— Вашето напускане отваря голяма дупка в редиците на отдел „Наркотици“.

— Съмнявам се.

— Твърде сте скромни.

— Също така съм твърде зает, за да седя тук цял ден и да си тракам с теб зъбите за нещо, дето хич не е твоя работа.

Дювал отново отказа да бъде провокиран.

— Преждевременно пенсиониране?

— Може би.

— Защо напуснахте?

— Не е твоя работа, казах ти.

— Какво смятате да правите?

Бърк поклати невярващо глава и разпери широко ръце:

— Принуждаваш ме да се повтарям.

Дювал го огледа внимателно.

— Според мен сте напуснали, защото все още ви е яд за присъдата от процеса на господин Бардо. Ние спечелихме, а вие

загубихте и приехте загубата като нещо лично. Думите „неумеещ да губи“ точни ли са в случая, господин Базил?

— Искат ли ти се, нали? Страхотно би поласкало огромното ти самочувствие, ако си помислиш, че можеш да имаш такова влияние върху решенията ми. Е, съжалявам, че ще те разочаровам, но не би могъл да грешиш повече.

Дювал се усмихна по начин, който показваше, че усеща лъжата на Бърк.

— Искате ли да знаете причината за тази среща?

— Или не. Нищо друго не ме интересува толкоз малко.

— Сега, след като вече не сме противници, бих искал да ви предложа работа в моята организация.

Бърк Базил нямаше голямо чувство за хумор. Никога не губеше контрол над себе си в полицията. Всъщност всички знаеха, че се усмихва рядко. Още по-рядко се смееше на глас. За много от неговите колеги си остана неосъществена амбиция да накарат Бърк Базил да избухне в смях.

Сега едва ли щяха да разпознаят в негово лице смеещия се от все сърце след абсурдните думи на Дювал човек.

— Я пак?

— Смятам, че се изразих достатъчно ясно — каза Дювал, но вече не изглеждаше толкова развеселен.

— О, чух те. Просто не мога да повярвам на ушите си. Искаш да дойда да работя при теб? И какво ще правя?

— Човек с вашия опит би бил много ценен за мен. По-ценен, отколкото в полицейския участък. — Той бръкна в чекмеджето на бюрото си, извади няколко листа, защипани с кламер, и ги подаде на Бърк да ги разгледа. — Копие от данъчната ви декларация за миналата година. Подаянието, което обществото плаща на мъжете и жените, които го пазят, е срамно.

Дювал едва ли бе имал никакви трудности да получи копие от данъчната му декларация. Може да го бе сторил чрез всеки — от данъчното управление до пощальона на Бърк. Не му пукаше дали Дювал знае колко много или малко е спечелил от бившата си работа. Тревожеше го само това, че адвокатът има толкова лесен достъп до него. А и усещаше, че точно такъв е намекият.

— Вече не съм ченге — рече Бърк, — но недей да правиш грешка, Дювал. С теб все още сме на противникови страни. Дори може да се каже, че сме два полюса.

— Преди да заемате тази морална поза, няма ли поне да чуете каква работа имам предвид?

— Няма значение каква е и колко ще плащаш. Въпреки тая луксозна обстановка — рече Бърк и огледа добре обзаведения офис, — ти си оставаш една фъшкия. Не бих пикал на теб дори и да си се запалил, тъй че не си въобразявай, че ще работя за теб.

Бърк стана и се отправи към вратата. Дювал му нареди да се върне на мястото си. Бардо се хвърли към него и щеше да го събори на земята, ако Бърк не го бе спрял с ръка върху гърдите.

— Ако още веднъж ме докоснеш, ще ти извия шугавия врат!

В предупреждението се съдържаше достатъчно сила, за да накара Бардо да размисли. Той остана на мястото си, но в очите му проблясваше омраза.

Бърк погледна Дювал.

— Работата ти не ме интересува.

— Наистина ли? Странно. — Без да се смути ни най-малко, Дювал склучи ръце върху бюрото си и дори се усмихна съчувствено, преди да каже нежно: — Защото имам основателни причини да смятам, че може да те заинтересува. Нали, Базил?

Двамата мъже се втренчиха един в друг. Разстоянието между тях сякаш започна да се свива, докато Бърк почти различи отражението си в черните зеници на Дювал. Човекът, който го гледаше, бе луд.

Бърк свали ръка от гърдите на Бардо.

— Върви на майната си, Дювал! Усмивката на адвоката стана още по-широка.

— Знаеш ли какво, предложението ми остава валидно. Помисли си и се върни при мен.

— Да, ще го направя. — Само че не по начина, за който си, мислиш, самодоволен кучи сине. Бърк погледна към Бардо. — Няма нужда да ме изпращаш до вкъщи. — След това прибави към Дювал: — Знаем пътя.

[1] Джери Дамър — сериен убиец от САЩ, наричан още Канибала от Милуоки, примамвал в дома си предимно мъже с

хомосексуални наклонности. — Б.пр. ↑

[2] Тед Бънди — страховит масов убиец садист (1946–1989), екзекутиран на 24.1.1989 г. в Старк Призън, Флорида. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Точно в два и половина следобед Реми Дювал влезе в църквата. Изповедите се изслушваха между три и пет, но тъй като семейство Дювал бяха щедри дарители, Реми се ползваше от привилегията да минава по-рано. Пинки бе уредил нещата така, че в три часа, когато започнеха да пристигат другите енорияши, Реми вече да е в безопасност в лимузината и на път към къщи.

Ерол се настани вътре до вратата на църквата, за да не изпуска Реми от очи. Тя отиде до една от страничните редици, коленичи в края ѝ и се плъзна на запазеното си място. След това извади молитвената броеница от чантичката си, придърпа пейчицата и коленичи върху нея, за да се помоли.

Дори и след като молитвите ѝ привършиха, тя остана с приведена глава и затворени очи. Този половин час, прекарван всеки ден в църквата, ѝ беше особено ценен. Пинки ѝ се присмиваше, че е прекалено набожна, но тя имаше и друга причина да идва всеки ден да се моли, освен католическата религия — това бе единственото време, в което оставаше напълно сама.

Дори и когато отиваше в беседката, около къщата постоянно имаше хора, работници на пълен или непълен работен ден, вършещи едни или други задължения. От деня на сватбата си с Пинки нито веднъж не бе оставала вкъщи сама. Преди това беше живяла в „Благословено сърце“ в обща спалня с другите момичета. А пък още преди това бе живяла с майка си в една стая. Там оставаше сама всяка нощ, когато Ейнджъл отиваше на работа. Но в онези самотни вечери Реми бе твърде малка и твърде уплашена от дрезгавите гласове, идващи от улицата и съседните апартаменти, за да оцени самотата си.

Тук, в катедралата, се чувстваше в безопасност и сама. Наслаждаваше се на спокойствието и тишината. Обичаше да гледа постоянно променящата се мозайка от цветове, която витражните прозорци хвърляха върху стените. Проблясването на свещите и

нежната музика на органа ѝ действаха успокояващо. Обожаваше да бъде далеч от бдителни очи.

Днес в молитвите се помоли на Бог за мъдрост и кураж. Имаше нужда от мъдрост, за да измисли план за предпазването на Флара, и кураж, за да го осъществи. Засега Флара бе на безопасно място в колежа и щеше да остане там, докато завършеше. А после какво? Реми оставяше проблема в Божиите ръце, но не можеше да спре да се тревожи.

Накрая помоли за опрощение — или поне се опита. Думите така и не идваха. Не можеше да признае, дори и пред себе си, прегрешението, което я измъчваше и я караше да изглежда болна в очите на другите. Някои грехове бяха твърде големи, за да бъдат излагани пред Бога. Ако тя не можеше да прости на себе си, защо Той щеше да ѝ прощава?

Тя хвърли поглед към изповедалнята и видя, че малката лампичка е светната. Свещеникът я чакаше. Реми стана от пейчицата и влезе в изповедалнята.

— Благослови ме, отче, защото съгреших. Мина една седмица от последната ми изповед.

Тя изброи няколко маловажни гряха, но увърташе, опитвайки се да събере достатъчно смелост, за да признае греха. Не бе имала желание да го сподели с никого, дори и със свещеник. Усещаше го как седи от другата страна на преградата и чака търпеливо. Накрая се покашля тихо и попита:

— Има ли нещо друго?

— Да, отче.

— Разкажи ми за него.

Може би ако го кажеше на глас, щеше да изпита някакво спокойствие. Но самата мисъл да го довери сви гърлото и накара сърцето ѝ да забие по-бързо. Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Тя преглътна сухо и започна:

— Преди няколко месеца заченах. Не съм казвала на съпруга си за това.

— Това е лъжа от пропуск.

— Зная! — изплака тихо тя. — Но аз... не можех. В душата ми има конфликт, отче!

— За какво?

— За бебето.

— Църквата има ясно становище по този въпрос. Детето е дар от Бога. Не го ли искаш?

Втрещена в големия диамант на левия си безименен пръст, тя прошепна през сълзи:

— Няма дете. Вече не.

Беше се надявала, че когато най-сетне изрече тези думи, ще почувства незабавно облекчение от вината си, но това не стана. Дори напрежението в гърдите ѝ стана толкова голямо, че ѝ се стори, че ребрата ѝ ще се пръснат. Дишаше трудно. Късият ѝ, накъсан дъх звучеше високо в малката кабинка. Свещеникът каза тихо:

— Също така знаеш и позицията на Църквата по отношение на абортите.

— Не съм правила аборт. Пометнах на десетата седмица.

Той помисли малко и каза:

— Какъв е тогава твоят грях?

— Аз причиних това — отвърна дрезгаво Реми. — Бог ме наказва заради неблагодарността и несигурността ми!

— Нима познаваш мислите господни?

— Исках това бебе! — изхълца тя и поглади корема си. — Вече го обичах. Но се страхувах...

— Страхувала си се? От какво?

От това, че Пинки ще удържи на думата си и ще ме накара да направя аборт.

Това бе твърде грозно, за да бъде признато на глас, дори и пред свещеник. Когато се ожениха, Пинки ѝ даде ясно да разбере, че няма да имат деца. Точка. Край на спора. Въпросът бе приключен. Не искаше да се състезава с когото и да било, нито пък да гледа фигурата ѝ обезформена, дори и временно. Каза ѝ, че ако има чак такава нужда да се грижи за някого, да се грижи за него, без да се загрозява гротескно.

Така че когато противозачатъчните я предадоха и тя случайно забременя, не му каза. Страхуваше се, че той ще настоява за аборт.

Но също толкова се страхуваше, че може и да не настоява.

Ами ако омекнеш по въпроса за децата и променеше решението си? Ами ако приемеше идеята с отворени обятия? Искаше ли тя детето ѝ да бъде отглеждано под контрола на Пинки?

И докато все още си блъскаше главата над тази дилема, проблемът се реши от само себе си. В онзи ужасен следобед, когато усети режещата болка в утробата си и видя кръвта, която се стичаше надолу по краката ѝ, знаеше в сърцето си, че сама го е предизвикала. Един скъпоценен живот бе пожертван заради нейната страхливост.

Свещеникът повтори въпроса си от какво се е страхувала.

— От ада, отче. Господ знаеше, че се двоумях за бебето, и ми го взе.

— Ти направи ли нещо, което да предизвика този аборт?

— Само в сърцето си. Моля те, отче, моли се за мен!

В отчаяна нужда от разбиране и опрощение, тя импулсивно протегна ръка и притисна длан до преградата. След това заплака с наведена глава.

Внезапно дланта и пръстите ѝ усетиха телесна топлина, сякаш свещеникът бе допрял ръката си до нейната през преградата. Усещането бе съвсем мимолетно и когато Реми вдигна глава, видя само своята ръка.

Все пак бе докосната, независимо дали телесно или духовно. Обля я спокойствие, каквото не бе усещала от месеци. Вината, която стягаше гърдите ѝ, я отпусна и Реми си пое няколко пъти дълбоко дъх, чувствайки се пречистена.

С тихи и успокояващи думи свещеникът ѝ даде опрощение и ѝ наложи епитимия, която бе нищожна за размерите на греха ѝ. Бе нужно доста повече от тази епитимия, за да се разсее чувството ѝ за вина, но тя щеше да бъде само началото, стъпка към изкуплението, път навън от блатото на вината, в което газеше.

Реми свали бавно ръка от преградата, избърса сълзите си и напусна изповедалнята с тихото:

— Благодаря, отче.

Уханието на парфюм остана в изповедалнята дълго след нея.

Беше време да се маха. Не биваше да е тук, когато свещеникът се появеше, за да започне обичайното изслушване на изповеди. Всяка секунда бе от значение.

Въпреки това, не му се тръгваше. В тази малка изповедалня бе изпитал някаква странна интимност с жената от фантазиите си,

осветената от лунна светлина хубавица от беседката.

Която съвсем случайно се бе оказала невярната съпруга на Пинки Дювал. А Пинки Дювал бе врагът, когото се бе закълел да унищожи.

При тази мисъл Бърк си наложи да се размърда. Когато излезе от кабинката, огледа залата, като се надяваше да я зърне, но не я видя никъде. Погледна към вратата. Бодигардът, когото бе видял с нея на френския пазар, вече не беше на поста си. Значи си бе тръгнала.

Бърк извади носна кърпа от задния джоб на черните си панталони и избърса потта от челото и горната си устна, която чувстваше като гола без мустака. Тази сутрин от огледалото за бръснене го бе погледнал един непознат.

Без повече да се бави, той излезе от църквата през един страничен изход. Грегъри Джеймс вече го чакаше в колата. Бърк не каза нищо, когато се настани зад волана и потегли. В колата му се струваше прекалено топло. Той включи климатика на охлаждане и го наду докрай. Черната риза бе залепнала за гърба му под сакото. Обърнатата яка го дразнеше. Той я дръпна ядно.

— Добре ли мина? — попита нервно Грегъри.

— Чудесно.

— Дамата се появи?

— По план.

След като следи Реми Дювал няколко дни, му стана ясно, че тя никога не е сама. Или се намираще в къщата и достъпът до нея бе абсолютно невъзможен, или бе в компанията на съпруга или бодигарда си. Не ходеше никъде сама. Единственото време, когато покрай нея нямаше никой, бе, когато отиваше в църквата да се моли.

— Да се моли? — възкликна той, когато Ръби Бушъро му каза кога вижда госпожа Пинки Дювал.

Едната от внимателно изрисуваните с молив вежди на мадам се повдигна.

— Какво ви изненадва повече, господин Базил, че тя ходи в църква да се моли или че аз го правя?

— Не исках да ви обидя — измърмори засрамено той. — Просто...

— Моля ви. — Тя вдигна ръка, за да му покаже, че не се е почувствала засегната от учудването му. — Често виждам Реми Дювал

да се моли. Никога не съм говорила с нея. Нито пък някой друг го е правил. Тя не ходи там за показност. Изглежда доста набожна и винаги първа отива на изповед.

След като проследи съпругата на Пинки няколко последователни дни до катедралата и се увери, че информацията на Ръби Бушъро е вярна, той си помисли: „Идеално!“

Какъв по-добър начин да научиш тайните от този да чуеш изповедта? Дали вземаше наркотици като майка си, Ейнджъл? Дали щеше да изповяда връзката си с Бардо? Какви жалки грехове щеше да признае пред свещеника си, които можеха да бъдат полезни за човека, който желаше да унищожи съпруга ѝ?

Бърк реши в събота да бъде в изповедалнята и да я чака. Планът беше дързък, но блестящ. Ако не се смятаха два неясни момента: как да говори като свещеник и как да забави истинския.

За последен път Бърк се бе изповядвал след смъртта на майка си, и то само за да почете паметта ѝ. Познанията му в това отношение бяха малко смътни, макар че когато човек бе обучаван в католическата религия, никога не можеше да я забрави напълно. Но дори и да успееше да се справи сравнително добре, все още си оставаше проблемът със забавянето на енорийския свещеник.

Точно тогава се сети да използва Грегъри Джеймс, който бе учил и за свещеник, и за актьор.

— Каза ли всичко както трябва? — попита го сега Грегъри.

— Нали го повтори заедно с мен дузина пъти. — Бърк изругавания шофьор отпред и го задмина. — Казах всичко правилно.

— И тя не се досети?

Потъналото в сълзи разкажание, което бе чул, не можеше да бъде престорено.

— Не се усети.

— Добре че не е могла да види намръщената ти физиономия. Едва ли изглежда като на свят човек.

— Е, не ме видя, така че се успокой.

— Спокоен съм. Ти си този, който се поти и кара като самоубиец.

След като каза това, Грегъри се отпусна усмихнато назад и затропа с пръсти по коленете си ритмично.

— Изиграх ролята си блестящо. Спрях свещеника пред сградата, както го планирахме. Обясних му, че искам да се свържа с отец Кевин,

с когото сме били състуденти в семинарията. Разбира се, отчето никога не бе чувало за него. „Сигурен ли сте?“, попита ме той. Отговорих му, че с положителност майка му ми е казала, че е разпределен в „Сейнт Майкъл“ в Ню Орлиънс. Онези уроци по дикция, които взимах в Ню Йорк, ми помогнаха да имитирам акцента. Както и да е, свещеникът каза, че нищо чудно моят приятел да е разпределен в „Сейнт Майкъл“, но в момента се намираме в „Сейнт Матю“. След това се посмяхме. Казах, че вероятно шофьорът на таксито е объркал църквите. „Или светците им“, отговори отчето и пак се посмяхме. За да го задържа още малко, го попитах дали е кореняк и той ми отговори, че е тук от десет години. Но знаел всичките добри ресторанти. Побърза да ме увери, че не можел да си ги позволи, но някои от неговите енорияши можели и проявявали щедрост да го водят понякога. Така убихме около десет минути. Достатъчни ли бяха?

— Напълно. А сега би ли млъкнал?

Не му се бърбеше с Грегъри. Искаше да помисли за няколкото минути, в които бе седял сам с Реми Дювал, разделен от нея само с една тънка преграда. Бе достатъчно близо, за да усети парфюма и чуе тихите ѝ ридания, когато му признаваше греха си.

Наркотици, алкохолизъм, прелюбодеяния — нито едно от тези неща не би могло да го шокира. Но вина заради спонтанен аборт? Не го бе очаквал и това го бе слисало.

И все пак щеше да го използва. Макар парфюмът ѝ да го караше да се чувства, дяволски щастлив, че никога не е полагал клетва за целомъдрие, сега се чувстваше полицай и се чудеше как да използва тази поверителна информация за работата, която трябваше да свърши. В прилив на вдъхновение — не непременно божествено вдъхновение — беше измислил епитимия, която да е съизмерима с греха ѝ и да се вмести чудесно в цялостния му план.

Но изобщо не се чувстваше радостен от това.

Искаше му се да не е разбирал за бебето, което бе загубила. Това я правеше да изглежда твърде човешки в очите му.

Искаше му се да не е докосвал ръката ѝ през преградата. Това караше него самия да се чувства твърде човешки.

— Ей, Бърк, да не си изпитал божествено прозрение или нещо подобно?

Изтръгнат насила от мислите си, Бърк го изгледа гневно.

— Наистина се държиш странно. Когато излезе от катедралата, изглеждаше така, сякаш си видял Господ. — Бърк му хвърли презрителен поглед. — Окей, забрави го. Предполагам, че просто не съм свикнал да те виждам без мустак и с пригладена назад коса. Сигурно и майка ти не би те познала. И очилата са добра идея.

Бърк се сети, че е забравил да махне квадратните очила с рогови рамки, свали ги и ги пхна в жабката. Стъклата им бяха без диоптър, но бе странно, че не се бе сетил да ги махне. Можеше да си изпроси смъртта, забравяйки такива подробности. Ченге или престъпник, това бяха малките неща, които препъваха човека.

Той потисна съчувствието си към жената. Ако започнеше да поставя под въпрос решението си, можеше да се откаже от отмъщението. А ако не го стореше, нямаше да може да живее спокойно. Това бе нещо, което трябваше да направи или да умре. Дясната му ръка се присви върху кормилото.

Когато стигнаха къщата на Грегъри, Бърк сви в алеята и натисна спирачките с такава решителност, че колата подскочи.

Грегъри посегна към дръжката на вратата.

— Колкото и да не ми се иска, трябва да призная, че беше адски забавно. Ще се видим пак, Базил. Но само ако имам много лош късмет.

За негов най-голям ужас, Бърк излезе от колата и тръгна заедно с него по тухлената алея.

— Радвам се, че прекара добре, защото още не сме свършили, отче Грегъри.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пинки заби ножа в недопеченото си филе.

— Как се казва?

Реми извърна поглед от почервенелия от кръв сос, който се разля по чинията му.

— „Къщата на Джени“. Наречен е така в чест на едно тригодишно момиченце, чиято майка го изоставила. Било полуживо от глад, когато го намерили. Не успели да го спасят.

— Невероятно! — възкликна Флара. — В Америка, страната на хора с наднормено тегло, които харчат цели състояния за диети, едно дете буквално е умряло от глад?

— Ужасно е да си го помислиш, нали?

Реми внимателно бе избрала вечерта, когато Флара ще вечеря с тях, за да започне този разговор с Пинки. Знаеше, че Флара ще застане на нейна страна. Сестра ѝ бе истинска боркиня против всякаква социална несправедливост.

Пинки завъртя за столчето чашата си с мерло.

— Този свещеник, отец...

— Грегъри — каза услужливо Реми. — Обади ми се и ме помоли да се срещнем, за да обсъдим специалните нужди на заведението.

— Като казва „нужди“, има предвид пари.

Тя кимна:

— Каза, че се мъчели да съберат финанси, за да отворят „Къщата на Джени“ и да започнат работа.

— Такива места винаги се молят за дарения. Защо не ядеш? — попита той и посочи чинията ѝ.

— Не съм много гладна.

— Апетитът ти се развали от тези разговори за гладуващи момиченца. Ах, тази моя жена с нежно сърце! — Пинки се пресегна през масата и я погали по ръката. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще кажа на секретарката си утре да изпрати чек на отец Грегъри.

— Това не е достатъчно — каза тя и измъкна ръката си изпод неговата. — Искам да се включа лично.

— Нямах достатъчно време, за да се включваш лично.

Пинки реши, че вече е приключил разговора и отново насочи вниманието си към пържолата. Но Реми не можеше да остави нещата така. Това бе нещо повече от нужда да си създаде хоби, душевен въпрос. Свещеникът бе казал: „Може би ако направите нещо в полза на децата...“

„Къщата на Джени“ бе директен отговор на молитвите ѝ. Беше помолила за възможност да изкупи греха си и тя бе дошла е обаждането на отец Грегъри тази сутрин. Ако това бе, което Господ искаше от нея да направи, дори и Пинки Дювал не можеше да я спре.

Тя каза с равен глас:

— Имам няколко часа седмично, които не са посветени на нищо друго.

— Мисля, че би било добре за нея, Пинки — намеси се Флара. — Напоследък е толкова унила!

— Не съм — отвърна Реми.

— Значи и ти си забелязала? — обърна се Пинки към Флара, без да обръща внимание на протестите на Реми.

Момичето кимна и черните ѝ къдрици се разпиляха:

— От месеци насам направо се влачи.

— Благодаря ти!

— Точно така е, Реми. След като и аз, и любимият ми зет сме го забелязали. — Тя потрепна с клепки към него. — Мога ли да получа малко вино?

— Не, не можеш — отвърна вместо него Реми.

— Господи, никакви държавни училища, никакви момчета, никакво вино. Все едно че живея на Марс!

— Сестра Беатрис би припаднала, ако те закараме обратно пийнала.

— Обзалагам се, че и сестра Бий понякога си глътва тайничко. Може ли да поговорим за Блажния вторник?

— Не тази вечер. — Реми забеляза, че Пинки е оставил разговора между нея и Флара да продължи, без да го прекъсва. Беше се втренчил в нея и острият му поглед я караше да се чувства неудобно. — За какво мислиш, Пинки?

— Мисля си как не ми се иска съпругата ми да се движи сред някаква си паплач.

— Дори не зная какво смята да предложи отец Грегъри — възрази тя. — Може само да помоли за разрешение да включи имената ни в списъка на поддръжниците им или пък да насърчим приятелите си да направят дарения. Не знам нищо, тъй като още не сме се срещали, но наистина бих искала да се включа в този проект. Или поне лично да предам нашия чек.

— Къде е това ново заведение?

— Не каза точно.

— А къде предложи да се състои срещата?

— Каза аз да избира мястото.

Пинки почука нетърпеливо с пръст по чашата.

— Защо е толкова важно за теб, Реми?

Това бе критичният момент. За да получи съгласието му, трябваше да каже нещо, което да му хареса.

— За мен е важно, понеже малката Джени не е имала някой Пинки Дювал, който да се появи в живота ѝ навреме, за да я спаси. Не е имала нашия късмет с Флара.

— Направо ме побиват тръпки! — рече Флара.

Пинки се отпусна назад и направи знак на Роман да напълни отново чашата му.

— Добре, Реми, можеш да се срещнеш с него. Тук, в къщата. През деня.

— Благодаря ти, Пинки.

— Страхотно! — възкликна Флара.

Отец Грегъри затвори телефонния автомат и се обърна към Бърк:

— В тяхната къща утре следобед.

По време на предишния им разговор отец Грегъри беше дал на госпожа Дювал номера на телефона в мъжката тоалетна на един от стриптийз клубовете на собствения ѝ съпруг. Звучите на басовите инструменти вибрираха през тънките като хартия стени.

— Тяхната къща? — повтори Бърк, като потриваше врата си. — Очаквах да се срещнем на публично място.

— Е, няма да имаме този късмет — рече Грегъри. — Значи няма да стане, нали? Трябва да се откажеш от този план.

Бърк помисли малко и каза:

— Всъщност така може и да е по-добре. За кога е уговорена срещата?

— Чу ли ме какво ти казах, Базил?

— Да, каза в тяхната къща утре. Попитах те в колко часа.

— Това никога няма да стане!

— Ще стане. Само трябва да запазиш хладнокръвие и да правиш всичко, което ти кажа.

— Може би си мислиш, че ме познаваш, Базил, но не е така. Всъщност аз съм страхливец. Когато дойде време да се прави избор, винаги мисля първо за себе си.

— Добре. Това е добре. Помисли за себе си. Ако ме изоставиш в критичен момент или пък се задавиш и изплюеш камъчето, представи си се в затвора за много дълго време.

Грегъри изстена отчаяно:

— Но дори и нещо да се обърка не по моя вина, сигурно пак мен ще обвиниш.

— Не, няма, обещавам — каза му искрено Бърк. — Независимо как свърши всичко, ще си излезеш от цялата работа свободен и чист.

— Свободен и чист? От Пинки Дювал? — изсумтя презрително Грегъри. — Едва не се напикавам от страх, когато се обаждам у тях. Спомням си, като бях малък, нашите говореха за него по време на вечеря. Той е шибаняк, един от най-силните мъже в града, ако не и най-влиятелният.

— Знам всичко за него.

— Тогава сигурно знаеш, че е дяволски страховит тип. Говори се, че е убивал хора, които са заставали на пътя му.

— Повече от слух е.

Ченето на Грегъри увисна.

— И все пак очакваш от мен да вляза в тази къща, да се правя на свещеник, да се срещна лице в лице с жена му и да взема пари от нея?

— Освен ако не искаш да влезеш в затвора и да станеш любимата на един, когото всички наричат Бика.

— Вече използва този коз. Дойдох с теб в катедралата и си изиграх ролята. Блестящо, бих прибавил. Вече сме квит.

— Никога не съм споменавал такова нещо — рече любезно Бърк.
— Казах, че ако се съ согласиш да играеш ролята на отец Грегъри, няма да те арестувам.

— Аз мислех, че това означава да я изиграя само онзи път.

— Е, значи си ме разбрал погрешно. В колко часа утре?

— Ти си напълно откачен, Бърк.

— Вероятно.

Грегъри беше съвсем прав. Този план наистина беше откачен. Драматичен — да. Ефективен — може би. Но определено откачен.

След като чу изповедта на госпожа Дювал, той обмисли плана от всички страни. Винаги можеше да има голям шанс нещо да тръгне наопаки, но бе взел всички мерки против провал. Опразни апартамента си и нае ново жилище, също толкова окаяно, под фалшиво име. След това смени тойотата с по-стар модел.

Когато се возеше в новата си кола, постоянно гледаше в огледалото за обратно виждане. Когато вървеше пеш, често проверяваше да види дали Бардо или някой като него не го следи. Беше сравнително сигурен, че никой не върви по петите му.

Дали Дювал се бе отказал от борбата? След като отказа предложението му за работа, може и да го бе изоставил като незначителен. Може би бе твърде самоуверен, за да се страхува от разплатата на едно свършено, разорено, опозорено бивше ченге. Ако очакваше отмъщение, може би си мислеше, че ще е импулсивно.

Именно затова този план можеше да свърши работа.

— Защо друго ченге да не играе отец Грегъри? — изхленчи Грегъри. — От къде на къде някой агент да не може да изиграе ролята?

— Защото ти си по-добър актьор от всеки друг в отдела.

Грегъри все още си мислеше, че участва в тайна полицейска акция.

— Е, добре, аз се отказвам — рече младежът и зае отбранителна поза. — Не искам повече да играя отец Грегъри. Предпочитам да отида в затвора, отколкото да накарам Пинки Дювал да тръгне по петите ми.

Бърк се нахвърли върху него:

— Ако сега ме изоставиш, кльоцавият ти задник ще стане играчка на всеки перверзник в Нюорлианския общински затвор, ще се погрижа за това! — Сега младежът беше притиснат до стената на

мъжката тоалетна. Бърк процеди през зъби: — Питам те за последен път, отец Грегъри, мамка ти! В колко часа утре?

— Радвам се да ви видя, госпожо Дювал! — усмихна се обезоръжаващо Грегъри Джеймс, докато се ръкуваше с домакинята. — Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнете с нас.

Тя погледна над рамото му към втория свещеник.

— Ъ-ъ, това е отец Кевин — заекна Грегъри. — Моят колега и съосновател на „Къщата на Джени“.

Бърк беше избрал този псевдоним в чест на Кев Стюърт, което му изглеждаше доста подходящо.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза тя. — Поласкана съм, че искате да включите в списъка моята помощ.

Солариумът, където икономът ги бе довел, гледаше към моравата зад къщата и оттам добре се виждаше беседката. Бърк я погледна и каза:

— Имате красив дом, госпожо Дювал.

Не се притесняваше, че ще разпознае гласа му. В изповедалнята бе говорил с приглушен шепот и се бе покашлял престорено няколко пъти. Едва ли можеше да направи връзка и между спретнатия отец Кевин и небрежно облечения мъж с мустаци и бейзболна шапка, който ѝ бе дал забравения плик с портокала в кафенето на открито.

— Благодаря. Моля, седнете.

Двамата с Грегъри седнаха на плетеното канапе. Тя се настани на един стол срещу тях и ги попита дали искат кафе.

Отец Грегъри се усмихна на иконома.

— С удоволствие. Без кофеин, моля.

— За мен също — рече Бърк.

Мъжът се оттегли, като остави свещениците сами с госпожа Дювал и нейния бодигард.

Широките рамене на мъжа стърчаха извън облегалката на стола му, а плетената мебел, като че ли се напрягаше, за да го удържи. Черният му костюм беше в контраст със слънчевата зимна градина. Изглеждаше толкова не на място тук, колкото и френски ключ във ваза с цветя.

Сърцето на Бърк трепна, когато влезе в солариума и видя познатия бодигард. Госпожа Дювал не го беше разпознала, но мъжът вероятно беше трениран да бъде постоянно нащрек. Бърк му се усмихна приятно и кимна. Бодигардът изръмжа нещо в отговор, но по погледа му не пролича да го е разпознал. Колкото и да плащаше Дювал на този тъпанар, беше много.

Госпожа Дювал се обърна към Ерол:

— Не е необходимо да стоиш тук. Сигурно ще се отегчиш от разговора ни.

Той помисли малко, погледна двамата свещеници така, сякаш ги предупреждаваше сурово, и стана.

— Добре. Но ще бъда отвън, ако имате нужда от мен.

Когато излезе, отец Грегъри се обърна към домакинята:

— Винаги ли е такъв или просто понякога е кисел?

Тя се засмя спонтанно. Бърк мислено благодари на Грегъри, задето бе създал непринудена атмосфера. До този момент младежът играеше изключително добре ролята си. Бъбриха весело, докато икономът, когото тя наричаше Роман, се върна с голям сребърен поднос и го постави на масичката на колелца, от която госпожа Дювал сама им сервира кафе и малки сладки с глазура. Движенията ѝ бяха плавни, уверени, естествени. Държеше сребърния чайник така грациозно, както и лъжичката си, с която разбърка сметаната в кафето си.

— Нямам търпение да чуя всичко за „Къщата на Джени“.

Отец Грегъри се покашля и се премести малко по към ръба на стола.

— Идеята ми хрумна...

Бърк изключи, докато Грегъри се впусна в затрогващи речи за несъществуващия приют за бездомни деца. Макар да се преструваше, че попива всяка дума от устата на отец Грегъри, просто наблюдаваше лицето на Реми Дювал. Тя слушаше напрегнато и отговаряше както трябва на думите от професионалния жаргон, които Бърк бе казал на Грегъри да вмъква. Въпросите ѝ бяха проникателни и интелигентни. Когато Грегъри ѝ разказа измислената история за малката Джени, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Колко трагично!

И тъй като тъгата ѝ изглеждаше искрена, той се почувства зле от грубата манипулация на чувствата ѝ. Но Бърк побърза да си припомни колко удобно ѝ бе в беседката с Бардо. Никоя жена, която имаше доброволна връзка с този човек, не заслужаваше съжаление.

Той остави чашата и чинийката си на масичката и се изправи.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, отец Грегъри, но трябва да ме извините за малко.

Грегъри обърна глава към него толкова рязко, че вратът му изпука. Той погледна панически Бърк. Не бяха репетирали такова нещо. Не беше в сценария. Бърк нарочно го беше изпуснал, за да не увеличава тревогата на Грегъри. И понеже последният играеше ролята си гладко, Бърк реши, че може спокойно да го остави сам с госпожа Дювал за няколко минути. Само от толкова имаше нужда.

— Има тоалетна зад стълбите във фойето — каза му тя.

— Благодаря ви.

— Бихте ли искали Ерол да ви я покаже?

— Не, благодаря, ще я намеря.

Той излезе от солариума, но веднага щом затвори вратата, се огледа за бодигарда. Не беше точно пред стаята, както бе казал, а в съседния кабинет, където гледаше телевизия. Гърбът му беше обърнат към вратата. Очевидно не смяташе отец Грегъри и отец Кевин за голяма заплаха.

Бърк влезе в тоалетната и затвори вратата, но само за момент. След това излезе и хукна нагоре по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж и потръпваше всеки път, когато поскърцваха под стъпките му.

Първата врата на площадката беше на още една малка тоалетна. Бърк влезе и излезе от нея след най-много три секунди.

Колко слуги имаше в къщата? Нямахше начин да знае, но бяха поне няколко. Всеки момент можеше да налети на някой войнствено настроен иконом, който да попита какво, по дяволите, прави светият отец, като души из дома на господин Дювал. Щеше да се вдигне шум и щяха да го задържат, докато пристигне Пинки. И по същото време на другата сутрин трупът му щеше да бъде гощавка за хищните риби, които обитаваха дъното на залива.

Той отвори втората врата по коридора и намери това, което търсеше — внушителна спалня с отделни бани от двете страни и

обширен балкон с изглед към предната морава.

Бърк не знаеше нищо за антиките, но всичко в стаята изглеждаше оригинално. Парите от наркотици явно се ползваха добре на разни търгове. Една от вещите — огледало на подпорки в ъгъла, поне три метра високо, отразяваше мъж с очила и свещенически одежди.

— Тоя път си направо на ръба, Бърк — промърмори той. След това надникна в гардеробната на Пинки, но камериерката вече беше подредила след излизането на господаря тази сутрин. Всичко беше в идеален ред. Нямаше нищо разпиляно.

В спалнята можеше лесно да се разбере коя нощна масичка на кого е. Пинки спеше от лявата страна. На неговата масичка имаше очила за четене, един брой на „Нюзуик“ и безжичен телефон. Бърк погледна за номера му, но пластмасовата табелка на телефонната компания беше празна. Вероятно нерегистриран номер.

Той отвори чекмеджето, като се надяваше да открие тефтерче с телефони, дневник или банкова книжка. Но Пинки беше твърде хитър, за да остави в чекмеджето нещо друго, освен шише сироп, протекла химикалка, още един чифт очила и бележник, който беше празен.

На масичката на госпожа Дювал имаше молитвена броеница и кристална гарафа с вода, затворена с малка обърната чашка. В чекмеджето имаше само кутия с картички. Но нямаше бележник с адреси. На кого ли пишеше?

От колко време го нямаше в солариума? Може би подозрително дълго за едно отиване до тоалетната? Ами ако по време на някоя реклама Ерол покажеше глава в солариума и забелязвайки само единия свещеник, попиташе къде е другият?

Хайде, продължавай!

Бърк отиде до гардеробната на госпожа Дювал. Камериерката не беше подреждала, не и след като подарката на дома се бе преоблякла за срещата си с отец Грегъри и отец Кевин. На сатененото столче пред тоалетката беше праметната блуза. Очевидно първо бе решила да облече нея, но след това бе предпочела да носи тази, с която беше в момента. Бърк я вдигна и потърка материята между пръстите си. Коприна. Той я постави на столчето точно както я бе намерил.

Забелязвайки ръбове на покритата с огледало стена над тоалетката, той ги натисна и част от огледалото изскочи напред,

разкривайки чекмедже за лекарства. Четка за зъби и паста, успокоителни, клечки за уши, тампони, аспирин, противозачатъчни хапчета. И никакви рецепти.

Бърк затвори шкафчето и вече се канеше да се обърне, когато видя, че мраморната повърхност на тоалетката беше леко посипана с талк. Пудрата за тяло се намираше в кръгла кристална кутия със сребърен капак с орнаменти. До нея имаше луксозно пухче за нанасяне от агнешка вълна, което той вдигна и подуши. Не можеше да сбърка това ухание. Прокара пръсти по пухчето и в главата му се завъртяха омайни предположения за интимните места, които бе докоснало за последен път.

Какво, по дяволите, правиш, Базил? Обирай си крушите оттук!

Той върна пухчето на мястото му до кристалната кутия и напусна гардеробната, сякаш дяволът го гонеше по петите. На вратата на спалнята се поспря и се послуша. След като не чу нищо, отвори лекичко вратата и излезе в коридора.

На половината път надолу Ерол се появи на стълбите.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Очевидно Ерол се бе упътил към тоалетната. Той се закова на място, когато видя отец Кевин да слиза по стълбите. Бърк му се усмихна подкупващо.

— Ако ще ходиш до онова място, ще ти трябва това. — И хвърли на бодигарда топче тоалетна хартия.

Ерол, все още объркан, замалко не изпусна хартията.

— Беше се свършила в долната тоалетна, затова се наложи да използвам тази горе.

Ерол бутна вратата на тоалетната и погледна към поставката, откъдето Бърк беше махнал топчето, преди да се качи горе. Сега го беше донесъл обратно, но изглеждаше така, сякаш го е взел от другата тоалетна.

— Помислих си, че след като така и така съм се качил, мога да сложа едно топче. Човек не знае кога може да му потрябва. — После се ухили заговорнически: — Разбира се, зависи какво ще правиш.

— Аха — рече несигурно Ерол. — Благодаря.

Бърк пое по посока на солариума, но веднага се обърна, сякаш му бе хрумнала някаква идея.

— Кажу ми, ако господин и госпожа Дювал се включат в „Къщата на Джени“, ти ще искаш ли да участваш? Да помагаш на момчетата, да организираш игри или нещо такова?

— Не, не мисля. Господин Дювал не ми оставя много свободно време.

— Е, просто ми мина през ума — рече Бърк и се обърна. Този път не спря, докато не стигна до солариума, където Грегъри все още говореше:

— С отец Кевин мислим, че е важно децата от „Къщата на Джени“ да имат някои задължения. Това ще прави дома да изглежда не толкова като благотворително заведение, а като нормален дом.

— Отлична идея, отче.

Грегъри погледна Бърк с нескрито облекчение.

— С отец Кевин сме на мнение, че възпитаването на чувство за отговорност у децата и похвалите и за най-малките им постижения са първата стъпка към премахване на отрицателните ефекти, от които са страдали до този момент, и изграждане на самочувствие.

Госпожа Дювал се обърна към Бърк за потвърждение. Той кимна одобрително, но в този миг можеше да се съгласи и с твърдението, че луната е направена от сметана. Беше му адски трудно да поддържа целомъдрено изражение толкова скоро след като бе пипал пухчето ѝ за пудра. Опита се да държи погледа си далеч от верижката на шията ѝ, но му струваше огромни усилия.

— Господ е благословил тази среща, отец Кевин — каза Грегъри и му показва чек за десет хиляди долара на името на „Къщата на Джени“.

— Много сте щедра, госпожо Дювал. Бог да ви благослови!

— Бог да благослови мисията ви, отец Кевин.

Бърк стана.

— Не бива да отнемаме повече от времето ви.

— Разбира се, не бихме искали да го правим. — Грегъри също се изправи. — Веднъж като започна да говоря за „Къщата на Джени“, не мога да се спра.

— Беше ми много приятно — каза тя. — Не можете ли да постоите, докато съпругът ми се върне у дома. Сигурна съм, че ще се радва да се запознае с вас.

— Не, не, трябва да вървим — рече Грегъри. — Имаме да направим още посещения. Може би някой друг път.

Бърк ѝ подаде една визитна картичка.

— Сигурен съм, че ще искате да се осведомявате как върви подготовката. Моля ви, обаждайте се по всяко време.

— Благодаря ви, ще го направя.

— Всъщност може би ще искате сама да видите заведението.

Предложението накара отец Грегъри да онемее. Той зяпна слисано отец Кевин. Госпожа Дювал, от своя страна, се зарадва на тази възможност.

— Ще бъде ли възможно?

— Не!

— Разбира се!

Те отговориха едновременно, но Бърк изпревари със съвсем малко. Грегъри каза смутено:

— Естествено, както желае отец Кевин. Просто си помислих, че ще бъде хубаво, ако изчакаме официалното откриване, след като бъде завършен домът. Нали разбирате, да поканим всичките ни поддръжници наведнъж — прибави унило той.

— Сигурен съм, че госпожа Дювал би предпочела едно частно посещение — рече Бърк, като я погледна право в очите.

— Не очаквам специално отношение — отвърна тя, — но много бих искала да видя как върви работата. Сигурно ще мога да помогна с нещо.

— Вашето дарение е достатъчна помощ, уверявам ви — рече отец Грегъри с отчаяни нотки в гласа.

— Но ако дам благоприятни сведения на съпруга си, това може да го подтикне да дари още повече.

Бърк се усмихна.

— Още една причина да ни посетите лично. Обадете се, когато пожелаете да дойдете. Ще направим всичко възможно да се вместим в плановете ви.

— „Ще направим всичко възможно“? „Ще се вместим в плановете ви“? Господи, мъртви сме!

— Ще престанеш ли да цивриш, ако обичаш? Заболя ме главата от теб.

— В какво ме забърка, Базил? Това не ми харесва. Съгласих се да ти направя услуга и я направих, нали? И то неведнъж, а два пъти. Но дотук беше. Завеса. Аплодисменти, аплодисменти. Завесата пада. Светлините угасват и всеки се прибира у дома. Без бис. Изиграх последната си роля за теб. Ти постоянно променяш сценария. И къде ходи, когато излезе от стаята?

— До тоалетната.

— О, разбира се! Аз пък си мисля, че си ходил да душиш наоколо.

— Това е един от главните ти проблеми, Грегъри. Много мислиш. По-добре ще направиш, ако просто се отпуснеш по течението.

— Ако се отпусна по течението, може най-накрая да заплувам с лицето надолу в могъщата Мисисипи. Едва ли мога да се похваля с достойни дела в живота си, но все още не съм готов да умра. Считай, че съм напуснал. От този момент.

Спорът продължи през целия път до къщата на Грегъри. Когато стигнаха там, Бърк се наведе през събеседника си и му отвори вратата.

— Влез си вкъщи, вдигни си краката, изпий една-две чаши вино и се успокой. Ще те държа в течение.

— Отказвам се. От-каз-вам се!

— В затвора не сервират бургундско с вечерята, Грегъри.

— Не можеш постоянно да ме заплашваш със затвора! Няма в какво да ме обвиниш!

— Може би днес не. Но след седмица-две... Ще те дебна като котка мишка. Рано или късно ще се поддадеш на един от онези импулси, на които, както сам признаваш, не можеш да устоиш.

— С психолога ми постигаме напредък.

— Не, той прави пари от нещо, за което знае, че е безнадежден случай. За него си тлъст кокал и няма да те пусне лесно.

Грегъри се отпусна отчаяно на мястото си.

— Ти си истинско копеле, Базил!

— Това вече го установихме.

— Имаш по-силна воля! Не мога да спечеля срещу теб. Всички се бъзикат с мен!

Бърк протегна ръка, сграбчи Грегъри за косата и обърна лицето му към себе си.

— Чуй ме, сополиво разглезено лайно такова! Може и да не ти се вярва, но това сигурно ще е най-доброто нещо, което ти се е случвало в целия ти мизерен живот. За пръв път някой те кара да правиш нещо, което не искаш. Давам ти възможност да докажеш, че си по-добър, отколкото те мислят хората. Давам ти шанс да бъдеш мъж!

Грегъри преглътна.

— Честно, не мисля, че мога да бъда, Базил. Бих искал, но както сам казваш, съм безнадежден случай. На твое място не бих разчитал на човек като мен.

— Е — изръмжа Бърк и пусна косата му, — за нещастие ти си всичко, с което разполагам.

Грегъри пусна единия си крак върху паважа, но не направи друго движение да излезе навън. След малко каза:

— Това не е полицейска операция, нали?

— Не. — Бърк го погледна право в очите. — Не, не е. Това е лично отмъщение. Заради един мой приятел, който беше убит миналата година.

— Предполагам, че има нещо такова. Благодаря ти, че най-сетне си честен с мен.

— Няма нищо.

Бърк извърна глава и се втренчи през мръсното стъкло на колата. Трябваша му само няколко секунди, докато го обмисли, а след това каза:

— Забрави го, Грегъри. Не трябваше да те забърквам в това. Лъгах те и те манипулирах през цялото време и както ти сам каза, не е честно. Каня се да направя нещо, което е откачено и опасно. И по този въпрос беше прав. По някое време наистина можеше да се паникьосаш, да оплескаш нещо и да умреш. Нямам нужда от още една смърт на съвестта си. Трябваше ми твоята помощ по църковните работи, но мисля, че отсега нататък ще мога да се оправя сам. Благодаря ти за помощта. — След това помълча и прибави: — Жал ми е, че си пропиляваш живота, Грегъри. Ако не поумнеееш и не се поправиш, в крайна сметка ще те арестуват и ще те затворят за дълго време. Някой ден татко ти няма да може да ти откупи свободата от някое обвинение, толкова сериозно, че да отвращава не само обикновените хора, но и обитателите на затворите. Там ще превърнат живота ти в ад и могат дори да те убият. Помисли си сериозно за последиците, преди отново да го извадиш и размахаш към някой, особено към дете. — После се усмихна мрачно и го прекръсти. — Върви и повече недей греши, синко. — И дръпна скоростния лост на задна.

— Почакай! — Красивото лице на Грегъри беше изкривено от нерешителност. Той загриза вътрешната страна на бузата си. — Мога ли да се забъркам в някоя каша? Да бъда ранен?

— Кълна се, че ще опитам да предотвратя това, но има риск — да.

След няколко минути размисъл младежът въздъхна:

— Мамка му, включвам се! Какво трябва да направя сега?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво искаш да кажеш с това „изчезнал“?

Бардо сви рамене:

— Точно това, което казах, Пинки. Никой не го е виждал напоследък. Когато отидох в оня бордей, където живееше, се беше изнесъл. Обработих добре хазяина, но той ми се закле, че Базил е напуснал посред нощ и оставил наема и ключа си в пощенската кутия. Онова място не е от тия, дето се оставя следващият адрес. Един от нашите хора в полицията души наоколо. Каза, че никой не е виждал Базил, откакто се е отказал от значката си.

— Трябваше да накараш някого да го следи.

— Да де, ама кой можеше да предположи?

Явното изчезване на Базил притесняваше Пинки. Мъжът не бе отклонил предложението му за работа с учтиво: „Не, но съм поласкан, че ме поканихте“, а бе отказал по начин, който не оставяше място за преговори. Това тревожеше Пинки по две основни причини.

Първо, вбесяваше го, че едно нищо и никакво бивше ченге може най-нагло да откаже добронамереното му предложение. За пръв път Пинки се опитваше да го примами на противниковата страна, в търговията с наркотици, но не за пръв път обмисляше да му хвърли някоя стръв, за да види дали ще клъвне. Какъв по-добър начин да елиминираш врага от този да го включиш в лагера си?

А Базил беше враг. Докато работеше в отдел „Наркотици“, постоянно му досаждаше, като настояваше да обсъждат внимателно всяка операция след края ѝ, независимо дали бе успешна или не. Беше истински кръстоносец, искаше отчет за грешките, търсеше причините за всеки провал. Играеше ролята на неспокойната съвест, която поддържаше относителна, макар и не абсолютна честност в отдела.

И, второ, изглеждаше неподкупен. Пинки беше поръчвал на хората си да се опитат да намерят слабото място в моралните устои на Базил, но нито един от тях не беше успял — нито букмейкърите, нито

пласьорите на наркотици, нито жените. Всички се бяха мъчили да го накарат да направи компромис със себе си и всички се бяха провалили.

И така от години Базил затормозяваше работата на Пинки Дювал. Беше се самоназначил за генерал във войната срещу наркотиците и бе способен да сплотява редиците на войската си. Когато Кев Стюърт беше убит, конфликтът се превърна в личен. Базил все още беше бесен заради това и независимо от присъдата на Бардо, нямаше да остави нещата така. Нямаше да миряса, докато не отмъстеше за смъртта на приятеля си. Напускането му бе направено просто за заблуждение.

Това бе втората причина, заради която Пинки се бе надявал да включи Базил в редиците си. Ако му станеше служител, можеше да го наблюдава по-отблизо. Докато Базил беше в полицейското управление, действията му можеха лесно да се контролират. Сега беше изчезнал и никой не знаеше местонахождението или намеренията му. На Пинки това никак не му харесваше.

Човек не можеше да се издигне до властта и положението на Пинки, без да си създаде легиони врагове по пътя. Не можеше дори да преброи заплахите, явни или загатнати, които беше получавал през годините. Бе плащал скъпо и прескъпо за защита срещу хора, които му имаха зъб. Сега се чувстваше в безопасност. Но дори и при това положение бе достатъчно интелигентен, за да знае, че каквито и мерки да вземе, не може да бъде сигурен сто процента двадесет и четири часа в денонощието. Никой, дори и държавният глава, не бе неуязвим.

Бърк Базил се намираще там някъде навън — заредена бомба с къс фитил — и таеше силна омраза към Пинки Дювал. Пинки трябваше да е глупак, за да не се чувства притеснен от това.

Системата, в която Базил бе вярвал, го беше предала, затова той я наруга и си отиде. Действията му вече не можеха да бъдат управлявани от правилата и наредбите на закона, а това го правеше двойно по-опасен.

Разбира се, Базил не можеше да му стори зло, без да опетни себе си, но това бе твърде малка утеха. Колко луд бе този човек? Докъде можеше да стигне, за да получи своето отмъщение? Какво можеше да загуби? Не кариера, не съпруга и семейство, нищо материално, нито дори почтеността или добрата си репутация, смачкани от медиите.

Това бе нещото, което най-много тревожеше Пинки. Опитът му показваше, че колкото по-малко за губене има един човек, толкова по-

голяма заплаха представлява.

— Искам да бъде намерен — рече той натъртено на Бардо.

— Какво да направя, когато го открия?

Пинки го погледна многозначително. Бардо се ухили и кимна:

— За мен ще бъде удоволствие.

Секретарката на Пинки почука на вратата. Той я покани в кабинета си.

— Извинете за безпокойството, господин Дювал, но ме помолихте за тази информация веднага щом я получа.

Тъй като вече беше възложил задачата на Бардо, Пинки го освободи и взе от секретарката си напечатаните сведения за „Къщата на Джени“. Когато предишната вечер се беше прибрал вкъщи, Реми бе въодушевена. Чувстваше се развълнувана от благотворителността и беше ентузиасирана от този отец Грегъри, който я бе поканил да види заведението. Пинки ѝ обеща да помисли. Изглеждаше безвредно, особено ако я избавеше от тази потиснатост.

Той разпита надълго и нашироко Ерол за посещението на свещеника и беше изненадан, когато чу, че всъщност на срещата са дошли двама. Ерол му каза, че единият бил по-възрастен и по-делови. Другият бил хубав, но вероятно обратен. Именно той, отец Грегъри, приказвал повече. Ерол каза, че е останал в стаята по време на цялото им посещение и че двамата свещеници не са говорили за нищо друго, освен приюта за деца.

Докато си играеше с визитката, която свещеникът беше дал на Реми, Пинки попита секретарката си дали се е обаждала на телефона, отпечатан върху нея.

— Да, господине. Отговори ми жена.

— И как отговори?

„Къщата на Джени“.

— Значи е истинска?

— О, да, господин Дювал. Поисках да говоря с отец Грегъри. Тя ми отговори, че нито отец Грегъри, нито отец Кевин били там, но щяла да се радва да им остави съобщение. — Секретарката се засмя: — Помисли, че се обаждам, за да направя дарение. Даде ми повече информация за заведението, отколкото поисках. Не записах всичко дума по дума, но както ще видите, водих си доста подробни бележки.

— Страхотна работа свърши, Дикси.

Бърк взе слушалката от ръката на момичето и я постави на мястото ѝ. Телефонният автомат се намираше в коридора на втория етаж на един нощен приют за бедни, който вонеше от повредения водопровод.

— Струваше си четиридесетте долара.

Въпреки че ѝ беше платил предварително, Дикси го последва в стаята, която бе наел под фалшиво име. Качи се на леглото, като заби острите високи токчета на белите си лачени ботуши в мръсната покривка. Когато се усмихна, на кътниците ѝ имаше залепено парче ябълково зелена дъвка.

— Наистина ли мислиш, че гласът ми звучеше като на монахиня?

— Можеше и мен да заблудиш. Нещо за пиене?

— Разбира се.

Бърк бръкна в стиропорната хладилна чанта — стаята не бе снабдена с хладилник, — извади кутия безалкохолно и ѝ го подаде.

— Когато каза „нещо за пиене“, си помислих, че имаш предвид...

— Тц. Ти си под разрешената от закона възраст за употреба на алкохол.

Очевидно развеселена, тя отвори кутията и отпи.

— Наистина ли говориш сериозно?

— За кое?

— Че гласът ми е звучал като на монахиня? Може би съм си сбъркала професията.

— Може би.

— Но като си помислиш, аз съм си нещо като монахиня. Бърк повдигна скептично вежди.

Тя се подпря на лакът — поза, която едва не извади навън гърдите ѝ от силно изрязания черен дантелен сutiен под отвореното дънково яке.

— Сериозно говоря.

— Монахините не носят червени кожени миниполи и не си слагат тежък парфюм, Дикси.

Уханието на гардени се бе превърнало в нейна търговска марка. Когато от Нравствения отдел тръгнаха да я търсят, буквално я подушваха. В тази малка стая, където несъмнено се бяха сключвали

хиляди такива жалки сделки, сладникавата миризма бе пропила въздуха и бе леко гадна.

— Монахините служат на ближния си. Не правя ли и аз същото?

— Мисля, че разликата се крие в начина, по който служиш.

— Е, разбира се, ако тръгнем да се задълбаваме в подроб... — Тя отпи. — Ти католик ли си, Базил?

— В тази вяра съм възпитан.

— Трудно ми е да си те представя да се молиш и такива неща.

— Отдавна не съм го правил — промърмори той.

Беше абсолютно сигурно, че Пинки ще провери „Къщата на Джени“, особено когато съпругата му го е помолила за разрешение да я посети. Като работеше по тази хипотеза, Пинки плати на един гладуващ художник двадесет долара, за да направи емблема на измисления детски приют. След това отиде до един магазин за печатарски услуги на самообслужване и направи дузина визитки с емблемата и номера на телефонния автомат в коридора срещу стаята му. Бяха оставили една от тези картички на госпожа Дювал.

По-рано същия ден бе тръгнал да търси „секретарка“ и беше налетял на Дикси. Тя беше добра проститутка и още по-добър информатор. За първото знаеше не от личен опит, но бе купувал няколко пъти информация от нея и тя винаги се оказваше вярна. Дикси работеше на улицата от тринадесетгодишна възраст. На Бърк му бе чудно как е успяла да доживее чак до седемнадесет.

— Знаеш ли, едва те познах тази сутрин — забеляза тя, като допираше студената кутия до силно начервените си устни. — Кога си обръсна мустака?

— Преди няколко дни.

— И защо?

— Така ми се прииска.

— Сега под прикритие ли работиш?

— Може и така да се каже.

— Оная кучка на телефона каза, че се обаждала от офиса на Пинки Дювал. К'во става?

— Не е нужно да знаеш.

— Божке, Базил, с кука ли трябва да ти вадя думите?

— Май просто не ми се приказва, Дикси.

Той се изтегна на леглото до нея, размачка плоската възглавница и я сложи под главата си. Дикси се изтърколи към него и сложи бедрото си върху крака му.

— Нямам нищо против, миличък. Не е нужно да приказваме.

Ръката ѝ се плъзна надолу по гърдите му, стигна до токата на колана и започна да я разкопчава. Той покри ръката ѝ.

— Нямах това предвид. Вече си спечели четиридесетте долара, а бюджетът ми е доста ограничен.

Тя помисли секунда-две, след това прокара дългия си нокът по наскоро избръснатата му горна устна.

— Какво пък толкоз, нека е безплатно.

— Благодаря ти, но не сега.

— Защо? Да не би да си последният верен женен мъж на света?

— Вече не.

— Вече не си верен?

— Вече не съм женен.

— Тогава какъв е проблемът? Хайде, Базил, и с други ченгета съм го правила. С дузини. Ти си последният, дете ми се дърпа, а трябва да си поддържам репутацията. Наистина ли можеш да кажеш честно, че никога не си помислял да ме чукаш?

Той ѝ се усмихна.

— Дикси, ти си момиче за чудо и приказ. Сигурен съм, че чуването с теб е едно от най-големите удоволствия на този свят. Но бих могъл да имам дъщеря на твоята възраст.

— Какво общо има възрастта?

— Точно сега — всичко. Уморен съм и искам да поспя.

— Посред бял ден?

— Снощи си легнах много късно.

— Ето още една причина да се отпуснеш и наслаждаваш. Аз ще свърша цялата работа. — Ръката ѝ отново се плъзна към токата му.

Бърк отново я спря.

— Друг път.

Дикси въздъхна разочаровано. Дъхът ѝ миришеше на зелена ябълка.

— Добре де — рече неохотно тя. — Мога ли тогава само да полежа до теб и да си почина?

Погледът му се премести от розовите нацупени устни към гърдите ѝ, които преливаха от чашките на дантеления сутиен.

— Не мисля, че ще мога да си почина така.

Тя се ухили немирно:

— Значи наистина те възбуждам!

— Обирай си крушите, Дикси! Остави ме да поспя на спокойствие.

Той я побутна нежно и Дикси стана.

— О, добре, направих каквото можах! — Когато стигна до вратата, застана с една ръка на хълбока, а е другата — на бравата. — Ако си се заел с Пинки Дювал, си търсиш бялата.

— Знам.

— Добри момчета като теб не се срещат често, Базил. Пази се, чу ли?

— Ти също, Дикси.

Точно когато тя отвори вратата, телефонът в коридора извънтя. Бърк скочи от леглото като ракета.

— Отговори — каза той на Дикси и я бутна към коридора пред себе си. — Същото като преди.

Проститутката вдигна слушалката на третото извънтяване и отговори като опитна секретарка:

— Добър ден, „Къщата на Джени“. — След това послуша малко и каза: — Почакайте така, моля.

После закри слушалката е длан и прошепна:

— Искате да говори с отец Грегъри.

— Тя ли е? Същата жена като преди?

— Не, не мисля.

— Кажете ѝ, че отец Грегъри е излязъл. Попитай я дали желае да говори с отец Кевин.

— И кой ще е той?

— Аз.

Дикси го изгледа подозрително, но предаде съобщението. След малко подаде слушалката на Бърк:

— За вас, отче.

— Здравейте. Аз съм отец Кевин.

— Здравейте, отче. Реми Дювал се обажда.

Той затвори очи за момент. Значи се получаваше.

— О, да, здравейте. Как сте, госпожо Дювал?

— Чудесно, благодаря. Важи ли още поканата за посещение на „Къщата на Джени“?

— Разбира се. Кога ще ви е удобно?

— Вдругиден? Следобед?

Вдругиден. Следобед. Само четиридесет и осем часа. Дали щеше да успее да нагласи всичко дотогава?

— Чудесно — чу се да отговаря. — В три часа?

— Идеално. Какъв е адресът?

— Ъ-ъ, всъщност, госпожо Дювал, доста е труден за намиране. Вместо да ви давам указания, би било далеч по-просто да ви вземем с отец Грегъри и да ви докараме тук.

— О! Не зная...

Той усети колебанието ѝ и каза:

— Вашето дарение дойде като отговор на нашите молитви. Използвахме вашия чек, за да купим тъй нужния ни микробус. Бихме искали да ви се похвалим.

Дикси дъвчеше яростно дъвката си и го гледаше учудено и развеселено.

— Ужасно се радвам, че нашето дарение ви е послужило — каза Реми Дювал.

— Е, ще ви вземем ли?

— Ами предполагам, че ще бъде добре. — След това прибави по-уверено: — Да, вземете ни оттук.

— Вас?

— С моя, ъ-ъ, Ерол. И той ще дойде.

— Чудесно.

— Тогава ще се видим вдругиден в три.

Той потвърди деня и часа и затвори, но продължи да държи слушалката. Стоеше неподвижно, втренчил празен поглед в пространството, а мислите му препускаха. След малко осъзна, че Дикси е още там, облежната на стената със скръстени ръце, и го наблюдава лукаво.

— Какво ти става, Базил?

— Какво имаш предвид?

— Изглеждаш като момче, което току-що си е определило среща със самата кралица и с едновременно развълнувано и уплашено.

— Едва ли може да се нарече среща, Дикси — каза разсеяно той. След това се отърси от замаяността си и отново ѝ благодари за помощта. — Не бих могъл да се справя без теб.

— Какво ще правиш?

— Няма значение. — Той започна да шляпа разсеяно по джобовете си, за да намери нещо за писане. — Слушай, ще ти дам един адрес и искам да го пазиш. Ако някога имаш нужда от безопасно място, отиди там.

Той намери стара касова бележка от хранителен магазин в джоба на панталоните си и надраска адреса на нея. Дикси го погледна едва-едва и го пъкна в джоба на якето си.

— Безопасно място ли? Нищо няма да ми се случи.

— Не бъди глупава. Момичета като теб не живеят дълго. — Бърк потупа джоба, където беше пъкнала листчето. — Не забравяй.

Бърк облегна назад глава върху облегалката на новата си кола. Едва ли можеше да се нарече нова, просто бе по-различна от предишната. Макар и да му бе трудно, се сдържа да не затвори очи. Ако го направеше, изтощението щеше да го победи и да го накара да заспи и пропусне нещо.

Надяваше се, че след целия труд, който си бе направил, за да го постави, проклетото нещо щеше да работи.

Вероятно Дювал караше всеки ден да проверяват дома му за подслушвателни устройства и макар и да не се досетеше, че именно Бърк Базил е поставил мъничкия безжичен микрофон под нощното му шкафче, двамата свещеници щяха да бъдат между заподозрените.

Тъй като висококачественото оборудване беше твърде скъпо, а бюджетът на Бърк не се простираше дотам, поиска услуга от един полицаи, който работеше в склада за веществени доказателства. Няколко години преди това синът на този човек се бе забъркал в лоша компания. Една от групите на Базил го беше арестувала за притежание на наркотици. Тогава, с благословията на полицаия, Базил обработи здравата момчето, подплаши го така, че вече да възприема това, което му се приказва, и го вкара в правия път. Семейството все още му се чувстваше задължено.

Евтиното приспособление беше прибрано при една акция. Никой нямаше да забележи липсата му, затова ченгето го задигна. Двамата с Базил го изпробваха. Работеше, но качеството не беше кой знае какво.

До тази вечер не бе имал възможност да го опита. След час и половина наблюдение спалнята все още оставаше тъмна. Той погледна часовника си. Единадесет часът и дванадесет минути. Колко дълго можеше да чака? Беше изтощен. Откакто говори с госпожа Дювал по-рано същия ден, бе имал доста работа.

„Отец Кевин“ осребри без никакъв проблем в банката чека на Дювал. Парите му позволиха да купи един евтин микробус от обявите във вестника. След това го закара в един евтин сервиз и поиска да го подновят бързо. До утре следобед щеше да е готов. После се върна в стаята си и изрязва картонен шаблон, който щеше да използва, за да сложи емблемата на „Къщата на Джени“ на вратите на прясно боядисания микробус.

Лимузината мина плавно покрай него.

Докато разбере, че колата е на семейство Дювал, вече гледаше в задните й фарове. Той задържа дъха си и не го изпусна, докато лимузината не изчезна зад желязната порта в задната част на имението им. Малко след това лампите в спалнята светнаха.

Той си сложи слушалките и веднага чу гласове.

— ... В операта... чух я... и... беше направо гадно. — Това беше Пинки.

Бърк нагласи по-удобно слушалките точно навреме, за да чуе госпожа Дювал да казва:

— ... Горди са с нея, че е минала на първото прослушване. Тя е единствената им дъщеря.

— Е, аз пък бях отегчен до смърт. Много е горещо тук. Изключи климатика.

Няколко минути Бърк не чу нищо повече и си ги представи всеки в своята гардеробна да се приготвя за нощта. Следващите думи бяха на госпожа Дювал:

— Утре ще им напиша благодарствена бележка.

— Каквото и да е. Свали това проклето нещо.

Светлината изгасна. В слушалките се чу шумолене на чаршафи и местене на тела. Явно Пинки се примъкваше по-близо до голата си съпруга и я галеше. Бърк затвори очи.

— Тази вечер всички мъже зяпаха похотливо моята жена.

— Благодаря ти.

Бърк си каза да не слуша повече. Сега нямаше да говорят за страничния бизнес на Дювал. Нямаше да научи нищо, ако подслушваше този очевидно интимен разговор. Но все пак продължи да слуша.

— Хванах стария Сали да зяпа ципите ти. Изгледах го яростно и той почервения чак до корените на косите си. — Дювал се изкикоти: — До десерта вече всички мъже около масата използваша салфетките, за да прикрият ерекцията си.

— Не говори така!

— Защо? Това е самата истина.

— Не го вярвам.

— Повярвай ми, Реми. Когато един мъж те погледне, може да мисли само за чукане. — Още шумолене. — Видя ли сега какво имам предвид?

Тя измърмори нещо толкова тихо, че микрофонът не го улови.

Но каквото и да беше казала, достави удоволствие на Дювал, защото той се изкикоти самодоволно:

— Знаеш какво да правиш с него, любов моя.

Малко по-късно долетя доволното ръмжене на Дювал. Бърк наведе глава и притисна силно очите си. Сякаш след цяла вечност Дювал изстена:

— Господи, миличка, подлудяваш ме! Ела тук. — След това: — Какво става с теб? Как така не си готова?

— Позволи ми да стана и ще се опитам да направя нещо.

— Няма значение. Повдигни си коленете... Да-а, точно така! Както Пинки те е учил.

Бърк отметна глава назад. Продължи да слуша. Чу монотонно изречените мръсотии, ръмженето и стенанията му. Слуша докрай, докато дойде оргазмът на Дювал, който запсува задъхано.

След това в слушалките не се чуваше нищо, освен тихо електронно съскане. Бърк послуша още няколко минути. Когато челюстта го заболя, осъзна, че е стиснал здраво зъби. Пръстите му бяха стиснали толкова силно волана, че бяха побелели. Той ги отпусна бавно, махна слушалките, хвърли ги ядосано на празната седалка до себе си и избърса с ръкав потното си чело.

Накрая запали колата и потегли.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бърк слезе от току-що боядисания микробус, паркиран зад един изоставен склад, като се надяваше да го намери непокътнат на другата сутрин, когато дойдеше тук. Преди да завие зад ъгъла, погледна отново към него и остана доволен от шаблона. От това разстояние емблемата на „Къщата на Джени“ едва се четеше. Изглеждаше като аматьорска работа, а той искаше точно това.

Потънал в мисли, не видя Макуен, докато последният не застана точно пред него и не препречи пътя му.

— Бърк! Боже, човече, търсих те из целия град!

Бърк изстена наум. Последното нещо, от което имаше нужда сега, бе разсейващият брътвеж на Мак. Но се престори, че се усмихва и че се радва да го види.

— Хей, Мак, как си?

— Почти не те познах. Какво е станало с косата ти? Къде ти е мустакът?

— Последния път, когато го видях, беше в мивката на банята.

— Ще ми бъде нужно малко време, за да свикна с новия ти вид.

— След това смени темата и попита какво, по дяволите, смята да прави Бърк.

— Нищо особено. Как ме намери?

— Не беше толкова лесно. Започнах да разпитвам наоколо преди няколко дни, но никой не знаеше къде живееш. Или никой не искаше да ми каже. После си помислих за Дикси. Тя си спомни, че те е виждала.

— Колко ти струва това?

— Десетачка.

— Аз ѝ платих дващест, за да забрави.

— Е — сви философски рамене Мак, — нали ги знаеш курвите.

Да, знаеше ги курвите. Някои от тях можеха да продадат приятел за десет долара. Други пък се подлагаха за лимузини и огромни имения.

Понеже знаеше, че не може да се отърве лесно от Мак, Бърк се примири и му предложи да го почерпи една бира. За негова изненада Мак отказа.

— Сега бързам. Но те търсех, за да те поканя на вечеря днес. Нещо като парти по случай оттеглянето ти.

Бърк не можеше да се сети за нещо, което би трябвало да избягва повече.

— Оценявам идеята ти, Мак, но не, благодаря.

— Отпусни се де! Да не мислиш, че иззад диваните ще се покажат дузина души и ще викнат „изненада!“? Нищо такова. Просто ти, аз и Тони. Тя иска да ни стотви нещо.

— Звучи хубаво, но...

Мак, неудържим както винаги, заби показалец в гърдите на Бърк.

— Няма да приема „не“ за отговор. Залагам пет долара, че нямаш други планове за тази вечер. Така че ела в седем. Знаеш ли къде живея? Записал съм адреса на гърба. — И пъкна една визитка в ръката на съпротивляващия се Бърк.

Дори и за Мак, който винаги бе прекалено енергичен, това бе необичайно поведение. Когато той се обърна да си върви, Бърк го хвана за ръкава.

— Никога преди не си ме канил на вечеря, Мак. Какво има?

— Бъдещето ти.

Бърк наклони въпросително глава на една страна. Мак каза:

— Довечера. — След това освободи ръката си и тръгна енергично по тротоара.

Бърк обърна визитката и прочете написаното. Не беше адресът на Мак.

Бърк беше ходил в къщата на Макуен само веднъж, когато остави Мак след работа, тъй като колата му беше в сервиз и той не искаше да причинява неудобство на жена си.

Тогава бе тъмно и Бърк не обърна особено внимание на квартала. Сега, когато пристигна по здрач, се изненада, като видя колко добре живее семейство Макуен — доста по-охолно, отколкото той и Барбара или семейство Стюърт. Къщите на улицата на Мак бяха далеч една от друга, разделени от добре поддържани редици жив плет и морави. Колите по алеите бяха скъпи, последни модели.

Мак отвори входната врата, преди Бърк да стигне до нея.

— Радвам се, че си тук, Бърк. Ела да се запознаеш с жена ми.

Мак го издърпа в широкия вестибюл, като се усмихваше, ръкуваше се с него и го шляпаше по гърба. В държането му нямаше и следа от онази тайнственост и нервност, които Бърк бе усетил по-рано същия ден. Гостът носеше опаковка от шест бири и букет цветя. Подаде на Мак бирата, а букета на Тони Макуен, когато бившият му колега ги запозна.

Тя беше дребничка блондинка, толкова хубава, колкото се хвалеше гордият ѝ съпруг. Благодарни на Бърк за цветята с дълбок сладък глас със силен южняшки акцент:

— Толкова се радвам най-сетне да се запозная с теб! Ако се вярва на думите на Мак, Бърк Базил е жива легенда.

— Едва ли. За мен е удоволствие да се запознаем, Тони.

— Днес времето е приятно. Защо не си вземете бирата и не излезете във вътрешния двор? Ще ви извикам, когато вечерята е готова. Няма да чакате дълго.

Докато излизаха навън, Мак му показва къде планират да направят плувния басейн.

— Казах на Тони да избира — басейн или бебе. Тя избра басейна. — Мак му намигна. — Разбира се, все пак правя всичко възможно да зачене. Залагам десет към едно, че вече ще е бременна, когато стане готов басейнът, но какво от това, по дяволите!

Мебелите във вътрешния двор не бяха от онези, които се купуваха евтино с надеждата, че ще изтраят поне едно лято. Наборът за барбекю беше ролс-ройсът на готвенето навън. Докато Тони ги извика за вечеря, Бърк заключи, че семейство Макуен или живеят над възможностите си, като вземат заеми, или Тони беше донесла значителна зестра, или че залаганията на Мак носят добър страничен доход.

Едно нещо бе сигурно: не можеха да живеят така с полицейска заплата.

След великолепната вечеря от свинско филе с гарнитурни чаровната Тони ги изгони от трапезарията, за да може да почисти.

— Студено ли ти е да излезем навън? — попита Мак.

— Не, изобщо.

Върнаха се във вътрешния двор с чаши бренди и пури и известно време седяха мълчаливо и се наслаждаваха. Бърк чакаше Мак да

започне разговора, който очевидно беше уредил нещата така, че да не го чуе жена му. Бе твърдо решен да не повдига въпроса за мъглявото споменаване на бъдещето му, нито пък да пита за надрасканото предупреждение на гърба на визитката: Пази си гърба. Някои се целят в него. Това си беше шоуто на Мак. От него зависеше да забавлява гостите.

Мак попита в тъмнината:

— Защо напусна, Бърк? Само не ми пробутвай тия глупости за изчерпването.

— Не са глупости. След като Кев умря, тази работа вече не ми е по сърце.

— Не ти стана приятно, когато ме повишиха в детектив сержант и заех мястото му, нали? Не, не казвай нищо — рече Мак, когато видя, че Бърк се готви да възрази. — Зная, че не ти хареса. Разбирам какво имаше между теб и Кев Стюърт.

— Говориш така, сякаш сме били любовници или нещо подобно.

Мак се изсмя:

— Не съм толкова глупав. Но също така знам колко трудно го прие, когато той загина.

Бърк не можа да измисли подходящ отговор, затова не каза нищо. Нямахше намерение да обсъжда най-съкровенията си чувства с Мак. Първо, защото те не бяха ничия работа, и второ, защото нямахше пълно доверие на Мак.

Нямахше определена причина за това. Просто имаше чувството, че външният блясък и дружелюбността на Мак прикриват една потъмня, по-зловеща страна от неговата личност. И докато не откриеше този недостатък на характера му, щеше да си остане нащрек към този човек.

Мак продължи:

— Това, което искам да кажа, е, че според мен не случилото се със Стюърт бе причина да напуснеш.

— То не беше всичко.

— Знам, че си се разделил с жена си.

— Новините се разпространяват бързо.

— Особено когато става дума за легенда.

Бърк каза ядно:

— За втори път тази вечер слушам такива глупости. Продължавай и ще ме вбесиш. Не съм ти шибана легенда.

Мак се изкиска, но смехът му не изглеждаше особено искрен. Той се наведе напред, опря ръце на коленете си и се съсредоточи върху огненото връхче на пурата си.

— Кев ли беше човекът, Бърк?

— Какъв човек?

Мак вдигна поглед и го погледна право в очите.

— От който изтичаше информацията в нашия отдел.

Ако Мак му бе предложил прелестната Тони за любовно нощно приключение, Бърк нямаше да се слия толкова. След това изненадата му се превърна в гняв.

— Така ли мислиш?

— Не, не аз мисля така — рече Мак. — Просто така говорят хората.

— Кои хора?

— Нали разбираш — сви рамене той. — Хората. В отдела. А и Вътрешните работи задават въпроси.

Министерството на вътрешните работи задавало въпроси? Дали това означаваше, че разследването, което бе изисквал толкова време, най-сетне е започнало? Беше накарал косите на всички да настръхнат — от Дъг Пату чак до последния детектив, — настоявайки да се проведе тайно вътрешно разследване, докато се открие и елиминира предателят. Каква ирония щеше да бъде, ако подозираха Кев!

— Някои хора, не аз — поясни бързо Мак. — Но някои момчета мислят, че може би си открил предателството на Кев и когато ти се е предоставила възможност, си го гръмнал. Така ли е?

— Не — отвърна рязко Бърк.

— Или...

Когато другият се поколеба, Бърк настоя:

— Хайде, Мак. Какво друго мислят?

— Че си бил ти.

Бърк не показва чувствата си, но Мак сигурно бе усетил това, което се излъчваше от него, и страхувайки се от избухване, побърза да каже задъхано:

— Ами погледни от тяхната гледна точка, Базил. Онази нощ проведохме страхотна акция.

— Прочетох за нея. Поздравления.

— Така че изглежда...

— Ужасно подозрително, задето нещата се обръщат рязко в полза на отдела в момента, в който напуснах.

— Ще изглежда дяволски по-добре, ако се върнеш.

— Няма начин.

— Тогава ми кажи, че бъркат! — повиши глас Мак.

— Никога не съм искал да бъда проклетият ти идол, Мак. Нито на когото и да било.

— Кой ни предаваше?

— Не знам и не ме интересува — излъга Бърк.

— Може и да не знаеш, но ти пука. И то здравата ти пука. Залагам задника на Тони, а аз съм много привързан към него.

— И то с пълно основание. — Бърк опита да се усмихне, но не се получи както трябва и Мак продължи да го гледа втренчено и да чака обяснение. — Добре де, Мак, пука ми. Пука ми, защото заради тоя кучи син загина Кев. Но колкото и да се опитвах да изровя кой е, толкова повече ме намразваха в управлението. След като стана оная работа със Сачъл и Реймънд Хан беше убит, стигнах точката на насищане, помислих си „майната му“ и напуснах. Оттогава дишам по-леко и нито за момент не съм съжалил за решението си.

Мак дръпна замислено от пурата си.

— Това е официалната ти версия. А сега ми дай другата.

— Другата ли? Когато открия кой работи и за двете страни, ще го убия.

Бърк и по-младият полицай си размениха дълги погледи. След малко част от напрежението в широките рамене на Мак се стопи.

— Почувствах се по-добре, когато те чух да го признаваш. Как мога да ти помогна?

— Не — поклати непреклонно глава Бърк. — Кев беше моят партньор, моят приятел, и загина от моя пистолет. Проблемът си е мой.

— Добре, разбирам те, но не мисля, че ще можеш да се справиш сам, а и ще ти бъде адски по-трудно да го направиш отвън. Върни се в отдела и работи отвътре.

— Не мога.

— Добре е да се оттеглиш, когато всичко е наред — възрази Мак. — А не когато всичко е потънало в лайна. Приятелят ти е загинал,

облян в кръв. Бракът ти се разпада. Всички знаят, че си в стрес. Така че ако се случи нещо с момчетата от отдела, кого ще заподозрат първо?

В довода на Мак имаше основание, но Бърк каза:

— Налага се да поема този риск. — Присви очи от издигация се към него дим от пурата. — Пату ли те накара да ми прочетеш тази лекция?

— Не, но ако беше тук, и той щеше да ти каже същото.

— Вече ми го каза. Всъщност точно днес.

Тази сутрин се бе състояла първата му среща с адвоката. Барбара не си бе губила времето с подаването на молбата и това го устройваше чудесно. Само го ядосваше фактът, че трябва да пилее пари по адвокати, когато й е казал, че може да си получи и футболния треньор, и развода, и каквото си иска.

— Пату се обадил на Барбара и взел името на адвоката ми. Оставил ми съобщение да му се обадя — обясни той на Мак.

— И?

— Опита се да ме убеди да се върна обратно, точно както и ти. Но и двамата се морите напразно. Напуснах и ще остана отвън.

— Добре де, добре — рече раздражено Мак. — Но не само репутацията ти има нужда от защита, ами и кожата ти.

— А, предупреждението на гърба на визитната ти картичка. В един момент ми се стори, че съм влязъл в телевизионен полицейски сериал.

— Може и да ти е прозвучало малко мелодраматично, но когато човек си играе с Пинки Дювал...

— Кой казва, че си играя с Пинки Дювал?

— Доста хора питат за теб напоследък. Къде живееш. Какви са плановете ти. И други такива. Повечето са просто любопитни или искрено заинтересовани. Но един от хората, които ме разпитваха, е свързан с Уейн Бардо. Събери две и две и ще получиш Дювал. Тревожа се да не би да те нападнат, след като вече нямаш защитата на отдела.

— Дювал има някои планове за мен — да, но не и да ме премахне. Намери ме и ми предложи работа.

— Работа?

Бърк разказа на Мак за срещата.

— Работа значи — повтори замислено Мак. — Е, поне не замислят да те убият. И все пак тая история не ми харесва. Ако от

Вътрешните работи разберат, че си имал каквито и да било отношения с хора като Бардо или Дювал, ще започнат да гледат на теб с лошо око.

Бърк загаси пурата си.

— Няма защо да се тревожиш, Мак. Станал съм пословичен с мнението си за Дювал. — Той се изправи. — Стана късно. По-добре да се омитам.

Мак също стана.

— Къде живееш сега?

— Защо?

— В случай че чуя нещо, трябва да знам къде да те намеря.

— Още не съм си намерил постоянно жилище.

— Кажи ми, когато се установиш някъде.

— Разбира се.

— Какво ще правиш?

— За кое?

— За това, за което говорихме — отвърна нетърпеливо Мак. — Имаш ли пари? Ключката разправя, че Барбара ти е взела всичко до шушка.

— Ще се оправя някак. Всъщност си мислех да замина за известно време.

— Кога?

— Скоро.

— За колко дълго?

— Не знам. Достатъчно, за да си подредя нещата и да взема някои решения.

— Къде ще заминеш?

— Още не съм решил.

— Извън страната?

— Не съм решил още — повтори раздражено той.

Ако беше казал, че е погребал паметта на Кев и е решил да я остави да почива в мир, Мак щеше да разбере, че го лъже. Но Бърк го бе уведолил, че ще отмъщава, което допаднаше на идеализма на помладия полицаи и допълваше образа му на Бърк Базил Легендата. Само че този порой от въпроси отново накара Бърк да застане нащрек. Дали интересът на Мак бе толкова искрен и невинен, както искаше да покаже?

Той погледна към къщата, където през прозорците на кухнята се виждаше младата хубава жена на Мак. Момиче на месеца, което можеше да готви и чисти и очевидно харесваше ролята си на съпруга и стълб на дома. Този човек имаше всичко.

Това, от своя страна, караше Бърк да се чуди защо Мак все изглежда толкова неспокоен. Беше като улична котка, нетърпеливо дебнеща плякката си, а не като доволен котарак пред купа сметана, която никога не свършва.

Макар и да почувства напрежението на Бърк, Мак се усмихна с вечната си дружелюбна усмивка и го шляпна по рамото.

— Каквото и да решиш да направиш, шансовете определено са на твоя страна. Ти ще победиш. Залагам сто срещу едно.

Бърк отговори с цялата сериозност, на която бе способен:

— Точно тук може и да загубиш, Мак.

Стана студено, но Мак продължи да седи отвън на двора дълго след като Бърк поблагодари на Тони за вечерята и си отиде.

Бърк Базил вече имаше установена репутация, когато Мак стана полицай. Не можеше да спечели нито едно състезание по популярност, защото не приемаше подкупи, но го уважаваха. Използваше мозъка преди пистолета си, макар че всеки, който го нарече страхливец, би бил глупак.

Базил обичаше да надхитря пласъорите на наркотици, а не да ги надстрелва. Считаше за успешна една операция само когато нямаше ранени.

И все пак Мак му вярваше, когато каза, че открие ли предателя в отдела, ще то убие.

— Мак? — Тони се приближи боса до него. — Не ти ли е студено тук?

Той хвана ръката ѝ и я целуна.

— Базил беше впечатлен. Страхотна вечеря.

— Благодаря. Ще влизаш ли?

— След минутка.

— Не забравяй да заключиш. — Тя тръгна към къщата, но на прага се поколеба. — Всичко ли е наред?

— Разбира се, миличка. Всичко е наред.

— Базил ми харесва.

— На мен също.

— По-мил е, отколкото очаквах. Както ми го описваше, мислех си, че ще е доста страшен.

Бърк Базил беше страшен. За враговете си. А сега и бъдещето му изглеждаше страшно. Но не по-страшно от това на Мак.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Имахме такъв късмет, че намерихме тази сграда незаета. Далеч е от покваряващите влияния на града, което считаме за голям плюс.

Това беше отговорът на отец Грегъри на забележката на госпожа Дювал, че не предполагала, че „Къщата на Джени“ е разположена толкова далеч от центъра на града.

Шофираше Бърк. Грегъри седеше на мястото до него и говореше напевно за предимствата на несъществуващото заведение. Дватама пътници седяха отзад. Ерол представляваше самото олицетворение на отегчението и гледаше с празен поглед през прозореца. Реми Дювал слушаше с интерес и от време на време задаваше по някой въпрос.

Бърк беше повече от радостен да остави говоренето на Грегъри. Докато той не беше особено добър в светските разговори, на Грегъри това като че ли му беше специален талант. Бърк дори не си направи труда да слезе, когато взеха госпожа Дювал и бодигарда ѝ.

— Предполагам, че Дювал си е в офиса — каза той, докато паркираха микробуса пред къщата. — Но в случай че си е вкъщи, отец Кевин трябва да бъде далеч от погледа му.

Грегъри, очевидно в пълен мир с Бога и хората, закрачи по предната алея. Ерол му отвори входната врата и му направи знак да влезе вътре. Бърк си изброи наум всичките причини, поради които трябваше да потегли, и то веднага. Имаше сериозни аргументи в полза на приключването на всичко, преди да е извършил сериозно престъпление.

Но ги отхвърли и се съсредоточи на това защо трябва да го направи — заради Питър и Дейвид Стюърт. Те бяха достатъчно основание. Двете момчета щяха да отраснат, лишени от своя баща, а Пинки Дювал беше човекът, отговорен за това.

Входната врата се отвори и тримата излязоха навън. Бърк погледна през Ерол към жената, която се усмихваше на нещо, казано от Грегъри. През ума му пробяга фразата „като агне на заколение“, но

докато стигнат колата, вече беше потиснал съвестта си. Когато се беше подписала за пръв път като госпожа Пинки Дювал, бе приела рисковете да бъде омъжена за престъпник.

Словоохотливостта на Грегъри продължаваше миля след миля. Играеше ролята си добре и изглеждаше съвсем непринуден. Разбира се, нямаше да е толкова спокоен, ако знаеше как ще завърши следобедът. Тъй като не искаше да го изнервя, Бърк не беше обсъждал с него подробностите. Увери го само, че няма да бъде ранен и няма да се забърка в неприятности. Ако всичко потръгнеше по план, обещанието щеше да бъде спазено.

— Извинете ме, отец Грегъри — прекъсна Реми Дювал безспирното му бърборене. — Отец Кевин, този дим изпод капака ли идва?

Бърк вече се чудеше кога някой от тях ще забележи това, което той виждаше от две мили. Отец Грегъри, който се беше обърнал към задната седалка, се извъртя рязко.

— Дим ли?

— Пара — отвърна кратко Бърк. — Проверих всичко, преди да купя микробуса, но сигурно съм пропуснал да забележа, че е спукан маркучът на радиатора.

— Какво ще правим сега? — Отец Грегъри беше изпаднал в паника. Спуканият маркуч на радиатора не беше в сценария.

Бърк се усмихна на партньора си толкова свещенически, колкото можа при тези обстоятелства.

— Ще успеем да стигнем.

— Още колко остава? — попита госпожа Дювал.

— Само още две мили.

— Не мисля, че ще успеем да стигнем. — Това беше Ерол, който за пръв път проговаряше от излизането им от Гардън Дистрикт. Бърк почувства дъха му, когато бодигардът се наведе напред и надникна над рамото му, за да прецени положението. — Ако продължаваш да караш така, ще ти прегрее двигателят.

Самообладанието на Грегъри спадна с още една степен.

— Ъ-ъ, отец Кевин, може би трябва да отложим тази екскурзия и да опитаме някой друг ден, когато поправим микробуса. Не бихме искали да причиним неудобство на госпожа Дювал.

— Не се тревожете — каза тя. — Не бих желала новият ви микробус да се повреди непоправимо.

— Бъдете благословена за разбирането — рече Грегъри.

След това се обърна към Бърк:

— Хайде просто да обърнем и да се върнем в града.

— Няма да успеем да стигнем обратно с тази кола — рече Ерол.
— Спрете пред оня сервиз ей там. Можете да поправите таратайката, а аз ще се обадя на Роман да дойде да ни вземе с госпожа Дювал.

— Отец Кевин, като че ли нямаме друг избор — каза Грегъри.

„Кръстовището“ бе разположено на потънало в бурени парче земя в делтата между две големи шосета. Бензиностанцията имаше шест колонки и две гаражни отделения. Кафенето до тях рекламираше студена бира, наденички и разнообразни ястия от раци. Над постройките се вееха американското знаме, знамето на щата Луизиана и линиите и звездичките на Конфедерацията.

Бърк спря колата и изключи двигателя. Парата вече се кълбеше изпод капака. Съскащите вода и антифриз капеха на земята.

— Ще видя дали монтьорът е на работа — каза той, докато излизаше. — Отец Грегъри, защо не заведете госпожа Дювал в кафенето и не ѝ купите нещо за пиене?

— Много добра идея. — Грегъри изглеждаше облекчен, задето му се е предоставил друг разумен план.

— Ще се обадя на Роман от кафенето — рече Ерол. — Госпожа Дювал не ходи никъде без мен.

Те се отправиха към входа на кафенето. Бърк влезе да потърси монтьора. Намери го в гаража. Дълга немига коса се спускаше под мръсната шапка върху кокалестите му рамене. Носеше мънистен талисман, сандали и мръсен работен комбинезон.

Когато видя Бърк, на лицето му се изписа изненада.

— Когато дойде вчера, не знаех, че си свещеник.

— Чудесата никога не свършват. — Бърк натика една петдесет доларова банкнота в ръката му. — Колко бързо можеш да залепиш дупката на маркуча?

Монтьорът посочи към ролка с лента за залепване.

— Веднага щом се охлади. Сигурен ли си, че не искаш да сменя маркуча? Така няма да стане нищо. Залепването няма да те изкара дълго.

— Достатъчно е. Колко време ще ти трябва? Десет минути? Мъжът засмука бузи между кривите си пожълтели зъби.

— Трудна работа. Здравата се е нагрят.

Бърк му подаде още двадесет долара.

— Сложи си ръкавици. Ключовете са в микробуса. Когато свършиш, изкарай го отпред и остави двигателя да работи.

— Става. Само че не разбирам защо спуска сам маркуча на радиатора.

— Неведоми са пътищата господни.

Бърк влезе в претъпканото кафене и се запровира между масите към тримата, които вече се бяха настанили.

— Поръчахме ви кафе.

— Благодаря, отец Грегъри.

— Говорихте ли с монтьора? — попита госпожа Дювал.

Бърк им каза, че микробусът ще бъде поправен след малко, като раздаваше щедро усмивки. Една сервитьорка им донесе кафетата. Докато отпиваше от своето, Бърк огледа външно спокойно, но с нарастваща загриженост помещението.

Вчера следобед беше проверил заведението. Тогава уреди и нещата с монтьора, който му каза, че ако пробие маркуча на радиатора, преди да тръгнат, това ще му гарантира, че няма да стигнат далеч, преди да загрее страхотно.

Това място беше идеално за плана му. Беше отдалечено поне на четири мили от най-близкия полицейски участък или шерифски офис. Беше дошъл точно след обяда. С изключение на две уморени сервитьорки, касиер, който пушеше цигара от цигара и гледаше сапунен сериал на портативен телевизор, и няколко случайни клиенти, заведението бе празно. Тогава Бърк си помисли, че може би по време на вечеря посещаемостта нараства, когато идваха някои от местните хора, но иначе е тихо, лениво, сънливо място, обслужващо от време на време шофьори, които хапват набързо по нещо, докато чакат да им се зареди колата.

За нещастие не бе преценил правилно. Сега бе очевидно, че „Кръстовището“ е място за запой следобед, когато алкохолът се сервираше на по-ниски цени за работниците, които свършваха по-рано работа и се спираха тук на път за вкъщи.

Кафенето бе далеч по-претъпкано, отколкото беше планирал. От джубокса, който дори не работеше по време на предишното му посещение, гърмеше кейджънска музика. Всяка маса и сепаре бяха заети, както и всеки стол на бара. Друг проблем бе клиентелата. С изключение на двамата свещеници, жената и бодигарда, останалите бяха хулигани, умиращи от желание за бой.

И в центъра на тяхното внимание бе жената на Пинки Дювал.

На всеки мъж в заведението му течаха лигите, на някои в буквалния, на други в преносния смисъл, но всички се чудеха какво ли прави жена като нея в компанията на двама божи служители и един дръвник.

Все пак Ерол не беше толкова тъп, колкото изглеждаше.

— Господин Дювал няма да хареса това — рече той, като впери зверски поглед в един от зяпналите хулигани. — Обадох се в къщата. Роман бил излязъл по работа и го очаквали след — погледна часовника си — двадесетина минути.

— Дотогава ще можем да подкараме микробуса.

Уверението на Бърк не успя нито да стопи лошите предчувствия на Ерол, нито нервността на Грегъри. Кракът на последния подскачаше под масата като игла на шевна машина. Нервното движение разсейваше Бърк и той вече се канеше да каже на Грегъри да престане, когато младежът бутна рязко стола си назад и се изправи.

— Извинете ме. — След това се отправи към тоалетната.

— Може би трябва да се обадя на господин Дювал? — осмели се да попита Ерол госпожа Дювал. — Той може да изпрати Бардо или някой друг за нас.

— По-добре да не го притесняваме — каза тя.

— Тревожиш се за нищо, Ерол. — Лицевите мускули на Бърк се напрегнаха, за да изобразят добродушна свещеническа усмивка. — Монтьорът обеща, че няма да му отнеме повече от десет минути да залепи маркуча. Веднага щом госпожа Дювал привърши втората си чаша кафе, можем да тръгваме. Сега успокои ли се?

— Може би — промърмори Ерол. — Всичко, което знам, е, че господин Дювал няма да...

— Скапан педал!

Крясъкът беше подсилен със звън на счупено стъкло. Както и всички останали в кафенето, Реми Дювал и Ерол се обърнаха да видят

какво е причинило това избухване.

Бърк скочи на крака.

— Мамка му!

Грегъри лежеше, хленчейки, на пода, целият олян с бира, и се свиваше пред мъжа, който го хвана за врата и колана на панталоните и го изправи на крака.

После с груб и безмилостен глас каза към всички в помещението:

— Пикая си значи, поглеждам и тоя мръсен педал го размахва към мен! — Мъжът ритна Грегъри в гърба и го запрати към друга маса. — След малко на малкия мръсник ще му се доще да е мъртъв.

Тримата, в чиято маса се бе блъснал Грегъри, скочиха и започнаха да го блъскат помежду си, да му нанасят удари и да го обсипват с обиди. След малко още двама се присъединиха към тях.

Бърк каза през рамо на Ерол:

— Изведи я оттук. Ще се срещнем при микробуса.

След това си проправи път с лакти през тълпата. Всички бяха на крака, някои се бяха качили на столовете си и крещяха окуражително на мъжете, които налагаха Грегъри. Когато Бърк стигна до центъра на мелето, се хвърли с главата напред и успя да нанесе удари на повечето нападатели, преди да се изправи лице в лице с обекта на желанието на Грегъри. Любовта наистина бе сляпа, защото оня беше адски грозен и настръхнал от ярост. Юмрукът на мъжа срещна брадичката на Бърк и той политна назад.

— Ти ли си следващият? — Мъжът се нахвърли върху Бърк. — Вие, шибани перверзници, дето се криете зад обърнатите якички, направо ми се повръща от вас!

Той се наведе да вдигне Бърк и да го удари пак. Но когато червеното му, изкривено от гняв лице се приближи на сантиметри от това на Бърк, се спря толкова внезапно, че инерцията едва не го накара да се строполи върху противника си. Беше го спрял пистолетът, чиято цев се беше забила в челото му. Бърк я използва като лост, за да се изправи.

— Назад, задник такъв!

— Как...

— Накарай приятелите си да отстъпят, иначе ей сега ще ти дам последно причастие.

Вече няколко мъже бяха забелязали, че свещеникът държи насочен пистолет срещу приятеля им. Сковаваше ги повече изненадата, отколкото страхът. Само след секунди всяко движение в помещението замря и единственият шум, освен жизнерадостната музика от джубокса, бе цивренето на Грегъри.

— Застани там.

Хулиганът се подчини незабавно, като залитна на огромните си крака и вдигна ръце. Бърк каза спокойно на кръга от враждебни лица:

— Никой да не прави глупости. — След това се приближи до Грегъри и го подритна. — Ставай!

Грегъри покри главата си с ръце и зарида още по-високо. Бърк се изкуши за миг сам да цапардоса младежа, но изскърца със зъби и каза:

— Бог да ти с на помощ, ако не станеш и не тръгнеш към вратата! Ще те оставя тук да правят с теб каквото искат. И когато свършат, вече ще се молиш да отидеш в затвора.

Предупреждението свърши работа. Все още хлипайки, Грегъри се изправи.

— Съжалявам. Аз...

— Млъквай!

— Окей, просто не ме оставяй.

Младежът избърса с ръкав обляното си в кръв лице и се запрепъва към изхода. Бърк насочи пистолета към останалите и тръгна заднишком към вратата.

— Сега си отиваме. Не искам повече неприятности. Не е станало нищо. Просто продължавайте да си гледате работата.

Когато стигна до вратата, избута Грегъри през нея и го последва. Почувства облекчение, когато видя микробуса пред заведението, със запален двигател.

— Влизай вътре! — кресна той и се затича към офиса на бензиностанцията, където се виждаше как Ерол говори по телефона и жестикулира.

Бърк се втурна през вратата, сграбчи слушалката от ръката на бодигарда и го халоса по слепоочието. Ударът не му навреди кой знае колко, но го зашемети достатъчно, за да може Бърк да грабне Реми Дювал за ръката и да я дръпне след себе си навън.

Тя опита да се отскубне.

— Какво правите?

Една клиентка, която си плащаше бензина, нададе пронизителен писък. Продавачът посегна под тезгяха за нещо, което Бърк знаеше, че е оръжие.

— Недей! — кресна той.

Продавачът замръзна. Застаряващият монтьор-хипи, застанал на отворената врата, която свързваше офиса с гаража, бършеше ръце в някакъв парцал и повтаряше:

— Ама че работа!

Бърк излезе заднишком от офиса. Съпругата на Пинки Дювал се бореше да се освободи. Той уви ръка около талията ѝ и я повлече към микробуса. Тя заби токчетата си в него и размаха ръце, но не можеше да се мери със силата му, макар че високите ѝ токчета на няколко пъти улучиха пищялите му и го накараха да изругае от болка. Одра и опакото на ръката му с маникюра си.

— Престани! — Той я стисна още по-здраво за талията и каза в ухото ѝ: — Можеш да се дърпаш колкото си искаш, но полза няма да има. Идваш с мен.

— Защо правите това? Пуснете ме!

— Няма начин.

— Съпругът ми ще ви убие.

— Твърде вероятно, но не днес.

Той отвори вратата на микробуса и я натика вътре. След това я последва. Веднага щом затръшна вратата, включи на скорост и натисна педала на газта чак до пода. Гумите оставиха следи по асфалта. Бърк направи остър десен завой и се озова точно на пътя на една идваща към него цистерна. Разминаха се на косъм.

Грегъри ту пищеше, ту се молеше, ту ругаеше високо. Бърк му кресна да млъкне.

— Дявол да те вземе! Какво си мислеше? Можеше всички да ни убият заради теб!

— Вината е твоя, не моя — изхълца Грегъри. — Защо си с пистолет? Не сме говорили нищо за пистолет.

— Би трябвало адски да се радваш, че съм го взел със себе си, за да спася жалкия ти задник. Макар че още не знам защо го направих.

Неочаквано госпожа Дювал, която все още седеше на шофьорското място заедно с Бърк, вдигна облегалката между двете

седалки, хвърли се между тях и се опита да достигне ръчката на задната плъзгаща се врата.

— Спри я! — изкрещя Бърк.

Грегъри не беше в добра форма, но твърде много се страхуваше от Бърк, за да не се подчини. Той се хвърли между двете седалки, стовари се върху Реми и я хвана за косата.

— Съжалявам, съжалявам! — Устните му бяха вече гротескно подути, а носът му представляваше кървяща маса. — Той е зъл човек! Не искам да ви причинявам болка, но ако не направя това, което ми казва, се страхувам, че ще ме убие!

— Разбирам — отвърна тя с учудващо самообладание. — Само ми пуснете косата.

Бърк се обърна към нея през рамо:

— Никой няма да ви причини болка, ако ни съдействате. Ясно? — Реми му кимна кратко, но той се съмняваше в искреността ѝ. — При тази скорост щяхте да се убиете — предупреди я той за опасността, в случай че отново се опиташе да скочи от микробуса.

— Разбирам.

— Добре. Грегъри, пусни я и си седни на мястото. А вие — каза ѝ той — седнете между нас на пода.

Грегъри се изкатери на седалката си. Бърк я наблюдава напрегнато, докато се настани между техните седалки.

— Кой сте вие? — попита тя.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи и разширени от страх. Лицето ѝ беше преbledняло. На угълчето на устните ѝ имаше кръв, сякаш за да подчертае още повече бледността ѝ. Дали ги беше прехапала? Или пък я бе ударил неволно по време на борбата?

Смутен от тази мисъл, Бърк отново насочи очи към пътя и това се оказа правилното решение, защото в огледалото за обратно виждане забеляза един пикап, който препускаше след тях.

— По дяволите!

Какво повече можеше да се обърка? И Грегъри, и госпожа Дювал кървяха, а по петите ги следваха вбесени хулигани, готови да ги пребият.

— Грегъри, вземи пистолета.

— Ъ? Защо?

— Погледни назад.

Грегъри погледна в страничното огледало на вратата и нададе писък при вида на преследващия ги пикап. Мъжът от тоалетната се беше изправил в каросерията, облегат напред на кабината. Използваше покрива и, за да подпира пистолета си, насочен към микробуса. Той нададе смразяващ кръвта крясък. Няколко от приятелите му се бяха качили в каросерията с него, а кабината беше пълна е жадни за мъст мъже.

— О, боже! О, господи! — проплака Грегъри. — Ще умра!

— Сам ще те убия, ако не се стегнеш! — кресна му Бърк. — Грабвай пистолета! — После протегна ръка през госпожа Дювал и тикна пистолета в треперещите ръце на Грегъри.

— Никога не съм стрелял!

— Всичко, което трябва да направиш, е да го насочиш и да натиснеш спусъка.

Бърк се надяваше това нелепо преследване да не завърши с размяна на изстрели. Надяваше се и да остане на достатъчно разстояние от пикапа, за да предотврати стрелбата. Микробусът не беше скоростна кола, а и не след дълго залепенният набързо маркуч на радиатора щеше да се превърне в проблем. Но пикапът беше претъпкан. С допълнителния товар и той нямаше да се движи с максималната си скорост.

Можеше ядосаната тълпа накрая да се умори от преследването и да прецени, че би било по-добре да си прекара времето в кафенето пред поредната бира. Или пък Бърк щеше да им се измъкне, когато се стъмнеше.

А можеше и да ги преследват, докато ги хванат и убият.

Пикапът продължи да набира скорост, докато накрая им се струваше, че са закачени за задната им броня. Бърк направи лек завой, така че да им попречи да минат пред тях. След това мина в другото платно, когато те се опитаха да го изпреварят оттам. Скоро всичко се превърна в състезание кой шофьор прави по-добри маневри. Бърк се съсредоточи върху това да остане отпред и да задържи микробуса на тясното шосе. Една грешка — и щяха да се хвърлят в зловещото блато, което се простираше от двете страни на пътя.

Беше толкова погълнат от карането, че не забеляза протегнатата ръка на госпожа Дювал, докато не стана почти късно, за да я спре да не

издърпа ключа от таблото. Ръката му се стрелна и покри нейната. Тя извика от изненада и болка, когато ключът се впи в дланта ѝ.

— Пуснете го! — нареди Бърк.

Сега караше само с една ръка. Микробусът тръгна по банкета, вдигна облак прах и едва не го накара да загуби контрол. Грегъри изпищя от страх.

— Ще ни убиете! — извика госпожа Дювал. — Спрете микробуса. Сигурна съм, че ще се разберем с тях.

— Луда ли сте? Мен и него ще убият и ще ни хвърлят на алигаторите, а вас ще убият, когато ви се изредят. А сега пуснете проклетия ключ или ей сега може да ни се...

Куршум от пистолет разби задното стъкло. Грегъри отново изписка и се хвърли на пода, макар че куршумът беше изстрелян напосоки и високите облегалки на седалките им послужиха като преграда от летящите стъкла. На госпожа Дювал ѝ направи чест, че не изпищя, а незабавно пусна ключа и се хвърли на пода.

Бърк натисна педала на газта, макар че вече беше допрян до пода. Микробусът не можеше да върви по-бързо, затова той се изненада, когато видя, че пикапът се смалва в огледалото. Отне му известно време, докато осъзнае, че забавят. Изстрелът бе последният им удар. Хулиганите се бяха отказали.

Пикапът се смали и заприлича на точица в огледалото, но Бърк не охлаби натиска си върху педала на газта. Когато стигна до един завой, го взе на две колела. Очите му останаха в огледалото още няколко минути, но когато стана очевидно, че преследването е свършило, каза:

— Можете вече да станете. Решили са, че не си заслужава усилието.

Хленчейки, Грегъри се намести на седалката си. Вече по нищо не приличаше на красивия младеж, започнал този ден в ролята на свещеник. Израненото му лице беше изкривено от подутини и покрито със съсирена кръв.

В контраст с нея, кръвта по гърба на сакото на госпожа Дювал беше яркочервена.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Пинки отвори задната врата на колата на Уейн Бардо, преди още да е спряла напълно. Отрядът на шерифа вече беше пристигнал и за съжаление трябваше да се занимава сега и с тях. Той зърна Ерол, застанал до външната стена с прегърбени рамене, пъхнати дълбоко в джобовете на панталоните си ръце и с такъв вид, сякаш всеки момент можеше да избухне в плач.

Реми не се виждаше никъде и Пинки се надяваше, че се намира в някой дискретен офис в сградата. Беше немислимо неговата съпруга да е дори косвено свързана със сбиване в бар. Вестниците щяха да пощурят.

Той се отправи към Ерол, като пътьом нареди на Бардо да намери Реми и да я качи в колата.

— Колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре.

Бардо се отправи към офиса на бензиностанцията, където шерифът разпитваше свидетелите. Пинки застана срещу Ерол.

— Какво стана?

— Ами... ами... микробусът се счупи. Казах му да спре тук...

— На кого си казал?

— На отец Кевин. Той караше.

Пинки кимна и го насърчи да продължи. Ерол заразказва историята, заеквайки, като постоянно подчертаваше, че не е изпускарл госпожа Дювал от очи, дори и докато се е обаждал на Роман да ги вземе.

— Трябваше да се обадиш на мен.

— Предложих, но госпожа Дювал каза да не ви притесняваме. Никак не ми се искаше, но тя...

— Как започна сбиването?

Пинки слушаше с нарастващо неверие.

— И това е същият свещеник, който моята съпруга е приела в дома ни?

— Казах ви, че според мен е педал — рече Ерол в своя защита.

— Но не ми каза, че изглежда като тия, дето биха започнали да свалят мъж в обществена тоалетна. Господи!

— Казах ви това, което видях, шефе.

— Добре, какво стана после?

— Ония момчета започнаха да млатят отец Грегъри. Поведох госпожа Дювал към вратата веднага щом започна боят. Доведох я в бензиностанцията. Оттам се обадох във вашия офис. Тъкмо обяснявах на секретарката, когато...

— Добре. Останалото ще чуем после. Хайде да вземем Реми и да се омитаме оттук.

— Ъ-ъ... госпожа Дювал...

— Пинки!

Дювал се обърна при вика на Бардо. Той тичаше към тях, очевидно развълнуван.

— Жена ти не е тук. Откарали са я!

— Какво? Кой я е откарал? Шерифът ли? Къде?

— Точно това се... Нямах възможността да ви обясня, господине.

Пинки се обърна към Ерол, който изглеждаше така, сякаш беше изправен на разстрел.

— Докато се обадя за втори път в офиса ви, вие вече бяхте тръгнали насам. А Бардо няма клетъчен телефон, така че не можех да се обадя в колата му. Секретарката ви каза, че не сте си взели пейджъра. Нямах начин...

Пинки го сграбчи за реверите и го разтърси силно.

— Давам ти две секунди да доведеш жена ми!

— Не мога, господин Дювал — заплака Ерол. — О, отец Кевин извади пистолета си...

— Пистолета си?

— Да, господине. Той... ме удари по главата и замъкна госпожа Дювал в микробуса.

Светът пред очите на Пинки стана червен, сякаш в главата му се беше пръснала някаква артерия и бе окъпала очите му в кръв. Той извади тридесет и осемкалибровия пистолет, който носеше в кобур на кръста си, и заби късата дръжка в шията на Ерол.

Друсането от свалянето ѝ от микробуса я събуди. Гърбът и раменете я боляха, сякаш бяха нападнати от хиляди разгневени пчели. Усещаше, че я носят. Тя отвори очи.

Беше тъмно, горе в небето имаше звезди. Милиони звезди. Повече, отколкото някога бе виждала. Блясъкът им я изненада. Където и да се намираше, не беше близо до града. Небето не беше замъглено от лампи. Въздухът бе студен, но натежал от влага.

— Дред! Дред!

Разпозна гласа на отец Кевин. Също така чу бързи стъпки по кухо думкащи дъски и разбра, че я носят по нещо като мост или кей.

В края му имаше странна постройка; всъщност няколко, очевидно залепени една до друга без никакъв предварителен план.

Зад мрежата на вратата стоеше един още по-странен на вид мъж. Той държеше пистолет на нивото на кръста си, насочен към тях.

— Кой е там?

— Имам нужда от помощта ти, Дред.

— Боже господи!

Вече се намираха в кръга от бледожълта светлина, която идваше от лампа, монтирана високо на един стълб и осветяваща верандата. Очевидно мъжът, наречен Дред, позна отец Кевин, защото остави настрана пистолета и отвори вратата.

— Триста дяволи, какво правиш тук? Какво е станало с нея?

— Простреляна е.

— Мъртва?

— Не.

— Колко зле?

— Достатъчно. Къде да я оставя?

— Имам само едно легло и ти знаеш къде се намира.

Минаха покрай Дред и тя долови мирис на дим. Брадата му като че ли тлееше. Разбира се, имаше халюцинации. Виждаше животни и влечуги да стърчат от стените е оголени зъби. Лавиците бяха претъпкани с буркани с мътни течности. Неопределими скелети бяха замръзнали в заплашителни пози. Докосваха я някакви кожи. Видя една кукумявка и разбра, че е жива едва когато тя впи в нея жълтите си очи и размаха ядосано криле.

Отец Кевин се обърна настрана, за да може да мине през тясната врата на една малка стая. Гола крушка висеше от кабел, повесен от

грубите греди на тавана. Мъждивата ѝ светлина хвърляше зловещи сенки по стените, покрити с пожълтели вестници.

Той я положи на едно тясно легло. Покривката му вонеше отвратително, сякаш не беше прана от дълго време, ако не и никога. Ако имаше сили, Реми щеше да възрази.

— Едва те разпознах — рече Дред на отец Кевин.

— Напоследък и аз едва се разпознавам.

— Кой е тоя?

От стаята, през която току-що бяха минали, се чуваше жалното циврене на отец Грегъри.

— По-късно — отговори отец Кевин.

— Изглежда така, сякаш са го прекарали през дарак.

— Ако не го убия със собствените си ръце, ще оцелее. За нея се тревожа.

— Е, дай да я поогледам.

Отец Кевин отстъпи настрани и странният мъж се приближи до леглото. Реми беше твърде слисана, за да изпищи. Кожата му бе толкова тъмна, че изглеждаше почти нечовешка, по-скоро като кожата, които беше видяла в другата стая. Лицето му представляваше мрежа от дълбоки бръчки. Беше гол до кръста, но гърдите му бяха покрити с омачкана сива брада, напомняща на испански мъх.

Но брадата не гореше. В ъгълчето на устните му имаше цигара.

Когато протегна мазолестите си ръце към нея, тя се сви уплашено. Но докосването му бе изненадващо нежно. Той повдигна лявото ѝ рамо нагоре, докато накрая тя легна настрана. Мъжът докосна една от раните ѝ. Реми изстена от болка.

— Извинявай, cheri — рече дрезгаво той. — Знам, че сега боли, но Дред ще те оправи.

След това отново я обърна внимателно по гръб.

— Правиш ми сянка — рече остро той и избута отец Кевин, който стоеше наблизо.

— Колко е зле? Ще се оправи ли? Можеш ли да се справиш с това?

— А, питаш значи! След като връхлетя тук с простреляна жена, почти в безсъзнание, и свещеник, дето са го блъскали толкоз, колкото никога в живота си не съм виждал, и след като тя ми окървави леглото, ти сега ме питаш дали ще мога да се справя?

— Можеш ли?

— Разбира се, че мога. Ако ми дадеш време. Имаш късмет, че са само сачми за птици, но все пак няколко от тях са й се забили.

— Какво мога да направя?

— Да не ми се пречкаш.

Реми затвори очи. Беше простреляна? Тогава си спомни всичко: повреждането на микробуса, кафенето, сбиването и свещеника, който извади пистолет.

Отвори рязко очи. Той стоеше до леглото й и я гледаше втренчено. Псувните му, уменията му да се бие и изобщо цялото му поведение опровергаваха, че е човек, избрал свещеничеството по призвание.

Реми се почуди как е могла да бъде толкова наивна. При един повнимателен поглед в него не се откриваше нищо свято.

Излъчваше напрежение, несъвместимо с благостта и вътрешния мир, обещан на тези, които вървяха по пътя на Бога. Устните му не бяха направени за молитва. Бяха твърде корави, твърде цинични, неподходящи за груб език. Беше страстен, но не в любовта си към Бога или хората. Макар и да стоеше абсолютно неподвижен, сякаш вибрираше от вътрешно напрежение, което я караше да се страхува. Не само за себе си, но и за него.

Мъжът на име Дред се върна и донесе със себе си чаша течност.

Отец Кевин я взе и я подуши.

— Какво е това?

— Аз бъркам ли се в твоите работи? — попита Дред и я грабна от ръката му.

— Виж, Дред, тя е...

— Ранена. Опитвам се да я излекувам. Но ако ми нямаш доверие, можеш да вземеш и нея, и онова жалко подобие на свещеник, и да ме оставите на мира. Не съм ви молил да ме забърквате в тази каша. Вие ми я натресохте. А сега какво решаваш?

Мъжът прие мълчанието на отец Кевин за съгласие.

— Добре тогава.

След това Дред върна вниманието си на нея, наведе се и притисна ръба на чашата до устните й.

— Изпий това.

Течността миришеше отвратително. Реми обърна глава настрани, но той опря ръка до бузата ѝ и я върна в предишното положение.

— Хайде де. Това ще те накара да заспиш. Няма да почувстваш нищо.

Дред наклони чашата и Реми трябваше или да глътне гадната течност, която изпълваше устата ѝ, или да я изплюе, или да се задави с нея. Но предполагаше, че ако се задави или я изплюе, той просто ще се върне с нова. Пък и обещанието за забрава звучеше примамливо. Тя изпи всичко.

— Добро момиче! Студено ли ти е? — Той покри краката ѝ с одеяло. — А сега ще те оставя достатъчно, за да ти подейства моето лекарство. Вероятно ще си заспала, когато се върна, ама не се тревожи. Ще се погрижа за теб. Като се събудиш, ще се чувстваш много по-добре. — Той я потупа по ръката и се оттегли. Докато излизаше, каза на Бърк: — Нали ме попита какво да правиш? Можеш да я съблечеш и да я обърнеш по корем.

След това излезе от стаята и Реми още веднъж остана сама с похитителя си. Той седна на ръба на тънкия дюшек и започна да разкопчава сакото ѝ. Реми беше безсилна да го спре. Каквото и да ѝ бяха дали да пие, то беше силно и бързодействащо. Пръстите на краката и ръцете вече я сърбяха. Ставаше ѝ все по-трудно да държи очите си отворени.

Когато я вдигна да ѝ съблече сакото, главата ѝ се отпусна на рамото му. Чувстваше се така, сякаш нямаше никаква връзка с ръцете, от които той измъкна сакото. Потрепна, когато отец Кевин отлепи подгизналата от кръв материя от кожата ѝ, но болката вече не бе толкова остра, както преди минути.

Почувства как гърдите ѝ се отпускат и разбра, че е разкопчал сутиена ѝ. При обикновени обстоятелства това щеше да я ужаси, но сега ѝ липсваше енергия дори да се разтревожи.

След това я положи на леглото. Тя отвори очи и го видя как бърше потта от челото си. На опакото на ръката му се виждаха четирите кървави следи от ноктите ѝ.

Върхът на палеца му докосна ъгълчето на устните ѝ.

— Боли ли?

— Кой сте вие?

Той я погледна право в очите и отвърна след кратко колебание:

— Името ми е Бърк Базил.

И без да я изпуска от поглед, посегна към раменете ѝ, за да свали презрамките на сутиена.

— Недейте. Моля ви!

— Нали го чухте — каза той. — Трябва да ви съблека и обърна по корем, за да може да обработи гърба ви.

Но Реми не протестираше срещу това. Тя се опита да поклати глава, но не бе сигурна дали тази команда е достигнала до мускулите ѝ, или ако ги е достигнала, дали са успели да се подчинят.

— Недейте, господин Базил — прошепна Реми. След това, като се мъчеше да задържи очите си отворени, издиша дълбоко и каза: — Той, ще ви убие!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Нали разбирате, шерифе — рече разпалено Пинки, — отец Кевин е използвал пистолета на жена ми, за да я защити. Наистина е забавно, като си помислите — свещеник с пистолет!

Но на шерифа това изобщо не му се стори забавно.

— Откъде жена ви е имала пистолет?

— През кариерата си си създадох много врагове, което не би трябвало да ви изненадва. Макар и госпожа Дювал да има бодигард, насърчавам я да носи оръжие в чантичката си. И добре че го е имала днес.

Шерифът потърка брадичката си.

— Не знам, господин Дювал. Свидетелите твърдят, че се е борила с него.

Пинки се засмя добродушно:

— Напълно в нейния стил! Жена ми е голям инат и не обича да ѝ казват какво да прави. Отец Кевин е искал да я изведе от тази свада, но тя е искала да остане и защити отец Грегъри. Изпитва голямо съжаление към него заради... нека я наречем — слабостта му. Такава си е тя. Винаги е готова да се грижи за онеправданите и да се нахвърли върху грубияните. Честно казано, благодарен съм на отец Кевин, задето е действал по този начин. Много умно от негова страна, задето я е извел оттук. Имам за какво да му благодаря.

— Сигурен ли сте, че са я завели у дома?

— Сигурен съм. — Пинки му протегна ръка. — Не мога да кажа, че за мен бе удоволствие, но е приятно да зная, че хората от община Джеферсън знаят как да откликнат бързо в кризисна ситуация.

— Благодаря ви, господин Дювал. Стараем се.

— Лека нощ — рече Пинки и се отправи към колата си.

— Само още едно нещо, господин Дювал. Защо свещеникът е цапардосал вашия човек по главата?

— Сигурен съм, че отец Кевин му се е ядосал, защото е изпуснал нещата от ръце. — Той хвърли поглед към колата и прибави сковано:

— Нещо, с което смятам да се занимавам незабавно. — След това му махна още веднъж и се качи на седалката отпред.

— Накъде? — попита Бардо.

Пинки се изкушавате да поемат по посоката, накъдето беше тръгнал микробусът, но след смрачаване, без да знаят къде точно отиват, можеха да карат с часове по тези лоши пътища и да не постигнат нищо друго, освен да се изгубят.

— Към офиса ми.

Бардо потегли към града.

— Какво каза на оня смешко?

— Скалпих някаква глупава история.

— И той се хвана?

— Не му дадох друг избор. Ако му бях позволил да сметне това за отвлечане, щеше да му се наложи да уведоми ФБР.

— Лошо за нашия бизнес.

— Много. А и обикновено ония от федералната служба не могат и задника да си намерят с две ръце. По-добре да се оправям сам.

Бардо погледна през рамо към задната седалка.

— Поне не те обвиниха в убийство. Спрях те точно навреме.

Ерол се беше свил в ъгъла на задната седалка и изглеждаше все още замаян от скорошното докосване на смъртта и следтравматичния пристъп на повръщане. Пинки бе на ръба да натисне спусъка, когато Бардо го спря. Той изтръгна тридесет и осемкалибровия от ръката на Пинки и го убеждава, докато се овладя.

— Не че не искам да те убия! — кресна тогава той на Ерол, който вече повръщаше в изсъхналите бурени до сградата. — Единствената причина, поради която ти пощадявам живота, е, че имам нужда от помощта ти, за да ги открием.

Точно тогава шерифът се приближи до Пинки и се представи. Той сподели какво са научили служителите му.

— Чиновничката е била толкова уплашена, че почти не са могли да се разберат с оператора от телефон деветстотин и единадесет, така че момчетата ми изобщо не са знаели на какво ще се натресат. Но веднага щом са поговорили с тези хора, са разбрали, че е нещо повече от обикновените истерични обаждания. Колкото и да не ми се иска да ви го казвам, господин Дювал, изглежда, жена ви е била отвлечена.

След едночасови дебати Пинки най-сетне успя да убеди шерифа, че свидетелите са се паникьосали и всъщност са видели не това, което твърдят. Това бе една от специалностите на Дювал. Беше усъвършенствал тази техника в стотиците си криминални дела. Свидетели, отначало заклели се в едно нещо, след кръстосания разпит на Пинки Дювал променяха всичките си показания.

— А монтьорът? — попита шерифът. — Той казва, че вчера свещеникът е дошъл тук в обикновени дрехи и е попитал как може да направи така, че маркучът на радиатора му да се спука.

Пинки дръпна шерифа настрана и показа с ръка пушене на цигара с марихуана.

— Схващате ли мисълта ми?

Шерифът схвана и призна, че показанията на монтьора — всеизвестен наркоман, може да не са съвсем надеждни. Жената, която бе плащала бензина си по време на инцидента, също отначало бе непоколебима в показанията си, но и тя в крайна сметка започна да се съмнява в очите и ушите си. Чиновникът, объркан от многобройните възможности, изброени му от Пинки, също призна, че свещеникът е изглеждал повече загрижен да измъкне госпожа Дювал от тази бъркотия, отколкото да ѝ направи нещо лошо. Колкото до хулиганите, които се бяха опитали да ги преследват, те се разпръснаха веднага щом се върнаха и видяха колата на шерифа на „Кръстовището“. Тези, които бяха останали в кафенето, не знаеха „нищичко за нищо и никого“.

Пинки Дювал бе жива легенда. Първото нещо, което му каза шерифът, когато го видя, бе:

— За мен е голяма чест, господин Дювал! Виждал съм ви по телевизията.

Появяването по телевизията упражняваше като че ли магия върху обикновения човек. Пинки се възползва от страхопочитанието на шерифа. Способностите за дедуктивно мислене и чувството за дълг на офицера бяха заслепени от блясъка на Дюваловата слава.

Така Пинки постигна желания резултат — да предотврати разследването и хайката, — но това му отне доста време, вследствие на което похитителите на жена му спечелиха голяма преднина. Сега той се обърна към Ерол:

— Кои бяха?

Ерол преглътна с мъка и вдигна месестите си рамене чак до ушите.

— Бяха свещеници.

— Не ми казвай, че са били свещеници — каза Пинки с толкова тих глас, че звучеше зловещо. — Не е ли проникнало вече в пихтията, която ти служи за мозък, че онези двамата не са били такива, за каквито се представят?

Очевидно, без да усети обидата, Ерол отвърна:

— Всичко, което знам, е, че са същите двама мъже, които дойдоха в къщата преди няколко дни.

— И как изглеждаха?

— Све... — Той понечи да каже „свещеници“, но видя, че очите на Пинки се присвиват. — Както вече ви казах, господин Дювал, отец Грегъри е млад и хубавичък. Слаб, с тъмни коса и очи. Изглежда обратен. Не му млъква устата. Отец Кевин не говори много, но той е шефът. Безспорно.

— Той как изглежда?

— Хитър и потаен. От самото начало му няхах доверие. Той е този, когото хванах... Ъ-Ъ...

— Какво?

Ерол погледна Бардо, облиза нервно устни и прокара длани нагоре-надолу по бедрата си.

— Какво си го хванал да прави? — попита Пинки, като произнасяше натъртено всяка дума.

— Аз... ъ-ъ... тъкмо бях тръгнал към банята. Онази, до входната врата. И... хванах отец Кевин на стълбите. Слизаше.

— Бил е горе? Бил е на горния етаж на къщата ми и ти не си ми го споменал?

Бардо подсвирна тихо през зъби.

— Каза, че използвал тоалетната там, защото в долната се била свършила хартията. Проверих. Онова, кажи го де, беше празно.

— Ама ти си бил истински детектив! — изсумтя презрително Бардо. — Наред с Нанси Дрю.

— Млъквай — озъби се Дювал. — Как изглежда тоя кучи син физически?

Ерол описа мъж, по-висок от средния ръст, слаб, но силен, с обикновени черти, без видими белези или нещо друго особено, без

мустаци или брада.

— Очи?

— Трудно е да се каже. Носеше очила.

— Коса?

— Тъмна. Пригладена назад.

Описанието отговаряше на стотици мъже от широкия кръг познати на Пинки, приятели и врагове.

— Който и да е, няма да живее дълго.

Никой не можеше да вземе нещо, принадлежащо на Пинки Дювал, и да му се размине. А това копеле бе отнело най-скъпото му притежание. Ако само я докоснеше... Само ако я пипнеше с пръст... Той изпита наслада, като си представи как убива този безименен мъж с голи ръце.

Бардо прекъсна смъртоносните фантазии на Пинки:

— Нещо не се връзва — двама свещеници, единият от които педал, да отвлекат жена. За какво ли им е притрябвала?

— Те не искат Реми, а мен.

Пинки нямаше доказателства в подкрепа на това, нито някаква основателна причина да го твърди. Но го знаеше със сигурност.

— Бутай, да те вземат мътните!

— Бутам!

Грегъри беше също толкова безполезен в натикването на микробус в блатист ръкав, колкото и във всичко друго. Бърк му подвикна да се старае повече. Двамата мъже атакуваха отново, като вложиха всичките си сили, за да тикат микробуса напред по подгизналата земя. Накрая успяха да го придвижат с няколко метра. Бърк си помисли, че всичко е тип-топ, но точно тогава микробусът заседна в тинята по дъното на калния поток и остана наполовина отгоре.

— Ами сега?

— Ще го оставим — отвърна кратко Бърк. — Така или иначе ще го намерят. Само че дотогава Дювал вече ще знае кой е отвлякъл жена му.

Бърк тръгна заедно с Грегъри по блатистата земя към пикапа на Дред, без да обръща внимание на хленченето на младежа. Беше дошъл

с тази кола дотук, като Грегъри го следваше с микробуса. През цялото време Бърк не бе изпуснал от очи огледалото. Всеки път, когато направеше завой, забавяше скоростта, докато предните фарове на микробуса не се покажеха. Очакваше Грегъри всеки момент да рухне психически. И нямаше начин да се предскаже какво би могъл да направи.

Сравнително хрисимо той се качи в пикапа за обратния път. Бърк потегли по виещия се път, заобиколен от двете страни от блата. Коренищата на кипарисите стърчаха от водата на метър-два от шосето. Над главите им висеше балдахин от ниски клони с испански мъх. Денем те приличаха на покрити с дантели ръце на хубавица, застанала в реверанс. Нощем придобиваха зловещия вид на скелетните ръце на вампир, от които висеше парцаливият му покров. От време на време предните фарове хващаха блестящите очи на някое нощно животно, което пробягваше по пътя им и отново се шмугваше в блатото.

Бърк караше предпазливо, но бързо. Тревожеше се за пациентката.

Дред я беше упоил с една от домашно приготвените си отвари, забъркана от бог знае какво. Но каквито и да бяха съставките ѝ, действаше. Госпожа Дювал спа през цялото време, докато Дред изваждаше внимателно сачмите от гърба и лявото рамо. Също така извади и няколко парченца стъкло.

Малките ранички кървяха обилно, но Дред ги почисти основно и ги намаза с мехлем, за който твърдеше, че ще ги накара да зараснат и ще помогне за значителното намаляване на болката. По време на цялата процедура Бърк се мота наблизко, което правеше Дред още по-раздражителен от обикновено.

Той буквално изтика Бърк от стаята и му напомни, че ако не отиде да бутне микробуса, до сутринта цяла Луизиана ще е заобиколила Дредовия магазин.

— Нищо не може да навреди повече на бизнеса от полицейски коли, паркирани отпред.

Бърк излезе неохотно, но знаеше, че приятелят му е прав за навременното отгървяване от микробуса. Сега, когато се беше погрижил за това, нямаше търпение да се върне обратно и да види какво става с госпожа Дювал.

— Ти ме използва.

— Какво? — Грегъри повтори раздражено твърдението си. Бърк отговори: — Ти прие условията на сделката, Грегъри.

— Когато я сключвахме, не ми каза, че става дума за пистолети и отвличания.

— А какво смяташе, че ще стане, когато взехме Реми Дювал днес?

— Помислих си, че ще я накараш да дари много пари на тази фалшива благотворителна организация. Помислих, че ще изпързалиш Пинки Дювал, ще му направиш някой номер, както във филма „Ужилването“. Никога не ми е минавало през ума, че ще отвлечеш жена му.

— Твоя си е вината, че се замеси в отвличане. Ако не беше флиртувал с оня хулиган, щеше да останеш на „Кръстовището“. Такъв беше планът ми: да ви оставя с Ерол там. Но не, теб те удари хормонът. Така че се цупи колкото си искаш, но не очаквай съчувствие от мен. Заради теб госпожа Дювал беше простреляна и всички се отървахме на косъм.

— И аз бях ранен! — изхлипа Грегъри.

— Колко жалко! Ако не бях зает с други неща, аз сам щях да те удуша. А сега млъквай, да не взема наистина да го направя.

— Ти си зъл, Базил, зъл!

Бърк се изсмя дрезгаво:

— Грегъри, ти още не си видял злата ми страна.

Младежът изхлипа още веднъж и Бърк усети съжаление към него. Това, което в началото бе изглеждало като филмов сценарий, бързо се бе превърнало в истински кошмар. Бърк възнамеряваше да го превози безопасно до града на следващия ден. Ако се криеше известно време, достатъчно, за да му заздравее лицето, нямаше да има никакви последици. Никой не знаеше истинската му самоличност. Той никога повече нямаше да играе ролята на отец Грегъри. Никой нямаше да заподозре, че третият син на уважавано семейство е участвал в дръзко отвличане. А и Дювал щеше да тръгне по петите на Бърк, а не на Грегъри. Да, Грегъри щеше да се оправи.

Младежът продължи да се цупи и мърмори нещастно, докато накрая заспа. Когато стигнаха до жилището на Дред, Бърк го разтърси, за да го събуди.

— Искаш ли Дред да направи нещо за лицето ти?

— Сериозно ли говориш? Не бих позволил на този трол дори да ме докосне! — После погледна към постройката в края на кея и потрепери леко.

— Както искаш — рече Бърк и излезе. — В предната стая има люлеещ се стол. Предлагам ти да си починеш.

Забеляза, че Грегъри не бърза да излезе от пикапа. Макар и да бе отказал помощ, Бърк щеше да помоли Дред да даде на младежа нещо, което да го облекчи малко. Намериха домакина си все още до леглото на госпожа Дювал.

— Как е тя?

— Спи като бебе.

Бърк трепна. Думата му напомни за изповедта ѝ и бебето, което беше загубила. Дред беше изключил електрическата лампа, но на небоядисаното бюро гореше свещ. Тя лежеше по корем. Едната ѝ буза беше заровена във възглавницата, а другата — обърната нагоре. Косата ѝ беше отмахната от лицето и пригладена назад, за да не ѝ пречи. Дред беше много добър в работата си.

Раните бяха спрели да кървят. Въпреки болката, която ѝ бяха причинили, те бяха повърхностни. Бърк се запита дали все пак ще останат белези. Щеше да е жалко, защото кожата ѝ бе безупречна и изглеждаше почти прозрачна. Спомни си първата нощ, когато я беше видял в беседката. И сега му изглеждаше също толкова нереална, колкото и тогава.

— Красива жена.

— Да, такава е.

— Това видение има ли си име?

Бърк се обърна и погледна сбръчканото лице на Дред.

— Госпожа Пинки Дювал.

Нямаше коментари относно разсъдъка на Бърк, нито възклицания на неверие, нито порой от въпроси или искания за обяснение. Той просто гледа дълго Бърк, после кимна.

— В шкафа има бутилка уиски. Обслужи се сам. — И се отправи към вратата.

— Човекът отвън го боли.

Дред се поколеба, за да покаже, че е чул, но не се обърна.

Бърк си сипа от уискито на Дред, като се зарадва, че е марково, а не долнопробно. Единственият стол в стаята беше с разклатени

дървени крака и седалка от папур, изядена от гризачи, но той го притегли до леглото и седна предпазливо на него.

Не беше ял от почти двадесет и четири часа. Трябваше да порови из кухнята на Дред за нещо, но беше толкова уморен, че се отказа. Известно време седя така и наблюдава спящата жена, гледа нежното повдигане и спускане на гърба ѝ с всеки дъх, мислеше за гърдите ѝ и се смяташе за гадняр, задето се опитва да си ги представи.

Беше я разсъблякъл кавалерски и с разумна дистанция. Разумна дистанция. Но това не означаваше, че не е видял нищо. Господи, та как можеше? Когато човек имаше възможността да съзерцава обекта на фантазиите си гола, щеше да я гледа. Щеше да спре на гърдите ѝ и да забележи, че зърната им са твърди, но много бледи. Кой би могъл да очаква от него да не види чорапите ѝ, които стигаха до бедрата? Хайде стига! А бикините, които бяха толкова прозрачни, че изобщо не би трябвало да си прави труда да ги облича?

Той изпи две големи глътки уиски, които избухнаха в празния му стомах като снаряди.

Дясната ръка лежеше до тялото ѝ е дланта нагоре. Бърк видя червения отпечатък от ключа върху кожата, когато бе стиснал ръката ѝ. Не можа да се сдържи да не докосне белезите с върха на пръста си. Нейните откликнаха по рефлекс и се свиха към дланта ѝ. Той отдръпна виновно ръка.

Третата глътка се изля в стомаха му, без да пари вече толкова силно.

Погледът му отново се насочи към лицето ѝ. Клепачите бяха абсолютно неподвижни. Устните ѝ бяха полуотворени. От едното ъгълче на устата ѝ се бе спуснала струйка слюнка, обагрена в розово от раничката. Той я докосна с кутрето си и остави влагата по него да изсъхне сама.

Отпи още веднъж.

Е, вече го бе направил. Беше извършил углавно престъпление. Животът му се бе променил неотменимо. Ако на другата сутрин върнеше госпожа Дювал на съпруга ѝ, Бърк Базил не можеше да продължи живота си, както преди. Вече нямаше връщане назад. Всички мостове бяха отрязани.

Предполагаше, че би трябвало да се чувства по-виновен, засрамен и изплашен, отколкото се чувстваше сега.

Може би уискито го беше замаяло. Може би бе прекалено тъп, за да се бои от последствията, които го очакваха. Но докато заспиваше, заслушан в равномерното дишане на Реми Дювал, се чувстваше дяволски добре.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Какво искаш да кажеш с това „няма го“?

След няколко часа сън в неудобния стол на Дред вратът на Бърк се беше схванал и чувстваше гърба си така, сякаш по него е минала цяла армия с маршова стъпка. От уискито му бе останало тъпо главоболие, а дневната светлина бе съсредоточила студената си светлина на реалността върху факта, че е прекосил границата между прилагането и нарушаването на закона.

— Недей да ми крещиш — озъби му се Дред и обърна с дълга вилица парчето месо, което печеше на скара. — Това е твоят свещеник, не моят.

— Той не е свещеник.

— Айде бе!

Бърк, който си триеше слепоочията, се намръщи на сарказма на приятеля си.

— Името му е Грегъри Джеймс и е безработен актьор. Освен другите неща.

— Какъвто и друг да е — изръмжа Дред, — е един проклет крадец. Задигнал ми е най-хубавата пирога.

Бърк отпусна ръка.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че е избягал през блатата? — Идеята за Грегъри Джеймс, който гребе през враждебната среда на блатото, бе абсурдна. — През целия си живот се е приближавал най-близо до блато снощи, когато се опитахме да потопим микробуса. Никога няма да оцелее там.

— Вероятно няма — отвърна Дред и поклати дългата си сива опашка.

Въпреки сезона, носеше оръфани дънкови къси гащета, бе без риза и обувки. Докато вървеше по изкорубения линолеум на пода, мазолестите му крака приличаха на копита. На някой булевард в центъра на града можеше и да кара хората да се обръщат, но тук идеално подходеше на странната обстановка, която сам бе създал. На

prozoreca вместо завеса висеше парцаливото и избеляло американско знаме. Готварската печка без вентилация стоеше в единия край на тезгяха, откъдето му звъняха клиенти, които искаха да купят тютюн, бира и жива стръв. Извършваше препариранията си на животни от място, където можеше да го вижда. Представляваше най-лошият кошмар на всеки санитарен инспектор, но ограничената му клиентела не беше придирчива за такива дреболии.

Беше философски настроен за шансовете за оцеляване на Грегъри.

— Просто се надявам, когато се включи в хранителната верига, лодката ми да доплава обратно. Готов ли си за закуска?

— Каква е?

— Гладен ли си или придирчив?

— Гладен — отвърна неохотно Бърк.

Дред поднесе изпърженото месо и изля отгоре му сос, който бе направил от мазнината от пърженето, шепа брашно и малко мляко. Сервира го с обикновен бял хляб и силно кафе по нюорлиански с цикория.

— Докато ти се миеше, проверих Реми — промърмори с пълна уста Дред.

Бърк спря да се храни и го погледна въпросително.

— Каза ми името си.

— Будна ли е?

— Ту се събужда, ту заспива.

Бърк избърса остатъците от соса с парче хляб и бе искрено изненадан, че чинията му е празна. Неопределяемото месо бе невероятно вкусно, но Дред бе толкова добър с подправките, колкото и с корените и билките, от които правеше домашно приготвените си лекарства. Бърк отмести чинията настрана и посегна към кафето си.

— Не мисля, че се е раздвижвала през нощта.

— Ефектът на успокоителните започна да изчезва, докато мажех с мехлем раните ѝ. Пак я упоих. Ще спи през по-голямата част от деня.

— Кога мога да я преместя оттук?

Дред вече беше свършил с яденето и потърси цигарите си. Когато намери пакета, си запали една, опъна дълбоко и държа продължително дима в дробовете си.

— Не че ми е работа, но какво, по дяволите, правиш с жената на Пинки Дювал?

— Отвлякох я.

Дред изсумтя, опъна още няколко пъти от цигарата и бръсна трохите от брадата си. Поне Бърк се надяваше да са трохи.

— Някаква определена причина?

— Отмъщение.

Бърк му разказа историята, като започна с нощта, когато Уейн Бардо го бе прилъгал да застреля Кев Стюърт, и свърши със смразяващото кръвта бягство от тълпата вбесени хулигани.

— Когато видях, че е ранена, си помислих първо за теб. Не знаех къде е най-близката болница, а и бяхме само на няколко мили оттук. Знам, че държиш на усамотението си. Никак не ми се искаше да те замесвам, Дред.

— Забрави това.

— Просто знам, че мога да ти имам доверие.

— Доверие ми имаш, а? А достатъчно ли е то, за да ти кажа точно как стоят нещата?

Бърк знаеше какво ще последва, но му направи знак да продължи.

— Трябва да си откачил напълно, Базил. Властите ще те обвинят, но тази заплаха е нищо в сравнение с Дювал. Знаеш ли е кого си се захванал?

— По-добре от теб.

— Значи не те тревожи, че Пинки Дювал ще те изкорми като шопар и ще хвърли карантията ти на мишеловите?

Бърк се усмихна мрачно.

— Ау!

Но Дред изобщо не намираше това за смешно. Той поклати раздражено глава и си запали още една цигара без филтър.

— Преди всичко това да свърши, някой ще бъде мъртъв.

— Съзнавам го — каза Бърк, вече без да се усмихва. — Бих предпочел да не съм аз, но ако е... — И вдигна красноречиво едното си рамо.

— И без това няма за какво да живееш. Това ли се опитваш да ми кажеш? Уби един от своите, с кариерата ти е свършено, бракът ти

отиде по дяволите, затова край с всичко. Това ли обобщава долу-горе възгледите ти?

— Нещо такава.

— Глу-пос-ти! — Дред раздели думата на срички, за да изплюе парченце тютюн, залепнало на езика му. — Всеки има за какво да живее, дори и само за да види следващия изгрев на слънцето. — Облегна се на масата и размаха цигарата пред носа на Бърк укорително. — Ти уби Стюърт случайно. Ти напусна полицията, а не те уволниха. Имаше мизерен брак. Крайно време беше да се отървеш от тази жена. Никога не съм я харесвал.

— Никога не съм споделял с теб подробностите от личния си живот, за да можеш сега да ми ги натякваш.

— Е, корава главо, значи сега си превишавам правата. Спечелих тази привилегия снощи, когато връхлетя тук и ми стовари обляна в кръв жена. Освен това — прибави сприхаво той, — някак си те харесвам и хич не ми се иска да те убият.

Укорителното му изражение омекна, макар състраданието да бе несъвместимо със зловеция му вид.

— Знам какво говоря, Базил. Повярвай ми. Нещата винаги могат да се оплескат здравата, но животът си е живот, а смъртта си е смърт. Завинаги. Не е твърде късно да отрежеш кордата на въдицата и да се откажеш от тая работа.

Дред бе един от хората, които Бърк истински уважаваше и знаеше, че чувствата им са взаимни.

— Добър съвет, Дред. Знам, че ми мислиш доброто, но независимо от последствията, трябва да накажа Уейн Бардо и Пинки Дювал или да умра.

— Нещо не мога да схвана. Защо?

— Казах ти. За отмъщение.

Дред го погледна остро.

— Тия не ми минават.

— Съжалявам. — Бърк вдигна кафето си и отпи, като с този жест приключи разговора.

Очевидно Дред видя, че е безполезно да спори. Захапал цигарата в ъгълчето на устните си, той стана, вдигна чиниите от масата и ги остави в металната мивка.

— Какво ще правиш с нея?

— Нищо. Кълна се! По моя вина беше ранена и адски ми е гадно, че се случи. Никога не съм имал намерение да я пипна с пръст. Не бих го направил. За бога, не бих!

Дред обърна прошарената си глава и го погледна многозначително.

— Какво?

— Протестираш прекалено много за един обикновен въпрос.

Бърк извърна поглед от дяволито проблясващите очи на Дред.

— Това няма нищо общо с нея, а с него.

— Добре, добре, вярвам ти — рече Дред. — Просто искам да попитам къде смяташ да я държиш, докато примамиш Дювал? Смяташ да я използваш като стръв, нали?

— Повече или по-малко. Ще я държа в рибарската колиба.

Бърк използваше тази колиба само два пъти в годината, ако имаше достатъчно късмет да се измъкне за няколко дни. Но всеки път, когато дойдеше, се отбиваше в магазина на Дред да си купи храна, бира и стръв.

Магазинът се намирал встрани от отъпканата пътека, но за ловците и риболовците, които се ориентираха в лабиринта от ръкави, беше добре познато място и отправна точка. Само една покрита с чакъл пътечка водеше към него. Основното средство за транспорт към магазина бе лодката.

Дред не изкарваше много пари, но и нямаше нужда от тях. Повечето от приходите му идваха по време на алигаторския сезон. Той ги ловеше и продаваше кожата. Също така и препарираше животни като хоби.

— Кой друг знае за колибата ти? — попита Дред.

— Само Барбара, но не знае къде се намира. Никога не е идвала тук с мен, защото мразеше дори самата идея за това.

— Някой друг?

— С брат ми Джо се срещаме тук два пъти на рибарски уикенд, но от две години не сме го правили.

— Имаш ли му доверие?

Бърк се засмя:

— На брат ми ли? Разбира се, че му имам доверие.

— Щом така казваш. Ами оня тип Грегъри?

— Той с безвреден.

— А ти си голям глупак! — рече остро Дред. — Я си представи, че извади късмет и се измъкне от блатото, преди да го е докопал някой алигатор? Ами ако започне да си мисли какво ще направи с него Пинки Дювал, ако го хване? Ами ако реши да отиде при него и да продаде своята кожа, за да спаси своята?

— Не се тревожа за това.

— Защо?

— Защото Грегъри е страхливец.

— Беше достатъчно смел, за да открадне пирогата ми и да навлезе в блатото.

— Само защото се страхува повече от мен, отколкото от природните стихии. Все още си мисли, че мога да го убия заради това, което направи на „Кръстовището“. Заплаших го достатъчно пъти. Може би си е помислил, че говоря сериозно. Както и да е, ще оцелее. Досега е живял изтънчен живот. Когато това блато го изплюе, ще хукне колкото му държат краката. Няма да отиде при Дювал.

— Как възнамеряваш да установиш контакт с него?

— С кого, с Дювал ли? Напълно погрешно си ме разбрал, Дред. Той ще установи контакт с мен.

— И как ще го направи?

— Това си с негова работа. А междувременно те излагам на опасност, като стоя тук. Така че да се върнем на първоначалния ми въпрос: Кога ще мога да я преместя?

Дъг Пату вдигна бавно крака от ъгъла на бюрото си и ги спусна на пода. Кафето в чашата до лакътя му започваше да изстива. Той препрочете статията три пъти.

Беше незначително вметване, не повече от петнайсет сантиметра текст на двадесета страница на „Таймс Пикаюн“. Кратък разказ за сбиване в едно крайпътно кафене в община Джеферсън. Бяха замесени двама свещеници, съпругата на изтъкнат нюорлиански адвокат и нейният бодигард. Според говорителя на кабинета на шерифа, инцидентът бе приключил без арести.

Два аспекта от тази наглед безобидна история привлякоха вниманието на Пату: първо, колко съпруги на нюорлиански адвокати

имаха бодигардове, и второ, свидетел бе забелязал, че един от свещениците има необичайния навик да присвива дясната си ръка.

Пату натисна едно копче на интеркома си.

— Можеш ли да дойдеш тук за минута?

След по-малко от десет секунди Мак Макуен влезе с обичайната си веселост.

— Какво има?

— Прочети това.

Пату бутна вестника до другия край на бюрото си и посочи статията. След като я прочете, Макуен вдигна поглед.

— Е, и?

— Случайно да знаеш някой да има странния навик да присвива дясната си ръка?

Мак бавно седна на стола срещу бюрото и отново прочете статията.

— Да, но той не е свещеник.

— Кога го видя за последен път?

— Разказах ти за това, нали си спомняш? Преди две вечери той дойде у дома на вечеря.

— Как ти се стори?

— Същият стар Базил.

— Същият стар Базил, който таи същата стара омраза към Пинки Дювал?

Макуен хвърли поглед към вестника.

— Ох, по дяволите!

— Аха. — Пату потърка темето си. — Бърк намекна ли ти нещо за това какво е правил напоследък?

— Не каза много. Но, хей, той никога не говори много. Винаги се държи предпазливо. Само каза, че възнамерявал да замине нанякъде и да помисли малко.

— Сам?

— Така каза.

— Къде?

— Каза, че още не знаел.

— Знаеш ли как да се свържеш с него?

— Не — засмя се нервно Мак. — Виж, Пат, това е откачено. Човекът със странния тик на ръката е бил свещеник. И не означава

непременно, че е замесена точно жената на Дювал. Не би могла да бъде тя. С бодигард или не, Дювал не би позволил на Бърк Базил да се приближи на по-малко от петдесет метра от нея.

— Вярно е. Те са заклетни врагове.

— Дори и да не бяха. Доколкото съм чувал, тя е апетитно парче и е доста по-млада от Дювал.

Пату вдигна вежди, като по този начин подкани Макуен да довърши мисълта си.

— Ами Бърк е силният мълчалив тип, който подлудява жените. Не е хубавичък като Брад Пит, но Тони мисли, че е привлекателен. Винаги съм си мислел, че мустакът му създава този сексапил, но очевидно в него има нещо много повече. Нещо, което само курвите...

— Обръснал си е мустака ли? — Стомахът на Пату се сви болезнено.

— Не ти ли го споменах?

Пату стана и посегна към сакото си, което висеше на закачалката. Макуен беше слисан.

— Какво става? Къде отиваш?

— В община Джеферсън — отвърна през рамо Пату и се втурна към вратата.

Мръсна вода от канавката оплиска гумите на колата на Пинки, когато спряха до изронения бордюр.

— Това е.

Пинки погледна с отвращение сградата. Беше в същия тип квартал, същия приют, където някога бе намерил Реми, майка ѝ и мъничката ѝ сестра. „Мизерно“ бе твърде слабо определение.

Той си бе блъскал главата цяла нощ, опитвайки се да идентифицира двамата похитители, маскирали се като свещеници. Подмолната му мрежа бръмчеше от новини за отвличането. Беше предложил значителна награда за всеки, който дадеше информация.

По време на един от многобройните си преразкази на инцидента Ерол си спомни нещо, което преди това бе забравил.

— Оня, дето се наричаше отец Кевин, беше готов да смачка другия със собствените си ръце. Чух го да казва нещо за затвор.

— Затвор ли?

— Аха. Не мога да си спомня точните думи, понеже бях зает със задълженията си и се опитвах да измъкна госпожа Дювал оттам. Но каквото и да е казал, ме наведе на мисълта, че отец Грегъри и преди е бил в затвора за нещо подобно.

Бодигардът така отчаяно се опитваше отново да спечели благоволението му, че Пинки се запита доколко е надеждна тази информация. Беше напълно правдоподобно един бивш осъден, таящ обида, да се опита да отмъсти за отдавна нанесената обида, но бе също така правдоподобно Ерол да се мъчи да си спаси задника. Но Пинки не можеше да пренебрегне никоя следа, затова накара шпионите си в полицията да направят списък на многократните извършители на престъпления от сексуален характер.

Един служител от телефонната компания, който си отработваше адвокатския му хонорар, проследяваше номера на визитката с емблемата на „Къщата на Джени“, за която Пинки знаеше, че е фалшива. Секретарката му я бе проверила, но очевидно бе измамена от много хитри хора.

Преди по-малко от половин час, когато получиха вестта, че номерът на визитката принадлежи на телефонен автомат в тази сграда, Бардо набързо събра екип от четирима души, които ги последваха дотук в другата кола.

Пинки настоя да тръгне заедно с тях. Когато тези дръзки свещеници умираха, искаше да бъде там и да ги гледа право в очите. Пулсиращ от адреналин и възмущение, той слезе на потъналия в боклуци тротоар. Бардо остави двама от хората си при входната врата и накара другите двама да заобиколят сградата, в случай че похитителите се опитат да изведат Реми от задния вход.

Пинки и Бардо прескочиха един пияница, заспал до вдадената навътре врата, и влязоха. Пинки имаше странното чувство, че е уловка, че прави точно това, което похитителите искат. Проследяването на телефонния номер бе твърде лесно. За да планира толкова умело това отвличане, извършителят едва ли щеше да пропусне нещо толкова елементарно. Това караше Пинки да се пита дали недоглеждането не е направено нарочно.

От друга страна, от личен опит знаеше, че дори и най-хитрите мошеници ги залавят заради най-тъпи грешки.

Вляво от входа се намираше рецепцията, но на нея нямаше никой. Бардо прекоси мръсното фоайе до телефонния автомат, монтиран на стената, и провери номера. Поклати глава. Пинки му направи знак да тръгне нагоре.

Вървяха внимателно. Когато стигнаха на площадката на втория етаж, видяха телефона по средата на коридора върху стена, разкрасена с надписи. Осветлението беше толкова слабо, че Бардо трябваше да доближи пламъчето на запалката си до оцапаната пластмасова табелка с номера на телефона. Той показа на Пинки вдигнат палец.

Кръвното на Пинки хвъркна до небесата. Той посочи с брадичка вратата в края на коридора. Вътре имаше мъж, проснат на леглото, дълбоко унесен в пиянско вцепенение. Реми я нямаше. Заклучиха от състоянието му и броя на бутилките от уиски около леглото, че не е техният човек. Още повече беше топчест, червендалест, на около шестдесет и не отговаряше на описанието на нито един от свещениците.

Втората стая беше празна и нямаше следи да е била обитавана скоро. В третата една жена се сви уплашено и започна да хленчи жално на испански. Бардо я зашлеви с опакото на ръката си през устата.

— Млъквай, кучко! — нареди ѝ той със смразяващ шепот. Жената млъкна и притисна до себе си няколко гладуващи на вид деца, за да престанат да плачат.

Четвъртата и последна стая също беше празна, но на леглото до възглавницата беше подпрян плик, на който беше напечатано името на Пинки Дювал.

Той го грабна и го разкъса. От него върху мръсната покривка на леглото падна един-единствен лист хартия. Пинки го вдигна и прочете напечатаното съобщение.

След това нададе яростен вик, който разтърси стъклата на прозорците.

Бардо взе бележката от ръцете му и изруга, когато прочете съобщението.

— Няма да посмеят!

Пинки изскочи от стаята и се спусна надолу по стълбите. Бардо го следваше плътно по петите. На хората му бе наредено да тръгнат

след тях. Те се наблъскаха във втората кола и потеглиха с бясна скорост, за да настигнат шефа си.

Пинки едва сдържаше беса си. Очите му горяха със смъртоносен блясък.

— Ще ги убия. Те са мъртъвци! Мъртъвци!

— Кой са те? — попита Бардо, докато завиваше, за да избегне сблъскването с един камион. — Кой би направил това на Реми?

Реми. Неговата Реми. Неговата собственост. Отнета от него. Които и да бяха тези скапаняци, бяха много дръзки и щяха да си го получат. Твърде жалко, че такава смелост бе пропиляна за човек, който щеше да умре толкова скоро. А те щяха да умрат. Бавно. Мъчително. Просещи милост, след това умоляващи за смърт. Щяха да умрат, задето му бяха отнели нещо негово; нещо, което бе създал.

Когато стигнаха гробището „Лафайет“, двете коли спряха рязко и изплюха шестимата мъже. Дювал и Бардо поведоха колоната през високите железни порти. Пинки не чака Бардо или останалите, а тръгна да търси редицата, спомената в бележката, като криволичеше между гробовете, докато стигна до онзи, който търсеше. Затича се по пътеката. Настилката от натрошени мидени черупки хрущеше под краката му, а дъхът му образуваше мъгла.

Не знаеше какво ще намери. Останките на Реми, затворени в чувал за трупове с цип и захвърлени там? Наскоро отворена гробница с кръвта на Реми, напръскана върху олтар от камъни? Кутия от обувки, пълна с пепел? Вуду жертвоприношение?

Веднъж бе наредил на Бардо да отреже лицето на една жена и да го занесе в кутия от пица на съпруга ѝ, който бе пренебрегнал предишните, по-деликатни предупреждения. Пинки очакваше това съобщение да бъде също толкова разтърсващо.

Повече нямаше да подценява този безименен враг. Мъжът беше хитър и лукав и познаваше Дювал достатъчно добре, за да знае кои точно копчета да натисне. Беше изпратил Пинки да търси скрито съкровище, което щеше да свърши с намирането на какво?

Краката му се забиха в настилката, когато се закова на място. Разпозна я в момента, в който я зърна.

Не намери кръв или труп, но съобщението бе също толкова дръзко. С пулсиращи слепоочия и свити в юмруци ръце, той прочете

името, изсечено на надгробната плоча. Това бе последното жилище на Кевин Майкъл Стюърт.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Ще ме убие ли?

Дред сложи лъжицата със супа в устата на Реми и когато разсипа малко, се засуети, докато изтриваше устните ѝ с хартиена салфетка. Измърмори някакъв укор към себе си, но не отговори на въпроса ѝ.

— Престани да се преструваш, че не си ме чул, Дред — каза тя и го хвана за ръката, когато той се опита да загребе следващата лъжица супа от паницата. — Няма да се паникьосам. Просто искам да зная. Ще ме убие ли?

— Не.

Тъй като не прочете в изражението му нищо, което да я накара да се съмнява, тя се отпусна отново върху възглавниците, които беше подложил под гърба ѝ, за да може да се храни по-лесно. Реми бе казала, че може да се храни сама, но той бе настоял да го направи и сега тя се радваше, че се е съгласила. Раните по гърба ѝ не бяха толкова болезнени, както преди, но главата ѝ беше замаяна от дългия сън от успокоителното. Едва ли щеше да има сили да поднесе повече от няколко лъжици до устата си, а беше изненадващо гладна. Супата беше направена от рибен бульон, към който бяха прибавени домати, лук и ориз. Беше гореща и пикантна.

— Откуп ли иска?

— Не, cheri. Базил не го е грижа за земните блага. — Той огледа стаята, която сякаш беше обзаведена от сметище, намигна на Реми и добави: — В това отношение си приличаме с него.

— Тогава защо?

— Нали знаеш за приятеля на Базил, за процеса на Уейн Бардо и така нататък?

— Отмъщение?

Старецът отговори на кейджън-френски, но красноречивото свиване на раменете му ѝ каза всичко.

— Съпругът ми ще го убие.

— Той го знае.

Реми го погледна въпросително.

— Базил не го е грижа дали ще умре, стига да завлече и Дювал със себе си. Опитвах се да го вразумя тази сутрин, но той не иска да ме слуша. Дяволът го подстрекава.

Надявайки се да си осигури помощта на Дред, тя го хвана за ръката и я стисна силно.

— Моля те, обади се на властите. Направи го, Дред, не само за мен, а и за господин Базил! Не е прекалено късно за него да се предаде. Или пък забрави за властите. Обади се на съпруга ми. Базил ще изчезне, преди той да се е появил. Ще убедя Пинки да не повдига обвинения срещу него. Моля те, Дред!

— Ужасно бих искал да ти помогна, Реми, но Бърк Базил е мой приятел. Никога не бих предал доверието му.

— Дори и когато е за негово собствено добро?

— Той не гледа на това по този начин, cheri. — Дред издърпа нежно ръката си. — За Базил това е... мисия. Заклел се е да отмъсти за смъртта на Кев Стюърт. Никой не може да го разубеди.

— Ти го познаваш много добре.

— Мисля, че не повече от другите. Не е лесен човек за опознаване.

— Що за човек е?

Дред се почеса замислено по брадата.

— Един човек от Ню Орлианс биеше често жена си и трите си деца. Искам да кажа, че здравата ги обработваше, когато беше пиян, а това бе почти постоянно. Но пропадналото му семейство и приятели го измъкваха всеки път, когато го арестуваха. Една нощ на телефон деветстотин и единадесет се получило обаждане от един техен съсед, който казал, че човекът сигурно ги убива, защото децата огласили с писъците си целия квартал. Първият полицай, който пристигнал на мястото, влязъл, без да чака подкрепление, защото децата били в опасност, а и смятал, че няма да му е нужна помощ, за да се справи с някакъв си злобен пияница. И влязъл сам. След това, когато всичките му там крясъци престанали, оня, дето биел жена си, лежал мъртъв на кухненския под, а жена му и децата му за пръв път в живота си се радвали на спокойствие. Но полицаят, който застрелял кучия син, бил разследван от Вътрешните работи. Нали разбираш, някои от хартиените мишки в отдела се зачудили дали на това ченге не му е

писнало от пуяка, дето използвал жена си и децата си за боксови круши, и не го застрелял, когато му се е отдала възможност, твърдейки, че е било при самозащита. Пияницата се нахвърлил върху ченгето с кухненски нож, дълъг колкото ръката му, но за Вътрешните работи това нямало никакво значение. Лошо става, когато заподозреният е убит от арестуващия го полицаи. Полицейското управление било заклеймено от пресата. Всички се възмущавали от бруталността на полицията. Най-общо казано, никой не застанал зад полицаия. Никой, освен Базил. Базил го подкрепил, когато никой друг не искал да говори с него. Другите ченгета не искали да се забъркват с колега, когото разследват, нали разбираш, но Базил сметнал за важно да стане приятел с него тогава, когато най-много имал нужда от такъв и нямал нито един.

След като завърши разказа, Дред махна таблата от скута ѝ и я отнесе до бюрото в другия край на стаята.

— Какво е станало с този полицаи? — попита Реми.

— Напуснал заради напрежението.

— И е основал магазина на Дред?

Той се обърна към нея.

— Това беше преди осем години. Оттогава не съм се бръснал. — Брадата му се раздели за кратка усмивка.

— А самозащита ли беше?

— Да, но не там е работата. Въпросът е, че Базил си позволи да смята офицер Дред Мишу за невинен до доказване на противното. Нямаше чин, но застана на моя страна и не го криеше, макар това да бе крайно неразумно и алогично решение.

Когато се върна до леглото ѝ, той носеше кобалтово синя бутилка. Извади тапата ѝ, наля една капка в чаша с чай, който се запарваше на щайгата, служеща за нощно шкафче.

— Хайде сега изпий това, cheri. Изморих те с брътвежите си. Време е пак да заспиваш.

— Какво ми даваш? — попита тя.

— И да ти кажа, не знаеш името.

— Мисля, че е аспириин, разтворен във вода.

Реми вдигна глава и видя обекта на разговора им, застанал на вратата. Той прибави шеговито:

— Тази тайнствена бутилка ти придава интересен оттенък, Дред. С нея изглеждаш като истински алхимик.

Дред се намуси.

— Това само показва колко малко знаеш. Една глътка от тази напитка ще те удари право в умната глава и няма да се събудиш цяла седмица.

Стаята и без това беше претъпкана с колекцията на Дред, но сега изглеждаше още по-малка, когато Бърк се провря между бюрото и долния край на леглото.

— Как е тя?

— Защо не я попиташ сам?

Всъщност Реми се радваше, че Бърк не се обърна направо към нея. Предпочиташе да го пренебрегва.

— Къде си придобил уменията си да се грижиш за болни, Дред?

— От баба ми. Чувала ли си някога за *traiteurs*!

— Лечители ли?

— Знаеш френски? — попита изненадано Бърк.

— И испански — отговори равнодушно тя, след това отново се обърна към Дред: — Кейджън-диалектът е по-различен от училищния френски, нали?

— Може да се каже — изсмя се той. — Когато говорим помежду си, другите не могат да разберат и дума. И точно това ни харесва.

— Що за човек беше баба ти?

— Страховита като всички отшелници. Вече беше стара, когато се родих на най-малкия ѝ син. По някаква причина, която така и не разбрах, старата дама се привърза към мен. Често ме взимаше със себе си в блатата, където събираше билки за отварите си. Имаше дюзини от тях. Хората идваха при нея да им лекува всичко — от жълтеница до ревност.

— Звучи така, сякаш е била очарователна жена.

Той кимна с прошарената си глава.

— Лечителите съществуват, откакто съществуват и кейджъните. Някои ги смятат за вещици, практикуващи черна магия. Но всъщност са жени с изключителни лечителски способности и познания за билките.

— Жени?

— В по-голямата си част. Аз съм рядък случай — рече той почти гордо. — Не съм научил всичко, което знаеше баба Мишу, далеч не, но веднага щом се преместих тук, започнах да забърквам някои от най-простите й еликсири.

Базил каза:

— Някой ден ще отровиш някого.

— Е, не и тази нощ — не му остана дължен Дред. След това, за да му направи напук, притисна ръба на чашата до устните на Реми. — Изпий това, cheri.

Базил може и да беше прав. Чаят можеше да е отровен и да я упои така, че никога да не успее да се събуди. Но тя изпита инстинктивно доверие към Дред и изпи чашата до дъно. Той я сложи на таблата с вечерята и я отнесе до вратата, където се спря и изръмжа на Базил:

— Не я притеснявай.

Когато останаха сами, Реми избягваше погледа му. Изглеждаше й по-страшен от алигаторската глава върху бюрото зад него или двуметровата змийска кожа, закрепена на облицованата с вестници стена. Всъщност предпочиташе да остане сама със зловещите украси на Дред, отколкото с Базил. Вече я обземаше сънливост, но се чувстваше уязвима под погледа му. Раменете й бяха голи над ръба на мръсния чаршаф. Не си спомняше как е била съблечена, а и не искаше да знае.

— Ако наистина мислех, че може да ви отрови, никога нямаше да ви доведа тук.

Той го каза тихо, но гласът му прозвуча необичайно високо в малката стая. Вероятно упойващата отвара на Дред бе замъглила съзнанието, но изострила сетивата й.

Реми потисна импулса да го погледне, но очите й непреодолимо се насочиха към долния край на леглото. Беше се хванал за желязната табла. Очевидно я стискаше много силно и се бе облегал на нея, сякаш се страхуваше, че може да се издигне във въздуха.

— Ако не ме бяхте докарали тук, господин Базил, какво щяхте да направите с мен? Да ме хвърлите в канавката?

— Никога не съм имал намерение да ви наранявам.

— Да, но се случи. — Той остана упорито мълчалив, но Реми ни най-малко не се изненада, че не е последвало извинение. — Бяхте се

дегизирали много добре.

— Благодаря.

— А отец Грегъри истински ли е?

— Не. Той е актьор, когото принудих да ми помогне. Заради него бяхте ранена. Бях планирал да напуснем „Кръстовището“ само аз и вие.

— Какво направихте с него?

— Нищо не съм му направил — рече троснато той. — Когато тази сутрин се събудих, го нямаше. Тръгнал е по някое време преди зори.

Реми не знаеше дали да му повярва, но предполагаше, че ако той е искал да се отърве завинаги от отец Грегъри, щеше да го направи още предния ден, когато му беше толкова ядосан.

— Това няма да ви се размине, господин Базил.

— Не очаквам.

— Тогава какво се надявате да спечелите?

— Вътрешно спокойствие.

— И това е всичко?

— Това е твърде много.

Тя му отправи дълъг поглед, но изражението му бе непроницаемо.

— Ами аз?

— Ще оцелеете, за да можете да разправяте за това.

— Пинки ще ви убие.

Бърк заобиколи таблата и застана до леглото. Ръката му, върху която все още личаха драскотините от ноктите ѝ, се протегна към нея.

— Не! — извика тя и го сграбчи за китката.

— Пуснете ме.

— Какво ще правите? Не ме наранявайте!

— Пуснете ме! — повтори той.

Пусна ръката му, тъй като нямаше сили да се бори с него. Очите ѝ проследиха уплашено пръстите, които се придвижиха до главата и докоснаха косата ѝ.

След това отново вдигна ръката си и тя видя между палеца и показалеца му перо — бяло, мъхесто и завито на кравайче, явно от миришещата на мухъл възглавница на Дред.

— Страхувате ли се от мен?

Очите ѝ бяха приковани в потрепващото перце, сякаш беше някакъв хипнотизирац талисман. После вдигна бавно поглед към него.

— Да.

Той помисли малко, но не побърза да я увери, че няма причини да се бои от него.

— Боли ли ви?

Сякаш едва сега си припомни, че е пила успокоително и затвори очи.

— Не.

— Където и да е?

— Не.

— А боли ли ви устата, където се прехапахте?

— Така ли съм направила?

— Снощи кървахте.

— О, сега си спомням. Не, не ме боли.

— Става ли ви лошо от лекарството на Дред?

— Не, изобщо.

— Помислих си, че може би не бива да го пиете. Може и да не е добро за... Искам да кажа, не трябва ли да му кажа за бебето, което сте загубили?

— Ако все още бях бременна, може би, но...

Внезапно подскочи, когато осъзна нещо, но ѝ беше трудно да отвори очи, а дори и тогава не можеше да задържи Бърк Базил на фокус.

Той стоеше до леглото неподвижен, ако не се смяташе постоянно присвиващата му се дясна ръка. Погледът му не трепваше и сякаш четеше мислите и проникваше в душата ѝ.

— Как разбрахте за бебето ми?

Когато се върна в кабинета си, Дъг Пату не се изненада, че Пинки Дювал го чака. Още преди да влезе, гостът се нахвърли върху него:

— Къде беше цял ден?

Пату усети настроението на госта си и тъй като знаеше много добре причината за това, прескочи обичайните любезности. Изхлузи палтото си и го закачи, а след това седна зад бюрото.

— В община Джеферсън. Любопитното е, че през последните двадесет и четири часа там е станало много горещо. Както разбирам, и ти снощи си бил там.

— Значи знаеш.

— Да, знам. Но това, което не знам, е защо си направил онова шоу на шерифа. Защо не си позволил на властите да се заемат с това, докато следите са още горещи?

— Сам ще се оправя с този проблем.

— Значително повече е от проблем, Дювал.

— Това е извън твоята юрисдикция, Пату. Какво успя да разбереш от ония дръвници?

— Прекарах няколко часа в кабинета на шерифа. От професионална любезност ми дадох да прочета показанията на свидетелите. Говорих с помощник-шерифите, които са отишли първи на местопроизшествието. Макар и да си ги убедил, че инцидентът не е нищо повече от странна последователност от погрешно разтълкувани събития, на мен ми се струва, че жена ти е била отвлечена. — Накрая попита раздразнено: — Не мислиш ли, че ФБР трябва да знае за това?

— Не, защото щом хвана Бърк Базил, ще го убия със собствените си ръце.

Наглостта му ужаси и вбеси Дъг Пату.

— Много си дързък да дойдеш в кабинета ми и да ми съобщиш такова нещо. — Той отвори рязко най-долното чекмедже и извади бутилка „Джак Даниълс“. След това изля мазната утайка на сутрешното си кафе в пластмасовата торба на кошчето и напълни чашата с уиски. — Там някъде има още една чаша.

— Не, благодаря. Не пия с ченгета.

— Наглост и обиди.

Пату вдигна чашата си към Дювал и се подкрепи с глътка уиски. След това си наля още едно, изпи го и се обърна към най-могъщия адвокат в града, който току-що дръзко му бе заявил, че ще убие едно ченге — бивше ченге, — задето е отвлякло жена му.

— Как се е забъркала госпожа Дювал с тези тъй наречени свещеници?

Дювал му разказа всичко, което знаеше за измамата с „Къщата на Джени“, и призна за собствената си детективска работа по-рано същия

ден, която го бе отвела до приюта. Когато Пату чу за гробищата, се усмихна мрачно.

— Това е напълно в стила на Базил. Също така обяснява мотивите му. — После поклати тъжно глава и промърмори: — Господи, трябва да е откачил.

— Не, не е луд — отвърна Дювал. — Ако беше луд, можеше да изпитам съжаление към него и да го убия бързо, но тъй като това изобретателно копеле знае точно какво прави, ще изтръгна шибаното му сърце, докато още бие.

— Съветвам те да си мериш приказките, Дювал. Не забравяй къде се намираш!

— Знам къде се намирам и не ми пука! Нищо от това, което кажа, няма да излезе от този кабинет. И ти не желаш оня безмозъчен шериф или федералните да си пъхат носа в това повече от мен, понеже искаш да запазиш репутацията на полицейското управление и на приятеля си Базил.

— Който напусна. Вече не е свързан с управлението и следователно не е моя отговорност.

— Не, официално не. Но ако е направил такова нещо толкова скоро след напускането си, хората ще започнат да се питат защо никой не е забелязал признаците, преди да откачи. Защо не е назначен психологически преглед, след като е застрелял Стюърт? Защо началникът на отдела не е забелязал душевната му потиснатост? Нали разбираш накъде бия, Пату? Ако не се добера до Базил преди властите, в крайна сметка върху главата ти ще се стовари цяла кола с лайна!

— Престани да ме заплашваш, Дювал!

— Просто ти казвам как стоят нещата.

— Ако Бърк с нарушил закона, ще бъде заслужено наказан.

— Дяволски си прав, ще бъде!

На Дъг му се искаше Бърк да е тук. Щеше да му стане приятно да види Пинки Дювал, избухнал гневно като съвсем обикновен човек. За Дъг поне беше дяволски приятно да види Дювал извън релсите. Той поздрави мислено приятеля си, задето е причинил това.

— Може и да не ти е толкова лесно да убиеш Базил, колкото си мислиш — рече той. — Имаш ли представа срещу какъв човек си се изправил? Той е до болка почтен. Името му е неопетнено.

— Така ли? — изсумтя презрително Дювал. — Очевидно не го познаваш толкова добре, колкото си мислиш.

— Може и да е така — призна Пату. — Никога не съм предполагал, че ще наруши закона и ще направи нещо толкова драматично, но го е направил и положението става още по-опасно за теб. Базил не очаква това да завърши мирно. Той няма да нарани жена ти. Не се страхувам за нейната безопасност, а за твоята.

— Не се страхувам от този боклук, който се преструва на свещеник, за бога!

— А би трябвало. Базил е умен. Адски по-умен от мен и сигурно по-умен и от теб, Дювал, макар да знам, че не ти се вярва. А и мотивът му е отмъщение. Това е нещо много силно. Би трябвало да си глупак, за да не се страхуваш от него.

Дювал го изгледа яростно, но не го предизвика нито за обидата, нито за описанието на Базил.

— Кой е другият?

— Вторият свещеник ли? Не знам.

— Къде да започна да търся Базил?

— И това не знам. Но няма да стигне далеч с тоя микробус. От описанието ми се струва, че лесно ще бъде открит.

— Вече е намерен.

Новината стресна Пату.

— Къде? Кой го е намерил?

— Накарах моите хора да търсят. Беше намерен преди два часа, изоставен и полупотопен в един блатист ръкав между града и Хума.

— Къде е сега?

— Никога няма да разбереш.

— Дювал, настоявам да бъде предаден на властите като доказателство!

— Настояваш ли? — подразни го адвокатът. — Забрави това, Пату. Дори и да настояваш, микробусът вече е история.

Пату погледна слисано към Дювал и поклати глава:

— И ти си откачен колкото Бърк. Не мога да позволя това да продължава.

Той посегна към телефона, но Дювал изби слушалката от ръката му. Пату скочи и му извика ядосано:

— Вече отиде твърде далеч, Дювал! Трябва да уведомиш ФБР!

— Пинки Дювал няма нужда от ФБР.

— Няма нужда или не иска? — Пату насочи пръст към него. — Не желаяш ФБР да се намесва, защото имаш твърде много неща за криене. Ако започнат да разследват делата ти, може и да забравят за отвличането на жена ти и да тръгнат след нещо наистина голямо.

Макар Пату да съзнаваше, че гледа в очите чудовище без съвест, това чудовище се хилеше. Гласът на Дювал беше хладен, кадифен и зловещ:

— Внимавай, Пату! Не искаш да ме ядосаш, нали? — И бутна ръката на полицая настрана. — Знам колко много обичаш сегашния си пост. Също така знам, че ти е на сърце постът на шеф на управлението. Следователно ти предлагам да започнеш незабавно да издирваш твоето момче Базил и да не спреш, докато не го намериш, или възможностите на кариерата ти ще секнат дотук.

Животът на Пату се въртеше около кариерата му. От самото начало бе решил, че възжеленията му са несъвместими с успешен семеен живот, затова беше пожертвал брака и децата, за да живее сам и да се отдаде с цялото си сърце на работата. Без ни най-малко да съжالياва, бе превърнал кариерата в центъра на своя живот. И бе дяволски сигурно, че не искаше да я загуби.

Тъй като знаеше какви връзки има Дювал, не можеше просто да се изсмее на заплахите му. Също така му бе известно, че зад всяка от изречените заплахи се криеха и дузина неизречени и точно те го тревожеха най-много.

— Ако успея да ги намеря — каза бавно Пату — и ако Базил се съгласи да приключи с това откачено отмъщение веднага, трябва да ми дадеш дума, че няма да го докоснеш.

Дювал помисли малко, протегна ръка през бюрото и се ръкува с Пату, сякаш бяха сключили сделка. Но след това каза:

— Няма начин, Пату. Копелето отмъкна жена ми и ще умре.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Всичко с готово — рече Бърк, без да обръща внимание на мълчаливия укор на другите двама. Реми Дювал седеше на ръждясалия метален шезлонг на верандата. Външната стена зад нея беше украсена със стари табелки.

Дред слагаше стръв на въдицата си, а цигарата висеше от ъгълчето на устата му. Димът, който се издигаше от нея, се смесваше с мъглата над блатото.

— Ако тръгнеш с нея, си кръгъл глупак — промърмори той, докато нанизваше рачето на кукичката.

— Каза ми го вече поне хиляда пъти — рече Бърк и направи знак на Реми да отиде до кея и да се качи в малката лодка, която беше натоварил с продукти от магазина на Дред.

— Не виждаш ли, че е слаба като коте?

Дред захвърли въдицата, отиде при нея, сложи възлеста ръка под мишницата ѝ и ѝ помогна да се изправи. След това двамата заобиколиха порцелановата тоалетна чиния, която лятно време се използваше като саксия, но сега бе кошче за боклук и фасове. Минаха по кея и се приближиха до кола, за който бе вързана лодката.

Бърк се качи пръв и ѝ подаде ръка. Забеляза, че тя се поколеба, преди да я сложи в дланта му, но го направи и стъпи предпазливо в клатещия се съд. Бърк ѝ помогна да запази равновесие, когато се настани на грубата греда, която служеше за седалка. Реми се вкопчи здраво в двете стени на лодката, като в същото време гледаше стелещата се мъгла и мътната вода под тях.

— След ден-два ще намина за още продукти — каза Бърк на Дред, докато развързваше въжето от късия кол.

— Сигурен ли си, че няма да се загубиш?

— Сигурен съм.

— Ако това стане...

— Няма.

— Добре, добре — рече Дред и погледна към Реми. — Карай го да се грижи за теб, cheri. Ако не го прави, после ще отговаря пред мен.

— Ти беше много мил е мен, Дред. Благодаря ти.

Нежността в гласа ѝ накара Бърк да се почувства излишен.

Дред му каза:

— Ако някоя от раните ѝ се отвори...

— Вече ми каза какво да правя — прекъсна го нетърпеливо Бърк.

Възрастният човек промърмори нещо под нос, което приятелят му не можа да чуе, но предположи, че така е по-добре. И без това вече го беше слушал достатъчно и можеше да изрецитира наизуст проповедта на Дред.

Практически Дред беше отшелник. Той не се привързваше към никого. Но бе развил някаква глупава преданост към Реми Дювал, която можеше да се стори забавна на Бърк, ако не бе тъй дяволски дразнеща. Тя като че ли упражняваше влияние върху всеки срещнат.

Но все пак не му се искаше да се разделят с Дред скарани, затова извика:

— Благодаря ти за всичко, Дред!

Старецът плю във водата на сантиметри от Бърк.

— И си дръжте ръцете в лодката. Още е рано за тях, ама след седмица-две здравата ще са огладнели.

Бърк беше чувал за двата алигатора, които Дред му беше жал да убие и се отнасяше с тях като с домашни любимци. Дали това беше хоби или средство за отблъскване на натрапниците, Бърк не бе сигурен, но махна с ръка, за да покаже, че е чул, и отблъсна лодката от кея.

След това даде газ на мотора, наклони руля и лодката се вряза в мъглата. Точно преди да завие в ръкава, Бърк погледна назад. Дред седеше на ръба на кея и ловеше риба. Сивата брада се беше разстлала на гърдите му, а босите му крака висяха от кея и не се виждаха, защото мъглата ги обгръщаше от прасците надолу.

— Не му ли става студено?

Реми Дювал също гледаше назад към стареца.

— Кожата му е загрубяла. Откакто се е преместил тук, това са единствените дрехи, с които съм го виждал. На вас студено ли ви е?

— Не.

— Ако ви стане, кажете ми. Ще ви завия с одеяло.

Беше увита в някои от старите дрехи на Дред и с мушама и Бърк не виждаше как може да ѝ е студено, но нещо не бе наред с нея. Стоеше изправена като бастун и се беше вкопчила в лодката с две ръце, сякаш животът ѝ зависеше от това.

— Ще ви се забият трески.

— Моля?

— Ако продължавате да се държите така за лодката, може да ви се забият трески в ръцете. Отпуснете се. Вече набрахме максималната скорост. Нямаме нужда от много добра лодка, за да маневрираме из блатото.

— Не бих могла да усетя разликата. За пръв път ми е.

— В блато ли?

— В лодка.

Той се засмя невярващо:

— Живеете в град, който буквално плава, и никога не сте се качвали на лодка?

— Не — озъби се тя. — Никога не съм се качвала на лодка. Колко по-ясно мога да го кажа?

Резкият ѝ отговор подплаши един пеликан. Той напусна мястото си с шумен плясък на крила и стресна госпожа Дювал.

— Спокойно — рече Бърк.

Голямата птица докосна повърхността само на няколко метра от тях, но очевидно реши, че ще е по-добре да ловува другаде. Надигна се като митичен призрак и изчезна над храсталаците.

В зависимост от гледната точка, блатото можеше да бъде или храм, или кошмар. Бърк уважаваше опасностите му, но го обичаше. Опозна го в колежа, когато с приятелите си прекарваха замаяни от бира уикенди в изучаване на несравними ръкави и мочурища. Сега, когато си спомняше за тези дни, виждаше, че са били безразсъдни, но някак си са успели да оцелеят без по-сериозни последствия, освен махмурлуци, слънчеви изгаряния и ухапвания от насекоми.

Беше си обещал, че ако някога успее да събере достатъчно пари, ще си купи някое отдалечено място. По-късно брат му раздели разходите за риболовния лагер с него. Джо обичаше уикендите, които прекарваха заедно, но никога не беше споделял обожанието на Бърк към примитивната мистика на блатото.

Тази сутрин то изглеждаше особено зловещо — нереален едноцветен пейзаж от вода, мъгла и вкочанени, покрити с мъх дървета. Разкривените им голи клони се издигаха в умоляващи пози към сърдитите облаци със сиво-зелен цвят.

В очите на човек, който никога не бе виждал особената му красота, блатото изглеждаше като пейзаж от кошмар.

Особено ако този човек беше сам или с някого, към когото изпитваше недоверие и страх.

Той я погледна и се почувства объркан, когато видя, че се е втренчила в него.

— Как разбрахте за бебето ми?

Предишната вечер бе в състояние да избегне отговора. Тогава тя го гледа отнесено няколко секунди, преди отварата на Дред да извърши магията си. След това очите ѝ се затвориха, главата ѝ клюмна на възглавницата и тя веднага заспа дълбоко.

По някое време предния ден му беше хрумнало, че може би не бива да я упояват с лекарства толкова скоро след помятането. Дали лековете на Дред можеха да причинят спазми и спонтанно кървене? Възможностите бяха плашещи. Какво ставаше с една жена, когато загубеше дете? Колко време ѝ бе нужно, докато се възстанови, и какво включваше това? По дяволите, не знаеше нищо!

От първия път, когато се бе любил — беше на шестнадесет, — той бе опознавал женското тяло много пъти. Не беше невеж в това отношение. Със сигурност годините на брак бяха разширили познанията му. Имаше основни познания за цикъла и срастването на тръбите, естрогена, абортите и хистеректомиите.

Не желаше да знае повече. Освен медиците, имаше ли мъж, който наистина да иска да знае и разбира лабиринта на женското тяло? Тайните, затворени в това сравнително малко пространство, привличаха и омайваха мъжа от Сътворението насам. Дори безбройните галактики не бяха предизвиквали толкова размисли, учудване или страхопочитание.

Тайнствеността беше съществена част от примамливостта. Поне за Бърк Базил. Той не желаше да разрушава илюзиите си. Не искаше да принизява преклонението, което женствеността събуждаше у него.

Все пак снощи трябваше да я попита за аборта ѝ. За свое собствено спокойствие трябваше да знае, че лековете на Дред няма да

й навредят.

— Отговорете ми — настоя тя сега. — Как разбрахте за бебето ми? Никой не знаеше, освен лекарката ми. Не съм казвала на никого.

— Казахте на един човек.

Той наблюдава лицето ѝ, докато Реми се мъчеше да отгатне, и разбра веднага щом тя стигна до отговора. Устните ѝ се разтвориха и тя ахна тихо. След това очите ѝ се напълниха със сълзи. Гледаше го като антихрист. Една от тях се плъзна по миглите и се затъркаля надолу по бузата ѝ. Бърк си спомни струйката кръв от ъгълчето на устата ѝ. Тази сълза беше по-трогателна.

— Чули сте изповедта ми?

Той извърна глава, неспособен да я погледне.

— Как е възможно това?

— Има ли значение сега?

— Не. Мисля, че няма значение как сте го направили; важното е, че сте успели. — След малко добави: — Вие сте зъл човек, господин Базил.

Бърк не се чувстваше особено горд от това. Но гузната съвест само го накара да парира:

— Сега ще се обвиняваме ли, госпожо Дювал? Колко забавно! И то когато идва от жена, която се е продала, за да се омъжи за богаташ.

— Какво знаете за него? Какво знаете за мен? Нищо!

— Шшт! — Бърк вдигна пръст към устните си.

— Не зная какво мислите за мен. Не ме е грижа...

— Млъкнете! — изсъска той, моментално изключи двигателя на лодката и се заслуша.

Бръмченето на приближаващ се хеликоптер не можеше да се сбърка с нищо друго. Бърк изруга, запали мотора, отвори дросела и се отправи към най-големия гъсталак от кипариси. Корпусът се блъсна във възлестите коренища на дърветата, които се показваха над повърхността като сталагмити.

Той сложи ръка на главата на Реми и я натисна към скута ѝ, за да не се удари в ниските клони. Веднага щом се озоваха под тях, той изключи мотора и се хвана за един корен, за да не се понесат нататък. За щастие мъглата замаскира следата зад тях.

Реми се помъчи да вдигне глава.

— Стойте неподвижно.

Бърк продължи да натиска здраво тила ѝ надолу, като в същото време гледаше в небето. Както и бе предположил, хеликоптерът се появи над дърветата, като летеше ниско. Беше твърде малък, за да е от тези, които превозваха работници до извънбреговите сонди, и без отличителни знаци, за да е полицейски. Ако беше на пътната полиция, значи пилотът се бе загубил, защото на мили разстояние нямаше нито една кола. Можеше да бъде и инструктор, който показваше на ученика си блатото от птичи поглед, но каква бе вероятността за това в такъв мъглив ден?

По-вероятно бе да е група престъпници, наети от Пинки Дювал да търсят съпругата му и нейния похитител.

Госпожа Дювал протегна ръце над главата си и се опита да се освободи от ръката му.

— Вече го няма. Оставете ме да стана!

Говореше достатъчно високо, за да се чува, макар гласът ѝ да бе заглушен от безбройните дрехи, които ѝ бе дал Дред.

— Стойте мирно! — Той напрегна слуха си, за да чуе дали хеликоптерът се оттегля, или смята да мине и втори път оттук.

— Не мога да дишам! — Тя започна да се бори наистина сериозно.

— Казах да стоите мирно. Само...

— Пуснете ме да стана!

Бърк усети паниката ѝ и я пусна. Тя се опита да се изправи, но си удари главата в един клон и отново падна напред. Лодката се разлюля опасно, което само я накара да се вкопчи в двата ѝ борда и да направи положението още по-опасно. Бърк я сграбчи за раменете.

— Стойте мирно, да ви вземат дяволите! Освен ако не искате да се обърнем, а се съмнявам, че искате това.

Той посочи с брадичка и Реми се обърна. Един алигатор минаваше на не повече от десет метра от тях, като се врязваше безшумно и зловещо в мъглата. Само цепките на очите му се виждаха над повърхността. Тя спря да се бори с него, но задиша учестено.

— Не можех да дишам!

— Съжалявам.

— Пуснете ми ръцете.

Бърк постепенно се отдръпна, без да я изпуска от очи. Тя скръсти ръце на гърдите си, сякаш се опитваше да задържи рязкото им

издигане и спускане.

— Правете... правете каквото искате с мен, но не ме задушавайте!

— Не се опитвах да ви удуша, а само да ви предпазя да не си ударите главата в някой клон.

Тя го погледна укорително.

— Опитвахте се да ме задържите да не сигнализирам на хеликоптера. Не съм толкова глупава, господин Базил.

— Добре де, вярно е. Натиснах главата ви надолу, за да не сигнализирате на хеликоптера. Но друг път не се борете с мен. Едва не обърнахме това проклето нещо. Следващия път може да нямаме толкова късмет.

— Последното нещо, което искам, е да цопна във водата. Не мога да плувам.

Той изсумтя скептично:

— И аз не съм толкова тъп, госпожо Дювал.

— Това е той! Ето го! Отец Грегъри.

Победоносно усмихнат, Ерол потупа с пръст неясната снимка на Грегъри Джеймс. От часове преглеждаше незаконно получените досиета на полицейското управление.

Пинки все още беше скептичен по този въпрос и смяташе, че Ерол е съчинил тази част от разказа си, за да си възстанови доброто му благоразположение.

— Грегъри Джеймс — прочете той от папката. — Няма псевдоними. Предишни арести за неприлично държане на публично място. Кратка присъда по споразумение и един изпитателен срок. — Той се обърна към стоящия наблизо помощник: — Провери къде е сега.

— Той е с Бърк Базил и госпожа Дювал — каза Ерол, когато чиновникът излезе, за да изпълни нареждането на Пинки.

— Ти не разпозна Базил от процеса на Бардо. Защо трябва да мисля, че ще идентифицираш отец Грегъри?

— Базил съм го виждал само от разстояние. Но все пак изглеждаше различно от отец Кевин. Сигурен съм, че това е отец Грегъри. Той дори е използвал собственото си име.

Пинки остана неубеден.

— Ще видим.

Ерол здравата се изпоти, докато помощникът се върне.

— Съвпада, господин Дювал. Грегъри Джеймс е прекарал известно време в затвора преди няколко месеца и сега е в изпитателен срок.

— Видяхте ли, нали ви казах!

— Е, предполагам, че ти дължа извинение, Ерол. Благодарение на теб самоличността на отец Грегъри вече не е тайна.

Ерол сияеше. Пинки го освободи, но му каза да се навърта наблизко, в случай че има нужда от него. Ерол излезе буквално с поклони точно когато Бардо влезе в стаята.

— Дел Рей ще ни подлуди. Тук е от час. Казва, че имал някаква много важна информация, но че ще говори само с теб. Можеш ли да го приемеш сега?

Пинки каза без ентузиазъм на Бардо да го въведе.

Дел Рей Джоунс се занимаваше с всякакви видове мошеничества, но главната му дейност беше лихварството. След въвеждането на комара по речните кораби бизнесът му бе процъфтял и му беше вдъхнал самочувствие, което далеч не отговаряше на истинската му стойност.

Беше подло, злобно, хитро копеленце, което твърде умело боравеше с ножа. Една вечер се бе поувлякъл с един от клиентите си, закъснял с плащанията, и бе прерязал гърлото му. Това бе първото му и до ден-дневен единствено убийство. Изплашен до смърт, тогава той бе изтърчал при адвокатата си за съвет.

Пинки му бе казал да се потопи за няколко седмици, уверявайки го, че изчезването на един дребен комарджия едва ли ще раздвижи подземния свят на Ню Орлиънс. И се оказа прав. Извършителят на убийството така и си остана неразкрит. А междувременно Пинки знаеше къде е заровен трупът. Буквално.

Сега, когато Пинки беше затруднен, Дел Рей нямаше търпение да му върне услугата и да демонстрира верността и полезността си. Бардо го въведе вътре. Без да се впуска в любезности, Пинки каза:

— По-добре ще е, ако не ми губиш времето.

Дел Рей облиза малките си остри зъби.

— Не, сър, господин Дювал. Това адски ще ви хареса.

Пинки се съмняваше. Дел Рей беше енергичен човек, който служеше само на себе си, много ловък, Сачъл без перченето. Би станал сводник и на майка си, ако можеше да изкара някой долар от нея.

Но изненадващо интересът на Пинки нарастваше с напредване на историята на Дел Рей, разказана с подкупващ гласец. Когато мъжът свърши, Пинки погледна Бардо и последният каза:

— Звучи добре.

— Добро е, господин Дювал — рече Дел Рей.

— Тогава се залавяй с това.

— Да, сър.

Усмихнат като щастлив плъх, Дел Рей се изниза от стаята. Бардо го последва.

Когато остана сам, Пинки стана и изпъна схванатия си кръст. Рано тази сутрин се беше изкъпал в банята на офиса си. Роман му беше донесъл чисти дрехи от къщи. Чувстваше се освежен, но далеч не отпочинал. Очите му драскаха от безсъние.

Той си наля питие. Изпи на един дъх чаша от най-доброто шотландско уиски и изгори небцето, което беше привикнал към маркови вина. След това си наля втора чаша и закрачи замислено из кабинета.

Какво беше пропуснал? Какво още можеше да направи? Каква още услуга можеше да поиска, за да ускори намирането на Реми и убиването на кучия син, който я беше отвлякъл?

Беше използвал всички налични източници. Беше мобилизирал значителен брой хора. Действащи като безшумни, добре обучени командоси, те преравяха града и околните общини, задаваха въпроси, вслушваха се в клюките. Досега не се бе появило нищо, което да подсказже местонахождението на жена му. Други работеха само върху събирането на информация за Бърк Базил — неговите интереси, силни и слаби места. Беше нает хеликоптер, който да лети ниско над блатата, за да ги намери, но до този момент бе открил само един полупотопен микробус.

С кръв в него. На Грегъри Джеймс? Вероятно. Според свидетелите, които имаха желание да говорят, хулиганите го бяха натупали здравата. Но и задното стъкло на микробуса беше разбито. В тапицерията бяха намерени забити сачми за пернат дивеч. Беше възможно да е пролята и кръвта на Реми. Но Пинки не можеше да

рисува разследване, за да установи това. За да предотврати намесата на властите — федерални и местни, той накара да унищожат микробуса.

Ако Реми бе жива, но ранена; ако се намираше в блатото, щеше да бъде изплашена. А може би не?

В съзнанието на Пинки се бе промъкнала тайно една друга възможност. Отначало не бе нищо повече от мимолетна мисъл — като първите признаци на някакъв дискомфорт, който не можеше да бъде определен или локализиран; просто неясното безпокойство, че не всичко е наред; предчувствие, че нещата ще се влошат, преди да се оправят. Докато часовете минаваха без информация за Реми или нейния похитител, без да му се обадят или да получи бележка за откуп, тази идея започна да го разяжда бавно като рак.

— Ами ако Реми не е отвлечена? Ами ако е избягала с Базил?

Това беше абсурдно. Той се ужаси, че подсъзнанието му може да изработи такъв вариант на нещо очевидно. Нямаше основание за такова нещо. Никакво. Тя нямаше причини да го напуска. Той трепереше над нея. Беше й дал всичко, което би могла да поиска.

Не, това не бе напълно вярно.

Тя бе искала да се омъжи в църква, благословена от свещеник, а той й бе отказал. Бракът бе нещо свещено, голямо за човек, религиозен колкото Реми. Пинки бе заявил, че това е простотия, както и голяма част от католическата вяра. Религията беше за жените и слабите мъже. Затова се ожениха в стаята на съдията, без никакви глупости.

В съзнанието на Реми те до ден-дневен живееха в грях.

Също така искаше дете. Пинки се мръщеше само при мисълта тя да се надуе като дирижабъл. В края на деветте месеца повръщане всяка сутрин, най-различни загрозявания и противен секс, какво щеше да получи? Бебе. Господи!

Достатъчно му беше, че трябваше да дели Реми с онова хлапе, сестра й. Взаимната им привързаност бе за него постоянен източник на раздразнение и неудобства. Отношението му към семейството бе същото като към религията. Никой уверен в себе си човек нямаше нужда от това.

Но привързаността на сестрите една към друга беше и предимство. Той я използваше като рул, за да пренасочва Реми всеки път, когато кривнеше от пътя, който й бе наложил.

Веднага щом се върна от община Джеферсън, където за последен път бяха видели жена му, той провери в „Благословено сърце“. Без да споменава за отвличането на Реми, попита за Флара и почувства облекчение, когато научи, че младата му балдъза се намира между стените ѝ.

Реми нямаше да се махне, без да вземе Флара. А това пращаше по дяволите теорията, че е избягала е Бърк Базил. Все пак къде можеше да го е срещнала? Кога и как можеха да измислят този сложен план? Пинки поклати глава в решителен отказ на собствените си лоши предчувствия. Тя не беше избягала, а отвличена насила и против волята ѝ.

От Бърк Базил. Кучият син, който му се бе изсмял в очите на страхотното предложение, сега държеше в ръце съпругата му. Толкова знаеше. Това, което не знаеше, бе какво би направил Базил с нея. Но можеше да си представи.

Подпален от мисълта, той метна чашата през стаята. Тя се разби в стената и я оплиска със скъпо уиски. Ерол се втурна в стаята, за да провери безопасността му.

— Вън!

Уплашен, Ерол се оттегли и затвори вратата след себе си.

Пинки закри из стаята, сякаш се мъчеше да намери отдушник за гнева си. От деня, в който бе сключил сделката с Ейнджъл за дъщеря ѝ, Реми бе негова. Той я изпрати в „Благословено сърце“, за да бъде сигурен, че ще остане непокуарена. Учебните предмети бяха необходими, но според Пинки второстепенни спрямо другото образование, за което бе настоявал. Беше наредил да бъде обучена в правилен говор, етикет и безупречни маниери, така че когато я покаже на публично място, тя да е като негово блестящо украшение.

След като се ожениха, той я научи на всичко, което според него трябваше да знае една жена, а именно — как да задоволява мъжа. Гардеробът ѝ подходеше на вкуса му. Беше я скроил за себе си, сътворил единствено за своя употреба.

Жената на Пинки Дювал трябваше да бъде съвършена като орхидеите, виното или кариерата му. Затова сега беше толкова гневен. Сега вече Реми беше съсипана за него. Никога повече нямаше да може да ѝ се радва.

Дори и Базил да не я беше пипнал с пръст...

Но, разбира се, щеше да го направи.

А дори и да не го направеше, всеки щеше да предположи обратното, което си беше все същото.

Как щеше да понесе всички да си мислят, че неговият враг е чукал жена му? Не можеше. Не желаше. Щеше да стане за посмешище.

Не, в момента, в който Реми бе похитена, бе опетнена, а като такава беше неприемлива.

Накрая щеше да умре и тя заедно с Базил.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Наколната колиба образуваше островче от обрулено от времето дърво, заобиколено от вода в граховозелен цвят.

— Не прилича на „Риц“ — забеляза Бърк, когато приближи лодката до една от старите автомобилни гуми, закрепени за коловете. След това се покачи на кея, завърза лодката за един кол и помогна на Реми да слезе. — Има кей, който свързва колибата с полуострова — обясни той и посочи вдясно, — но през зимата, когато нивото на водата е високо, той е потопен. А и без това е пред срутване.

Тя погледна през протока и видя оплетена гора с гъсти храсти и остра трева. От мястото, където бе застанала, не се виждаше суша. Изглеждаше така, сякаш растителността и дърветата бяха изникнали направо от водата.

— Колко е дълбоко?

— Достатъчно — рече кратко той и ѝ подаде кафяв плик с продукти. — Вратата е отключена. Вземете това с вас, като отивате нагам.

Реми го остави да разтоварва лодката и да нарежда продуктите върху кея, който се намираще на около метър над водата. Стъпките ѝ кънтяха глухо върху обветрените греди, докато вървеше към постройката, наричана колиба, макар по-подходящото наименование за нея да бе „съборетина“.

Вдигна резето и отвори вратата. Вътре беше мрачно, понеже капациите бяха затворени. Миришеше на мухъл. Дори и в най-хубавите домове в Луизиана беше истинско предизвикателство да се бориш с разрушителния ефект на влагата. Очевидно тази съборетина отдавна ѝ се бе поддала.

— Предупредих ви, че не е луксозно — каза Бърк, който застана зад нея и я побутна да влезе. — Засега сложете чантата на масата. Трябва да проверя за хлебарки, преди да разопаковаме.

Реми направи това, което ѝ беше казано, след това огледа внимателно вътрешността на колибата. В единия край на стаята имаше

врата, на която някой бе нарисувал четвърт луна, указваща, че това е тоалетната.

— Оттича се — поне през повечето време — в септична яма на полуострова — рече ѝ той. — Има и течаща вода, но ви съветвам да пиете само бутилирана. За миене има цистерна отвън до западната стена. Не препоръчвам ръкава за къпане или плуване.

Тя му хвърли яден поглед през рамо, докато той се приближаваше до един прозорец и отваряше капациите. Денят все още беше сив и светлината — оскъдна, но все пак донякъде смекчаваше мрака.

До едната стена имаше тапицирано канапе, което изглеждаше като изхвърлено за някоя благотворителна организация. В средата на стаята стоеше кухненска маса от петдесетте с ламиниран плот и ръждясали хромирани крака. Краката на трите стола бяха в подобно състояние, но имаха яркосини възглавнички на седалките. Имаше и газова печка с два котлона, но не и хладилник.

— Няма електричество — каза той, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Но имаме газова печка и донесох пълна бутилка от Дред. Студено ли ви е?

— Замръзвам.

Той започна да се занимава с печката, а тя продължи да оглежда. Освен един скрин и няколко разпръснати лавици и маси, единствената друга по-значителна мебел беше двойното легло. Пружините, които се показваха от края, бяха ръждясали. Дюшекът бе покрит е безнадеждно лекъосан синьо-бял калъф. Над леглото висеше мрежа против комари.

Още докато наблюдаваше леглото, в средата му се приземи една натъпкана калъфка.

— Донесох и малко чисти чаршафи — каза ѝ Базил. — Докато опушвам за насекоми и прибирам тия неща, можете да оправите леглото.

Благодарна за разсейващата задача, тя изтърси съдържанието на калъфката на леглото и почувства облекчение, когато видя, че заедно с обикновените бели чаршафи има и подплатен калъф за дюшек.

— Колко ще останем тук?

— Толкова, колкото е нужно на съпруга ви да ни намери.

— Той ще го направи.

— Бас държа.

— Можете също така и да се обзаложите, че ще ви убие.

Той прехвърляше бързо консервите от кафявия книжен плик върху грубите лавици. При последните й думи се спря, сложи една от кутиите на долната лавица, оправи я внимателно и бавно се обърна към нея.

— Мисля, че ще е честно да го знаете. Преди няколко седмици държах пистолета си в ръка и смятах да си пръсна черепа. Единствената причина, поради която не го направих, беше, че смятам да убия хората, отговорни за смъртта на приятеля ми. След това хич не ми пука какво ще стане с мен.

— Мисля, че грешите, господин Базил. В момента, в който дойде време за избор между живота и смъртта, ще изберете да живеете.

— Както кажете — рече с безразличие той и отново се зае със задачата си.

— А семейството ви?

— Нямам такава.

— И съпруга ли?

— Вече не.

— Разбирам.

— Не, нищо не разбирате — рече той и смачка книжния плик на топка. — Не ви казах всичко това, за да завържа разговор. Казах го само за да спестя на вас и на себе си всякакви тактики на плашене, които планирате да използвате. Няма да свършат работа. Вече знам какво голямо лошо момче е съпругът ви. Каквото и да направи, няма да ме спре да отмъстя за смъртта на Кев Стюърт.

Той хвърли плика в ъгъла, след това излезе и се върна до лодката, за да разтовари още неща. Печката вече излъчваше достатъчно топлина. Реми изхлузи карираното вълнено, изядено от молци яке и привърши с оправянето на леглото. Видя отдолу юрган, сгънат в кутия, измъкна я и го извади. Помириса го предпазливо и реши, че общо взето е чист и може да се поизтръска.

Стигна само до отворената врата, когато срещна Базил, който носеше вълнена чанта.

— Къде отивате?

— Да изтръскам юргана.

Той свали чантата от рамото си на кея и каза:

— Аз ще го изтръся.

След това провеси юргана зад ръба на кея и го изтупа здраво. Когато се увери, че в него не са се настанили насекоми, ѝ го върна.

— Няма буболечки.

— Благодаря.

Реми се обърна и го чу как изруга тихо.

— Оставете юргана.

— Защо, какво има?

— Просто го направете.

Без да я дочака да се подчини, той взе юргана от ръцете ѝ, хвърли го на леглото, и без да прекъсва движението, я обърна с гръб към себе си. Извади краищата на фланелената риза от колана на панталоните, които Дред ѝ бе дал назаем, и преди тя да успее да възрази, оголи гърба ѝ до раменете.

— Какво правите?

— По гърба на ризата ви има кръв. Някои от раните са се отворили. Дред ще ми откъсне главата, ако се инфектират. Седнете. — Той придърпа един от хромираните столове, натисна я по рамото и я принуди да седне. Тя се противеше. — Какво има?

— Бях отвлечена от човек, който току-що ми заяви, че смята да убие няколко души. Просто съм малко нервна.

Той изруга.

— Няма да ви сторя нищо лошо. Ясно? И престанете да подскочате всеки път, когато се приближа до вас. А сега седнете и се обърнете.

Тя се подчини, но седна на самия ръб на стола.

Дред беше опаковал всичко необходимо в брезентова чанта. Бърк я донесе до масата и нави ризата към врата ѝ, за да не му пречи. Реми я придържаше. Той потупа кървящите места с памучен тампон, напоен с антисептик.

— Щипе ли?

— Не — излъга тя. Щипеше адски, но Реми го понасяше стоически.

Бърк работеше мълчаливо и методично. Първо почисти раните, а след това нанесе лечебния балсам на Дред върху всяка. Движенията му бяха неопитни и несигурни; не притежаваше финеса или успокоителното докосване на Дред, нито пък умееше да бърбори

разсейващо. Мълчанието ѝ причиняваше повече неудобство, отколкото щипенето.

— Колко често идвате тук?

— Не толкова често, че някой да се сети да ме търси тук, в случай че си мислите дали някой приятел няма да намине.

— Не съм си го помислила.

— Няма значение.

— Обикновено сам ли идвате?

— Понякога с брат си.

— Това е ужасно малка колиба за двама мъже.

— Хвърляме чоп кой ще спи на леглото.

— И изгубилият спи на канапето?

— Хм. — Той захлопна капака на кутията с балсам, за да ѝ покаже, че е свършил. — Раните трябва да са се отворили, докато сте оправяли леглото. По-добре не вършете нищо до края на деня.

— Ами аз?

— Какво вие?

— Аз ще хвърлям ли чоп за леглото?

Той не отговори веднага и Реми обърна глава. Все още беше скръстила ръце на гърдите си, но задната част на ризата си оставаше навита до врата ѝ. Тя го погледна през голото си рамо и осъзна, че въпросът ѝ може да е прозвучал като провокиращо предложение.

— И какво ще е условието, госпожо Дювал? При ези губя и спя на канапето? При тура печеля и спя на леглото, а вие? — Той изсумтя презрително. — Предполагам, че би трябвало да се чувствам поласкан, тъй като на Дювал се продават за доста повече. Но въпреки това — не, благодаря.

— Госпожа Дювал?

Дел Рей Джоунс доближи лице на сантиметри от това на клиента си.

— Неясно ли го казах?

— Не, но имаш отвратителния навик да пръскаш хората със слюнка, Дел Рей. Майка ти е трябвало да ти постави скоби, когато си бил малък. Тази твоя обратна захапка става и за бански душ.

Мънистените очички на Дел Рей станаха още по-малки.

— Сигурен съм, че ако се напънеш здравата, ще дадеш малко информация за госпожа Дювал.

— Госпожа Пинки Дювал?

— Виждаш ли, вече знаеш повече, отколкото си мислеше.

— Налучках — рече другият и направи с раменете си движение, сякаш искаше да ги освободи. — Ако питаш за благоверната на Пинки, никога не съм я виждал и не знам за какво, по дяволите, говориш.

Дел Рей наклони глава на една страна и се ухили закачливо.

— О, хайде де! Не лъжи стария Дел Рей. Толкова отдавна сме приятели.

— Приятели, дрън-дрън! Не си ми никакъв приятел. Ти си истинска чума.

— Обиден съм ти — рече Дел Рей и сложи ръка на сърцето си. — Сигурен ли си, че не знаеш нищо за госпожа Дювал?

— Сигурен съм.

— И не си чул, че е изчезнала?

— Изчезнала ли?

— Добре, добре. Това наистина беше добре. Напълно искрено. Ако бях малко по-глупав, щях да ти повярвам, че си изненадан.

Раменете на другия все още бяха напрегнати. Той ги сви смутено.

— Добре де, чух някакви слухове, но не зная факти. А сега се дръпни от лицето ми. Имахме уговорка за петък. Дотогава не искам да ти виждам грозната мутра.

Когато клиентът му се извърна, ръката на Дел Рей се стрелна. В нея имаше автоматичен нож. Той притисна върха му до бузата на мъжа. Вече без да се усмихва, дори злобно, Дел Рей каза:

— Можеш да си извадиш пистолета, но ще ти накълцам лицето, преди да успееш да ме застреляш.

— Даде ми време до петък — каза мъжът, като едва мърдаше устни. — Тогава ще си получиш парите.

— И преди си ме лъгал.

— Този път не. Вече съм ги приготвил.

— Без майтап?

— Кълна се в Бога!

— Знаеш ли какво ще ти кажа. — Дел Рей отдръпна острието и го потупа с плоската страна върху дланта си, сякаш размишляваше

върху нещо, което току-що му беше хрумнало. — Ако сега дойдеш с мен, мога да убедя един човек да плати дълга ти заради теб.

— Да плати дълга ми заради мен ли?

— А ти каза, че не съм ти приятел. Не те ли е срам? — Лихварят направи знак на клиента си да се качи в кадилака, паркиран до бордюра. — Господин Дювал иска да говори с теб.

— Пинки Дювал иска да говори с мен?

— Аха. И не е ли много любезно от негова страна да те покани лично?

— Радвам се, че дойдохте при такова кратко предизвестие, господин Макуен.

Мак влезе в изискания кабинет на Пинки Дювал. Дел Рей Джоунс и Уейн Бардо го следваха по петите. Ако това не можеше да се нарече бърлогата на лъва, не знаеше кое може. И кой сега беше Данаил^[1]? Шансовете определено бяха на страната на другите.

Опитвайки се да изглежда безгрижен, той седна на стола, който му посочиха. Бардо и Дел Рей застанаха от двете му страни. Той погледна адвокатата право в очите.

— Е, тук съм, Дювал. Какво искаш?

— Искам да си върна жената.

— Да си я върнеш! — Мак се насили да се изсмее: — Да не би да си я загубил? А? Е, не е при мен, но си добре дошъл да ме претърсиш.

Личеше си, че Дювал не оценява чувството му за хумор.

— Не е смешно, Макуен. Беше отвлечена.

— Айде бе! — възкликна Макуен и погледна първо Дел Рей, а след това Бардо, като повдигна вежди, за да покаже колко е впечатлен от важността на тази среща. След това се обърна към Дювал и каза: — Отвлеченията са работа на федералните. Какво мога да направя аз по този въпрос?

— Не и да разрешиш някоя тайна. Зная кой я е отвлякъл. Бърк Базил.

Макар Макуен да го очакваше, макар да се бе приготвил за това, дори сам го бе предсказал, когато го чу от устата на Дювал, то стана реалност.

Дъг Пату беше нервен, откакто прочете статията във вестника за странния инцидент на „Кръстовището“. Отговори му троснато, когато Макуен го попита какво е научил в община Джеферсън. Мак му досаждаше с въпроси, но Пату отказваше да обяснява подробно, като настояваше, че това не е работа на полицията. Може би не официално, но не беше тайна защо Пату е толкова ядосан: страхът му, че Базил е замесен в това, се бе потвърдил.

Базил имаше основателни причини да отмъщава на Дювал, но го бе направил по ужасно драматичен начин. Дали отмъщението бе единственият му мотив? Мисълта, че може да има и нещо повече от очевидното, бе доста притесняваща. Но Макуен реши, че най-добрият начин да измъкне информация от Дювал е да продължи да се прави на глупак.

— Какво те кара да мислиш, че Базил е отвлякъл жена ти? Че за какво му е тя? А-а — рече той, като се направи, че едва сега му е просветнало. — Бас държа, че става дума за отмъщение за Кев Стюърт.

Дювал погледна Бардо и сви рамене по начин, който изнерви Мак. С жеста сякаш искаше да каже: „Опитах се да бъда любезен, но не се получи.“

— Макуен, аз съм уморен, разтревожен и вбесен. Така че ще започна направо по същество.

— Чудесно. И аз имам по-важни задачи, с които да си запълвам времето.

— Въпреки доходоносната ти странична дейност, дължиш на Дел Рей сумата от петдесет хиляди долара, прав ли съм?

Мак се оказа като в небрано лозе, когато банките го заплашиха, че ще му анулират кредитните карти, ако не внесе дължимите суми. Не можеше да каже на Тони, че е проиграл на комар спестяванията им, без да се погрижи за дълговете; нито можеше да й каже да престане да използва просрочените кредитни карти.

Отчаян от безпаричието, той бе потърсил помощ, която се бе проявила в противната мутра на Дел Рей Джоунс. Той му даде малко пари, които Мак загуби на Суперкупата. И тъй като вече не можеше да изплати първия заем, Дел Рей му даде още. После още.

Сега Макуен си даде обет, че ако успее да напусне тази сграда на собствените си крака, с непокътнати крайници, до края на живота си няма да играе комар. Нямаше да залага на понита или на водещите

спортни състезания. Щеше да се откаже завинаги от двайсет и едно, зарове и покер. Щеше да ги изостави веднага. По дяволите, дори нямаше да подхвърля ези-тура!

Понеже Дювал очевидно вече знаеше за дълговете му, можеше и да ги купи.

— Вече са около тридесет и пет хиляди.

— След тази нощ са петдесет — уведоми го Дювал. — А утре ще са още повече. Или пък... — Той се поспря, за да се увери, че Мак го слуша. — Или пък дългът ти може да бъде опростен. Напълно изплатен. От теб зависи.

Тъй като познаваше начина на действие на Дювал, Мак знаеше, че предложението е твърде хубаво, за да е истина. Дори сърцето му не запърха от радост.

— В замяна на какво?

— Базил.

Мак се засмя недоверчиво:

— Та аз не знам къде е!

— Все имаш някаква идея.

— Той не ми се доверяваше, докато работехме заедно — рече Мак и чу как собственият му глас изтънява от напрежение. — И със сигурност не го прави сега.

— Вечерта преди да отвлече жена ми, е вечерял у вас.

Мак преглътна. Господи, този човек знаеше всичко!

— Беше жест от моя страна. Нещо като прощална вечеря. Това е всичко.

— И той не ти изложи плана си за отвличане?

— По дяволите, не! Вижте, господин Дювал, Базил, не се доверява на никого. Особено откакто Стюърт загина, си е стиснал устата като мида. Никой не може да се приближи до него. Дори и Пату, наистина! Базил е единак.

— Да — озъби се Дювал. — А точно сега е сам с жена ми.

— Е, за това не знам нищо. Губите си времето. — Мак стана и понечи да си тръгне, но се озова лице в лице с Дел Рей. — Можеше да си спестиш това пътуване, задник. Казах ти, че не знам нищо по този

въпрос. Ще си получиш парите в петък, както ти казах. — След това бутна настрани лихваря и се упъти към вратата.

Дювал каза зад гърба му:

— Сложи си този въпрос под възглавницата, Макуен. Порови из паметта си. Може Базил да се е изпуснал за нещо, което не можеш да си спомниш веднага.

Мак хвана бравата и отвори вратата.

— Не знам къде е Базил. Не ми досаждай повече с това.

— Господин Макуен?

— Какво? — Мак беше ядосан и уплашен. Как, по дяволите, щеше да намери петдесет хиляди долара? И то до петък, не по-късно. Дори и да можеше да уговори Дел Рей за отсрочка, Дювал беше съвсем друга работа. Той се обърна към адвоката със самонадеяност, каквато не чувстваше: — Какво има, Дювал?

— Поздрави жена си от мен.

Сърцето на Мак едва не изскочи от гърдите му.

— Жена ми ли? — попита с пресъхнало гърло той.

— Тони е толкова хубаво момиче!

Мак премести погледа си на Бардо, който млясна неприлично с устни и език и накара Дел Рей да се изкиска.

Когато Мак затвори бавно вратата на кабинета на Пинки Дювал, все още се намираше от вътрешната ѝ страна.

[1] Еврейски пророк, чиято вяра го спасила в бърлогата на лъва.
— Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

За момент Грегъри си помисли, че отново се намира на сцената, макар че прожекторът беше неясен, а светлината му — разсеяна. Чу аплодисменти. Изглеждаха му по-различни от нормалните, но продължителни и затова приятни.

Но когато примигна и фокусира прожектора, откри, че все пак това не е театрален прожектор, а размитата луна. Аплодисментите се оказаха ритмичното думкане на лодката в нещо твърдо във водата. Това препятствие можеше да бъде или потънал ствол на дърво, или тялото на водно чудовище. Грегъри не знаеше и почти не му пукаше. Парадоксално, но ужасът като че ли бе притъпил страха му.

Блатото изглеждаше безкрайно, особено в мрачни дни, когато светлината беше една и съща от зори до мрак, със съвсем леки разлики в оттенъка на сивото. Той преценяваше, че са минали около тридесет и шест часа, откакто се е измъкнал от магазина на Дред, оставяйки брататия собственик на това зловещо място да хърка, изтегнат в своя шезлонг.

Базил се намирал в задната стая и спеше на стола до леглото на госпожа Дювал с опряна на гърдите си брадичка. Грегъри го беше видял през прозореца, докато пълзеше покрай него към края на кея. Страхуваше се от Базил дори когато той спеше, и то с основание. В отпуснатата дясна ръка на Базил беше пистолетът, който бе използвал по време на отвличането.

Тогава, преглъщайки нещастния си хленч, Грегъри отиде на пръсти до края на кея и се качи в една лодка, която беше забелязал по-рано, завързана за един от мръсните колове. Забеляза колко е малка едва когато развърза въжето и я отблъсна от кея. В един ужасен миг осъзна, че дори не знае дали проклетото нещо ще се задържи на повърхността. Нямаше да се учуди, ако Базил е взел предохранителни мерки.

През първите тревожни минути във водата си помисли поне стотина пъти да се върне обратно. Накрая обаче реши, че се страхува

повече от Базил, отколкото от блатото. Избра непознатото, в което можеше да умре, пред Базил, за когото знаеше, че е абсолютно способен да го убие.

След около половин час започна да вярва, че Базил не е пробил дупки в лодката и няма да потъне в тази гадост. Съдът нямаше мотор, така че Грегъри се придвижваше по водата с гребло, докато раменете и мускулите на гърба го заболяха. Всеки странен шум го стряскаше. Всяка движеща се сянка го потапяше в ужас. Искеше му се да се поддаде на сълзите и отчаянието, но продължаваше да гребе и насочва сляпо лодката по непознатите водни пътища, без цел и посока, казвайки си, че щом пукне зората, ще успее да се ориентира.

Но изгревът на слънцето само усили тревогата му. Дневната светлина разкри всичките рискове, състрадателно замаскирвани до този момент от тъмнината. Всяка вълничка във водата го караше да си представя отровни змии и зловни алигатори, които го наблюдават изпод повърхността. Птици с чудовищен размах на крилете се спускаха ниско и кряскаха ядосано.

А монотонността на това място беше достатъчна, за да подлуди човек. Той се придвижваше напред с надеждата, че точно зад хоризонта ще намери промяна на адското еднообразие. Но беше изминал вече сигурно мили и не виждаше промяна в пейзажа, ако не се смяташе лекото редуване на светлини и сенки.

По обед на първия ден си призна, че се е изгубил безнадеждно. Беше изтощен от безсънието си предишната нощ. Сега усещаше последствията от боя по-силно, отколкото непосредствено след това. Едното му око беше толкова подуто, че почти не можеше да се отвори. Въздухът свистеше през наранените му ноздри, от които от време на време капеше прясна кръв. Колебливото опипване на устните му показва, че са гротескно подути.

Ранен отвътре и отвън, бе готов да даде милион долара за една таблетка аспирин, но дори и да имаше такава, трябваше да я глътне на сухо. Тъй като си бе мислил, че след час-два ще намери къде да слезе на брега, за да се освежи с вода и храна и да наеме превоз до Ню Орлиънс, не си бе взел нищо, включително и вода.

Нямаше и храна, макар това да не изглеждаше толкова значително в сравнение с нещастията да знае, че ще умре сам в тази

пустош. Какъв жалък край за момче, израснало с всички предимства, които Америка даваше на богатите и красивите.

Дори когато по едно време срещна нещо, което изглеждаше твърда почва, не си и помисли да слезе от лодката. Най-ужасното време в живота му — като се изключеше изминалата седмица — бе летният лагер, на който някога го бяха изпратили насила, за да укрепне. Тогава не успя да усвои дори най-елементарните лагерни умения. След две седмици обърканото ръководство на лагера се обади на родителите му и им обеща отстъпка от цената, ако дойдат да си го вземат.

Дори и стари ловци и рибари ставаха жертви на блатото и намираха смъртта си или от глад, или от зверовете, които го населяваха. Беше чел разкази за ужасяваща смърт. Имаше хора без късмет, които изчезваха, без техните семейства някога да разберат каква жестока съдба ги е сполетяла. Ако Грегъри Джеймс не можеше да се справи в един летен лагер, със сигурност не бе подготвен емоционално, умствено или физически, за да оцелее в блатото, а щеше да бъде самоубийствено да го обхожда пеш.

Докато беше в лодката, все още имаше някакъв шанс. Не беше кой знае какъв съд, но му служеше като плаващ остров със сравнителна сигурност. Предпазваше го от пряк контакт с природните стихии, месоядните животни и отровните змии.

Но с изтичането на всеки следващ час шансовете му за оцеляване ставаха все по-призрачни и слабите му надежди се стопяваха. Не си спомняше кога точно се е предал, оставил веслото и легнал на вонящото дъно на лодката, за да чака смъртта. Може и да бе предишния ден, защото си спомняше смътно, че е прекарал още една нощ. Кога беше валяло, днес или може би вчера? Напълно беше загубил представа.

Сега отново беше нощ. Бледата луна се опитваше да проникне през облаците. Това беше хубаво. Храбрата луна щеше да придаде романтичен оттенък на кончината му. Ако отново заспеше, можеше пак да засънува, че е под светлините на прожекторите и играе в най-нашумялата нова пиеса на Бродуей; че изпълнява бис след бис пред публика, която го обожава и го аплодира на крака по цял час.

Внезапно мечтателният сън на Грегъри беше прекъснат от светлина, толкова ярка, че сякаш прониза черепа му. Обсипаха го с

думи, но той не ги разбра. Опита се да говори, но откри, че няма глас.

Изад силната светлина се протегнаха силни ръце, хванаха го под мишниците, вдигнаха го и го измъкнаха от лодката, а след това безцеремонно го стовариха на меката мокра земя. Калта му се стори благословено нежна. Искаше му се да лежи в нея, да зарови бузата си като във възглавница и да се върне към съня си.

Но беше изтърколен по гръб и издърпан да седне. До устните му беше тикнат някакъв предмет и той нададе вик от страх и болка. След това струйка вода напълни устата му и се плъзна надолу по гърлото. Той започна да пие жадно, докато се задави.

Когато кашлицата му премина, той отново се опита да заговори:
— Бла... благодаря ви.

Чувстваше устните си подути и схванати, сякаш беше прекарал цял ден на зъболекарския стол. Той прокара език по тях и усети вкуса на кръв.

За щастие светлината, която го беше събудила, беше изгасена, но естествената бе достатъчна, за да види, че спасителите му носят покрити с кал ботуши до коленете. Крачолите на панталоните им бяха натъпкани в тях. Незнайно защо, хрумна му, че никога не си е напъхвал крачолите в каквито и да било ботуши.

Най-сетне разреши наум трудното уравнение: четири ботуша правят двама мъже.

Говореха на висок глас, но Грегъри не различаваше думите. Той наклони глава назад, като искаше да им благодари, заедно са го спасили, но когато видя лицата им, думите замряха на подутите му устни и той припадна.

— Колко е часа?

При звука на гласа ѝ Бърк се обърна откъм печката. Тя седеше на ръба на леглото и потъркваше сънливо очи.

— Минава шест.

— Спала съм толкова дълго?

— Лекарството на Дред все още ви действа.

Тя отиде до тоалетната. Когато излезе, наля си чаша вода и я изпи бавно. След малко каза:

— Мазнината ви е твърде загрята.

Разбира се, той не бе майстор готвач, но беше пържил риба преди и тя ставаше за ядене.

— Кой ви е учил да готвите? — попита обидено той.

— Самичка.

Той изсумтя.

— Малко съм позабравила. Вече не ми се удават кой знае колко възможности да готвя, но със сигурност умея. Ако не намалите пламъка, панировката ще прегори, преди да се изпържи рибата. С радост ще ви отменя.

— Сигурен съм, че ще се зарадвате. А аз най-накрая ще се озова с лице, облято с гореща мазнина.

— Всъщност съм гладна, господин Базил. Бих искала първо да хапна, а след това да правя дръзките си опити за бягство. А и се съмнявам дали ще мога да вдигна този тиган дори и с две ръце.

Двете филета в цвъртящата мазнина твърде бързо ставаха хрупкави. Той я погледна и реши, че вероятно не би имала силата да го обезвреди, без да нарани и себе си. Затова се отмести и ѝ отстъпи мястото.

— Вие ли уловихте рибата?

— Този следобед.

— Ако нямате нищо против, ще започна отново. Бихте ли вдигнали тигана от котлона?

Бърк направи каквото го беше помолила и тя намали огъня. След това извади овъглените филета от пушещата мазнина с широка шпатула. Докато мазнината се охлаждаше, тя пресея през пръсти панировката от пшеничено и царевично брашно.

— Сложихте ли сол?

— Ъ-ъ, не.

— Някакви подправки?

Той поклати отрицателно глава.

На тясната поличка над печката бяха подредени няколко кутии с подправки. Тя протегна ръка към лютивия червен пипер. Бърк отстъпи бързо назад и това я разсмя.

— Полицай — победен от лют пипер — каза тя, докато сипваше пипера в панировката. — Вече виждам заглавията.

— Вече не съм полицай.

— Не, вече преминахте на другата страна и започнахте да извършвате престъпления.

— Извършил съм само едно. Досега.

— Отвличането не е ли прекалено амбициозно за криминалния ви дебют?

— Дразните ли ме, госпожо Дювал? Мислите, че е забавно? — Стресната от тона му, тя се обърна към него. — Смешно ли ви се вижда, че Уейн Бардо е убил вече двама души, откакто съпругът ви му издейства оправдателна присъда? Двама, за които знаем де. Голяма смехория, нали? А това как ви се струва? Когато Кевин Стюърт загина, остави двамата си малки сина да растат, без да разберат някога какъв страхотен човек е бил баща им. Следващия път, когато ви се докикоти, си помислете за това.

— Работата на Пинки е да прави така, че клиентите му да бъдат оправдавани. С това се занимават адвокатите.

— Е, виждам, че ви е добре втълпено. Но вие сте умница, нали? Още от малка сте научили от майка си достатъчно от занаята, за да си уловите богат и силен мъж.

— Нямате и най-малката представа за какво говорите.

— Грешите, госпожо Дювал, знам. Знам всичко за Ейнджъл, за редовната ѝ работа като стриптийзърка, както и за доходната ѝ странична дейност като проститутка, което ѝ е позволявало да поддържа страстта си към наркотиците.

Това предизвика някаква реакция, но Бърк не можа да я определи. Дали се беше ядосала, че е разбутал минало, което желаше да забрави? Или беше засрамена, или вбесена? Не бе сигурен. Но каквото и да беше, тя не му остана длъжна:

— Щом знаете всичко това, как можете да ме обвинявате, че съм искала да се махна от нея и от този живот? Ако не бях срещнала Пинки, двете с Флара...

— Флара?

— Сестра ми.

Сестра? Как беше пропуснал това? Сега си спомни, че я видя да влиза в реномираното девическо училище.

— На колко години е?

— На шестнадесет. Но беше бебе, когато Пинки ни взе от майка ни.

— И Ейнджъл ви е дала ей така?

— Не точно.

— Тогава какво? Ама точно.

Тя извърна глава, но Бърк застана пред нея и я принуди да го погледне.

— Как се свързахте с Дювал?

— Мислех, че знаете всичко по този въпрос, господин Базил — рече подигравателно тя.

— Мисля, че бих могъл да попълня някои празни места.

— Както искате.

— Ейнджъл танцува в един от неговите клубове, но ѝ плаща за нещо повече от танците. Той е един от клиентите ѝ. Един ден ви забелязва и му харесвате повече от майка ви. Ейнджъл ви казва да приложите на практика нещо от това, на което ви е учила, като ви е обещала, че ако го направите, ще си хванете богат съпруг. Това ли е?

Тя сведе глава, сякаш съсипана и разкаяна, но това продължи само секунди. Когато отметна предизвикателно глава назад, в очите ѝ блестяха ядни сълзи.

— Вярно е, Ейнджъл ме научи, господин Базил! На шест вече можех да задигам цигари от магазините, без да ме хванат. На осем крадах храна, за да мога да вечерям. Но кражбите на консерви и кутии станаха твърде трудни, затова Ейнджъл накара един от клиентите си да ме научи да препипвам джобове. Той казваше, че имам естествен талант за това. Пръстите ми ставаха все по-сръчни и по-сръчни. Упражнявах се, докато станах по-добра и от учителя си. И това дойде точно навреме, защото вече се беше появила Флара и с парите, които крадах от джобовете на хората, ѝ купувахме мляко и други необходими неща. — Тя се поспря, за да изтрие една сълза от бузата си. — Но парите сякаш никога не стигаха и понякога Ейнджъл ми ги взимаше, за да си купи наркотици, преди да успее да ги похарча за бебето. Затова трябваше да стана по-дръзка, да крада по-често. Един ден пред магазина на Антоан откраднах от джоб, от който не биваше. Пинки Дювал ме гони чак до дома, готов да извика полиция и да ме арестуват. Но когато видя как живеем, промени решението си.

— Значи е направил на Ейнджъл предложение. Щял е да забрави за кражбата, ако в замяна получи вас.

— Ако получи двете ни с Флара. Майка се съгласи да го направи наш настойник.

— Има си хас! Схванала е накъде бие Дювал. Видяла с как му святкат очите, когато погледне към младата й узряла дъщеря.

— Не беше точно така — настоя тя и поклати упорито глава.

— Да не би Пинки Дювал да е станал ваш настойник от добро сърце, от християнско благородство? — изсмя се Бърк. — Даже и вие не го вярвате. Защо тогава си мислите, че аз ще ви повярвам?

— Не беше длъжен да поема отговорността и за Флара.

— Длъжен е бил, ако е искал да изглежда благоприлично и законно. Един съдия не би преглътнал лесно желанието му да стане опекун на момиче за женене, но две малтретирани и мизерстващи сестри са съвсем друго нещо.

Може би понеже си спомни за семейството на Кев, което беше отблъснало приятелството му, или понеже почувства съжаление към малката Реми и бебето Флара, или пък защото собствената гузна съвест подпали яда му и го подтикна да продължи, но почувства как у него се надига тъмна ярост. Искаше му се да обсипе Реми Дювал с жестоки обиди, така че и някой друг на тази планета да почувства болката, която чувстваше и той. Струваше му се, че сърцето му е обвито с бодлива тел. Помисли си, че е време някой да изпита това, с което той живееше от нощта, когато бе убил приятеля си.

Бърк се приближи с още няколко крачки, докато тя нямаше накъде повече да се отдръпне, и видя отражението си в обсидиановите огледала на зениците й.

— Потулили сте го в съзнанието си, но и тогава, и сега сте знаели какво точно иска Дювал. Искал е млада курва, обучена от стара професионалистка.

— Защо ме мразите?

— Обзалагам се, че девствеността ви е била гарантирана, нали? Дювал е щял да ви върне, ако не сте били толкова чиста, колкото е твърдяла Ейнджъл.

— Няма да ви позволя да ми говорите по този начин!

— Изчака ли поне ден-два или те пробва как си още първата нощ?

Тя хвърли към него шпатулата и хукна.

В окото му блисна гореща мазнина. Той го покри с ръка, прекоси със залитане стаята и излезе. В момента, в който се показа навън, нещо твърдо го удари по тила и го повали на колене. Последва и втори удар.

Когато се строполи по очи на кея, вече беше в безсъзнание.

— Нанси?

Нанси Стюърт тъкмо вкарваше буйните си синове на задната седалка на колата. Когато чу името си, тя се обърна и възкликна изненадано:

— Дъг! Какво, за бога, правиш тук?

Пату отговори:

— Дойдох навреме, за да видя част от тренировката им. Ти отглеждаш двама бъдещи участници във Висшата лига.

— Лично аз мисля, че е твърде студено за бейзбол, но треньорите искат да ги накарат малко да потичат за началото на сезона.

— Имаш ли една свободна минута?

— Ами — поколеба се тя, — тръгнаха сме на парти с пици.

— Хм. — Той се огледа и отмести едно камъче с върха на обувката си. — Извинявай, че те причаках така, но имам нужда от твоята помощ за нещо, дете не е за телефон.

На симпатичното ѝ лице се изписа тревога.

— Какво има?

— Става дума за Базил. Драснал е. Трябва да го намеря.

Момчетата започнаха да мърморят, че закъсняват. Нанси отвори вратата на колата и им направи знак да слязат.

— Идете със семейство Хейли. Кажете на госпожа Хейли, че идвам веднага. И да мирувате!

Без да обръщат внимание на последното нареждане, двамата хукнаха през глава през паркинга към микробус, пълен с шумни момченца. Другата майка качи Стюъртови вътре и махна на Нанси, за да покаже, че е приела съобщението.

Нанси отново се обърна към Пату и каза:

— Бърк липсва на момчетата. Все питат за него. Не исках да чуват този разговор.

— Липсва ли им? — попита объркано той. — Мислех, че постоянно кисне у вас.

— Преди да, но го помолих да не идва повече.

Пату изслуша причините ѝ за тази молба.

— Знам, че го нараних, Дъг, но ме болеше, като го виждах толкова често. Всяко негово посещение бе болезнено припомняне за Кев и начина, по който загина. Опитвах се да го направя част от миналото си, а Бърк го задържаше в настоящето.

Пату я попита кога е било последното му посещение и когато тя му каза, се намръщи.

— Това е долу-горе по времето, когато напусна.

— Напуснал е? Напуснал е управлението?

Той ѝ разказа за постепенното му, но стабилно потъване. Слисана, тя рече:

— Дори не знаех за раздялата му с Барбара. Нито дума не ми е казал за това.

— Изобщо не го прие толкова тежко, колкото смъртта на Кев. Тя все още го яде. Дори и аз не съм осъзнавал колко, докато... стана това.

— Какво се е случило, Дъг? Какво искаше да кажеш с това, че е драснал? Изчезнал ли е?

— Така изглежда.

Тя вдигна треперещи пръсти до устните си.

— Нали не мислиш, че би могъл да посегне на себе си?

— Не, но каквото и друго да кажа, ще те излъжа, защото подробностите все още са непълни.

— Кои подробности? Да не би... да е направил нещо?

Пату се поколеба.

— Бих предпочел да не го обсъждам, Нанси. Имаше един инцидент, но още не е регистриран официално, защото другата замесена страна желае да бъде запазена в тайна. Но положението може да се промени. Ако имам късмет и намеря бързо Базил, мога и да успея да предотвратя голяма беда. Ако не, животът му е в смъртна опасност. Тя закърши ръце и изстена:

— Вината е моя!

— Не, не е. Той беше близо до ръба и щеше да го прехвърли — дори и да не беше прекратила посещенията му.

Далеч неубедена, Нанси предложи помощта си.

— Каж ми къде може да е отишъл — рече Пату. — Споменава ли ти е някога, че може да замине някъде? На някое определено място?

— Не знам. Може би някаква рибарска колиба, но... — Тя потърка челото си, сякаш да размърда паметта си. — Ако ми е казал някога къде е, забравила съм. Но Барбара вероятно знае.

Лицето на Пату помръкна.

— Опитвах се да я потърся у тях, но не я намерих. Накрая се отчаях и я потърсих в училището, където работи. Тя и приятелят ѝ си взели няколко почивни дни и заминали за Ямайка. Вече са били извън града, когато Бърк е изчезнал. Сигурен съм, че не знае нищо за това.

Нанси изглеждаше отчаяна.

— Бих искала да можех да помогна! Обичам Бърк. Той ни беше скъп приятел. Сърцето ми се късаше, когато го помолих да спре да идва, но разбираш причините, нали?

— Да, разбирам те. Сигурен съм, че и той те е разбрал.

Пату докосна ръката ѝ за довиждане и ѝ се извини, задето я е забавил. Докато се отдалечаваше, ѝ подвикна:

— Ако се сетиш нещо, обади ми се.

— Говори ли с брат му?

Пату се спря.

— Брат ли?

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Бърк остана в безсъзнание само две минути, но за това кратко време Реми Дювал успя да придвижи лодката с гребане на двадесет-тридесет метра. В момента се мъчеше да запали мотора.

Той пропълзя до ръба на кея и я извика по име. Зад очните му ябълки избухна болка и се почуди с какво ли го е ударила и откъде една толкова слаба жена е намерила такава сила.

Насочваше се към брега, който ѝ бе посочил преди това. В действителност старият кей се намираще на противоположната страна. Нарочно я беше объркал.

— Госпожо Дювал, дори и да стигнете до твърда почва, ще умрете там. Ще се загубите и никога няма да намерите пътя!

Тя се отказа от мотора, хвана веслото и отново започна да гребе. Бърк помисли дали да не скочи и да я настигне. В някои части блатото не беше по-дълбоко от коленете. Обикновено това не бе проблем за него. С плуване би могъл да настигне лодката за секунди. Но сега му се виеше свят и му се гадеше. Не беше сигурен дали ще остане в съзнание, ако се опита да заплува. Можеше да потъне. Тогава и двамата щяха да умрат, защото, по дяволите, наистина бе говорил сериозно, когато ѝ каза за опасностите, очакващи сам човек, загубил се в блатото.

Оставаше му само един вариант, но той бе страшно неприятен. Ала след като нямаше друг начин да я спре, той си наложи да стане. Олюля се и трябваше да затвори очи за момент, докато хоризонтът отново се нагласи на правилното си положение. Когато най-лошото мина, той тръгна неуверено към колибата с полюляваща се походка.

Пистолетът си стоеше там, където го беше скрил.

Бърк се върна до края на кея толкова бързо, колкото му позволяваше нарушеното равновесие, хвана пистолета с две ръце и го насочи към малката лодка.

— Върнете се обратно, госпожо Дювал! — Тя не му обърна внимание. — Ако не го направите, ще прострелям лодката и ще я

потопя!

Тя се обърна и видя пистолета, но това не я притесни.

— Не, няма да го направите, господин Базил.

— Защо мислите така?

— Защото изстрелите ще издадат, че сме тук, а вие не го искате.

— Някога да сте чували за заглушители?

Това вече привлече вниманието ѝ. Тя пусна веслото.

— Вие не сте убиец. Ако простреляте лодката, ще се удавя.

— Вземете веслото и загребете насам.

Реми не помръдна.

— Спомнете си, казах ви, че не умея да плувам.

— А вие си спомнете, казах ви, че не съм глупав.

Той натисна спусъка, като нарочно не я улучи, но направи редичка от идеални дупчици от едната страна на лодката, на два сантиметра под равнището на водата.

По-късно си спомни, че тя не нададе писък, както можеше да се очаква. Или ако беше извикала, той не го чу поради крясъците на птиците, които вече се бяха настанили за вечерта в гнездата си по най-горните клони на околните дървета. Те запротестираха шумно. Въпреки заглушителя, пляскането на куршумите във водата прозвуча високо в кадифената тишина на спускащата се нощ.

Водата, която се стичаше в лодката, я накара да изпадне в паника. Тя се опита да спре теча, като притисна длани към дупките, но, разбира се, без успех.

— Най-добре да скочите и да заплувате, госпожо Дювал. Издърпайте лодката обратно, след като сте до нея.

— Не мога!

— Разбира се, че можете. Просто хванете въжето и го задърпайте след себе си.

Паниката ѝ проличаваше все повече и повече, което изглеждаше доста убедително от разстояние. Но Бърк подозираше, че е номер. Тя изглеждаше толкова опасна и лукава, колкото и една пеперуда, но вече го беше мамила твърде много пъти: когато се хвърли към страничната врата по време на преследването с висока скорост; когато се опита да извади ключа от таблото; когато хвърли към лицето му шпатулата, от която капеше гореща мазнина, и когато едва не му разцепи главата при

излизането му от колибата. Нямаше да се остави отново да бъде измамен от крехкия ѝ и невинен вид.

Но трябваше да признае, че това ѝ изпълнение е най-доброто. Изглеждаше напълно паникьосана, докато стоеше изправена и опасно клатеше лодката.

— Моля ви, господин Базил, ще се удавя!

— Няма да се удавите.

— Моля ви!

Това се случи, когато тя протегна ръка напред, сякаш за да хване неговата от разстояние. Лодката се наклони, преобърна се и я изръси в лепкавата вода. Тя запляска диво с ръце и крака, но потъна. И остана под повърхността. Бърк не я виждаше. Той притаи дъх, докато наблюдаваше тревожно повърхността. Накрая главата ѝ се показа.

Бърк издиша с облекчение. Поредният ѝ номер.

Но тя остана там само за секунда, след това отново изчезна, като се мъчеше да си поеме въздух и мятеше ръце и крака. Този път не се появи.

— По дяволите! — прошепна Бърк. После повтори по-високо: — По дяволите!

Забрави за парещите си очи и пренебрегна контузията, която вероятно бе получил. Събу си бързо обувките, хвърли пистолета на кея и се гмурна във водата.

Чувстваше се така, сякаш се опитва да плува в паница с каша. Като в кошмар, колкото по-дълги махове правеше и колкото по-силно риташе, толкова по-бавно напредваше. Докато стигне до преобърнатата лодка, мускулите и дробовете му горяха. Прегърна обърнатия корпус, пое си няколко пъти дълбоко дъх и се плъзна под повърхността.

Плуваше във все по-широки кръгове и опипваше слепешком, докато отново му се наложи да се покаже, за да си поеме дъх. Когато го направи, видя въздушни мехурчета на повърхността на около десет метра разстояние. Той си наложи да поеме отново дълбоко въздух и се гмурна в онази посока.

Усети как косата ѝ докосна ръката му като копrienено водорасло, но когато посегна към нея, юмрукът му се затвори празен. Ръцете му затърсиха диво, докато я намериха. С дробове, които всеки момент можеха да се пръснат, той уви ръце около нея и използва хлъзгавото дъно на ръкава, за да се отблъсне нагоре. Водата не беше толкова

дълбока, но беше гъста и му се струваше, че никога няма да стигне до повърхността.

Когато най-сетне успя, си пое жадно дъх, но още преди да успокои дишането си, заплува към кея, като дърпаше Реми Дювал след себе си. Тя не се движеше и не се съпротивляваше на опитите му да я спаси, както обикновено правеха хората, които едва не са се удавили. Страхуваше се да мисли защо. Наложил си да погледне лицето ѝ. Беше неподвижно и мъртвешки бледо, покрито с мръсотия.

Когато стигна кея, пред него се изпречи още един проблем: как да се качи горе, без да я изпуска. Беше важно да бърза. Тя лежеше безжизнена на свитата му лява ръка. От колко време беше без кислород?

Неотложността му даде сили да протегне ръка нагоре и да се опита да се хване за една от летвите. Два пъти се помъчи безуспешно да се повдигне достатъчно, за да праметне десния си крак върху кея. На третия опит успя и заби пета в дървото. Вися така няколко секунди, като се опитваше да събере сили и да убеди мускулите си, че могат да направят това, което се изискваше от тях.

С херкулесовско усилие придвижи десния си крак по-навътре на кея, докато вече и него можеше да използва като лост. Накрая се издърпа нагоре. Когато коремът му докосна гредите, едва не се разсмя от облекчение.

Издърпа Реми Дювал горе и я просна върху кея. По устните ѝ бяха полепнали мокри кичури коса. Той ги отмахна и веднага започна да прилага изкуствено дишане. Натисни, натисни, натисни, почивка. Едно, две, три, почивка. Стисни ноздрите и издишай в устата. Натисни, натисни, натисни, почивка.

Колко време беше минало? Когато той скочи, тя вече бе под повърхността от двадесетина секунди. Добре де, може би тридесет. И още четиридесет и пет секунди, докато той доплува до лодката. Една минута под повърхността. Значи колко ставаше, като се прибавеше и това?

Натисни, натисни, натисни, почивка. Натисни, натисни...

Тя изкашля вода. Бърк сложи ръка на бузата ѝ и обърна главата ѝ на една страна, така че да не се задави, докато повръща погълнатата вода. Отне ѝ няколко минути, докато задиша нормално и синият оттенък на устните ѝ да започне да изчезва.

Когато Реми отвори очи, той се намираше точно срещу нея. Нямаше начин да избегне погледа му, нито пък той да избегне обвинението в нейния.

— Съжалявам. Не ви повярвах. Помислих си, че е номер. — Не можа да измисли какво повече да каже, затова повтори: — Съжалявам.

Той се отпусна на колене и погледна към тъмната вода. Тъй като се беше обърнала, лодката все още се носеше по повърхността. Ако не я върнеше обратно, щяха здравата да загазят. Трябваше веднага да направи нещо, преди да го е обхванало пълно изтощение и да не е в състояние да помръдне. Той се хвърли за втори път във водата.

Не можеше да се каже, че във всяка тяхна вена тече човешка доброта, но поне не го бяха убили. Все още.

Грегъри полагаше всички възможни усилия да изглежда безобиден, което не бе трудно, понеже той беше не само безобиден, но и абсолютно безпомощен. А и се съмняваше, че и самият сатана би могъл да изплаши тези хора. Можеха да му прережат гърлото, но за забавление, а не защото се чувстваха заплашени от него.

Колкото до него, вътрешностите му вибрираха от ужас. Те вероятно подушваха страха му през омайния аромат на гъмбото^[1], което къкреше в една тенджерата на печката. Стопанката на дома му донесе една паница и я тупна нелюбезно пред него.

Не беше по-дружелюбна от мъжете — съпруга и синовете ѝ, както предполагаше Грегъри, — които буквално го бяха влачили през гората към къщата, където жената и две по-малки момичета го подложиха на подозрителен оглед. Грегъри предполагаше, че би трябвало да е благодарен, задето са го спасили, преди да се превърне в храна за алигаторите или бъде победен от глада, жаждата или студа.

Бяха го спасили от опасностите на блатото, но в гостоприемността им имаше още много да се желае. Във всеки един момент опасенията им можеха да се превърнат в заплаха. Те бяха от типа хора, с които човек не биваше да се забърква.

Той се опита да установи по-дружелюбен контакт и се усмихна на домакията.

— Изглежда много вкусно. Благодаря ви, госпожо!

Жената буквално изръмжа и устните ѝ разкриха празнина на мястото на предните няколко зъба. Каза на съпруга си нещо на кейджън-френски. Той изгрухтя кисело в отговор. Децата бяха също толкова мълчаливи, колкото и родителите им. Стояха тихо и наблюдаваха как Грегъри пъха в устата си лъжица, пълна с гъмбо.

Умираще от глад, но след няколко хапки установи, че е трябвало първо да опита гъмбото, преди да започне да лапа. Беше гъсто и приготвено с различни черупчести животни, лук, домати, патладжани и ориз, но готвачката се бе престарала с подправките и едва не му изгори хранопровода.

След като отпи голяма глътка вода, той продължи да яде, но побавно. През последните два дни стомахът му се бе свил, затова се засити с половината порция.

— Благодаря ви много — рече той и се потупа по корема. — Беше вкусно, но се натъпках.

Без да каже каквото и да било, жената махна паницата и приборите му, но му остави водната чаша. Мъжът седна срещу него. Беше страшно космат. От ноздрите, ушите и кокалчетата на пръстите му се показваха гъсти черни косми. Косата му беше сплъстена от шапката, но имаше гъста брада, която стигаше до основата на шията и се сливаше с растителността по гърдите му.

— Как се казваш?

Грегъри, който за пръв път чу да му говорят на английски, заекна:

— Ъ-ъ, Грегъри.

— Отец Грегъри?

Отначало Грегъри се стъписа, но след това си спомни, че все още носи обърнатата яка.

— Ъ-ъ, да. *Отец* Грегъри. — С един свещеник можеше да се отнесат по-почтително. Например смъртта му можеше да бъде бърза и безболезнена, а не бавна и мъчителна.

Лъжата предизвика отговора, на който се бе надявал. Впечатлени от това, че сред тях има божи човек, те заговориха развълнувано помежду си. Накрая главата на семейството изсвири пронизително и другите веднага млъкнаха.

Той изгледа Грегъри с недоверие.

— Какво е станало с лицето ти?

— Клон на дърво.

Двете вежди, които приличаха на гъсеници, се свиха подозрително.

— Нали разбирате, загубих се — рече Грегъри. Израженията им останаха непроменени. Той обясни: — Аз, ъ-ъ, тоест аз и един приятел бяхме тръгнали на излет. Той тръгна напред с колата с провизиите. Аз трябваше да взема лодката и да се срещна с него на едно място. Обаче се загубих. Не гледах накъде вървя и се блъснах в едно дърво. Изпаднах в безсъзнание. Не зная колко съм плавал така, докато вие намерихте лодката ми. — Той ги прекръсти. — Бог да ви благослови, приятели. — След това каза, за да завърши монолога: — Приятелят ми свещеник сигурно вече се е побъркал от тревога. Може и да е организиран претърсване.

Обраслият мъж вдигна поглед към съпругата си и изръмжа уклончиво. Тя всмука устните си там, където трябваше да се намират предните ѝ зъби.

Грегъри прие мъчително отказа им. Доплака му се. Беше стигнал до дъното и му оставаше само един приемлив избор: да се хвърли на колене пред родителите си и да ги замоли за милост. Те си бяха измивали ръцете от него дузини пъти, но винаги му се притичваха на помощ, когато положението станеше отчаяно. А едва ли имаше по-отчаяно положение от това.

Със сигурност можеше да измисли нещо, което да докосне струната на родителската загриженост или на дълга. Все пак те го бяха създали. С радост щяха да финансират едно пътуване. Може би до Европа или Ориента. Щяха да го изпратят далече, безкрайно далече, само за да се отърват от него и да избегнат всякакви неудобства, които можеше да предизвика с присъствието си в Ню Орлиънс.

Щеше да замине на следващия ден. Татко му можеше да уреди това. За часове можеше да бъде на безопасно разстояние от Бърк Базил, Пинки Дювал и цялата тази проклета бъркотия. Съжаляваше за деня, в който се е забъркал, но сега му бе просветнало и единственото спасение бе един телефонен разговор.

— Бяхте ужасно любезни е мен. А сега, ако мога да използвам телефона...

— Няма телефон — рече рязко мъжът.

— О, добре.

Имаше един телефон на не повече от десет метра върху кухненската стена, но Грегъри реши, че ще е по-благоразумно да не изтъква това, особено след като се бе развихрил поредният семеен спор. Знаеше повърхностно френски, но този, който бе учил, изобщо не звучеше така, затова не успяваше да следи спора. Най-накрая бащата отново им направи знак да млъкнат.

— Ти ще ожениш онуй момче там.

Грегъри го погледна слисано.

— Моля?

Мъжът посочи набитото момче, което бе помагало в спасяването му.

— Иска да се ожени. Ще го ожениш, нали?

Гъмбото отново завря, но този път в стомаха на Грегъри. Беше изял прекалено много след дните на гладуване. Потеше се също толкова обилно, както и стопанката на дома, която постоянно избърсваше горната си устна с метнатата през рамо кърпа за съдове.

Положението ставаше все по-напрегнато. Ако искаше да излезе жив оттук, трябваше да впрегне всичките си актьорски умения. Момчето изглеждаше на осемнадесет и обещаваше до няколко години да стане космат като баща си. Грегъри му се усмихна благо.

— Искаш да се ожениш ли, синко?

Момчето погледна към баща си да отговори вместо него. Братият мъж стресна Грегъри, като изрева някаква заповед на кейджън-френски.

Вратата на съседната стая се отвори и влезе едно невероятно младо момиче. Всъщност невероятно младо, за да бъде с корем, издут в толкова напреднала бременност.

— О, господи! — изстена Грегъри, но не бе молитва.

[1] Ястие от бамя. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Бърк издърпа лодката до кея. Плуваше долу-горе толкова бързо, колкото човек с камък на шията. Чувстваше главата си като блъскана с чук за пържоли. Когато стигна до кея, му струваше неимоверни усилия, за да изтегли лодката върху него. Взе пистолета, който бе хвърлил на дъното, но не се зае веднага да преценява щетите. Точно сега по-малко го бе грижа за лодката на Дред, отколкото за съпругата на Дювал.

Беше там, където я бе оставил, но обърната на една страна, с присвити до брадичката колене, вероятно за да се стопли. Не мърдаше. Когато се наведе над нея, от дрехите му върху лицето ѝ покапа вода. Тя не помръдна. Бърк я докосна по шията, за да се увери, че има пулс.

— Защо не направихте нещата по-лесни и за двама ни и не ме оставихте да се удавя? — Едва след като каза това, отвори очи.

— Не ми трябват, ако сте мъртва — каза дрезгаво той. Сега, когато имаше време да си помисли колко близо е била до смъртта, се почувства отпаднал от облекчение.

— Нямахте ли моята смърт да бъде вашето отмъщение?

— Не искам Дювал да тъгува за вас. Искам да тръгне след вас.

Тогава тя направи последното нещо, което би могъл да очаква — разсмя се.

Бърк отдръпна ядно ръка. Предположи, че щом има сили да се кикоти, значи потъването в блатото не я е разтърсило сериозно. Беше пълен хапльо, задето се бе притеснил.

Зашляпа по гредите и прекрачи един лост — несъмнено нейното оръжие. Той отиде зад колибата, където, без да обръща внимание на студа, се съблече гол.

Изми се енергично с вода от резервоара и силен сапун. Изтърка си косата с шампоан и бръкна в ухото си с насапунисано парцалче, като се надяваше по този начин да изгони всички микроорганизми, които се канят да се настанят за постоянно там. Когато се почувства достатъчно чист, влезе в колибата, изсуши се пред печката и се облече.

Шампоанът беше подлютил цицината на тила му. Адски го болеше, но не беше нарушено нито зрението, нито паметта му, затова предполагаше, че няма мозъчно сътресение. Взе няколко аспирина, за да притъпи болката, след това отново излезе навън.

Пристъпът на веселие на госпожа Дювал беше преминал. Всъщност изглеждаше заспала.

— Хей. — Той побутна коляното ѝ с пръста на крака си. — Трябва да се изкъпете.

Тя изстена и притегли още повече колене до брадичката си.

— В тази вода има всякакви гадости. Не искам да ми умрете в ръцете от инфекция.

Бърк се опита да я издърпа за ръката, но тя не реагира. Той изруга под нос, наведе се и я принуди да седне.

— И аз съм уморен, госпожо. Сама си докарахте това до главата. Ако не бяхте направили такава тъпотия, нямаше сега да се чувствате толкова зле.

Накара я да стане и почти я отнесе до мястото, където се намираще цистерната. Напълни отново кофата с прясна вода и шляпна сапуна в дланта ѝ.

— Измийте се основно — нареди ѝ Бърк. — Ушите, носа, всичко. Търкайте здраво. Когато свършите, трябва да сте розова като бебешко дупе. След като свършите, ще се погрижа за раните на гърба ви.

Страхуваше се от инфекция. Отворените рани бяха изключително уязвими към бактериите, а блатото бе истински развъдник на всякакви едноклетъчни убийци.

Той я остави да се къпе и се върна в колибата, където неизядената им вечеря бе започнала да вони. Събра и изпържените, и суровите парчета в найлонова чантичка и ги уви здраво. Постави капака на тигана, като реши, че ще изхвърли мазнината по-късно. Вече нямаше апетит и се съмняваше тя да има. Но може би трябваше да я попита.

Преди да излезе, грабна още две кърпи и свали юргана от леглото. Взе ги със себе си и отиде до ъгъла на колибата.

— Госпожо Дювал? — извика Бърк. Тя не отговори. Той се послуша за шум от плискаща се вода, но не чу нищо. — Госпожо Дювал?

Когато за втори път не му отговори, той надникна иззад ъгъла на колибата. Нямаше защо да се тревожи, че може да го помисли за воайор. Госпожа Дювал все още беше облечена, седеше на едно ниско столче до стената с наведена глава, а ръцете лежаха неподвижно на скута ѝ. Бърк забеляза, че сапунът все още е в дясната ѝ ръка.

— Какво има? — Той се приближи предпазливо. Привидната ѝ незаинтересованост към обкръжаващата я среда можеше да бъде поредният номер. Когато се приближи, видя, че трепери. — Знам, че тук е студено, но наистина трябва да измиете мръсотията от себе си. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Искан да умра.

— Какво?

— Искан да...

— Чух ви — рече раздражено той. — Какъв изискан начин да си отиде човек, като потъне в ония лайна!

— Не — рече тя и поклати глава. Косата ѝ все още беше оплетена и мокра. — Когато бях малка, всяка вечер, преди да заспя, се молех ангелите да слязат и да ме вземат, преди да съм се събудила.

Едва сега Бърк осъзна, че смехът ѝ на кея е бил проява на истерия. Това сега пък бе втората фаза. Беше изплашена от блатото, от потъването, а може би и от него. Какво трябваше да направи сега — да я разтърси, зашлеви или да се отнесе снизходително? Той се спря на последното.

— Всички деца в определен период от живота си се молят за това. Обикновено когато са ядосани на родителите си и искат да им дадат урок за строгостта.

— Аз се срамувах.

— Задето сте искали да умрете?

— Не, от нещата, които Ейнджъл правеше и ме караше да правя.

Ако това беше игра, предназначена да предизвика неговото съжаление, бе дяволски добро изпълнение. Говореше с далечен глас, напомнящ за дете, свито под завивките и молещо се на ангелите да дойдат за него.

— Мисля, че точно затова Бог ми отне бебето. За да ме накаже, задето съм се молила за погрешни неща.

Бърк вече се бе наслушал.

— Хайде, станете.

Изправи я на крака и започна да разкопчава токата на колана ѝ. Ако платът бе сух, прекомерно големите ѝ панталони щяха да се свлекат веднага. Вместо това, мократа материя си стоеше, прилепнала към бедрата ѝ.

Той коленичи и издърпа панталоните надолу по краката ѝ.

— Вижте, така не става.

След това я хвана за единия глезен и измъкна крачола от него. Направи същото и с другия крак.

— Бог е прекалено зает, за да води досиета на всички ни.

Хвърли панталоните ѝ встрани и се зае с копчетата на старата риза на Дред. Разкопча първо горното и продължи надолу. Говореше, за да се разсейва от гладкия корем, към който гледаше.

— Всичките тия глупости за вината ще ви подлудят. Повярвайте ми, знам. Трябва да престанете да мислите, че сте виновна, защото сте загубили бебето, иначе ще откачите като мен. Онова си е било биология. Това е всичко.

— Не сте длъжен да го правите.

Той вдигна глава, погледна я внимателно в очите и видя, че вече е в пълно съзнание. Неразположението ѝ беше изчезнало. Бърк се изправи, но ръцете му останаха на талията ѝ.

— Не бяхте на себе си.

— Вече съм добре.

— Сигурна ли сте?

— Страхувате се да ме оставите сама, след като ви казах, че искам да умра?

— Може би.

— Ако исках да умра, щях да се удавя.

— И аз не исках да умирам. Ако го бяхте направили, щеше да бъде моя вината, защото не ви повярвах, като ми казахте, че не умеете да плувате.

— А съзнанието ви и без това е претоварено?

— Нещо такова.

Бърк загуби сметка за секундите, които изминаха, защото вниманието ѝ бе насочено изцяло към него — поне очите ѝ го гледаха неотклонно — и усещаше остро кожата, която топлеше дланите му.

Очевидно тя осъзна същото, защото сведе поглед към ръцете му. Бърк я пусна и отстъпи назад.

— Тази кал започва да засъхва — рече той. — Ще бъде трудно да се почисти. Наведете се над парапета и ще ви помогна да си измиете косата.

Тя се поколеба, сякаш го обмисляше. Малко ядосан от свенливостта ѝ, Бърк добави:

— Кофата с вода е тежка, особено когато човек се опитва да я излее на главата си. Е, съгласна ли сте?

Без да каже нищо, тя отиде до края на кея и се наведе над парапета. Бърк изля половин кофа чиста вода на главата ѝ, след това направи хубава пяна с шампоан и изтърка косата ѝ от корените до краищата. Изми най-голямата мръсотия и сложи шампоан за втори път.

Пръски пяна излитаха между пръстите му, докато масажираше кожата на главата ѝ. По врата и зад ушите ѝ потече река от сапунени мехурчета. По шията се плъзна струйка сапунени перли и стигна до златната верижка с кръстчето, след това по-нататък — към грозната фланелена риза на Дред и към гърдите, за които Бърк знаеше, че са хубави.

Не престана да я търка с шампоана, докато пяната не свърши, а дори и тогава спря неохотно. Напълни отново кофата е вода. Приказките в момента изглеждаха някак неподходящи, затова протегна ръка, хвана я за брадичката и я наведе надолу. Изля бавно вода върху главата ѝ, като я обръщаше първо на едната, след това на другата страна с минимален натиск върху брадичката.

Накрая и последните капки се изляха от кофата.

Бърк отстъпи назад. Известно време просто стоя така, втрещен в тила на наведената ѝ глава. След това напълни отново кофата и я остави на кея до краката ѝ.

— Зад вас на стола има кърпа. Може да ви е студено, когато свършите, затова ви донесох юргана.

След това я остави. Когато влезе в колибата, застана в средата на стаята, като дишаше тежко и натискаше очите си с длани. Главоболието се бе преместило от цицината на главата зад очите му, където пулсираше като рап ритъм. Потеше се, сякаш бе не февруари, а юли.

Бърк нареди тромаво принадлежностите за първа помощ на масата. Вече нагласяше масата до един от столовете близо до печката,

когато тя се появи на вратата, увита в юргана, с хавлиен тюрбан на главата.

— Оставих дрехите си да киснат в кофата, ще ги изплакна утре сутринта.

Той ѝ направи знак да седне.

— Преди да се облечете, можем да свършим и това.

— Добре.

Когато седна с гръб към него, тя свали юргана дотолкова, че да оголи гърба си. Бърк огледа раните и изпита облекчение, когато видя, че всичките изглеждат затворени и без следи от скорошно кървене. Нанесе дезинфектант и ги намаза с мехлем.

Не говореха, нито имаше страничен шум, който да запълва клаустрофобичната тишина — нито радио, нито телевизор, нито улично движение. Нищо не нарушаваше абсолютната тишина, освен дишането им.

Когато приключи, той вдигна несръчно юргана към раменете ѝ и я потупа по гърба.

— Достатъчно топло ли ви е?

— Да.

— Аз, ъ-ъ, донесох някои неща, които може би ще ви трябват, докато сте тук. Ще ги намерите в чантата в тоалетната.

Той знаеше какво ще стане, когато отпътуват от Ню Орлиънс за „Къщата на Джени“, а тя не.

— Благодаря.

— Няма нищо.

Реми отиде в тоалетната и затвори вратата. Бърк отпуса шише с вода и го изпи почти цялото. Ръцете и краката му трепереха, все още леко му се виеше свят и ушите му бучаха. Отдаде това на аспирин или на празния си стомах; на усилието да спаси зложницата от удавяне и на удара по главата. Отдаде го на всичко друго, освен на истинската причина.

Когато госпожа Дювал излезе от тоалетната, кърпата на главата ѝ я нямаше, но косата ѝ все още беше мокра и прибрана зад ушите. Носеше сив анцуг. Бърк го беше купил, преди да отпътуват от Ню Орлиънс.

— Тази сутрин трябваше да ви дам това — рече той, — но Дред вече ви беше облякъл. Не беше в настроение, за да развалям нещата,

които е направил.

Тя го гледаше право в очите, но Бърк доби впечатлението, че не чува думите му. Първо си помисли, че може да е изпаднала отново във вцепенение, но разбра безмълвната ѝ изненада, когато погледна протегнатата към него ръка.

Кутията с пудра за тяло не беше кристална и нямаше сребърен капак; далеч не беше толкова луксозна, колкото онази, която бе видял на тоалетката ѝ, но бе същото ухание, което бе усетил да се носи от нея на френския пазар и в изповедалнята.

Прочете въпроса в очите ѝ, сви леко рамене и каза:

— В деня, когато дойдохме с отец Грегъри, тършувах из къщата ви.

Реми остави кутията с пудра на масата и продължи да я гледа, докато търкаше с пръст познатата емблема.

— Как изобщо съм могла да ви взема за свещеник?

Дали трябваше да ѝ отговори? Бърк не знаеше, затова не каза нищо. Все още загледана в кутията, тя рече:

— Онзи ден в изповедалнята...

— М-м-м?

Тя помръдна нехайно с рамо.

— Нищо.

— Какво?

— Няма значение.

— Продължавайте. Какво?

— Вие... — Тя се поспря и си пое дълбоко дъх. — Докоснахте ли ръката ми?

На очите ѝ сякаш им бе нужно доста време, докато срещнат неговите. Всъщност времето като че ли бе спряло. Последната ѝ дума увисна във въздуха за няколко секунди — като последния вибриращ тон на цигулка. Когато най-сетне замря, тишината бе осезаема и приятно потискаща.

Сърцето на Бърк биеше силно и учестено. Във въздуха витаеше нещо деликатно, което не можеше да определи. Сякаш по чудо, разстоянието между тях се бе смалило, макар да не можеше да си спомни да е пристъпвал напред. Тя също не се бе движила. Ръката ѝ все още си стоеше върху капачката на кутията с пудра, а другата висеше неподвижно надолу.

Точно тази ръка докосна той с опакото на своята. Едва-едва.

Отдръпна се. Поколеба се. Отново я докосна и този път остана там. Дланите се плъзнаха една срещу друга. Ръцете се обърнаха едновременно. Хванаха се. Постояха така, след това се стиснаха. Пръстите бавно се преплетоха.

Бърк сгъна лакът и повдигна първо дясната, после лявата си ръка. След това завъртя китката си така, че нейната ръка да застане отгоре. Погледна я, като се възхищаваше на нежната кожа, на тънките ѝ пръсти.

— Венчалният ви пръстен го няма — забеляза той.

— Изхлузил се е във водата.

Венчалният ѝ пръстен го нямаше, но тя все още бе съпруга на друг мъж. И то не на който и да е мъж, а на най-заклетия му враг. Ако на Дювал му се приискаше да целуне шията ѝ, където една вена пулсираше до златната верижка, беше в правото си да го направи. Ако искаше да я гледа, докосва или чука, можеше да го направи. А това вбесяваше Бърк, затова си го изкара на нея.

— Можете да си купите друг диамант. Със застраховката живот на Дювал.

— Това, което казахте, е ужасно! — извика тя и издърпа рязко ръката си.

— Ако наистина исках да стана ужасен, знаете какво щях да направя.

Трябваше да ѝ се признае, че не се сви от страх, а вирна предизвикателно брадичка.

— И от мен се очаква да ви благодаря, задето не сте ме изнасилили?

— От вас не се очаква да правите нищо. Това не е заради вас, а между мен и Дювал. Вие сте просто стръвта, която да го примамите.

— Обречен сте на провал, господин Базил. — Тя поклати глава и му се усмихна тъжно. — Разбирам плана ви, но погрешно сте преценили съпруга ми. Той няма да лапне стръвта. Няма да дойде за мен. След като съм прекарала няколко дни и нощи с вас, съпругът ми вече няма да ме иска.

Той се изсмя кратко:

— Добър опит. — След това бръкна в джоба си с една ръка, а с другата хвана нейната.

— Какво правите?

— Ще ви закача с белезници. — И щракна решително ключалката им.

— За какво?

— За мен.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Пинки остави остатъка от сандвича си на бюрото и отиде до прозореца на кабинета. Погледна към нощното небе през пролуките на щорите.

— Защо, по дяволите, никой не успява да ги намери? Не може просто да са изчезнали!

— Изглежда, точно това са направили — промърмори Бардо с пълна уста.

След откриването на полупотъналия микробус разследването не бе помръднало нито на сантиметър. Хората, наблюдаващи обществения транспорт, влизащ и излизащ от Ню Орлиънс, не бяха видели нищо. Пилотът на хеликоптера не бе забелязал нещо, което да си заслужава разследването.

Никой от информаторите на Дювал из цяла Южна Луизиана нямаше нищо за докладване.

— Сигурен ли си, че оная курва е била искрена е теб? Нищо ли не е знаела?

Бардо се оригна зад шепа.

— Дикси ли? Когато открих, че е помагала на Базил, добре я обработих. — Пинки се обърна към него и го изгледа остро. Бардо се ухили: — Не, не съм стигнал толкова далеч. Вероятно вече се е върнала на улицата. Но свърших добра работа с нея, така че ако знаеше нещо, щеше да ми го каже.

Пинки продължи да гледа през прозореца. Уличните лампи прозираха неясно през мъглата, но той и без това не ги виждаше. Беше изцяло погълнат от дилемата. В момента, в който Ерол му се бе обадил от „Кръстовището“, свършеният му, подреден живот се бе срутил. Клиентите бяха оставени да чакат. Съдиите му даваха разрешение за отлагане поради „болест в семейството“. Календарът му бе изчистен от всички срещи и светски ангажименти. Телефонните обаждания оставаха без отговор, освен ако не се отнасяха до отвличането.

Проклетият Бърк Базил бе превърнал добре програмирания му живот в хаос.

Това копеле щеше да си плати, и то огромна цена. Но къде, по дяволите, беше той? Пинки беше подплашил здравата Дъг Пату, но единственият му принос до този момент бе информацията, че жената на Бърк Базил е заминала извън страната с приятеля си, а хората на Пинки вече бяха установили това.

Вграденият в него детектор на лъжата показваше, че Дъг Пату казва истината, че не знае къде е Базил. И все пак можеше да го подозира, че съдейства на последния, но имаше и нещо друго — любовта на Пату към поста му надминаваше уважението, което изпитваше към всеки човек от своя отдел, включително и към любимеца си Базил. Пату искаше да се издигне до висшите ешелони на полицейското управление. Не беше кой знае колко умен, но не беше и глупав. Напълно осъзнаваше какви са рисковете, ако разсърди Пинки Дювал.

След сплашването на Макуен Пинки предсказа, че той отсега нататък ще играе на тяхна страна. Но кой можеше да знае? Дали в крайна сметка нямаше да се окаже толкова верен приятел на Базил, колкото и Базил бе на Кев Стюърт?

— Шибани ченгета! — промърмори той.

— Какво? — попита Бардо.

— Няма значение.

След малко Бардо каза:

— Знаеш ли, мисля си нещо.

— Какво?

— За това колко ли знае госпожа Дювал за нашия бизнес.

Пинки се обърна бавно към него.

— Е?

— Искам да кажа, че Базил може да бъде доста убедителен, когато поиска. Особено с жените.

Уейн Бардо несъзнателно бе докоснал болното място на Пинки. Той никога не бе обсъждал страничните си дейности с Реми, но тя можеше и да е схванала някои нишки информация, които, сплетени заедно, да образуват въжетото, което можеше да го обеси. Вероятно знаеше повече, отколкото сама осъзнаваше. Дори някоя небрежна забележка можеше да се окаже полезна за човек като Базил, чието

полицейско обучение бе изострило дедуктивните му умения. Ако заплашеше Реми, един господ знаеше колко можеше да си спомни тя за начинанията на съпруга си и компрометиращите му връзки. Ето още една причина, поради която Реми трябваше да бъде намерена и накарана да замлъкне.

— Ако Базил ѝ поговори малко сладки приказки на ушенце, тя може и майчиното си мляко да каже — предположи Бардо. — Ти какво мислиш?

— Това, което мисля — отговори равно Дювал, — е, че ако още веднъж си позволиш да говориш така за жена ми, ще ти откъсна езика.

Пинки можеше да подозира верността на Реми, но не и някой друг.

— Боже, Пинки, не се ядосвай! Просто исках да кажа...

— Трябва да изляза от тази стая — каза рязко той.

— Къде отиваш?

— Навън.

— И аз идвам.

— Ти ще останеш тук. Забрави ли, че имаш работа?

Пинки отвори сърдито вратата и прекоси фоайето на кабинета си. Ерол, който спеше отвън на един стол, вдигна сънливо глава и веднага се разбуди.

— Накъде, господин Дювал?

— Отивам на разходка. Сам.

Пинки взе асансьора до първия етаж на сградата, мина покрай пазача, без да го удостои с поглед, и излезе през стъклените врати, които пазачът отключи автоматично от бюрото си.

Пинки измина две пресечки, докато вдигна ръка на едно от всеизвестните със скъпотията си нюорлиански таксита. Когато даде адреса на шофьорката, тя го изгледа насмешливо в огледалото за обратно виждане.

Готвещите се да отпразнуват Блажния вторник не оставяха свободни момичетата от дома на Ръби Бушъро. От този момент до полунощ на Блажния вторник, когато започваха Великите пости, господата бяха ограничени до един час, освен ако не желаеха да платят

извънредно. Ръби бе направила на момичетата си, че колкото повече клиенти поемат, толкова по-голяма печалба ще има за всички.

През седмицата на Блажния вторник винаги се правеха много пари. Всяка нощ домът бе претъпкан с редовни клиенти, които търсеха допълнителни забавления без съпругите си след грандиозни балове и партита, както и с хора от други градове, дошли тук, за да празнуват. Мъже от осемнадесет до осемдесет търсеха веселие и любов в най-добрия публичен дом в областта.

През повечето вечери Ръби седнаше на балкона над главния салон. От това стратегическо място можеше да наблюдава какво става долу, докато отличният ѝ персонал вършеше основната работа. Пафкайки пура и отпивайки коняк, тя пресмяташе наум какви ще бъдат приходите тази нощ и се усмихваше доволно на цифрата.

Но тази вечер усмивката ѝ замръзна, когато видя Пинки Дювал.

Без да завърже разговор с когото и да било, той се отпрати към бара и си поръча питие, което изпи бързо, и поръча още едно. За Ръби най-смешната от преструвките му бе, че е познавач на вина. Сега, опровергавайки този си образ, той гаврътваше една след друга чаши твърд алкохол като моряк в отпуск на брега след шест месеца в морето.

Ръби улови погледа на едно от момичетата и му направи знак да отиде при Пинки. Стройната блондинка бе едно от най-класните момичета на Ръби. Дъщеря на дипломат от Съединените щати, тя бе пътувала много с родителите си и бе посещавала най-престижните училища в света. Говореше свободно няколко езика и можеше да води разговор по широк спектър от теми. Можеше да запази достойнство със скучен интелектуалец или да бъде кокетка. Никоя фантазия не ѝ се струваше странна, ако можеше с нея да задоволи клиента си, макар че бе теглила чертата пред насилието и болката. Тъй като нямаше абсолютно никакви задръжки и срам, тя подхождаше към секса като към изкуство и практикуваше екзотични методи, които бе научила в чуждите страни, докато бе прилагала собствените си идеи за международни отношения.

Един неприятен инцидент в Бурма — докато все още бе Бурма, — в който бе замесена тя и висш държавен служител, бе причинил уволняването на баща ѝ. Той, от своя страна, се беше отказал от нея. Без пукната стотинка и обвита в скандална слава, тя бе направила естествения си избор на кариера и никога не бе съжалявала за това.

Клиентите плащаха скъпо и прескъпо за нея. Даже и след като Ръби удържаше процента си, момичето ставаше все по-богато и тъй като изглеждаше твърде младо за годините си, вероятно щеше да работи до края на тридесетте. Беше си избрала името Изабел.

Тази вечер Пинки бе лесна плячка. Преговорите до бара отнеха по-малко от минута. Той последва хубавицата нагоре по стълбите. Ръби остави пурата да тлее в кристалния пепелник и ги пресрещна на площадката.

— Добър вечер, Пинки — каза тя и макар да ѝ се искаше да го заплюе, му се усмихна обезоръжаващо.

Дювал не се зарадва да я види — вероятно беше раздразнен, че му се налага да говори с нея.

— Ръби.

— Не съм те виждала, откакто Бардо накълца момичето ми. Колко любезно от твоя страна да ни удостоиш с присъствието си.

Той се направи, че не е забелязал иронията ѝ.

— Бизнесът ти процъфтява. Но като си помислиш, сексът винаги е бил доходен.

Усмивката на Ръби потрепна в ъгълчетата на устните, а очите ѝ проблеснаха злобно.

— Защото винаги е имало мъже, които не могат да го получат безплатно. А това ме кара да се питам защо си тук тази нощ. Може би съпругата ти не е в настроение? Реми се казваше, нали? Да не би тази нощ Реми да те е отблъснала?

Почувства се възмездена, когато видя, че вените по слепоочията му се подуват. Той посочи рязко на Изабел да тръгва нагоре по стълбите. Ръби ги наблюдаваше замислено как се отдалечават.

През ергенските си години Пинки бе идвал тук по няколко пъти седмично. След като се ожени, посещенията му значително се разрешиха, но не бе напълно чужд на стаите горе. Понякога идваше за забавление, понякога — за да прогони гнева си, но Ръби никога не го бе виждала толкова напрегнат, както тази нощ. Интересно.

— Госпожице Ръби?

Тя се обърна. Една от прислужничките, които работеха в дома още от детството на Ръби, ѝ заговори тихо с мелодичния си антилски акцент:

— Казахте да дойда да ви повикам, когато горкото агънце се събуди.

Двете тръгнаха по балкона, а след това прислужницата сви по коридора, който водеше към задната част на къщата и една стая под стрехите.

— Как е тя? — попита Ръби, когато приближиха затворената врата.

— Най-вече уплашена.

Стаята беше удобно обзаведена, макар и твърде малка, за да може да се използва за работа. Обикновено се даваше на някое момиче, което бе болно и имаше нужда да остане под карантина, за да не пренася зараза сред другите; или пък на нови момичета, които трябваше да спят някъде, докато се обучават в порядките на дома.

Ръби се приближи до леглото и се наведе над момичето с вниманието на любяща майка.

— Как се чувстваш?

Дикси докосна с език ъгълчето на устата си, където кръвта над едно жестоко ожулване се беше съсирила.

— Добре ме е наредило копелето, нали?

— Докторът каза, че нито една от костите на лицето ти не е счупена.

— Като се сетя как ме удряше, не знам как не е станало. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Сигурно изглеждам като кози бълвоч.

— Изглеждаш по-добре — рече Ръби и сложи успокоително ръка на нейната. — Ще се справиш. Не се тревожи. Докторът остави малко обезболяващи. Можеш да почиваш тук, докато се излекуваш. Предполагам, че ще отнеме две седмици, може би три.

— Две или три седмици? — Дикси се опита да се изсмее, но усилието я накара да сгърчи лице от болка. Тя огледа стаята, Ръби и застаналата наблизко прислужница. — Ако не работя, няма да ям. Как ще ви се изплатя?

— Когато пристигна, каза, че те е изпратил Бърк Базил. Той клиент ли ти е?

— Де да беше така! — промърмори Дикси. — Той ми плати, но само за информация. Нищо друго. Последния път, когато го видях, ми

каза, че ако някога изпадна в беда, трябва да дойда тук. Приятели ли сте?

— Нека просто кажем, че взаимно се уважаваме и имаме обща цел.

— Хмм. Е, ако трябва той да плати за това, пада му се. Заради него Бардо...

— Уейн Бардо? — Нежното лице на Ръби се изостри. — Той ли ти стори това?

Дикси кимна:

— Искаше да му изпея всичко. След като не поисках да му кажа нищо за Базил, започна да ме удря здравата по лицето.

Ръби седна на ръба на леглото и огледа момичето с опитно око. Лицето му беше гадна гледка, но имаше правилна костна структура и когато преди я бяха съблекли, Ръби бе забелязала прелестната му фигура. Мадам презираше момичетата, които работеха по улиците, но очевидно Базил считаше това за нещо повече от другите, след като му бе препоръчал да дойде тук.

Малката имаше нужда от поизлъскване. Името ѝ можеше да бъде променено на някакво необикновено и интригуващо. Дните ѝ на къпане с евтин парфюм с ухание на гардении бяха свършили. Сребърният лак и червената кожена поличка трябваше да изчезнат.

Нуждаеше се от пълно преобразяване, но определено имаше качества.

Ръби приглади косата назад от челото ѝ там, където се бяха отпечатали юмруците на Бардо.

— Защо е питал Бардо за господин Базил?

— Търсеше го.

— Каза ли защо?

— Не. Само си мисля, че имаше нещо общо с... Почакайте, може би не бива да казвам. Базил ми плати да си държа устата затворена.

— Но не би имал нищо против да ми кажеш. Той те изпрати тук, забрави ли?

— Да де, предполагам. Добре. Мисля, че има нещо общо с жената на Пинки Дювал.

— Така ли? — Ръби изслуша с престорено безразличие интересния разказ на Дикси. — Свещеник?

Дикси изсумтя:

— Можете ли да си го представите? Ако Базил беше свещеник, по време на меса в църквата всички жени щяха да се разсъбличат. Ей, вижте, ако няма да ми струва нищо, мога ли да получа едно питие?

— Разбира се.

Ръби се обърна към прислужницата и я помоли да донесе чаша чай.

— Нямах предвид точно чай — забеляза Дикси, когато жената се оттегли.

Ръби се усмихна снизходително.

— Ще си изпиеш чая, ще си вземеш лекарството и ще си починеш. Ако правиш всичко, каквото ти кажа, този бой може да се окаже най-доброто, което ти се е случвало през живота. Но ще поговорим за това по-късно, когато се почувстваш по-добре.

Ръби остави Дикси на грижите на прислужницата и отново зае мястото си на балкона, за да размишлява над това, което ѝ бе казало момичето. Дали Бърк Базил не беше причината за лошото настроение на Пинки? Дали отмъщението не включваше младата му хубава съпруга? Затова ли Базил бе заинтригуван да чуе всичко, което знаеше за нея?

— Колко умно от ваша страна, господин Базил — изкикоти се гърлено Ръби и вдигна чашата си в мълчалив тост за бившия полицай от „Наркотици“.

„Колко жалко — помисли си тя, — че няма да живее твърде дълго.“

Не и ако бе пипнал с пръст жената на Пинки Дювал.

Мак тръгна на работа по-рано от обикновено, като каза на Тони, че имал да навакса с някакви документи. Помисли си, че е излязъл доста преди пиковия час, но движението на И-10 беше забавено заради времето. Тази нощ от залива бяха дошли проливни дъждове.

Когато стигна до управлението, паркира колата си, но не влезе в сградата, а се побори малко с чадъра си, след това отиде в едно кафене на няколко пресечки оттам и си поръча само кафе. Изгори си езика, за да го изпие, преди да е успяло да се охлади. Когато взе монетите от касиера, отиде до телефонния автомат и набра номера, който бе намерил в досието на Базил предишната вечер.

— Ало?

— Джо Базил?

— Да.

Мак каза безмълвно благодарствена молитва на късмета. Бърк от години бе посочил брат си от Шрийвпорт като другия човек, на когото могат да се обадят при спешност, освен съпругата си. Оттогава Джо можеше да се е преместил или да е сменил номера си. Мак се почувства голям късметлия, задето е успял от първия опит.

— Името ми е Мак Макуен. — Стараеше се гласът му да звучи дружелюбно, весело и непринудено. — Работя с брат ви. Или поне работех, докато напусна съвсем скоро.

— В отдел „Наркотици“?

— Точно така. Бърк споменава ли ви е за мен?

— Вие сте оглавили една от групите, след като е загинал Кев Стюърт.

— Още веднъж правилно. — Запита се как го е споменава Базил. С неприязън? С похвала? Нямаше смелостта да попита. — Научих много от работата си с брат ви и ми беше ужасно неприятно, че напусна толкова неочаквано.

— Чувствал се изчерпан. Поне такава причина ми посочи. Смяташе винаги да се откаже от работа в полицията, но няма да се изненадам, ако пак постъпи там. Може би не в Ню Орлиънс, а другаде.

— Светът сигурно би спечелил от това. — После, понеже не искаше да се престарава и да събужда подозрения, Мак каза: — Поминалата нощ Бърк идва у дома и ми спомена, че ще замине за известно време. Майката на жена ми ще идва на гости — излъга той — и си помислих да си взема няколко дни отпуска и да ги оставя сами в къщата. И да отида при Бърк. Да се шляем, да пием бира, да си спомняме старите времена, такива работи.

— Хм — изсумтя Джо уклончиво.

— Само че не знам как да се свържа с него.

— Кое ви кара да мислите, че иска някой да се свързва с него?

Лукавостта явно бе фамилна черта на семейството. Братът не беше ченге, но не беше и доверчив.

— Преди да си отиде, каза, че било твърде жалко, дето не мога да замина с него, нещо от този род. Сега, след като имам възможност, мисля, че моята компания ще му се отрази добре.

По време на дългото мълчание, което последва, Мак загриза долната си устна. Очите му се стрелнаха из кафето, като се опитваха да установят дали някой от ранните клиенти не го шпионира по поръчка на Пинки Дювал или Дел Рей Джоунс. Но никой не изглеждаше да се интересува от нервния мъж, прегърбен до автомата.

Накрая Джо Базил каза:

— Страхувам се, че не мога да ви помогна, господин Макуен. Когато говорих за последен път с Бърк, той ми звучеше доста унило. И на мен ми спомена, че смята да замине и, честно казано, останах с впечатлението, че иска да остане сам.

Забравил за предишните си молитви, Мак изруга беззвучно.

— Разбирам.

— Но, вижте, ако Бърк ми се обади, ще му предам съобщението ви. Тогава, ако иска да ви покани, ще ви звъне. Става ли? Това е най-доброто, което мога да направя.

Мак си помисли дали да не каже на Джо, че брат му е извършил федерално престъпление. Това можеше да го направи по-сговорчив. Но отхвърли идеята веднага. Дювал не желаше да се разпространява, че жена му е била отвлечена. Ако новината се разнесе и източникът ѝ бъдеше проследен, Мак Макуен щеше да умре по-рано, отколкото трябваше.

— Вижте, господин Макуен, трябва да прекъсвам — рече Джо Базил. — Беше ми приятно да разговарям с вас. Ако Бърк ми се обади, ще му предам, че можете да отидете при него. Приятен ден.

Той затвори и остави Мак пред нямата слушалка. Остави я, дотътри се до барплота, поръча си още една чаша кафе и се втренчи мрачно в нея.

Господи, как се бяха объркали толкова нещата, и то така бързо?

Само преди две седмици се радваше на живота си. Дължеше пари на Дел Рей Джоунс, но и преди беше дължал пари. Човек винаги можеше да се добере до тях, и то до големи суми, стига да знаеше как. Разбира се, сумата беше по-голяма от всякога, но не беше ли това просто въпрос на няколко нули? Наистина беше постъпил глупаво, замесвайки се с Дел Рей — такава измет даваше лоша слава на лихварите навсякъде, — но това бе временна криза и той считаше, че решението го чака зад ъгъла. Беше уверен, че всичко ще се оправи.

Сега сякаш целият ад се бе изсипал на главата му. Базил бе напуснал, поставяйки целия отдел „Наркотици“ с главата надолу. Вътрешните работи бяха решили, че е време за ново разследване, което беше накарало всички, включително и Мак, да се изправят на нокти. Пату беше безутешен и разсеян поради напускането на Базил и забъркването му в отвличане. Дел Рей Джоунс бе надигнал грозната си глава и зад заплахите му стоеше Пинки Дювал, което ги правеше съвсем правдоподобни.

Единствената надежда на Мак да си спаси задника бе да намери Базил за Дювал; а единствената му надежда да намери Базил току-що му бе пожелала приятен ден.

— Няма такава шибана вероятност — промърмори той, извади няколко банкноти от джоба на панталоните си и ги остави на барплота.

Пинки му беше дал двадесет и четири часа. До падането на нощта трябваше да знае къде се е скрил Базил с жената на адвоката. Шансовете бяха мизерни.

Джо Базил затвори внимателно телефона в кабинета си и се замисли над странното обаждане на Мак Макуен. Но не можеше дълго да стои така, тъй като на масата в трапезарията им беше седнал гост и пиеше кафе с Линда. Жена му не бе планирала да бъде домакиня толкова рано сутринта. Извадена от леглото от звънеца на входната врата, тя беше облечена в най-стария си и топъл халат, а очите ѝ още бяха подпухнали от съня.

Когато Джо влезе в кухнята, тя го погледна.

— Кой беше?

— Един човек от офиса, попита кога ще отида там.

Тя го изгледа странно, но не каза нищо. Вместо това, предложи на госта да закуси с тях.

— Не, благодаря, госпожо Базил — отвърна Дъг Пату. — Взех си нещо от „Дени“, преди да дойда тук. Извинявам се, че изникнах толкова рано на входната ви врата.

— Няма проблеми.

— Карали сте цяла нощ от Ню Орлиънс дотук? — попита го Джо.

— Да, тръгнах рано и оттук веднага ще отпътувам обратно. Знаех, че ще е за бързо.

— Защо просто не ни се обадохте?

— Можех, но си помислих, че ще е по-добре да поговорим лично.

— Важно ли е?

— Така мисля. През кариерата си брат ви си създаде доста врагове — не само сред престъпниците, но и в полицейското управление. Сметнах, че няма да е добре да обсъждаме тези неща по телефона.

— Плашите ни, господин Пату — рече Линда. — Да не би да се е случило нещо с Бърк?

— Именно това не знам, но искам да разбера. Той напусна управлението, но преди няколко дни изчезна при тайнствени обстоятелства.

— Обади се и ми каза, че заминава за известно време, за да размисли — каза Джо. — Като се имат предвид раздялата му с Барбара и внезапното напускане, не мисля, че обстоятелствата са тайнствени.

— Значи не знаете за другите фактори?

— Като например?

— Съжалявам, Джо, но не мога да ги обсъждам. Това е поверителна полицейска информация. — Той сложи скръстените си ръце на масата и ги замоли: — Моля ви! Ако имате някаква идея къде е Бърк, кажете ми! Ужасно е важно да го намеря, преди който и да било друг да е успял. Просто не мога да ви обясня колко е важно!

— Да не би да искате да кажете, че животът му е в опасност? — попита Линда.

— Възможно е.

„Значи да“, помисли си Джо. Претегли това твърдение. С поголемия си брат се виждаха един или два пъти годишно, но бяха по-близки, отколкото показваха тези редки срещи. Можеше дори да се каже, че се обичаха.

Ако Бърк се бе забъркал в някаква каша, Джо щеше и земята да изрови, но да му помогне. Дилемата му произхождаше от това, че не бе сигурен какво да прави, защото не знаеше дали Бърк иска да бъде намерен от когото и да било — от Макуен или Дъг Пату.

Джо имаше предчувствието, че ако Бърк е заминал, без да каже на никого къде отива, значи е искал да остане сам.

След като бе напуснал полицията, не си ли бе измил ръцете от „поверителната полицейска информация“? И защо Макуен и Пату го търсеха поотделно? Никой от тях не бе споменал другия. Ако положението бе толкова критично, колкото те независимо един от друг твърдяха, не трябваше ли с дружни усилия да търсят Бърк?

— Съжалявам, господин Пату, но не мога да ви помогна — повтори Джо това, което току-що бе казал на Макуен. — Бърк не ми каза къде отива.

— Някакви идеи?

— Не.

— Ако знаехте, щяхте ли да ми кажете?

— Не, нямаше — отговори честно Джо.

Пату въздъхна. Погледна Линда и видя, че тя подкрепя решението на съпруга си. Той се усмихна криво.

— Ужасно приличаш на брат си, Джо.

— Благодаря. Приемам го като комплимент.

Пату остави визитната си картичка на масата и стана.

— Ако промениш решението си, обади ми се по всяко време. Госпожо Базил, отново ви се извинявам, задето нахлух така, без да ви се обадя предварително. Благодаря за кафето.

Базил го гледаше от входната врата как се качва в колата си и отпътува. Линда се обърна към него:

— От службата ти никога не се обаждат да питат кога ще отидеш.

— Беше Макуен, друго ченге. Можеш ли да се сетиш какво искаше?

— Да разбере къде се намира Бърк?

— Точно. А Пату е изминал целия път до Шрийвпорт, за да се види с нас.

— Какво означава това? Какво става, Джо?

— Да пукна, ако знам, но ще разбере!

Той се върна в кухнята и порови в личния им телефонен указател, докато намери номера на магазина на Дред.

Дред вече беше излязъл да провери въдиците си, без да обръща внимание на дъжда. Беше клекнал на края на кея, чистеше риба и

хвърляше вътрешностите ѝ във водата, когато чу телефона да звъни.

Изруга, че го прекъсват и се затича към постройката с кривите си крака. Босите му стъпала шляпаха по мокрите греди.

— Задръж така, идвам! — рече високо той, когато отвори мрежата. След това, задъхан, грабна слушалката и каза: — Ало?

Чу само сигнал „свободно“. Тресна слушалката.

— Мамка му!

Мразеше телефоните и всъщност не се ядосваше, че е пропуснал телефонния разговор. Ако беше толкова важно, човекът щеше пак да се обади.

Вбеси го само това, че когато стигна до телефона, погледна навън и видя как един пеликан закусва с улова му.

Въпреки дъжда, туристите се бяха наредили на опашка за екскурзията с параход „Креолска кралица“ нагоре по реката, за да разгледат плантаторските къщи отпреди Гражданската война. Докато се придвижваха по трапа, носеха брошури, чадъри и найлонови шапки против дъжд, фотоапарати и камери.

Качването на парахода беше забавено от студеното време и групата възрастни граждани, които се нуждаеха от помощ.

След това беше спряно от смразяващ кръвта писък.

Идваше от една жена, която се отпусна на рамото на слисания си съпруг и посочи с треперещ пръст надолу към калните води на река Мисисипи, които бе наблюдавала разсеяно, докато се придвижваше с опашката.

Хората се струпаха на парапета, за да видят какво е предизвикало ужаса на жената. Някои ахнаха и се извърнаха с отвращение. Други сложиха ръце на устите си, за да не повърнат. Трети, с по-силни стомаси, щракаха с фотоапаратите или снимаха с видеокамери. Бяха прошепнати няколко молитви.

Привлякъл повече внимание мъртъв, отколкото през целия си живот, Ерол плуваше по гръб във водата и гледаше през нея с очи, които вече бяха започнали да помътняват.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Бърк стоеше на отворената врата на колибата, пиеше кафе и наблюдаваше дъжда, когато я чу да се приближава зад гърба му. Той погледна през рамо, като почти очакваше да я види как вдига към него железен тиган или някой друг тежък предмет, с който да му разбие главата.

Предишната вечер не беше приела твърде добре слагането на белезници и се бе съпротивлявала. Беше му отнело доста усилия да я усмири, без да я нарани.

— Това нямаше да се налага, ако не се бяхте опитали да избягате — каза ѝ тогава той. — Не мога да рискувам да ме ударите по главата или да ме убиете, докато спя.

— Дори не ми е минало през ума.

— Е, на мен пък ми мина. — Той се изтегна на леглото и я дръпна до себе си. — За мен денят беше дълъг и уморителен. Смятам да поспя. Предлагам ви да направите същото.

Госпожа Дювал отказа да легне и седна на ръба на леглото, като кипеше от яд. Бърк затвори очи и престана да ѝ обръща внимание. Най-сетне тя бе победена от изтощението, легна и заспа дълго преди него. Тази сутрин той отключи белезниците и стана, без да я буди. Сега се виждаше, че очевидно още е намусена, но поне не се опитваше да се промъкне зад гърба му с оръжие.

— Кафето е на печката — каза ѝ той и продължи нехайно да съзерцава времето.

Върху блатото се изливаше пороен дъжд и нямаше изгледи да спре скоро. Добре че беше донесъл продукти за два дни. Днес нямаше да ходи до Дред. Разбира се, дори и да не беше дъждът, пак нямаше да може да отиде заради пробитата от куршуми лодка.

Дъждът ги държеше принудително в колибата. Не беше ли логично, че ще държи и всички останали на разстояние? Докъде беше стигнал Дювал с издирването им? Кога щеше да се покаже? До десет минути? Или щеше да му отнеме още една седмица?

Бърк се надяваше да е по-скоро рано, отколкото късно. Колибата изглеждаше все по-тясна. Започваше да се чувства ограничен, а и напрежението вече го изнервяше. Докато лежеше до нея през нощта, чуваше дишането ѝ. Всеки път, когато се помръднеше, той разбираше. Сънят му постоянно бе прекъсван от въздишките ѝ. Сега, макар да бе с гръб към нея, знаеше къде точно стои и какво прави.

В Ню Орлиънс имаше гардероб, който крещящо подчертаваше формите ѝ. Дрехите ѝ бяха скъпи, но граничеха с долнопробни.

Сега, облечена в сивия анцуг, изглеждаше по-нежна и сексапилна, отколкото в онази нощ в беседката с ниско изрязаната черна рокля. Без грим, с розови от съня устни и разрошена коса, изглеждаше топла, мила и невинна като котенце. И адски чувствена.

Вече му бе невъзможно да пренебрегва желанието, което предизвикваше у него, и то още от първия път, когато я бе видял. Онази нощ бе изпитал прилив на похот, която не бе стихнала дори и при откритието, че тази ефирна богиня в беседката е съпругата на Пинки Дювал.

Защо не бе проявил здрав разум, когато разбра коя е, да намери някоя услужлива жена и да прекара нощта с нея само за да притъпи желанието си? През, последните няколко месеца от брака си с Барбара не бяха имали интимни отношения, а това бе достатъчно време, за да тръпне от желание. Не трябваше да отклонява предложението на Дикси. Или на Ръби Бушъро. Един час с някое от нейните момичета щеше да му се отрази дяволски добре. Но той бе отказал. Защо, луд ли беше?

Макар да се страхуваше, че дори и най-опитната курва, владееща до съвършенство всякакви трикове, нямаше да успее да угаси точно този му огън.

Къде, по дяволите, беше Дювал?

Дали властта, за която се говореше, че има, не бе преувеличена; част от рекламната му кампания с цел да насади страх у враговете? Дали армията му от наемници не бе фиктивна? Или пък, ако беше реална, не бяха ли те просто банда бездарници? Или Бърк Базил нямаше равен на себе си като похитител? Дали не притежаваше неподозиран досега талант?

Каквато и да бе причината, в резултат той вече четвърти ден бе със заложицата и му ставаше все по-трудно да мисли обективно за

изхода от това положение.

Плисна утайката от кафето си в дъжда.

— Гладна ли сте?

— Да. Снощи така и не успяхме да вечеряме.

Той ѝ хвърли поглед, който казваше „а по чия вина?“, но каза само:

— Ще видя какво имаме.

Огледа запасите от консервирана храна, купена от Дредовия магазин.

— Освен хляб и бисквити, имаме сардини, риба тон, Mustard greens^[1], чили, доматиена супа, консервирано месо, боб, ананас, още боб и фъстъчено масло.

— Mustard greens?

— Предполагам, че дори и хората, които работят на открито, имат нужда от груба храна.

— Искам сандвич с фъстъчено масло и малко ананас.

Докато ядяха, той я попита за раните на гърба ѝ.

— Проверих ги на огледалото над мивката в тоалетната — каза му тя. — Мисля, че вече заздравяват. Необходимо ли е отново да ги мажете?

— Дред ще ме одере жив, ако се инфектират. По-добре да се погрижа за тях, поне днес.

— Може би ще успея да се справя сама.

Бърк беше посегнал да вземе картонената ѝ чиния, но отново я пусна на масата.

— А, сега разбирам, не е заради лекарството, а защото не искате да ви докосвам.

— Не съм казала...

— Ръцете ми са толкова чисти, колкото и тези на Бардо, а вие като че ли нямахте нищо против да ви опипва, затова не ми излизайте с тези номера.

— Бардо ли? — възкликна тя.

— Да, видях ви какво правите в беседката вечерта, когато беше оправдан. Дювал беше домакин на партито, но и вие с Бардо си бяхте организирали собствено празненство.

— Не знам какво си мислите, че сте видели, господин Базил, но грешите.

— Достатъчно видях. Магнах се, преди да е станало наистина срамно. — Той бутна стола си назад и бързо се изправи. — И недейте да си мислите, че не съм забелязал как си кръстосват ръцете отпред, сякаш да не ви видят циците. Виждам съм ги на път да се изтърколят от роклята ви, затова знам, че тия демонстрации на свян са си чисто и просто театър. Няма да ме накарате по този начин да бъда по-мил е вас, госпожо Дювал. Даже ме вбесявате.

Той приключи речта си и излезе от колибата.

Дъжд не дъжд, трябваше да поправи скапаната лодка.

Преди да отвори очи, Грегъри се опита да убеди себе си, че е сънувал адски кошмар. Предишната нощ бе пил прекалено много или може би бе пушил марихуана, или пък беше правил нещо, което бе накарало подсъзнанието му да сътвори странното приключение с Бърк Базил, Пинки Дювал, един отшелник, който живееше в блатата и дереше алигатори, една красива жена и — като капак на всичките тези герои — той самият играеше ролята на свещеник.

Слава богу, че кошмарът беше свършил!

Но когато отвори очи, не видя затворените капаци на прозорците с изглед към двора на къщата му в града, а две грозни перденца, висящи накриво от ръждясала пиринчена пръчка. През избелялата басма се процеждаше оскъдна сива светлина. Тежки дъждовни капки падаха от стрехите на къщата, в която бе прекарал нощта.

Беше благословил стопаните, задето го бяха спасили. Беше им благодарил горещо за гостоприемството. Те, на свой ред, го бяха помолили да благослови техния син и бременната му втора братовчедка. Отец Грегъри, тъй като не виждаше друг изход, се беше съгласил да извърши брачната церемония.

Беше планирана за днес. Надяваше се да помни всички думи. Струваше му се, че е учил в семинарията преди цяла вечност. Но такъв му се струваше и целият му живот преди нощта, в която Базил го беше хванал в мъжката тоалетна на градския парк. Грегъри ругаеше лошия си късмет. Какво го бе накарало да отиде в парка точно същата вечер? Защо например не беше отишъл на кино?

Това едва ли щеше да има някакво значение, помисли си мрачно той, докато навличаше мръсните си дрехи. Рано или късно Базил щеше

да го замеси в личната си война срещу Пинки Дювал. Той имаше нужда от човек с уникалната комбинация от умения на Грегъри. Ако не го беше намерил в парка, щеше да го намери на друго място.

След като се огледа в мръсното огледало, той излезе от спалнята. Семейството се беше събрало в голямата стая, разделена от барплот на кухня и всекидневна. Младоженецът седеше и дъвчеше бонбони, а булката си навиваше косата с ролки.

Пригответоленията за сватбата бяха в разгара си. Някой му бутна чаша с кафе в ръката, докато го представяха на баби, лели и племенници, които вече бяха дошли, на помагачи, хвърчащи напред-назад, за да приготвят всичко преди пристигането на гостите. Ругаеха добродушно дъжда. Помолиха го да се намеси и да измоли от Бога слънце за този ден. Той се усмихна немощно и обеща да предаде молбата им.

От кухненската печка долитаха съблазнителни миризми. Яки роднини мъже мъкнеха на раменете си каси бира. Като се стараяше колкото се може по-малко да се набива в очи, Грегъри се местеше от прозорец на прозорец и гледаше в дъжда, за да открие път за бягство. Вечерта му се беше сторило, че къщата е построена на остров, но изпита облекчение, когато видя, че всъщност е разположена на върха на един полуостров с път от натрошени черупки, около петдесет метра дълъг, който водеше от твърдата почва по тясна лента земя до къщата.

По обяд запристигаха приятели и роднини и всички носеха храна: гъмбо, пушена свинска наденица с чесън и подправки, кървавици, стриди в креолски сос, червен боб и ориз, свинско пушено и дори многоетажна кокосова торта с пластмасови булка и младоженец на върха.

Грегъри разбираше само откъслечни думи от оживения им разговор. Беше очевидно, че са много сплотена група и той определено е единственият чужд. Всеки новопристигнал го изглеждаше с подозрение. Той се опитваше да разсее съмненията им е чаровна усмивка, макар да не бе убеден, че е особено убедителна, тъй като лицето му все още изглеждаше като прегазено от отряд пехотинци. Никой от семейството или гостите на сватбата не попита защо е приел да извърши церемонията, когато други свещеници са отказали по морални причини. Когато подписа брачното свидетелство, бащата измърмори някакви благодарности.

Макар и да не приеха с радост чужд човек сред тях, ужасно се забавляваха да бъдат заедно. Стените на къщата сякаш се издуваха и свиваха от врявата, която вдигаха, особено когато музикантите започнаха да настройват инструментите си.

В два следобед булката влезе свенливо в голямата стая, облечена в дълга рокля на цветя. Преди това Грегъри бе видял една от бабите набързо да преправя същата рокля, очевидно за да я нагоди към нарасналия корем на булката. Мъжете избутаха напред залитация, полупиян жених, за да заеме мястото си до смутената булка.

Двамата застанаха пред отец Грегъри, който започна церемонията, като призова божията благословия за това чудесно събиране на семейство и приятели. Дори и да беше поизпортил тайнството, никой не беше достатъчно трезвен, за да забележи.

Пет минути по-късно младоженците се обърнаха един към друг, за да запечатат с целувка един напълно фалшив брак. Грегъри не даваше и пет пари. Просто искаше да си обере крушите оттук, преди да го хванат, че е мошеник.

Яде заедно с тях. Изпи една бира, те нямаха задръжки и пиеха постоянно. И колкото повече пиеха, толкова по-силна ставаше музиката и по-енергични танците. Двама се сбиха, но се размина без кръвопролития. С настъпването на вечерта в стаята ставаше все позадушно от къкрещите на печката ястия, потните хора и страстта, която, изглежда, бе движещата сила на всичко, което правеха. Някой отвори вратите, за да се проветри.

Именно през една от тези врати Грегъри се измъкна навън с вълненото сако и шапката на един от братовчедите.

Дъждът пердашеше яко, но веднага щом излезе от вратата, той се втурна като луд към навеса. Дори и не мислеше да се върне обратно с лодката, която беше откраднал от Дред и която сега бе завързана до тази на семейството. Не, благодаря. Отсега нататък щеше да се опитва по суша. Беше рисковано, но поне не бе толкова непозната.

Той хвърли поглед назад към къщата и видя, че никой не е забелязал бягството му. Грегъри наведе глава, за да се предпази поне малко от дъжда, и хукна от навеса. Движейки се приведен, той бяга толкова бързо, колкото никога в живота си не бе успявал, като напрягаше всичките си сили. Продължи, докато вече му се струваше,

че дробовете му ще се пръснат. Изхълца от радост при вида на края на пътеката.

Пресичащото я шосе беше асфалтирана магистрала с две платна. Той се опря с ръце на коленете и започна да диша дълбоко. След това закричи енергично към — както предполагаше — най-близкия град.

Не можеше да стигне далеч пеша. Единствената му надежда бе някоя кола да го вземе, преди някой от празненството да е забелязал, че отец Грегъри вече не е сред тях, и да тръгнат да го търсят. Сега, след като беше оженил грешниците, можеха да го затрият с лекота.

Когато видя фаровете зад себе си, сърцето му подскочи. Можеше и да е някой от тържеството, изпратен да го намери и да го върне обратно. Или хора на някоя от детективските агенции, наети да търсят похитителите на госпожа Дювал. Или пък някой от служителите на Пинки Дювал, на които бе предложена огромна награда за същото.

Или билетът му към цивилизацията.

„Моля те, Господи!“, замоли се той, докато се обръщаше и вдигаше палеца си. Пикапът забави ход, шофьорът го огледа и отмина и го опръска с кална дъждовна вода. Грегъри се почувства толкова нещастен, че захлипа. Пет минути по-късно все още плачеше, когато го застигна следващата кола. Сигурно изглеждаше толкова окаяно, че да предизвика съжалението на шофьора, защото, след като го отмина, колата спря.

Той се затича към нея. На мястото до шофьора седеше тийнейджърка. Друга, още по-малка, седеше зад волана. Те го изгледаха с интерес. Първото момиче попита:

— Къде ви е колата, господине?

— Потопих я в блатото, след като се престорих на свещеник, за да отвлека съпругата на един богат и известен човек.

Те се изкикотиха, като предположиха, че се майтапи.

— Страхотно — рече първото момиче и кимна към задната седалка. — Влизай.

— Накъде сте? — попита предпазливо той.

— Ню Орлианс — каза същото момиче. — Отиваме на парти.

— Страхотно — влезе в тона им той.

Шофьорката натисна педала на газта до дупка, колата се плъзна по хлъзгавия от дъжда асфалт и се стрелна в тъмнината.

Момичетата нямаха дори петнадесет години, но бяха облечени така, че можеха да накарат и Мадона да се изчерви. Прозрачни блузи и сутиени, които повдигаха гърдите им. Продупчени уши, носове и устни. Драматичен грим, който подчертаваше очите и устните им.

Когато стигнаха френския квартал, той ги помоли да го оставят там, но те се опитаха да го убедят да отиде с тях.

— Можем да те накараме страхотно да се забавляваш — рече едната.

— Недей да си мислиш, че не знаем как — подразни го другата.

— Точно заради това — усмихна им се възможно най-блестящо той. — Вие, момичета, сте твърде опитни за мен.

Ласкателството свърши работа. Те спряха на една пресечка и Грегъри слезе. Докато потегляха, му изпратиха въздушни целувки. Беше слисан от безразсъдството им. Не бяха ли ги предупреждавали родителите им за опасностите, които ги очакваха, когато вземат стопаджии? Не гледаха ли новините всяка вечер? Откъде знаеха, че не е някой извратен тип?

След това си спомни мрачно, че наистина е извратен. Измина останалите няколко пресечки, като заобикаляше тълпите, които въпреки времето бяха излезли да започнат с празненствата, и избягваше да поглежда хората в очите. Когато стигна до своята улица, настроението му се приповдигна. През последните двадесет метра до къщата си тича. Ключът все още бе скрит на мястото, където го бе оставил онази сутрин, преди да тръгне с Базил.

— И аз ги критикувам ония, че са глупави и безразсъдни — промърмори самоукорително той.

Вероятно снимката му бе разпространена из всички офиси на ФБР в страната и чужбина. Беше търсен от властите. Имаше награда за главата му заради отвличането и бог знае още колко престъпления. Това щеше да вбеси баща му до крайност и да го накара да спре издръжката и да го лиши от наследство.

Е, какво можеше да направи сега? Първа задача: изстудена бутилка вино и горещ душ. Тази нощ щеше да остане тук, а да си събере багажа на сутринта. След това щеше да си обере крушите.

Малко му беше неясно как ще финансира пътуването без помощта на баща си. Трябваше ли да се хвърли за последен път в краката на злобното дърто копеле? Може би ако поговореше първо с

майка си, щеше да събуди майчинския ѝ инстинкт, ако Желязната лейди имаше такъв.

Той реши първо да се наспи и запали лампата.

— Здравей, Грегъри.

Грегъри изпищя. Двама полицаи се бяха изтегнали на канапето в дневната. Седяха като гигантски паяци в тъмното и го чакаха.

Всъщност единият дори го призна:

— Крайно време беше да се появиш. От два дни те чакаме. Боже! — възкликна той, като огледа по-внимателно лицето на Грегъри. — Изглеждаш ужасно. Вече няма да могат да ти викат Хубавелко.

Другият добави:

— Животът на беглеца май не е точно такъв, какъвто разправят, а? Е, авантурата ти приключи. С престъпната ти кариера е свършено, Грегъри. Убита в зародиш, така да се каже. Ей така. — И щракна с пръсти на сантиметър от подутия нос на Грегъри.

Той се отпусна назад на стената, затвори очи и стенийки, заобръща глава наляво-надясно. Кошмарът продължаваше.

[1] Пресни синапени листа, употребявани за салата и гарнитура — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дъждът беше намалял, но над ръкава като нисък таван се събираха тъмни, мрачни облаци. Реми стоеше на отворената врата на колибата и гледаше как Базил спуска лодката с носа във водата.

Беше запушил дупките от куршумите с материали от дълбоката дървена кутия, която стоеше до една от външните стени. От това, което видя, ѝ се струваше, че е използвал брезент и някакво катраноподобно вещество. Явно си разбираше от работата, защото лодката остана на повърхността. Той я завърза за кея.

— Готова ли е вече? — попита Реми, докато той се приближаваше до колибата.

— Може да стигне дотам, без да потъне.

— Докъде?

— До Дред.

— Кога?

— Утре сутринта, ако спре дъждът. Можете ли да ми донесете една кърпа? Ако вляза така, ще оставя мокри следи навсякъде по пода.

Беше работил упорито и методично през целия ден под дъжда. Джинсите и ризата му бяха подгизнали. Той взе кърпата от ръцете ѝ, благодари лаконично и се оттегли зад ъгъла, за да се измие. Когато се появи няколко минути по-късно, хавлията беше увита около кръста му. Без да каже нищо, той си взе дрехи за смяна и влезе в тоалетната.

Реми забеляза, че раменете му са покрити с лунички.

Когато излезе от тоалетната, посочи към масата.

— Какво е това?

— Вечеря.

Използвайки наличните продукти, беше наредила маса за двама. Дори беше намерила една свещ в чекмеджето с приборите. Тя стоеше сред локва от собствения си восък в една пукната чинийка, но смекчаваше грубия вид на колибата.

— Само чили и боб, но си помислих, че може да сте гладен, след като не обядвахте.

— Тъхъ. Чудесно.

Бърк седна и тя сервира вечерята. Кутия бисквити и бутилка вода довършваха менюто им. Ядоха мълчаливо няколко минути. Той проговори пръв:

— Не е съвсем това, с което сте свикнали.

Тя сложи лъжицата в паницата си и огледа стаята. Беше обзаведена с неподходящи си вехти мебели, отоплявана от примитивна печка, осветявана от фенер, но беше уютна и суха, убежище от враждебната среда.

— Не, не е това, с което съм свикнала, но ми харесва. Може би защото е толкова по-различно от всичко досега.

— Никога ли не ви е водил някой приятел-кейджън на риба с палатки?

— Никога не съм имала приятел, нито някой ме е водил някъде. — Тя отхапа крайчеца на една солена бисквита, остави я на ръба на паницата и посегна към чашата с вода. Тогава улови погледа на събеседника си и се учуди на удивлението му. — Какво има?

— Никога не сте имали приятел?

— Не, ако не се брои Пинки. От квартирата на майка ми отидох направо в „Благословено сърце“, а след това в дома на Пинки. Никога не съм имала възможности за приятелство. Дори не ходех на организирани от училището танци.

— Защо?

— С Ейнджъл живеехме в една стая — рече тихо тя. — Впечатленията ми от мъжете не бяха особено приятни. Нямах желание да ходя на танци. Но дори и да имах, Пинки никога нямаше да го позволи.

Отново потънаха в мълчание, нарушавано само от тракането на лъжиците по пръстените паници.

Накрая Бърк каза:

— Мислили ли сте някога да станете монахиня?

Въпросът очевидно я развесели, защото тя се засмя тихо:

— Не. Пинки имаше други планове.

— Изплащането.

— Предполагам, че може и така да се нарече. Ожени се за мен вечерта, след като завърших.

— Без университет?

— Исках да отида, но Пинки не ми позволи.

— Пинки нямаше да разреши, Пинки имаше други планове, Пинки не ми позволи.

Обидена от тона му, Реми отвърна:

— Не разбирате.

— Не, не разбирам.

— Не съм невежа. Завърших всички задочни курсове, които се предлагаха.

— Не мисля, че сте невежа.

— Да, точно така мислите. Лошото ви мнение за мен е твърде очевидно, господин Базил.

Бърк понечи да спори, но се отказа, сви рамене и рече:

— Не е моя работа. Не мога да разбера как един човек, мъж или жена, предава живота си на някой друг и казва: „Ето, управлявай го заради мен, ако обичаш.“ Никога ли не сте взимали сама решение?

— Да. Веднъж пренебрегнах желанията на Пинки и тайно кандидатствах за работа в една картинна галерия. Бях учила теория на изкуството и го обичах. По време на интервюто предадох възхищението и знанията си на собственика на галерията и той ме нае. Всичко това продължи два дни.

— Какво стана?

— Галерията изгоря до основи. Сградата и всичко в нея бе напълно унищожено. — Тя го погледна многозначително. — Никога не хванаха подпалвача, но и аз повече не кандидатствах за работа.

Вече не се хранеше. Седеше с лакти, опрени на масата, с преплетени пръсти, покриващи устата ѝ, и гледаше над кокалчетата им. Забеляза, че и скулите му са изпъстрени с лунички. Очите му не бяха кафяви, както си бе мислила преди, а зелени, толкова тъмнозелени, че изглеждаха кафяви, ако човек не ги погледнеше поотблизо.

— Искате ли още?

Отначало той като че ли не разбра въпроса, но след това погледна надолу към празната си паница.

— Ъ-ъ, да, моля.

Изяде втората си порция в мълчание. Когато свърши, започна да разтребва масата. Бърк ѝ предложи да измие чиниите, а тя да бърше. Реми прие.

— Никога не съм виждал човек като вас — каза той. — Тази сутрин буквално ме молехте да ви върна на съпруга ви, а излиза, че Дювал е самото олицетворение на емоционалното насилие. Вие сте като затворник в собствения си дом. Никога не взимате решение. Вашето мнение не е от значение дори когато става въпрос за собственото ви бъдеще. Не сте нищо, освен притежание на Дювал — нещо, с което той се фука.

— Като с орхидеите си.

— Орхидеи ли?

— Прекарва часове в оранжерията, за да се грижи за тях.

— Майтапите ли се?

— Не. Но това няма нищо общо. Моля, довършете мисълта си.

— Мисълта ми ли? Предполагам, че не ви притеснява, дето не сте нищо повече от притежание, като се има предвид какво получавате в замяна — луксозни дрехи, бижута, лимузина с шофьор. Каквата майката, такава и дъщерята. Просто вие взимате по-висока такса от Ейнджъл.

Ако я беше ударил, нямаше да я заболи толкова. Тя хвърли кърпата за съдове и се извърна, но една от мокрите му ръце се стрелна и я улови за китката.

— Пуснете ме.

— Продавали сте тялото и душата си на Пинки Дювал и смятате, че понеже майка ви е била пристрастена към наркотиците курва, решението ви е оправдано. Да, ама не, госпожо Дювал. Децата не могат да избират родителите или обстоятелствата в детството си, но като възрастни имаме право на избор.

— Така ли?

— Не сте ли съгласна?

— Може би вашите пътища са били много по-ясни от моите, господин Базил.

— О, мисля, че сте избрали това много лесно. Ако аз бях красива и привлекателна млада жена, може би и аз щях да се продам на този, който ми предложи най-висока цена.

— Така ли мислите?

— Може би.

— Не, исках да кажа, наистина ли смятате, че съм красива и привлекателна?

Сякаш получил удар по брадичката, той пусна китката ѝ, но дълго след като вече не се докосваха, продължаваше да я държи с погледа си. След известно време каза:

— Да, така мисля. Още повече, вие го знаете. Използвате сексапила си като разменна монета и всеки мъж, когото срещнете, иска да се възползва — от ръждясал стар темерут като Дред до заекващото момченце на френския пазар, което ви продаде портокалите.

Устните ѝ се разтвориха в безмълвна изненада.

— Аз бях онзи с бейзболната шапка, който ви гонеше с проклетия плик с портокала — рече сърдито той. — Шпионирах ви тогава, шпионирах ви и в нощта, когато си бяхте организирали любовната срещица с Бардо в беседката.

— Не съм имала среща с Бардо. Нито онази нощ, нито когато и да било. Тръпки ме побиват от него.

— Не ми изглеждаше да е така.

— Толкова сте самонадеян и тъй бързо си съставяте мнение, че намирам това за странно, понеже вие най-добре трябва да знаете, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Знаете как смекчаващите вината обстоятелства могат да променят едно положение.

Той направи една крачка към нея.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Вие убихте партньора си. Вие натиснахте спусъка на пистолета, който причини смъртта му. Технически погледнато, точно това се е случило. Но отсъжданото въз основа само на този факт би било несправедливо към вас. Защото има и допълнителни фактори, които, като се вземат предвид, ви оневиняват.

— Добре де. Е, и?

— Така че, след като не знаете всички обстоятелства от живота ми, как смееете да ми четете проповеди, за избора?

— Госпожо Дювал? — рече тихо той.

— Какво?

— Викали ли сте някога така на съпруга си?

Този неочакван въпрос и спокойният глас, с който го зададе, я завариха неподготвена. Тя вдигна учудено вежди.

— Не, нали? Е, може би е трябвало. Може би е щял да престане да гори сгради, ако поне веднъж му бяхте казали „как смееш“ и го

бяхте заплашили, че ще си отидете.

— Да си отида ли? — възкликна тя с горчив смях. — Каква блестяща идея, господин Базил! Как не можах да се сетя? Защо не съм...

— Шшт!

Той пристъпи към нея, уви едната си ръка около талията ѝ, а с другата притисна устата ѝ. Тя опита да се освободи, но Бърк стисна още по-силно устата и талията ѝ.

— Шшт!

Тогава и Реми чу шума, който той бе дочул секунди преди нея. Звучеше като мотор.

— След като не знаем кой е — каза ниско той, — съветвам ви да пазите тишина.

Реми си спомни мъжете, които ги преследваха от „Кръстовището“, и кимна с разбиране. Той я пусна.

— Угасете свещта.

Тя я духна, а Бърк посегна към фенера и го намали почти докрай.

— Скрийте се.

Базил сложи ръка на главата ѝ, както когато хеликоптерът бе прелетял над тях, натисна я надолу и ѝ посочи да се скрие под масата. Тя пропълзя там.

Бърз като сянка, той отиде до шкафа. Реми го видя как измъква пистолета от най-горната полица. Това долу-горе бе единственото място, където не бе погледнала през деня, докато той поправяше лодката. Базил пхна пистолета в колана на панталоните си на кръста и застана на кея точно пред вратата.

Шумът от мотора ставаше все по-силен. Скоро се появи и светлина, която проблесна през провисналия от клоните мъх и хвърли тънка пътечка пред приближаващата се лодка. Реми виждаше достатъчно, за да различи, че е приблизително със същите размери като лодката, която Базил бе поправил същия ден.

Някакъв мъж му извика на кейджън-френски. Той отговори с лаконично „добър вечер“.

Реми почувства вибрацията, когато лодката се приближи до кея и се удари в един от буферите от автомобилни гуми на коловете. Тя изпълзя изпод масата и се приближи до един от прозорците, за да

вижда по-добре. Вдигна главата си само толкова, колкото очите ѝ да са над перваза. В лодката имаше трима мъже.

Реми не знаеше дали да се покаже и да алармира, че е пленница, или да си остане скрита. Отчаяно имаше нужда да се върне в Ню Орлиънс, но дали тези мъже щяха да ѝ осигурят безопасно пътуване? Или бе по-безопасно при Базил?

Докато се чудеше какво да направи, Базил ги попита дали рибата кълве. Значи не бяха хора на закона. Или Базил се опитваше да я подведе, че не са?

Реми надзърна още веднъж скришом. Мъжете едва се различаваха на бледата светлина, но в грубоватия им вид нямаше нищо, което да ѝ напомня за полицаи, нито имаха никакви отличителни знаци по лодката си.

Говорителят на групата отговори на Бърк, че не са тръгнали на риба.

— Търсим един човек. Свещеник.

— Просто свещеник или някой определен свещеник? — попита нехайно Базил, но Реми знаеше, че безгрижието му е престорено.

— Оня свещеник, отец Грегъри; мислим, че е в беда. Кой знае? Ако има врагове, не искаме да си създаваме неприятности с тях.

— Какво ви кара да мислите, че има врагове?

Базил изслуша разказа на мъжа, без да каже нищо, докато последният не свърши.

— Загубил се е в блатото ли? Горкият глупак. Във всеки случай съм тук от няколко дни, а никой не е минавал насам.

Тримата в лодката се консултираха помежду си шепнешком, след това говорителят им поблагодари на Базил, пожела му лека нощ и се отблъснаха от кея. После обърнаха лодката и поеха по пътя, по който бяха дошли.

Реми си помисли дали да не изскочи през вратата и да ги извика, но размисли. Какво ли имаше в тях, че бяха изплашили отец Грегъри повече от опасностите на блатото? Трябва да бе имал основателна причина да не им се довери.

А може би просто се бе уплашил да не го предадат на властите.

Тя скочи на крака и се втурна към вратата, но Базил вече беше там и ѝ препречи пътя.

— Можете да крещите и те ще се върнат обратно — рече тихо и напрегнато той. — Но няма гаранция, че не ще ви сторят нищо лошо.

— А от вас каква гаранция имам?

— Досега направил ли съм ви нещо?

Не можеше да види очите му, но почувства напрежението в тях и знаеше, че е прав. Бе стигнала дотам да избира познатото зло.

Той усети решението ѝ, отиде до фенера, угаси го и потопа стаята в непрогледна тъмнина.

— За всеки случай, ако са останали наблизко да наблюдават.

— Какво мислите, че се е случило с отец Грегъри, след като се е измъкнал от сватбеното тържество? — прошепна тя.

— Един господ знае. Но поне дотам е стигнал.

Грегъри вече се бе примирил, че ще умре скоро.

Нямаше да получи смъртна присъда за участието си в отвличането, но и нямаше да изкара дълго в затвора. Хора като него представляваха плячка, а хищниците там бяха прекалено много. Животът му в килията можеше да продължи до няколко месеца, а смъртта щеше да бъде дългоочаквано избавление.

Той се сви на задната седалка на полицейската кола без отличителни знаци с разтуптяно сърце. Само че, за негова изненада, не отиваха към участъка.

— Към центъра ли ме водите?

Полицаяте, които го бяха арестували, не му обърнаха никакво внимание, а продължиха разговорите за плановете си за предстоящото празнуване на Блажния вторник.

Когато минаха покрай управлението, без дори да забавят ход, ужасът на Грегъри надмина всякакви размери.

— Къде ме водите?

Мъжът до шофьора се обърна към него:

— Ще млъкнеш ли, ако обичаш? Обсъждаме плановете си.

— Вие, момчета, федерални ли сте? Те се засмяха и шофьорът каза:

— Аха, такива сме. Федерални.

Грегъри не хареса никак кикота им и захлипа:

— Бях принуден да участвам! Базил е по-зъл от дявола. Заплаши, че ще ме убие, ако не му помогна. Дори не знаех какво ще правим. Аз... не знаех нищо за отвличането, докато то не стана свършен факт! — И тъй като клетвите му за невинност очевидно не ги трогваха, той предприе друга тактика: — Баща ми е богат. Ако ме откарате в дома му, ще ви плати много пари, без да задава въпроси. Просто му кажете какво искате и ще го получите. Богат е, кълна се!

— Знаем всичко за теб, Грегъри — каза мъжът до шофьора. — А сега си затвори шибаната уста, че може да се вбеся.

Грегъри преглътна следващата си молба и заплака тихо. Вече му стана ясно, че не е в ръцете на хора на закона. Всякакво съмнение изчезна, когато влязоха в подземния паркинг на някаква сграда с офиси. По това време на нощта гаражът беше празен, ако не се смятаха само още няколко коли.

Паркингите бяха фон на безброй убийства по филмите и сега тези страховити сцени се завъртяха като калейдоскоп в ума му. Предполагаше, че именно тук ще го изправят с лице към бетонната стена и ще го застрелят в тила. На другия ден сутринта трупът му щеше да бъде открит от някой чиновник, пристигнал по-рано на работа.

— Моля ви! — разциври се той и се сви на кълбо на задната седалка, когато отвориха вратите на колата. — Моля ви, недейте!

Но мъжът, когото бе взел за ченге, посегна към задната седалка, сграбчи го за предницата на ризата и го измъкна навън. Грегъри се свлече на колене и се замоли да му пощадят живота, но те го изправиха на крака и го забутаха грубо към асансьора.

Добре, значи нямаше да го застрелят на паркинга. Може би не искаха да си изцапат дрехите с кръв. Щяха да го отведат до покрива на сградата и да го бутнат долу, за да изглежда екзекуцията му като самоубийство. Тъй като беше съучастник в отвличане, Грегъри и без това вече беше прекрачил ръба. Буквално.

Но асансьорът спря, преди да е стигнал до покрива. Когато го извлякоха от кабината, Грегъри се изненада при вида на покрития с килими коридор с махагонови врати от двете страни. В края на този зловещ коридор имаше двойни врати с гравирани табелка.

Когато прочете името на нея, коленете на Грегъри подкосиха и той се свлече на пода.

— Ставай! — рече един от придружителите му.

— Хайде де, не бъди такъв задник!

Грегъри се сви на кълбо и захлипа нещастно. Двойните врати се отвориха и в коридора прогърмя нечий глас:

— Какво става?

— Не ще да стане. Какво да правим с него, господин Дювал?

Името, изречено на глас, звучеше дори още по-зловещо, отколкото когато го бе прочел на табелката. Грегъри запуши уши, но видя как обувките от крокодилска кожа се приближават към него, оставяйки отпечатащи в плюшения тревисто зелен килим. Когато дойдоха на сантиметри от главата му, се спряха.

Пинки Дювал каза:

— Не зависи от нас какво ще правим с него, господа. Оттук нататък съдбата на господин Джеймс е в неговите ръце.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Господин Дювал? Извинете ме за прекъсването. Госпожица Флара е на телефона. Какво да ѝ предам?

— Благодаря ти, Роман. Ще приема разговора. — Веднага щом икономът се оттегли от кабинета в дома му, Дювал вдигна слушалката на вътрешния телефон. — Флара? Как си, миличка?

— Разтревожена съм до смърт, ето как съм! Какво става? Трябваше да умолявам Роман, за да ми позволи да говоря с теб. Каза ми, че му било наредено да не приема никакви разговори. Къде е Реми? Защо не идва да ме види? От няколко дни нито съм я виждала, нито съм я чувала. Нещо ужасно се е случило, знам това!

— Успокой се. Нищо ужасно не се е случило.

— Тогава какво става? Реми не е идвала тук от цяла седмица, а тя никога не го прави. Всеки път, когато се обадя у вас, ми отговарят с увъртания.

— Сестра ти има гнойна ангина.

Очевидно разтревожена, тя попита:

— Добре ли е?

— Още няколко дни почивка и ще се оправи.

— Защо не ми казаха?

— Реми не искаше да те тревожи излишно, затова помоли персонала да не ти го споменават. На антибиотици е и вече е доста по-добре, но гърлото ѝ все още е много възпалено. Трудно ѝ е да говори. Аз бях зает с един случай, който изисква цялото ми време. Извинявай, че не ти се обадох. Непростимо е от моя страна.

Пинки се заслуша в мълчанието от другия край на линията, докато Флара асимилираше лъжата му. Ако ѝ беше казал истината, щеше да си натресе на главата една истерична жена, а това само щеше да усложни проблема му. Флара беше импулсивна и непредсказуема; не му бе нужно сега да се тревожи за това как тя ще приеме новината за отвличането на сестра ѝ. Скоро щеше да му се наложи да я

уведомява за кончината на Реми, но щеше да се занимае с това, когато му дойдеше времето.

— Мога ли да дойда да я видя утре? — попита тя.

— Страхувам се, че не, миличка. Заразно е. Последното нещо, което Реми би искала, е да прихванеш инфекцията. Сестра Беатрис никога няма да ни прости, ако разпространим епидемия в училището.

— Доктор Карут предписвала ли е наскоро някакви лекарства на Реми?

— Какво значение има?

— Не знам, Пинки, просто... Реми беше толкова изморена напоследък.

— Е, и?

— Ами просто си мислех, че може би... Опитвам се да предположа, разбира се... Но дали не е била, нали разбираш, бременна?

Пинки втренчи поглед в кристалната преса на бюрото си, без да я вижда. Нищо друго не достигаше до съзнанието му, освен абсурдното предположение на балдъзата му, което вече не му изглеждаше чак толкова абсурдно. Без да забележи реакцията му, Флара попита:

— Ако е бременна, не би ли ѝ навредило, ако взема антибиотици?

— Не е бременна.

— Сигурен ли си?

— Нима мислиш, че ако жена ми е бременна, няма да знам? — попита троснато Пинки.

— Е, не е нужно да ми отсичаш главата, не исках да ви се бъркам в личния живот, Пинки. Просто си мисля, че Реми тайно си мечтае за бебе и страда, че досега не е успяла да зачене. Смятах, че това е причината за унието ѝ напоследък. Дори я попитах.

— И тя какво ти каза?

— Каза, че не е.

— Е, ето ти отговора. Защо ще те лъже?

— Мисля, че си прав — рече Флара. — Просто се притеснявам. — После го попита дали не би могъл да подържи слушалката до ухото на Реми. — Просто да ѝ кажа „здрости“. Няма да я карам да говори.

— Тя спи.

— О, добре, предполагам, че не бива да я будиш — рече натъжено момичето.

— Казано й е за обажданията ти и оценява твоята загриженост.

— И за още нещо съм загрижена — сети се Флара. — Тя сигурно е ужасно разстроена заради Ерол.

— Чу ли за това?

— Прочетох го във вестника. Реми сигурно се е побъркала.

— Всъщност още не знае. Толкова е болна, че не ми даде сърце да й съобща лошата новина.

— Полицията открила ли е нещо?

— Не, доколкото знам. Страхувам се, че това е един от онези случайни актове на насилие, които така и си остават неразрешени.

— Ерол беше як като вол — заразмишлява на глас Флара. — Как би могъл един обикновен крадец да се нахвърли върху него?

— Не искам да говоря лошо за покойник, но физическата сила на Ерол далеч надхвърляше умствените му способности. Трябваше да прояви повече разум и да не се разхожда сам по дигата посред нощ.

— Да, но изглежда странно, че...

Изнервен от разговора, Пинки я прекъсна:

— Флара, миличка, трябва да ме извиниш.

— Помисли ли вече за партито на Блажния вторник? Нали се сецаш, за това дали ще дойда.

— Да, мислих по този въпрос, но още не съм решил и наистина не мога да говоря за това сега. Току-що ме потърсиха на другата линия и е във връзка с процеса ми. Ще предам поздравите ти на Реми.

— Добре — отвърна тя без ентузиазъм. — Кажй й да ми се обади веднага щом се почувства по-добре. Чао.

Когато Флара затвори, Пинки помоли Роман да повика Бардо. Щом последният пристигна и влезе в кабинета, адвокатът му подаде една визитна картичка.

— Възложи това на някое от най-добрите си момчета. Искам да е дискретно, но да знам дори какво яде на закуска. — Бардо кимна и пъхна картичката в джоба си.

Пинки попита:

— Какво става, нашият лъжесвещеник съгласи ли се да ни съдейства?

Бардо се ухили зловещо:

— Смятаме да му дадем още малко време да размисли.

— Ами Макуен? Обаждал ли се е?

Полицаят не бе дошъл на срещата си с Бардо тази вечер. Няколко човека бяха изпратени до къщата му да проверят. Те докладваха, че там няма никой и че къщата е в пълен безпорядък, сякаш е напусната бързешком.

— Изпратил съм хора да го търсят. Ще се покаже — каза Бардо с обичайната си самонадеяност. След това, далеч не толкова убедено, попита: — Ами ако не стане нито с педала, нито с Макуен?

Пинки погледна телефона, спомни си последния разговор, погали слушалката с пръст и се усмихна като комарджия с печелившо асо в ръкава си.

— Тогава ще опитам нещо друго.

— Господи, кой ли би могъл да е?

Джо Базил смяташе, че жена му има всички основания да бъде толкова кисела. Денят ѝ бе започнал лошо е неочакваното посещение на Дъг Пату. Сега пък телефонът я будеше посред нощ. Той потърси опипом слушалката и отговори на петото позвъняване.

— Господине, отново е Макуен. Моля ви, не затваряйте, докато не ме изслушате.

— Какво има, Макуен? — попита нетърпеливо той.

— Тази сутрин ви излъгах.

Джо се надигна и седна на ръба на леглото.

— И как?

— Казах ви, че Базил ме е поканил да замина с него. Не беше. Но трябва да се свържа с него. Излъгах, защото не искам да ви замесвам в това. За съжаление възможностите ми се изчерпаха.

— В какво да ме забъркате?

— Брат ви е затънал до ушите в лайна. — Макар и доста по-грубо казано, това съвпаднаше с думите на Пату.

— Като казвате „лайна“, да не би да имате предвид опасност?

— Сериозна опасност. Ако знаете къде е, трябва да ми кажете. Трябва да стигна до него преди всички останали.

Това също бе почти дума по дума като казаното от Пату. След като се обади в магазина на Дред и не получи отговор, Джо не се

опитва повече. Сега му се искаше да е звънял по-упорито. Ако Бърк се бе оттеглил някъде, това най-вероятно бе в рибарската им колиба. И ако беше някъде наблизо, Дред щеше да знае.

Лично Джо го побиваха тръпки при вида на прошарения препарат и злоещото му жилище, но между Дред и Бърк имаше силна привързаност. Джо предполагаше, че може да разчита на Дред да му каже истината, ако я знае. За нещастие не бе успял да се свърже с него.

— Господин Базил, Джо, моля ви, кажете ми! — замоли Макуен.
— Знаете ли къде е Бърк?

— Тази сутрин ви казах, че не знам.

— Това беше, което ми казахте, но знаете ли?

Тонът му подразни Джо Базил.

— Простете, господин Макуен, но вие сте този, който говори отчаяно и явно има неприятности, а не Бърк.

След дълга пауза Макуен каза:

— Извинявам се за намека си, че лъжете. На ваше място и аз щях да излъжа. Оценявам загрижеността ви за Базил, но трябва да ми повярвате, че му вредите, като не ми казвате как мога да стигна до него.

— С риск да се повтора, не зная къде е — отвърна Джо, като произнасяше натъртено всяка дума.

— Все трябва да имате някаква идея — настоя Макуен. Джо се поколеба само за секунда, но полицаят се хвана за това. — Какво мога да кажа, за да ви убедя да ми помогнете да го намеря? Какво бих могъл да кажа?

По принцип Бърк спеше леко. Точно затова се изненада, че се е събудил едва когато тя започна да мята ръцете си. Опитваше се да вдигне дясната си ръка, но не можеше, защото беше завързана за неговата лява. Дърпането на китката му и белезниците, които се забиха в кожата му, го бяха събудили от дълбокия сън.

Отначало разбра погрешно причината за вълнението й.

— Хей! Престанете!

Но когато се пробуди напълно, осъзна, че тя не се мъчи да се освободи от него. Мрежата против комари беше паднала върху лицето

й и тя диво се опитваше да се освободи от нея.

В резултат на опитите й мрежата се беше омотала около лявата й ръка. Колкото повече се опитваше да я махне от себе си, толкова повече се оплиташе. Тя отвори уста да изкрещи, но когато си пое дъх, засмука плата в устата си и паниката й нарасна още повече.

— Успокойте се. Ще я махна.

Очите й бяха отворени, но или беше в лапите на кошмара, или паниката я бе накарала да обезумее, защото когато Бърк сложи ръка на лицето й и се опита да й помогне, тя започна да се бори с него. Мяташе глава наляво-надясно. Опита се да я вдигне, но така само се оплете още повече в мрежата. Замахна към Бърк с лявата си ръка и продължи да тегли дясната от непреклонните железни белезници. Бърк метна десния си крак върху нея, за да се предпази от яростните ритници. Тя отново се опита да изпищи, но мрежата беше в устата й и единственият звук, който излезе, бе дрезгаво хриптене.

— Стойте мирно, за бога! — каза той. — Опитвам се да ви помогна.

Накрая успя да хване мрежата и я дръпна толкова силно, че я скъса, но освободи лицето на заложницата си. Парчетата обаче паднаха върху нея като мрежа на паяк. Тя замахна с лявата си ръка, докато се освободи напълно. Дишането й беше учестено и тежко.

— Всичко е наред — рече той с тих успокояващ глас. — Свърши. Вече сте добре.

Бърк посегна да отмахне от лицето й кичурите коса, но тя го цапна силно с лявата си ръка.

— Не ме докосвайте!

— Успокойте се — каза той. — Мрежата против комари падна върху вас, това беше всичко.

Тя го гледа зашеметено, докато най-сетне дишането й се успокои.

— Искате ли чаша вода?

Госпожа Дювал кимна. Преди лягане беше оставила чаша вода на разклатената трикрака масичка до леглото, която служеше за нощно шкафче. Бърк посегна и я взе.

— Можете ли да седнете?

Реми се подпря на лакът и пи от чашата, която Бърк държеше до устните й.

Дъждът все още трополеше монотонно върху гофрираната ламарина на покрива. Въпреки това през прозорците струеше мътна лунна светлина. Напрегнат и бдителен, той беше стоял на вратата поне половин час след заминаването на мъжете с лодката. Не излъчваха никаква заплаха, просто любопитстваха за свещеника, когото бяха спасили от сигурна беда, а той бе изчезнал почти веднага, по време на сватбеното тържество. Но тъй като предпочиташе да сбърка от предпазливост, Бърк се въздържа да пали фенера и остана буден, докато се увери, че не представляват заплаха.

Накрая предложи да си лягат. Отново закопча заложицата за себе си, което пък предизвика нов спор. Бърк го спечели с аргумента, че сега тя има с какво да избяга, след като лодката е вече поправена. След кошмара ѝ се чувстваше отвратително, задето я държеше окована, особено при положение, че не само от съображения за безопасност държеше да лежи до нея.

Тя пи от водата толкова жадно, че от ъгълчетата на устните ѝ потекоха струйки. Когато изпи всичко, Бърк върна чашата на масичката.

— Сега по-добре ли сте?

Жената отново не отговори, само кимна.

Бърк докосна с очи челото, скулата, носа и устните ѝ. Само след миг колебание изтри с възглавничката на палеца си брадичката и горната ѝ устна. Пръстът му се намокри.

— Няма да ви ритна, Базил.

Нещо, може би желание, бе зашеметило главата му.

— Какво?

Тя се размърда неловко и Бърк осъзна, че кракът му все още е метнат върху нейните. Прасецът и бедрото му я докосваха съвсем интимно. Очите му отново се насочиха към устните ѝ. Беше ги докоснал с палец. Бяха влажни. И безкрайно нежни.

— Недейте, Базил. Моля ви!

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Думите бяха изречени шепнешком, но не можеха да бъдат поясни. С повече самоконтрол, отколкото един мъж упражняваше през целия си живот, той отдръпна крака си и легна по гръб. Известно време лежа така, погълнат от собственото си нещастие. След малко усети, че тя разтвива дясната си китка с лявата ръка.

— Боли ли? — попита той.

— Малко.

— Много силно дърпахте. Това ме събуди. Имате ли нужда от нещо за нея?

Сега пък не се ли правеше на скаут? Не само че си махна ръцете по нейна молба, но и предлагаше да ѝ окаже помощ.

— Ако сте толкова загрижен за китката ми, можете да свалите белезниците.

— Няма начин.

— Моля ви!

— Не, не ме молете повече. Майната му на скаутството!

Бяха толкова близо един до друг, че усещаше нейния дъх, а желанието не беше нещо, което се оттегля по заповед. Само че между тях имаше прегради, по-непроницаеми от стомана. Не най-малката от тях бяха думите ѝ: „Недейте, Базил“, защото макар да бе похитител, не бе изнасилвач.

Второ, тя бе омъжена. Наистина прелюбодейството бе широко разпространен, приемлив грях. Ако пребиването с камъни все още бе наказанието за извънбрачни забавления и играчки, камъните на земята отдавна щяха да са се свършили. Между греховете прелюбодейството представляваше една голяма прозявка.

Ако се оставеха настрана религиозните аспекти, оставаше моралният. Искаше му се да се смята за нещо повече от Барбара и нейния футболен треньор. А и избраната дама беше казала „не“, следователно това нямаше да се случи, каквото и да станеше, и Бърк си заповяда да престане да мисли за тези неща и да заспива.

Лежа така дълго време, абсолютно буден и без изобщо да може да се отпусне. Усети, че и на нея ѝ е също толкова трудно да заспи. Бърк не се чувстваше в настроение за разговор, но се страхуваше, че ако не наруши напрегнатото мълчание, челюстта му ще се счупи от стискане.

— Кошмар ли беше?

— Не точно — отвърна тя. — По-скоро... Да, предполагам, че може и така да се нарече.

— Свързан със страха ви от задушаване?

Усети я как кимва.

Не беше нужно да се замисля твърде много, за да се сети за какво става дума.

— Какво ви се е случило?

Отне ѝ толкова време да отговори, че вече му се струваше, че смята да пренебрегне въпроса му. Но накрая заговори колебливо:

— Бях на дванадесет. Той беше един от редовните клиенти на Ейнджъл. В съвсем ранна възраст се бях научила, че когато има мъж вкъщи, трябва да стоя тихо и неподвижно. Да не плача. Да не хленча. Да не питам нищо и да не привличам вниманието към себе си. Опитвах се да бъда възможно най-незабележима: отначало, за да избегна наказание, а после — за да не ме забележат. Искаше ми се да бъда невидима, за да не гледат към мен. Но онзи не ми позволи да го пренебрегвам. Винаги ми препречваше пътя, дразнеше ме и правеше на Ейнджъл забележки за мен, които отначало не разбирах, а след това започнах да схващам твърде добре. Една нощ тя го доведе у дома след работа. Беше прекалено късно и аз вече спях, но смеховете им ме събудиха. Бяха друсани, разбира се, и продължиха да се забавляват, без да ми обръщат никакво внимание. Накрая се преместиха на леглото на Ейнджъл и аз отново заспах. Не бях сигурна колко време е минало. Ако се бях събудила по-рано, можех да го отблъсна и да избягам от апартамента. Само че когато се събудих, той вече беше върху мен и държеше ръцете над главата ми. Носех тениска и бикини. Той беше вдигнал тениската върху лицето ми.

Бърк затвори очи. Лежеше абсолютно неподвижен. Изминаха няколко секунди и тя продължи с далечен глас:

— Тъкмо бях започнала да се развивам. Гърдите ми бяха прекалено нежни. Той... шепнеше... ужасни неща. Дъхът му

миришеше лошо, пръстите му ме щипеха и не можех да дишам. Пъхна ръка в белъто ми и... Е, причиняваше ми болка. Опитах се да извикам, но лицето ми беше покрито и не можех да дишам. — Отново задъхана, тя сложи лявата си ръка на гърдите. Постепенно нарастващата ѝ паника стихна. — Ейнджъл се събуди и видя какво правеше мъжът. Вдигна скандал и го изгони.

— Направи ли оплакване в полицията, накара ли да го арестуват?

Двамата едновременно обърнаха глави един към друг. Реми го изгледа странно.

— Ейнджъл не беше ядосана на него, а на мен. Напердаши ме, задето съм примамила нейния приятел в леглото си.

— Боже господи!

— Имах късмет, че се събуди, преди онзи да ми направи нещо повече. В крайна сметка тази случка ѝ даде идеята да ме вкара в занаята. Предполагам, че е виждала повече печалба в детепроститутка, отколкото в дете-джебчийка. Никога не сподели тази си идея с мен, но знаех какво мисли. Понякога я хващах, че ме наблюдава замислено. След онази нощ започнах да спя с кухненски нож. Поряхах двама от приятелите ѝ и заплаших още няколко. Но знаех, че е въпрос на време някой от тях да ме изнасили. След това Ейнджъл забременя. Беше бясна, понеже разбра това твърде късно, за да направи аборт. С напредването на бременността продаваше все повече наркотици, за да компенсира изгубените доходи от танците и... другото. Когато Флара се роди, остави бебето на моя отговорност, за да може да се върне на работа. Така и не успя да осъществи плановете си за мен.

— Всичко това никога ли не е било докладвано в полицията? Къде са били хората от службата за защита на децата?

— Една служителка на социалните служби идваше редовно. — После добави горчиво: — Купуваше дрога от Ейнджъл, докато я уловиха и я уволниха. Никога повече не ѝ назначиха заместник.

Бърк покри очи с дясната си ръка. Голяма част от детството му бе минала без баща, но доколкото си спомняше, главните проблеми, с които се бе сблъсквал, бяха да си пише домашните навреме и да поддържа своята половина от стаята, която деляха с Джо, сравнително чиста, за да избегне лекция от майка им — любяща и грижовна жена, въпреки че ѝ се налагаше да работи много, за да ги издържа.

Реми бе преодолявала различни препятствия всеки ден само за да оцелее. Онзи боклук, който я бе опипвал, ѝ беше оставил в наследство кошмари, патологичен страх от задушаване и стеснителност. Тази история обясняваше навика ѝ често да кръстосва ръце пред гърдите си.

Но това някак не се връзваше. Тя носеше ниско изрязани рокли и дрехи, които подчертаваха гърдите ѝ.

Той свали ръката си, седна в леглото и я погледна.

— Защо ми разправяте това? Да не би да си го измислихте, за да изпитам съжаление към вас?

— Самата истина е и не ме е грижа дали ще повярвате или не.

— Стига да ме държи далече от вас, нали?

— Вървете по дяволите! — отвърна сърдито тя.

За пръв път я чуваше да използва ругатня, дори и толкова мека. Това го накара да мисли по-разсъдливо. Вярваше на разказа ѝ. Беше я виждал три пъти да изпада в паника, когато дишането ѝ бе затруднявано. А и кой можеше да си измисли такава история? Бе твърде ужасна, за да е лъжлива.

Леко засрамен, Бърк попита:

— Добре де, защо тогава ми го разказахте?

— Вие сте човекът, който ме държи окована — парира тя. — Бях жертва. Това никак не ми харесваше. Отказвам да бъда ваша жертва, господин Базил.

— Направил ли съм ви досега нещо лошо?

— Нещо лошо ли? — повтори тя и се изсмя недоверчиво. — Нищо не разбирате, нали? Не сте много умен за познаващ улицата полицай от „Наркотици“. Не, не сте ме бил, изнасилил, държал гладна или наранил физически. Но след всичко това нима си мислите, че човек, придирчив като Пинки, би ме искал обратно?

— Защо, по дяволите, ще искате да се върнете обратно? — попита той, ядосан на свой ред. — Държал ви е като затворник в една връзка, която си е направо средновековна. Не знаех, че съществуват такива неща в свободния свят. Защо, за бога, живеете с този кучи син?

— Да не мислите, че не съм се опитвала да се махна? — извика Реми. — Направих го веднъж. Спестих достатъчно пари, за да си купя билет за автобус; точно така, господин Базил. Аз нямам собствени пари. Отпускат ми се малки суми. Пари за харчене. Мога да си купувам портокали от Френския пазар, но нищо повече. Отне ми

месеци, докато събера достатъчно, за да си купя билет, и го направих, като от време на време крадах по някой долар от джоба на Пинки, за да не забележи. Бодигардът ми по онова време се казваше Лют Дъски. Изплъзнах се от него в „Мезон Бланш“. Стигнах чак до Галвестън, Тексас, където си намерих работа като поливачка в оранжерия. Наех стая в евтин пансион, където се плащаше на седмица. Правех дълги разходки по брега и си мечтаех как ще повикам Флара и двете ще започнем нов живот. Бях сама цели четири дни. На петия по едно време вдигнах поглед и видях Пинки да върви към мен по алеята между бегониите. Никога няма да забравя изражението му. Усмиваше се. Поздрави ме за находчивостта. Каза, че не се случвало често някой да го надхитри. Че трябвало да се чувствам много горда от себе си. Естествено аз бях слисана. Очаквах да е бесен. Но вместо това той каза, че ако повече не искам да бъда омъжена за него, нямало да ме задържа. Само ако съм помолела, щял да ме пусне без лоши чувства. Ако съм искала свободата си, можела съм да я получа.

— Имало е уловка.

— Да, имаше уловка — каза дрезгаво тя. — Помоли ме да го изпратя до колата. Трябваше само да погледна към тъмните стъкла на задната седалка на лимузината, за да видя каква ще бъде цената на свободата ми — Флара. Беше я довел със себе си. Беше вече долу-горе на възрастта, на която клиентите на майка ми бяха започнали да ме забелязват. Пинки каза, че съм свободна да си отида, но Флара щяла да остане с него. — Реми срещна очите му и каза: — А вие ми говорите за избор, господин Базил. Кажете ми, какво право на избор имах тогава?

Той изруга.

— Тя е щяла да ви замести!

— Това беше най-доброто, на което можех да се надявам за нея.

— Най-доброто ли?

— От деня, в който Пинки стана мой настойник, ме глезеше, защото смяташе, че ме обича. Но към Флара не изпитва такива чувства. Той е щедър и мил с нея. Но любезността му е дотолкова, че да ме усмирява, и няма нищо общо с емоционална привързаност към нея. Пинки знае, че обичам сестра си повече от всичко на света. Ако го бях напуснала, щеше да я използва, за да ме накаже. Сега се страхувам, че след като съм била отвлечена, ще направи точно това. А, има и още нещо. На връщане от Галвестън спряхме да хапнем. Пинки заведе

Флара в кафенето, но ме помоли да остана да помогна на Ерол — заместника на Лют Дъски. Ерол извади няколко тежки найлонови торби от багажника и ги хвърли на сметището зад ресторанта. Никога повече не видях или чух за господин Дъски. — Тя помълча и го погледна. — Мисля, господин Базил, че най-доброто, на което можете да се надявате, е да умрете бързо.

Това бе нощ, в която много неща се случваха за пръв път. Реми заплака. През цялото това изпитание не бе проронила и сълза. Беше видял очите ѝ да се наливат, но не заплака нито веднъж.

Бърк понечи да я докосне, но се спря навреме и отдръпна ръка. Точно тогава видя сълзите, които се стичаха от ъгълчетата на очите, търкаляха се надолу по слепоочията и потъваха в косата ѝ. Той доближи ръката си толкова, че кокалчетата на пръстите му да докоснат лицето ѝ и да изтрият сълзите. Реми не се отдръпна и той изтри и сълзите от другата страна.

— Не мога да позволя Флара да бъде съсипана заради мен — рече тя с напрегнат шепот. — Обичам я! От деня, в който се роди, я обичам и се мъчех да я защитавам. Тя е всичко, което имам на този свят. Дори и бебето ми бе отнето.

Неочаквано Бърк разбра, че когато я беше видял в беседката, бе сбъркал полагагането на ръката ѝ върху корема с чувствен жест — бе просто израз на непреодолима загуба. Сега тя повтори този жест, като разпери пръсти върху корема си.

Без да помисли върху това, съвсем импулсивно Бърк покри ръката ѝ със своята. Стресната от интимния му жест, тя мигновено спря да плаче. Той погледна ръцете им, сякаш за да се увери, че усещането му е реално.

Двамата лежах неподвижно. Всеки усещаше притаения дъх на другия, биенето на сърцето му — хаотично, но в някакъв странен синхрон, — разпространяващата се топлина по кожата или натиска на ръката му върху нейната.

Бърк вдигна глава и я погледна. Тъмнината бе отстъпила пред търсещите им погледи, зажаднели да се докоснат.

— Обичахте ли жена си?

Шепотът ѝ бе толкова тих, че едва го чу от биенето на сърцето си.

— Барбара ли?

— Обичахте ли я?

Барбара бе имала над него такова влияние, каквото никоя друга жена до онзи момент. Тя го вълнуваше и възбуждаше. С нея се чувстваше по-добре, отколкото сам. Но по време на ухажването и годините съвместен живот; всичките пъти, когато бяха правили секс, преди и след сватбата; през всяка горчива свада, както и през хубавите моменти — никога не бе изпитвал това, което изпитваше сега. Чувството бе цялостна, завършена, насищаща, всепоглъщаща страст към друго човешко същество.

— Мислех си, че я обичам — отговори той, слисан от заблудата, в която бе живял толкова дълго. — Но сигурно съм се лъгал.

Бавно се премести така, че лицето му застана над нейното. Ръцете им — окованите и свободните — се заключиха от двете страни на лицето ѝ. Усещаше как гърдите ѝ се надигат и спускат, дъха ѝ върху устните си.

Бърк допря буза до нейната, потърка нос в ухото ѝ и вдъхна аромата ѝ. В един забранен момент си представи как устните им се сливат интимно, как ръцете му я изучават, как онази зажадняла част от тялото му бива обгърната от нейното.

Образите бяха толкова реални, че той изстена от копнеж. Но се отдръпна. Тя отвори очи. В тях все още блестяха сълзи. Също така отразяваха объркването ѝ.

— Базил?

— Бог ми е свидетел, че те желая — рече дрезгаво той. — Но няма да го направя. Няма да ти дам причина да ме мразиш.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дред го видя да се приближава и застана на кея.

— Крайно време беше. Вече те бях отписал.

— Още никой не ме е пречукал — рече Бърк. — Не дойдох заради дъжда.

Дред забеляза примитивните поправки на приятеля си и попита:

— Какво е станало с лодката ми?

— Доплавах дотук, нали? — тросна се Бърк, като веднага зае отбранителна позиция.

Беше в едно от най-лошите си настроения и колкото по-рано приятелят му разбереше това, толкова по-добре. Основните правила за диалога трябваше да бъдат установени сега, за да не стане недоразумение.

Лошото му настроение идваше от нощта, когато лежеше до Реми и се бореше с желанието си да я докосне. Това, което ѝ бе казал, бе само отчасти вярно. Ако се любеше с нея, тя щеше да го намрази. Той щеше да бъде като всички останали мъже, включително съпруга ѝ, които я бяха използвали.

Обратната страна на тази монета беше, че ако правеше любов с нея, щеше сам да се намрази.

Само преди пет дни я презираше, задето има връзка, каквато и да било връзка с копеле като Пинки Дювал. Презрението го предпазваше от желанието му. Но сега, когато знаеше всичко за живота ѝ преди и след появата на Пинки в него, мнението му се бе променило драстично, тревожно. Вече не можеше да разчита на презрението да овладява желанието си.

— Как върви?

Докато лодката се приближаваше до кея, Бърк хвърли на Дред въжето.

— Не питай.

Дред премести цигарата в другия ъгъл на устата си.

— Хмм. Бих попитал „какво става“, но мисля, че сам мога да се сетя. Малкото фъстъче ти е завъртяло главата, нали?

Бърк се качи на кея и метна кисел поглед към приятеля си.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не съм вчерашен. Ако беше дърта и грозна като задник, това щеше да бъде лоша идея. Но като я гледам каква е...

— Разбирам какво искаш да кажеш — рече раздразнено Бърк.

Дред се изкикоти дрезгаво, с глас на заклет пушач.

— От намръщената физиономия на отец Кевин ми се струва, че още не е нарушил обета си за целомъдрие, но дяволски се е изкушил да го направи.

Бърк пренебрегна шегата му и закрачи по кея към постройката.

— Имаш ли кафе?

— Къде е Реми?

— Оставих я в колибата.

— Сама?

— Нищо няма да ѝ стане.

Тревожният поглед на Дред накара Бърк да се почувства още по-неловко от решението, което от самото начало му бе изглеждало глупаво.

— Колко време няма да те има? — беше попитала тя преди тръгването му.

— Колкото да отида до Дред, да взема малко продукти и да се върна.

— Часове.

— Нищо няма да ти стане.

— Вземи ме е теб.

— Лоша идея.

— Защо?

— Защото не знам какво ще заваря, когато отида там. Може да се наложи да бъда... гъвкав, а не мога, когато се тревожа да не се случи нещо лошо с теб.

— И тук може да ми се случи нещо лошо.

— Ако се приближи някоя лодка, се скрий. Ще се върна колкото се може по-бързо.

— Ами ако те арестуват, а аз остана тук?

— Ще им кажа къде си.

— Ами ако те убият, а аз остана тук?

— Дред знае къде да те намери.

Спорът продължи половин час, но той остана непреклонен. Сега, докато отпиваше силното кафе на Дред, все още се измъчваше от изражението ѝ на изгубено момиченце, докато стоеше на вратата на колибата и го гледаше как се отдалечава. Нямахше да може да диша спокойно, докато не се върнеше и не я намереше жива и здрава. Не беше забравил за мъжете, които предишната вечер бяха минали да търсят отец Грегъри.

Сега той разказа на Дред за Грегъри.

— Случайно да се е връщал тук?

— След като ми е откраднал лодката? Как ли не! Ще го застрелям само да ми се мерне!

Бърк му разказа за хората, които го бяха търсили.

— Да пукна! — разкикоти се Дред. — Сватба?

— Така казаха.

Бърк посочи прастария черно-бял телевизор. Дред мразеше връзките с външния свят и включваше телевизора само ако над залива имаше ураган. Но Бърк го беше помолил да гледа новините.

— Чува ли се нещо за нас?

— Нито думичка.

— Така си и мислех. Дювал не иска никой да разбере, че жена му е била отвлечена. Лоша реклама.

— Така изглежда. Но колко време може да я няма жена му, без някой да забележи?

— В къщата има слуги, но те ще мълчат, ако Дювал им заповяда. Както и да е, Реми има сестра. Тя ще започне да се чуди, ако вече не е започнала.

— О, вече е Реми, така ли? Без да обръща внимание на иронията му, Бърк извади от джоба на джинсите си парче хартия и го шляпна на тезгяха.

— Ето списъка ми за покупки. Имаш ли нещо прясно?

— Като например?

— Зеленчуци. Плодове. Тя обича портокали.

— Обича портокали — повтори Дред, дръпна от цигарата си за последен път и я загаси в кухия корем на един керамичен алигатор. — Бърк, ако бях по-млад и по-силен и ако не те харесвах толкова много,

щях да се сбора с теб и да те вържа, за да не се занимаваш с тая работа. Но съм стар, не съм толкова силен, колкото бях някога, и те харесвам. Затова мога да се сбора с теб само с няколко думи на предупреждение. Не обичам да се бъркам в работите на хората, ама...

— Ето, почва се!

— Аха, почва се. — Дред издуха облак дим, който до този момент бе задържал в дробовете си. — Защо не вземеш тази хубава жена и не я отведеш някъде далече? Ако я харесваш и тя изпитва същото към теб, защо двамата просто не изчезнете? Измъквайте се, докато още можете. Оставете тая работа зад гърба си и заминете заедно нанякъде.

— Тя не би избягала с мен, Дред. Но дори и да го направеше, аз не бих оставил тая работа, както я наричаш, недовършена.

— И как ще свърши всичко? Накъде отива?

— Не знам.

— Ама знаеш накъде не отива — рече Дред и подчерта думите си, като посочи Бърк с мазолестия си пръст. — Не отива на добре.

— Не е вярно.

Дред подръпна ядосано брадата си.

— Ти си получи отмъщението — повиши глас той. — Отне му жената. Независимо дали си я чукал или не, вече си си оправил сметките с него. Приключи с това, Бърк!

— Ще приключа, когато Дювал е мъртъв.

— Защо правиш това? Защо?

— Защото трябва! — кресна той. След това посмекчи тона си и каза раздражено: — Просто донеси тия неща, че да тръгвам.

Мърморейки под нос, Дред грабна списъка и започна да събира нещата от полиците и да ги хвърля гневно в хартиен плик. Бърк отиде до телефонния автомат, пусна монети и набра един номер. Отговориха му на второто позвъняване.

— Добро утро, Дювал — рече той. — Помислих си, че ще мога да те заваря буден рано.

— Базил.

От устните на Дювал това име звучеше като обиден епитет. Добре. Надяваше се да се е превърнал в кошмара на адвоката.

— Ти направи една огромна грешка, Базил — по-голяма, по-самоубийствена от онази на Стюърт, когато се втурна в оня склад.

— Кевин не знаеше с какво ще се сблъска. Аз знам.

— Тогава сигурно знаеш, че ще те убия.

— Да ме убиеш? Първо ще трябва да ме намериш, задник такъв!

Бърк затвори, но няколко минути след това гледа в празното пространство. Жената на този човек беше отвлечена. Нямаше я от няколко дни и бе в ръцете на мъж, заклел се да отмъсти на съпруга ѝ. И все пак Дювал изобщо не попита как е тя. Бърк повтори, но този път по-яростно:

— Задник такъв!

Сигналът „свободно“ прозвуча в ушите на Пинки.

— Не беше достатъчно дълъг, за да бъде проследен, господин Дювал — рече секретарката му от съседния кабинет. — Съжалявам. Можем да накараме нашия човек в централата да го направи, но ще отнеме известно време.

— Няма значение.

За най-голяма изненада на секретарката, Дювал започна да се смее — отначало тихо, но след това високо и зловещо. После погледна към Уейн Бардо, който също се усмихваше.

— Базил звучеше толкова самодоволно! Кучият син не знае, че вече сме го пипнали.

Бардо, който споделяше настроението на Дювал, хвърли на бюрото една папка от кафяв картон.

— Това ще направи сутринта ти пълноценна.

Пинки прочете червения етикет и пръсна съдържанието ѝ по бюрото.

— Толкова скоро? Впечатлен съм.

Той разгледа черно-белите снимки. Бяха лоши и не особено ясни поради разстоянието, но образите можеха да бъдат разпознати. Пинки цъкна:

— Срамота, срамота, доктор Карут! — След това се обърна към Бардо: — Кажи на новичкия да докара колата. Отивам ѝ на гости.

Когато Бърк отново се появи на кея, Дред вече беше сложил продуктите в лодката.

— Намерих два портокала — измърмори кисело той.

— Благодаря.

— Тук има достатъчно, за да изкарате няколко дни.

Бърк кимна, но в момента го занимаваха други грижи.

— Дред, току-що раздухах огъня на Дювал, така че се пази. При първите признаци за опасност изчезваш в блатото.

— Мога да се грижа за себе си, благодаря ти, синко. Може да съм стар и посивял, но не съм безпомощен.

— Слушай ме — каза Бърк, за да се увери, че е привлякъл напълно вниманието му. — Няма да си играеш с никой от хората на Дювал. Обещай ми, че ще се изпариш, ако започне да се навърта някой подозрителен. Бъди нащрек!

— Добре де, добре. Ох, по дяволите, пак тоя телефон!

— Ще се видим след два дни, ако не и преди това.

Дред се отправи към колибата, като не се знаеше дали ругае позвъняването или предупрежденията на Бърк, който изпитваше привързаност към по-възрастния си приятел. Ако нещо се случеше с Дред, никога нямаше да си прости, задето го е забъркал.

— Бърк!

Беше изминал само около двадесет метра, когато чу вика на Дред през бръмченето на мотора. Обърна се и погледна назад. Дред му махаше с ръка да се върне. Той обърна лодката и изкрещя:

— Какво има?

— Теб търсят!

Сърцето му подскочи. Дали не беше сбъркал в преценката си? Дали Дювал бе успял да го проследи толкова бързо? В кръвта му се разля адреналин. Той скочи на кея, преди лодката да е спряла напълно.

— Кой е?

— Брат ти.

Бърк се закова на място.

— Джо ли?

— Колко братя имаш?

— Какво иска? Как е разбрал, че съм тук?

— Не би ли било по-добре да попиташ него?

Бърк се затича към колибата и беше задъхан, когато вдигна слушалката.

— Джо?

— Хей, направо не мога да повярвам, че наистина говоря с теб! Обади се, за да кажа на Дред да ти предаде да ми се обадиш, ако

случайно се мернеш там.

— Добре ли си?

— Хей, голям братко, много съм добре. Ти си човекът, който сигурно е в беда. Поне всички мислят така.

— За какво говориш?

— За начало Дъг Пату изникна тук вчера сутринта точно на разсъмване. Карал по-голямата част от нощта и беше по-мрачен от всеки, когото съм виждал през живота си.

— Защо?

— Заради мистериозното ти изчезване. Доста го усуква, преди да си разкрие картите и да каже, че си в голяма беда. Попита ме дали не знам къде може да си отишъл.

— И ти му отговори...

— Истината. Не знаех. Казах му, че може да имам някои подозрения, но ще му спестя размишленията си заради семейната лоялност.

— Добре. Благодаря ти, Джо.

— Задръж малко. Има и още. Докато Линда го забавляваше в кухнята, телефонът в кабинета ми иззвъня. Беше Мак Макуен.

— Господи! И какво искаше?

— Същото. Намеците му бяха малко пресилени...

— Значи е бил Мак.

— Но му казах точно същото, което казах и на Пату: че не мога да му помогна. След като Пату си отиде, на два пъти се опитах да се свържа с Дред със слабата надежда ти да си в рибарската ни колиба и да сте се срещнали. Но никой не ми отговори. Малко се поуплаших и си помислих, че наистина може да си в опасност.

— Не съм.

— Тогава защо Пату и оня Макуен са убедени, че си? Макуен не прие „не“ за отговор.

— Колко добре ми е познато!

— Обади ми се пак посред нощ и звучеше още по-разпалено от преди. Казах му да върви на майната си.

— Добре.

— Но, Бърк, той се обади пак тази сутрин. Линда вече с откачила от страх: мисли, че си умрял или нещо подобно.

Макуен ме умолява, кле ми се, че ти мисли доброто, убеждаваше ме, че ако не му кажа това, което иска да знае, да чакаме погребение. Ако не съм го осветлял къде се намираш, си бил все едно мъртъв. Така и направих.

— Какво си направил?

— Осветлих го.

Бърк облегна гръб на стената и удари силно няколко пъти тила си в нея.

— Какво има, Бърк? Сбъркал ли съм?

Бърк не можеше да се сърди на брат си, задето е дал тази информация на Макуен. Мак бе настоятелен и убедителен. Джо бе постъпил така, както му бе повелявало сърцето.

— Не се тревожи.

— Какво става? Мога ли да направя нещо? Пату каза, че това било секретна полицейска информация.

— Нещо такова.

— Бърк, ако си загазил...

— Слушай, Джо, съжалявам, но нямам много време. — За минута помълча, а мозъкът му заработи бясно. След малко заговори бързо: — Моля те, не ме прекъсвай. Просто направи това, което ти казвам. Изчезни за няколко дни. Вземи и семейството си. Движете се с кола и плащайте само в брой. Никакви кредитни карти, никакъв обществен транспорт.

— Какво, по дяволите...

— Направи го! — кресна Бърк. — Обичам теб, Линда и децата. Направи го!

След няколко секунди Джо се съгласи неохотно:

— Добре. За колко време?

— Ще се обадя в офиса ти и ще ти оставя съобщение на телефонния секретар. Направи си нов код за изслушване. Не позволявай на никого да разбере къде отиваш. Ясно?

— Ясно.

— И, Джо, обади се на Нанси Стюърт.

— Вдовицата на Кев?

— Точно така. Кажи ѝ да вземе момчетата и да се покрие. Същите инструкции. Със същата спешност. Схвана ли?

— Да.

— Благодаря, Джо. В колко се обади Мак тази сутрин?

— Преди по-малко от час.

— От Ню Орлиънс?

— Предполагам, че да.

— Даде ли му указания къде се намира магазинът на Дред?

— Не, той искаше да подмине Дред и да отиде направо в колибата ни.

По дяволите!

— А сега наистина трябва да вървя. Пази се, Джо!

Той затвори и се втурна към вратата. Дред беше на верандата и му препречи пътя. Бърк го заобиколи с бясна скорост, изтича обратно и продължи да бяга по кея, без да се забави и за секунда.

— Джо е дал на Мак Макуен указания как да стигне до колибата ни — извика той през рамо.

— Мамка му! На чия страна е Макуен?

— Не знам. Точно това ме тревожи.

— Ще има ли някой с него?

— Не бих се изненадал. Във всеки случай ще трябва да го изпреваря.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Това си е мой проблем, Дред. Развържи въжетото, моля ти се — рече Бърк и скочи в лодката.

— И аз някога имах проблем. Ти ми помогна.

— Вече ми оказа помощ. Ще ти бъда благодарен вечно. — Той запали мотора. — Между другото сигурно ще се зарадваш да чуеш, че лекарството ти свърши работа. Раните на Реми заздравяха. Ако нещо се случи с мен, не забравяй да й кажеш... просто... Кажи й, че съжалявам за всичко.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Мак Макуен пресметна наум какви са шансовете да се загуби и прецени, че са доста големи.

Беше наел лодката от един човек, който имаше повече брадавици, отколкото зъби, и се кълнеше, че никога не е чувал за братята Базил или тяхната рибарска колиба. Макуен подозираше, че лъже и се радваше, че си е записал указанията на Джо Базил. Местните като че ли смятаха блатото за своя територия и не обичаха натрапници.

Ако зависеше от него, можеха да си задържат това забравено от Бога място. Не можеше да проумее защо някои възпяват дивната красота на ръкавите и блатата по тукашните места. Те гъмжаха от насекоми, змии, алигатори, рисове, глигани и други диви животни, а той не искаше да се меси в това. Даже и като дете не бе обичал великата природа. Желанието му да излезе на открито долу-горе се заключаваше в отиването на пистата за конни надбягвания. И в собствения си заден двор.

Мислите за дома му напомниха за Тони. Господи, какво ли си мислеше тя? Предишната вечер, когато трябваше да се срещне с Дел Рей Джоунс и Уейн Бардо, той изпращаше младата си хубава жена при майка ѝ в Джаксън, Мисисипи. Когато започна да хвърля вещите ѝ в куфари, тя естествено мъничко се ядоса и поиска да знае какво, по дяволите, става.

Той скалъпи някаква лъжлива история за търговец на наркотици, когото арестували и който заплашил участвалите в ареста полицаи с отмъщение за семействата им.

— Може да са само приказки, но Пату ми каза да взема необходимите мерки.

Лъжата мина. Но дори и да не беше, Мак не би ѝ дал друг избор. Тя трябваше да се махне на безопасно място извън града. Точка, край на спора. Срокът на Дювал беше преминал и това нямаше да остане ненаказано. Щяха да дойдат да го търсят с ловджийските инстинкти и решителността на кучета за лов на хора.

Намекът на Дювал за Тони бе привлякъл вниманието на Мак, както адвокатът се бе надявал. Мак знаеше какво е способен да направи с една жена Уейн Бардо. Беше виждал осемдесет процента от престъпленията, където Бардо бе замесен, но никога подвеждан под отговорност.

Затова Тони трябваше да изчезне от града и да остане Джаксън, докато тази каша с Бърк Базил и Пинки Дювал не се разреши по един или друг начин.

По дяволите, как се беше насадил под този кръстосан огън?

Разбира се, знаеше как. Хазартът. Пристрастеността му бе причина за всичките погрешни решения, които някога бе взимал, а те бяха много. Всяка негова простъпка бе свързана с поддържането на този навик. Всички знаеха, че от време на време залага по нещичко, но никой не съзнаваше докъде бе стигнал, за да покрие дълговете си — нито роднините му, нито жена му, нито хората, с които работеше. Никой. Но той знаеше. И съвестта го гризеше.

Закле се най-тържествено, че ако с Тони излязат от това положение невредими, никога повече няма да се обзаложи за каквото и да било. Но още в следващия миг се обзаложи със себе си сто на едно, че ще наруши клетвата си.

Неочаквано пред него изникна колибата.

Мак едва не се разсмя на глас. Когато се качи на лодката, той почти не се надяваше, че ще я намери, но последва указанията на Джо съвсем стриктно и — о, чудо! — ето я, точно такава, каквато Базил я беше описал, чак до старите гуми, окачени на кея.

Беше твърде късно да се доближава предпазливо. В тази пустош Базил сигурно бе чул мотора на лодката много преди да я види. Точно сега вероятно го наблюдаваше от някой от замрежените прозорци. Сърцето на Мак затуптя бързо, сякаш знаеше, че се намира на мушката.

Той изключи мотора и остави малкия съд да доплава до кея. След това извика:

— Сам съм, Базил, и трябва да поговоря с теб.

Хвана се за един от коловете, покачи се тромаво върху кея и завърза въжето на лодката.

Макар денят да бе хладен, плувна в пот. Усещаше как гладни, враждебни очи го наблюдават от безброй скривалища по бреговете на

ръкава, но никой от тях не го плашеха повече от тези на Базил.

Стъпките му проехтяха високо по дъските на кея към грубата постройка. Беше обучен да подушва местата на надвиснала опасност, но сега полицейските му умения го бяха напуснали. Беше слязъл на непозната територия, която му бе далечна и чужда. Чувстваше се некадърен и тромав, а това не беше начинът един полицаи да подхожда към, даден проблем, особено такъв от величината на Бърк Базил.

Когато стигна до мрежата на вратата, преглътна сухо.

— Бърк, не бива така, човече. Позволи ми да вляза вътре и да поговоря с теб, става ли?

Отвори мрежата на вратата, като държеше ръцете си така, че да се виждат. Дървената врата зад нея беше отключена. Мак я бутна, поколеба се малко и влезе вътре.

Очите му огледаха бързо единствената стая.

— Кучи син!

Почувства се като глупак и ужасно ядосан, защото колибата беше изоставена и бе очевидно, че никой не бе живял в нея от дълго време. Поне не хора. Някакви насекоми бяха изяли част от възглавничката на един от столовете. Хлебарките се бяха разбягали при влизането му. Един паяк не му обръщаше никакво внимание, а плетеше мрежата си около фенера, който висеше, окачен на един пирон. От чешмата в покритата с петна кухненска мивка капеше бавно вода.

Джо Базил грешеше. Или пък беше хитър като по-големия си брат и усещайки опасност за Бърк, нарочно бе изпратил неговия наивен колега за зелен хайвер.

А сега какво? Какво щеше да прави, дявол да го вземе? Не можеше да се върне обратно без Базил. Без Базил... Дори не искаше да си помисля за това, но бе достатъчно да се каже, че вонящото страховито блато бе нищо в сравнение с ада, който го очакваше в Ню Орлиънс, ако не заведеше там Базил.

Отвратен, Мак се обърна, закова се на място и ахна, когато видя силуета, очертан на мрежата на вратата.

Дред залагаше въдиците, когато на покритата с чакъл алея от главното шосе към магазина му се появи кола. Той я наблюдаваше как

се приближава, забавя ход и спира. Шофьорът слезе и когато видя Дред, махна с ръка.

— Здравсти, Дред. — Грегъри Джеймс се приближи предпазливо по кея, като се усмихваше унило. — Как върви?

— Ти, скапаняко — озъби се Дред. — Къде е лодката ми? Би трябвало да те изкормя и да използвам карантиите ти за стръв. — И размаха ножа, с който нарязваше стръвта си.

Грегъри вдигна умиротворително ръце.

— Съжالياвам за лодката ти. Ще платя за нея. Баща ми е богат.

— Какво правиш тук? Жалко, че не беше преди малко. Изпусна приятеля си, Бърк Базил.

— Къде е той?

— Да не би да искаш да знаеш?

— Може ли да влезем вътре и да поговорим?

Дред се извърна настрани.

— Имам си друга работа.

— Дред, моля те! Погледни ме!

Дред прекъсна работата си и се вгледа по-внимателно в лицето на младежа. Все още бе подуто и обезформено. Беше ужасно насинено. Но между синините кожата беше бледа, а чертите — присвити и напрегнати.

Мърморейки укори към себе си заради своята мекушавост, Дред направи знак на Грегъри да го последва. Веднага щом влязоха вътре, младежът започна да заеква:

— Имам само десет минути.

— Докато какво?

— Докато не дойдат при теб. Ще те държат пред дулото на пистолет, може и да те измъчват, не знам. Но няма да се върнат обратно без Реми Дювал и Бърк Базил, а ти ще трябва да ги заведеш до скривалището им.

— Как пък не!

— Тогава ще те убият.

— Кой са те?

— Хората, дето работят за Дювал.

— Бардо?

Младежът поклати глава:

— Бардо остана в града. Тези са двама други, дето ме чакаха у дома, когато се върнах.

— Все още те слушам.

— Снощи сключих сделка с Дювал. Можех или да отида в затвора с уверението, че ще бъда затворен в килия с грубияни със сексуални отклонения, които ще правят с мен каквото си искат, докато ми скъсат задника и умра от загуба на кръв, или ще доведе тези убийци до последното място, където съм видял Базил и жената на Дювал.

Дред изсумтя презрително:

— Звучи така, сякаш си сключил добра сделка, ти, бързлив педал!

— Ако наистина бях приел сделката, щях ли сега да те предупреждавам? — попита Грегъри с глас, писклив от отчаяние. — А и когато свършат, и мен ще убият.

— Тогава защо ме предупреждаваш? За да те защитя?

— Вероятно. Не знам... — Той прехапа долната си устна и отново разкървави порязаното място там. — Гадно ми е, че провалих плана на Базил. Заради мен госпожа Дювал беше простреляна. Или може би защото винаги се държа като страхливец и това е начин да се отплатя.

— Запази си го за изповедите — рече презрително Дред. — Все още има два дни до Пепелната сряда. Тогава ще можеш да си излееш душата.

— Добре, не ти се сърдя, задето не ми вярваш. Но ни остават още седем минути. Чакаат ме на главното шосе. Ако не се върна да кажа, че тук няма никакви други клиенти, ще дойдат и ще се престорят на рибари, за да те сварят неподготвен.

Дред се почеса замислено по брадата.

— Ако си откровен с мен, защо тогава ги доведе тук?

— За да имам поне един шанс да се съпротивлявам и да се измъкна жив от цялата каша.

— Откъде да знам, че не ме лъжеш? Откъде да знам, че не ме предаваш, а се правиш, че изменяш на Дювал?

— Мислиш ли, че съм чак толкова умен?

Дред го изгледа дълго и преценяващо.

— Разумно казано.

— Значи ми вярваш?

— Наречи ме скапан глупак — промърмори Дред, — но мисля, че да.

— Какво ще правим?

— Още не знам. Но ти трябва да седнеш, преди да си се строполил на земята. Нервен си като курва в църква. Жаден ли си? Ще ти донеса безалкохолно.

Грегъри седна благодарно на стола до масата, който му посочи Дред. С ъгълчето на окото си Дред го видя как се отдръпва отвратено от главите на малките алигатори. Дузина от тях бяха лакирани и оставени да съхнат на масата.

— Ето. — Дред постави пред него отворена кутия със студеното питие. Грегъри я хвана с треперещите си ръце и го изпи на един дъх.

— Какъв е нашият план? — попита той.

— Аз ще бъда на кея и ще ловя риба.

— Добре — съгласи се Грегъри. — А аз къде ще бъда?

Дред се вгледа в очите на младежа.

— Хм?

— Кажах... Кажах... Ка'во, по дявъли...

Грегъри премрежи очи, строполи се напред и главата му се удари в масата на сантиметри от една от блестящите алигаторски отворени усти.

— Това момче просто не носи на безалкохолно.

Дред отиде зад Грегъри, хвана го под мишниците и завлачи безжизненото му тяло към спалнята, където го остави между леглото и стената. Не беше идеално скривалище, но на първо време щеше да свърши работа.

Грегъри можеше да се събуди с леко главоболие от удара в масата, но нямаше да има странични ефекти от приспивателното, което Дред бе прибавил към безалкохолното. Беше малка доза, но достатъчна, за да го остави в безсъзнание достатъчно дълго и да не му се пречка, докато се оправя с главорезите на Дювал.

Приливът на адреналин, който усещаше, бе по-добро лекарство от всяко, създадено от майката природа или човека. Не му липсваха правилата, наредбите и ограниченията на някогашната работа, но му липсваше вълнението. Досега не беше осъзнавал колко много. Очакваше следващите няколко минути с нетърпение.

Ако Грегъри казваше истината и ако сметките му бяха верни, Дред разполагаше с четири минути, докато се покажат „рибарите“. А дотогава имаше много работа за вършене.

— Хей, Мак, какво те води насам?

— Изкара ми акъла!

Бърк отвори мрежата и влезе вътре.

— Кого очакваше?

— Никого. Искам да кажа, очаквах да видя вътре теб е госпожа Дювал.

— Така ли?

— Аха, брат ти...

— Знам всичко. Говорих с Джо тази сутрин. Каза ми за отчаяните ти обаждания. Не оценявам тактиката ти на сплашване, Мак.

— Нямах избор.

— Е, каква е кашата?

— По дяволите, Бърк, престани с глупостите! — възкликна Мак. — Тоя път престъпи границата. Отвлякъл си жената на Пинки Дювал и я криеш тук, в рибарската си колиба.

— Това е само отчасти вярно — рече откровено Бърк. — Наистина престъпих границата и отвлякох госпожа Дювал, но проявих здравия разум да не я водя тук.

Дред го беше предупредил да не води Реми в колибата, където бе напълно възможно в някой момент да ги потърсят. Предложи му вместо това да използва колибата, която той притежаваше и понякога даваше под наем. Беше обзаведена по същия начин, но се намираше на по-отдалечено място, в по-труден за намиране и по-рядко посещаван ръкав. Тъй като бе взел под внимание съвета на Дред, скривалището все още бе тайна, известна само на него и на приятеля му.

— Ако търсиш госпожа Дювал тук, много си далече, Мак. Много далече. Също така си навлязъл в частна собственост. Разкарай се.

— Бърк, чуй ме, моля те! Знам, че никога не си имал особено високо мнение за мен. Добре. Знам, че ти действам на нервите и вероятно мислиш, че съм скапан полицаи. И за това нямам нищо против. Мисли си каквото искаш, но само ме изслушай този път! Той ще те убие!

— Предполагам, говориш за Дювал.

— Той няма да си цапа ръцете, но ще му поднесат главата ти на тепсия и е готов дори да умре за това!

— Точно на туй разчитам: да умре!

— А ти ще прекараш остатъка от живота си в затвора!

— Запознат съм със законите на Луизиана, но все пак ти благодаря за опреснителния курс и за съвета. А сега съм зает. Чао, Мак.

Мак заобиколи Бърк и застана между него и отворената врата.

— Тя добре ли е?

— Да, по дяволите, добре е! — отвърна сърдито Бърк. — Нима мислиш, че бих сторил нещо лошо на жена?

— Не, но и никога не съм си помислял, че можеш да отвлечеш жена! — кресна Мак. След това се овладя и прибави с по-спокоен тон: — Опитвам се да те предпазя да не съсипеш живота си. Затънал си до ушите в лайна, но все още не всичко е загубено. Върни госпожа Дювал на съпруга ѝ. След това, с моя помощ, може би нещата ще се оправят.

Бърк се изсмя:

— Дювал никога няма да забрави или прости, че съм отвлъкъл жена му, Мак. В кой свят живееш?

— Добре тогава. Дай ми я да я върна вкъщи. Ти изчезваш — и край на историята.

— Краят на историята ще настъпи тогава, когато сърцето на Дювал престане да бие, а Бардо е мъртъв. А преди да умрат, ще ги накарам да ми кажат кой е предателят в нашия отдел и след това и него ще убия.

— Да не би да се превръщаш в убиец?

— Екзекутор за извършени престъпления.

— Не е в твоя стил.

— Очевидно е.

— Остави това на Вътрешните работи.

Бърк отново се изсмя, по-горчиво от преди:

— И те са корумпирани като другите. Нима мислиш, че ако надушат кой е предателят, ще го предадат на окръжния прокурор? По дяволите, не! Никой от полицейското управление няма да направи нищо, освен шашма след шашма, като едновременно с това си пълнят гушите!

— Има и честни ченгета, Базил. С едно по-малко, след като ти напусна.

— Те няма да променят нещата.

— Ако извършиш тези убийства, ще върнеш ли Кев Стюърт?

На Бърк му хрумна, че никога не е виждал по-младия си партньор да говори толкова сериозно за каквото и да било. Беше отчаян и толкова нервен, че бе получил тик на лицето.

— Какво правиш тук, Мак?

— Казах ти вече.

— Това, което ми наговори, са глупости. Не си си сложил главата в торбата само защото ми се възхищаваш. Не е като да сме кръвни братя. Тук има нещо гнило. Какво е?

Мак извърна очи за няколко секунди и отговори:

— Дълга на един лихвар петдесет бона.

— Разбирам — рече Бърк, за когото мозайката вече бе започнала да се нарежда. — Започвам да схващам. Дювал е научил за твоя дълг и ти е предложил да го изплати, ако му поднесеш жена му и мен. Това обяснява отчаянието ти.

— Какво можем да сторя, Бърк? Заплашиха да направят нещо лошо на Тони!

Бърк го сграбчи за предницата на ризата.

— Доведе ли ги тук?

— Не, по дяволите, не! — Мак се замъчи да се освободи. — Трябваше да се срещна с тях снощи, но не се показах. Надявах се да те намеря, преди те да са ме намерили. Не знаят къде съм.

— Е, ще открият. Довиждане, Мак. Пожелавам ти късмет.

Бърк се опита да го заобиколи, но Макуен отново му препречи пътя.

— Базил, кълна се, че нямаше да рискувам да премина през това проклето бласто, ако беше само за пари! Тъстът ми ще покрие заема, ако го помоля. Тук има нещо повече, отколкото знаеш!

— Да, сигурен съм, че би се получил интересен разговор, но точно сега малко бързам.

Бърк се тревожеше за Реми, която стоеше сама в колибата. Беше отсъствал повече, отколкото бе очаквал.

А и каквото и да кажеше Мак, нямаше да промени решението му, не можеше да му вярва. Откъде можеше да знае, че Мак не е довел

Бардо и неговата банда убийци право при него? Щеше да си вземе лодката от мястото, където я беше скрил на брега, и да се върне бързо в колибата на Дред. Не се притесняваше, че Мак може да го проследи. Лесно щеше да се отърве от него в мрежата от ръкави.

Мак го сграбчи за ръкава.

— Мога да ти помогна, Базил! Можем да си помогнем взаимно!

— Ти си заинтересован да помогнеш само на себе си. А сега се разкарай от пътя ми!

— Не мога да ти позволя да си тръгнеш ей така!

— Не можеш да ме спреш.

Когато Бърк се опита да го избута настрани, Мак посегна към кръста си.

— Господи, Мак, не!

Но не беше нужно да се притеснява, че Мак може да го застреля. Преди той да успее да извади оръжието си, се чу изстрел. Мак погледна слисано Бърк, след това погледът му стана празен и той се строполи по очи.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Дред чу приближаването на колата.

— Тази седмица не съм имал повече от трима клиенти — измърмори той на себе си. — Тази сутрин обаче е оживено.

Според казаното от Грегъри, двамата идваха точно навреме. Може би момчето наистина искаше да се отплати.

Чу се отваряне и затръшване на две врати на кола и стъпки, които хрущяха по чакъла.

— Добро утро — извика един глас.

— И на теб, задник такъв — рече под нос Дред, но не толкова високо, че да го чуят двамата посетители.

— Кълве ли тази сутрин?

Това беше вторият глас. Дред не отговори и на него. Беше направил така, че главоците на Дювал да видят един старец, седнал с гръб към тях в края на кея, с потопени във водата крака и въдица в ръка. Планът му бе те да си помислят, че дъртият пръдльо недочува.

Те не влязоха в магазина, където несъмнено бяха сигурни, че се е свил Грегъри и чака да се развие действието. Вместо това тръгнаха по кея. Дред различи по стъпките им, че единият е значително по-едър от другия.

— Ти трябва да си Дред.

Дред не се помръдна.

— Какво използваш за стръв?

Дред прецени, че вече са на не повече от десет крачки до края на кея. Близо, но недостатъчно.

— Глух ли е или какво? — чу той как единият пита тихо другия.

— Ей, старче — каза първият глас. — Дошли сме за риба. Имаме нужда от продукти.

Дред продължаваше да чака, неподвижен и безмълвен.

— Кучият син сигурно е глух.

— Или просто не ни обръща внимание, темерутът. Ей, старче! На теб говоря!

По време на кариерата си като полицай Дред често бе разчитал на човешката природа. Хомо сапиенс действаше по древни импулси, които го правеха предсказуем. Дред разчиташе, че грубияните няма да устоят на възможността да потормозят някого.

— Може би има нужда от малко посръчкване — предположи първият.

— Аха — изкиска се по-едрият. — Може и да има нужда от посръчкване.

Той бутна с върха на ботуша си стария глух рибар в гърба, точно под сивата опашка. Ритникът не беше силен, но за негова изненада, старецът се прекатури във водата.

Шапката му падна. Същото направи и сивата перука. Брадата от испански мъх отплава нататък. Маската от празника на Все светии го погледна, само дето цепките за очите бяха празни. Мъжът се наведе, за да погледне по-внимателно, и възкликна:

— Какво, по...

Дред протегна ръка изпод кея, където се криеше, и сграбчи мъжа за глезена. Последният изгуби равновесие и размаха ръце във въздуха, но падна във водата. Ножът на Дред описа правилна дъга под брадичката му. Мнението на Дред беше, че някои хора просто не можеха да живеят сред свестните. Онази нощ, когато бе получил обаждането за домашно насилие, вече му бе писнало от гадния побойник. Когато отиде там, видя върху жената и децата на оня кървавото доказателство за лошия му нрав. Копелето не бе спазило многократните си обещания да се поправи. Той беше скъп разход за системата, която по навик го прибираше в затвора и след това отново го пускаше, за да може да тероризира семейството си. Той представляваше емоционална и физическа язва за обществото и всички около него.

„Направи сега услуга на всички и гръмни тоя кучи син“, бе мисълта му тогава, когато извади оръжието си. И въпреки всичките неприятности, причинени му от онзи инцидент, и до ден-днешен не съжаляваше, че е пречукал мръсника. Ако можеше времето да се върне назад, пак щеше да го направи.

А този, който вече лежеше безжизнен в ръцете му, беше убивал и преди и щеше да убие него и Грегъри, когато им станеха безполезни.

Дред нямаше угризеня, задето е атакувал пръв. Това нямаше да му отнеме и секунда от съня довчера. Ако доживееше дотогава.

Той си пое дълбоко дъх и дръпна тялото под повърхността на водата, а след това го закачи за една от големите куки на един от коловете. Показа се на повърхността само толкова, че да диша през носа си.

— Чарли? Чарли?

Точно така, тлъст задник, издай си местоположението. Дред се придвижи бавно през водата под кея към мястото, откъдето идваше гласът.

— Чарли? — След това: — О, боже!

На Дред не му бе нужно много да гадае, за да се сети какво е причинило смяната на тона на тлъстия задник от озадаченост към ужас. Беше живял сред тях твърде дълго, за да усеща движенията им дори когато бяха потопени във водата и не се виждаха. Беше изучавал навиците им, наблюдавал в естествената им среда. По дяволите, дори споделяше естествената им среда!

Алигатори.

Любимците му бяха прекарвали зимата в полувцепененост, без да се показват, без да се хранят, без да правят нищо друго, освен да чакат наблизко за първия ден, достатъчно слънчев и топъл, за да съживи телата им след месеците на летаргия. Днес беше този ден. Той ги усети как се придвижват през водата, примамени от прясната кръв на Чарли.

Дред не се паникьоса, а зачака, зачака, зачака.

— Чарли?

В гласа на едрият мъж се усещаше паника. Дред можеше да прочете мислите му. Искаше му се да драсне, да се разкара от това зловещо място и да прати по дяволите Дювал и откриването на жена му. Но с Чарли бяха работили заедно дълго време. Ако не се смяташе той, Чарли беше най-злият кучи син, когото познаваше. А старият Чарли току-що се бе изпарил пред очите му. В природата на човека бе да се опита да разбере какво се е случило с приятеля му.

Когато дебелият се наведе, за да огледа какво има под кея, Дред вложи всичката си сила в ножичен мах на краката, който го изхвърли от водата с чудовищна сила. Противникът беше доста по-тежък от него, но изненадата даваше голямо предимство на Дред. Той хвана

мъжа за дебелия врат и го дръпна след себе си във водата. Докато дебелакът падаше, ножът на Дред разсече адамовата му ябълка.

Когато Грегъри се свести, лежеше очи в очи с един четириметров алигатор.

Той изпищя, помъчи се да стане и си удари главата в желязната рамка на леглото. С бясно биещо сърце, задъхан и паникьосан, той изпълзя изпод леглото, на което Дред бе лекувал Реми Дювал само преди няколко дни.

Когато стигна до другия край на стаята, надникна под леглото, за да се увери, че алигаторът, който беше видял, е препариран, а не жив. Дред не можеше да го учуди с нищо, дори и с жив алигатор под леглото.

Но страховитите очи бяха стъклени. Сравнително успокоен, Грегъри бързо мина през зловеците стаи на жилището. На масата за хранене имаше алигаторски глави, намазани с лъскав шеллак, които предизвикаха в главата му някакъв тревожен спомен, макар и той да не изкристализира ясно. Навън старецът миеше кея с градински маркуч. Когато чу стъпките на Грегъри по гредите, се обърна. Сивата брада, както и дочените му панталони, бяха мокри.

— Поспинка ли? — попита любезно той.

— Какво стана? Защо бях на пода зад леглото? Не мога да си спомня... Не, Чакай! Сега вече си спомням.

Мъглата в главата на Грегъри постепенно започна да се разсейва.

— Даде ми да пия безалкохолно. Упои ли ме? — След това спомените го връхлетяха с пълна сила. Той се извърна и видя втората кола, паркирана до неговата. — Тук ли са? — изписка панически младежът. — Къде са? Какво им каза? Защо ме упои?

— Отпусни се, синко. Не си пропуснал кой знае какво. Отидоха си.

— Как ги разкара? Какво им каза?

— Всъщност нямах честта да се запозная с тях. Какъвто и диалог да са водили, са го водили с моя приятел ей там.

Грегъри се обърна натам, накъдето му посочи Дред, и се стресна, когато видя едно негово точно копие да седи на разклатения люлеещ се стол на верандата, с мокра рибарска шапка и леко килната перука над

маска от празника на Все светии, от която висеше брада от испански мъх.

— Направих го преди няколко години, за да хвана един крадец — обясни Дред. — Тоя задник крадеше от магазина ми всеки път, когато отивах за риба или на лов. Затова направих това чучело и го поставих в една от лодките ми. Хванах крадеца на местопрестъплението и толкоз го бих, че едва не пукна. Никога повече не се върна. — Той се изкиска: — Ама някак си се привързах към тоя приятел и реших да си го оставя. Слуша ме, когато имам нужда от компания. Много е грозен, кучият син, ама едва ли е по-грозен от мен. Добра работа свърши тая сутрин.

Грегъри се обърна бавно. Погледна току-що измития кей, погледна с отвращение водата долу, погледна двата чудовищни алигатора, които се приличаха на слънце на отсрещния бряг, и най-накрая погледна Дред, който го наблюдаваше предизвикателно, но и със задоволство.

Беше лесно да се сети каква е била съдбата на двамата му придружители. Грегъри преглътна с погнуса, но предположи, че все пак дължи живота си на Дред. Все пак, като си спомни решителността на Дювал, знаеше, че отсрочката ще е временна.

— Дювал ще изпрати някой друг.

— Твърде вероятно — отвърна Дред и сви философски рамене. — Точно затова е най-добре да тръгваш.

— Ами колата им?

— Ще се погрижа за нея.

Не обясни как смяташе да го направи, но Грегъри беше уверен, че колата ще изчезне завинаги.

— Аз... Благодаря ти, Дред.

Дред издуха облак дим.

— Добра работа свърши, момче. Когато се видя с Базил, няма да забравя да му кажа, че си си изплатил старите грешки.

Грегъри бе трогнат от похвалата на стареца, дори се засрами. На очите му се показаха сълзи, но Дред сигурно ги забеляза, защото и той се засрами, а това го направи раздражителен.

— Айде де, не ми се пречкай тука! Тъй като оцеля след всичко, което преживя, Бърк адски ще се ядоса, ако умреш, бъдеш ранен или попаднеш зад решетките. Айде, тръгвай. Да ти видя гърба!

Бърк посегна по рефлекс към падащия си колега.

— Мак!

Но Мак нямаше как да отговори — беше мъртъв. Макар да знаеше това, Бърк продължаваше да повтаря името му, докато го полагаше на пода.

Той чу приближаващи се стъпки, вдигна глава и видя Дъг, който тичаше по кея към колибата.

— Мъртъв ли е?

— Мамка му стара, Дъг! — рече сърдито Бърк. — Дори не можа да си каже молитвата!

— И ти нямаше да имаш тая възможност, ако те беше застрелял в гърдите от упор.

Пату коленичи и пипна сънната артерия на Мак. След малко се изправи бавно, сякаш носеше огромен товар на раменете си. Изруга и прокара длан по изпитото си лице. След това сложи ръка на рамото на Бърк и го погледна загрижено.

— Добре ли си?

— Добре ли? Господи, Дъг! Не, не съм добре! Току-що един от хората ми беше застрелян пред собствените ми очи!

— Мак се готвеше да извади пистолета си. Трябваше да избирам между него и теб.

Наистина Мак бе посегнал към кобура на кръста си. Пистолетът му лежеше на сантиметри от безжизнената му дясна ръка. Въпреки това доказателство, на Бърк му бе трудно да повярва, че Мак е щял да го застреля хладнокръвно.

— Не му беше чиста работата — рече Дъг. — Направил е сделка с Дювал.

— Това ми го призна.

— А каза ли ти условията?

— Отменянето на дълг от петдесет хиляди долара в замяна на мен.

— Това е отчасти вярно. Всъщност сделката е била отменяне на дълга плюс по-голям дял от печалбата, ако те убие.

— Печалба ли?

Пату кимна надолу към Мак:

— Това е човекът, когото търсеше. Имаме неопровержими доказателства, че Мак е работил за Дювал.

Бърк погледна невярващо Пату.

— Мак бе шегаджия, досадник, нескопосник!

— Част от ролята му. Бил е по-умен, отколкото е показвал. Опитвал се е да се хареса на всички, изпълнявал е задълженията си сравнително добре, но не се е престаравал. Настоявал е, докато са го назначили в „Наркотици и нравствен“. Всичко това е било част от техния план. От самото начало на постъпването си е бил вътрешният агент на Дювал.

— В него винаги е имало нещо особено — заразмишлява на глас Бърк. — Заплатата на полицаия някак не се връзваше със стила му на живот. А аз си мислех, че или е дяволски добър комарджия, или е имал страхотен късмет.

— Но късметът днес го изигра.

— Казваш, че имаш силно доказателство за съучастието му е Дювал?

— От месеци насам Вътрешните работи провеждат тайно разследване. Аз съм единственият в отдела, който знае за това. Знаех, че си ядосан заради липсата на интерес да се открие предателят, но се бях закълел да пазя тайна и не можех да ти кажа. Въпреки че — прибави той — се изкуших, за да не ни напуснеш. Както и да е, след месеци изчерпателно проучване Вътрешните работи установиха, че провалените акции са по вина на Макуен. — След това каза тихо: — Включително онази, при която загина Кев.

Бърк го погледна остро. Пату кимна:

— Точно така. Искаше да знаеш кой е този, който е предупредил бандитите за акцията, когато Кев загина? Ето го твоя човек.

Без да вярва на ушите си, Бърк се втренчи в очите на Пату. Когато най-сетне асимилира думите, краката му се подкосиха и той се облегна на стената, а след това бавно клекна.

Пату му даде минута за размисъл. Накрая попита:

— Добре ли си?

— Да, чудесно. — Бърк трябваше да се покашля, преди да продължи: — Мислех си... Мислех си, че ще се чувствам някак по-различно, когато разбера кой е бил.

— А сега как се чувстваш?

— Празен.

Известно време мълчаха. Бърк забеляза, че локвичката кръв, която се бе образувала под трупа на Мак, започва да се съсирва. Скоро

щеше напълно да се съссири. Колко много кръв. От Мак. От Кевин.

След малко вдигна поглед към Пату.

— Ако информацията, която Мак е давал на Дювал, е карала бизнеса му да процъфтява, не е ли бил той твърде ценен, за да го прежалят, като го изпратят след мен?

— Очевидно твоето залавяне е надминавало по ценност всичко останало в живота на Дювал. Мак ти беше близък — човек, на когото можеш да се довериш, че ти мисли доброто. А и е можел да го прежали.

— Защото възможностите на Дювал са безгранични. Той вероятно вече има друго ченге, което да замести Мак.

Пату кимна мрачно:

— Вероятно си прав.

Бърк се вгледа в застиналото като маска лице на Мак и си помисли за дразнещите навици, но неоспорим чар на младежа; помисли си за младата му жена; за прахосването на всичко това. Прииска му се да удари нещо много силно.

Той попита Пату:

— Откъде разбра, че Мак идва насам тази сутрин?

— Кръгът все повече се стесняваше около него и наблюдавахме всяка негова стъпка. Напоследък научихме, че е задлъжнял на един лихвар на име Дел Рей Джоунс.

— Знам го.

— Когато Дел Рей заведе Мак на среща с Дювал миналата вечер, беше лесно да предположим какво става.

Бърк се изправи.

— Това е твърде слабо доказателство, Дъг. Откъде знаеше, че Мак не е дошъл тук да ме предупреди или да донесе съобщение от Дювал? Точно това ми каза, че прави.

— Опитваше се да извади пистолета си, забрави ли? Трябваше ли да почакам да видя първо дали ще те застреля?

Бърк не можеше да не признае правотата му.

— Както и да е — продължи Пату. — Знаех за какво е бил изпратен Мак тук, защото говорих с Дювал. Тази сутрин го извиках и му казах, че Мак е изчезнал. С недомлъвки, недопустими в съда, той намекна каква е поръчката на Мак. След това ми се похвали, че независимо дали Мак ще те пипне или не, той си има резервен план.

— Блъфирал е. И аз говорих с него тази сутрин. Все още жадува да ме пипне. Когато и да дойде, какъвто и да е резервният му план, ще бъда готов.

— Боже господи, чуваш ли се какво говориш? — кресна Пату. — Двамата с Дювал сте се заяли като хлапета. Събуди се, Бърк, и погледни реално на нещата. Един човек вече загина в тази бъркотия, а аз приемам това толкова навътре, защото трябваше да го убия със собствените си ръце. Независимо дали бе предател или не, той беше един от моите хора. — След това смени тона. — Умолявам те да се откажеш от това. Веднага! Вече имаш този, когото търсеше — ченгето, заради което загина Кев. Затова нека да вземем госпожа Дювал, където и да я държиш, и да я изпратим по живо по здраво у дома ѝ.

— Не и докато не видя Дювал изцъклен.

— Добре де, да предположим, че успееш да убиеш Дювал и Бардо, но свършиш в затвора или със смъртна присъда. На кого ще направиш напук?

— Няма да я върна обратно.

— Да разгледаме най-лошия сценарий. Ами ако Дювал оцелее, а ти свършиш в затвора? Мислиш ли, че ще остави нещата така? Никога. Ще те тормози по всевъзможни начини. Помниш ли Сачъл и сина му? Дювал е безскрупулен. А какво му пречи да даде Нанси Стюърт на Бардо? Ще използва хората, които са ти близки, за да те измъчва. Видях се с брат ти. Той е добро момче. Няма да можеш да го опазиш, Бърк, не и от килията си.

— Ето още една причина да се погрижа никой от тях да не остане жив.

— По дяволите, Бърк, чуй ме!

— А сега ти ме чуй! — извика в отговор Бърк. — Аз започнах това и смятам да го довърша!

— Ще те арестувам.

— За какво?

— За отвличане.

— Написал ли съм писмо за откуп? Какви доказателства имаш, че съм отвел насила госпожа Дювал? Ами ако двамата с нея сме замислили това, за да се отърве от оня тираничен кучи син?

Пату го погледна примирено.

— Не е прекалено късно да обърнем обстоятелствата. Дювал се срещна с мен малко след отвличането и ме предупреди, че ще те убие. Ако настояваш, да бъде както искаш. Но ако дойдеш с мен сега, ще имаш защитата на управлението зад гърба си.

— Не, благодаря. Управлението...

Преди да успее да реагира, пистолетът на Пату го удари по слепоочието. Той се свлече на пода и пред очите му избухна светлина. Кеят зад мрежата на вратата се намираше на цели мили разстояние, сякаш го гледаше през обратната страна на бинокъл. Кръгозорът му продължи да се свива, докато тъмнината го погълна.

Последната му мисъл бе за Реми. Тя беше сама и го чакаше да се завърне.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Бърк се събуди от някакви гласове, макар че не можеше да различи думите. Връщаше се в съзнание твърде бавно, но постепенно разбра, че е в някаква стая и лежи на една страна със завързани зад гърба ръце и ужасно главоболие.

Където и да се намираше, зад стената кипеше оживена работа. Бърк не видя светлините на линейката, но ги усети да пулсират през затворените му клепащи. Реши да си държи очите затворени и да се преструва, че още е в безсъзнание, докато не разбере повече.

Най-сетне различи един от гласовете.

— Тука днес прилича на Централна гара — отбеляза кисело Дред. — С това движение рибата няма да кълве поне още седмица.

— Като например кой? — попита Дъг Пату.

— Какво кой?

Макар все още да беше полузашеметен, Бърк усети, че Дред се прави на глупак. Почуди се как Пату не усеща това.

— Кой е идвал днес, че е имало движение? — попита Пату.

— А, да, ами като начало двама души дойдоха тая сутрин и попитаха за Бърк Базил.

— Кои бяха?

— Не ги познавам, ама едно ще ти кажа: пет пари не давам и никога повече да не ги видя. Не бяха добри хора.

— Откъде знаеш? Какво направиха?

— Нищо особено. Просто имах такова чувство, нали разбираш. Минаха години, откакто бях ченге, Пату, ама инстинктът не ме е напуснал. — Бърк усети, че Дред прави пауза, за да дръпне от цигарата си. — Бяха облечени като рибари, ама ако са уловили и една риба в живота си, ще изям ония алигатори ей там.

— Ти вече си изял ония алигатори.

Дред се изкикоти:

— Прав си, Пату, ама разбираш какво искам да ти кажа. Както и да е, подпалих им набързо фитила и се зарадвах, когато им видях

гърбовете.

— Какво им каза за Бърк?

— Нямахше много за казване, освен това, което казах и на теб. Бърк мина оттук преди няколко дни.

— Кога?

— Не мога да си спомня точно. Не обръщам много внимание на календара, макар да забелязах, че утре е Блажният вторник. Сигурно градът се стяга за...

— За Бърк...

— А, да. Базил поприказва с мен известно време, ама не можеше да се нарече бърбърив, нали разбираш. Купи няколко неща и тръгна.

— И жената беше с него?

— Жената се подразбира. Уау-у-у! — След това прибави ниско: — Ударих две чекии, след като си тръгнаха. Коя мислиш, че е?

Пату му разказа накратко фактите, които, разбира се, Дред вече знаеше. След като Пату свърши, старецът каза:

— Хм. Никога не бих си помислил, че е заложница на Базил. Не ми изглеждаше да я насилва за каквото и да било. Влезе си съвсем доброволно в колата с него.

— Заминали са оттук с кола?

Дред започна да плете опашати лъжи за вида, цвета и модела на несъществуващата кола. Ако обстоятелствата не бяха толкова сериозни, Бърк щеше да се изсмее на глас.

— И понеже главният път не се вижда оттук, не мога да ти кажа накъде са тръгнали.

Пату попита дали с тях не е имало друг човек, вероятно свещеник. Дред се засмя и каза, че не, защото избягвал контактите си с тези хора, а и Базил не му бил правил впечатление на набожен. Пату попита как е изглеждал Бърк. Дред отвърна:

— Същият като преди. А, като си помисля, не съвсем. Беше си обръснал мустака. — След кратка пауза добави: — Не мога да си представя Базил като похитител.

— И аз не мога, но, изглежда, е.

— Кажи ми пак, Пат, кой беше този, дето го гръмна?

— Детектив сержант Мак Макуен.

— Един от твоите хора!

— Аха — рече горчиво Пату. — Сключил сделка с Пинки Дювал да му предаде Бърк и жена му. Последвах Мак дотук и добре че го направих. Беше изпратен да убие Бърк. — След това осветли Дред за мръсната работа на Мак вътре в отдела.

— Убивал ли си някога човек, Пату?

— Веднъж. При изпълнение на служебните задължения. Не е нещо, което можеш лесно да забравиш.

— Предполагам, че зависи от това доколко човекът има нужда от убиване — каза бившият полицаи. Бърк си го представи как вдига едното от загорелите си рамена. — Отърва отдела от едно наистина мръсно ченге, тоя Макуен. Струва ми се, че си спестил на много хора време и главоболия.

— Гадно ми е, че някой трябваше да умре. През цялото време се надявах това да приключи мирно. Поне спрях Базил да не направи грешка, която да плаща до края на живота си. Независимо какво си мисли той, направих му услуга.

Дред изсумтя недоверчиво:

— Малко се съмнявам, че ще погледне на удара по главата и закопчаването с белезници като на услуга. Ще си имаш доста работа, когато се събуди.

— Ще бъде бесен — съгласи се Пату, — но го направих за негово добро. По дяволите коравата му глава! — След това каза: — Ето я линейката.

Бърк чу стържене на столове по пода и тътрене на крака.

— По-добре да отида да наглеждам пренасянето на тялото на Мак и да оправя документите с общинските служители. Веднага щом изпратя линейката, ще се върна за Базил.

— Ами жената на Дювал?

— Това ще бъде първото нещо, което ще попитам Базил, когато се свести. Дамата трябва веднага да бъде заведена у дома ѝ.

Бърк изчака, докато стъпките на Пату заглъхнат, и отвори очи. Както вече се беше досетил, лежеше на канапето в голямата стая на Дред.

— От колко време си буден? — прошепна Дред.

Изобщо не бе с лице към Бърк, а стоеше до прозореца, пушеше най-спокойно и наблюдаваше движението навън през мътното стъкло. Бърк не за пръв път се запита дали лечителят наистина не е магьосник

със свръхестествени сили. Освен лечителските си способности, дали нямаше и очи на гърба си?

— Достатъчно дълго, за да чуя разказа на Пату за случилото се.

— Така ли беше, както го каза?

— Точно. Стигнах до колибата няколко минути преди Мак и скрих лодката в тревата. Когато се изправи пред мен, ми призна, че е сключил сделка с Дювал. Надяваше се, че ще можем да преговаряме с него и да оправим нещата.

— Ха, да върви на майната си!

— И моята реакция беше точно такава. Но понеже бъдещето на Мак бе заложено на карта, той просто не приемаше отказа ми за отговор. Опита се да извади пистолет. Пату го наблюдавал и го последвал дотам. Трябва да го е държал на мушка. Куршумът проби гърба на Мак и го улучи право в сърцето. Сега Пату се е навил като свинска опашка да продължи работата по книга.

— Това е само половината от проблема. Дювал унищожава всичките ти изходи. Тръгнал е по петите ти, синко.

И без да изглежда да прави каквото и да било, освен да наблюдава товаренето на трупа в линейката, Дред разказа на Бърк за Грегъри, който бе дошъл в магазина и го бе предупредил за идващите след него убийци.

— Значи това, което каза на Пату за двамата фалшиви рибари, е било истина?

— В по-голямата си част — отвърна Дред. — Бяха тук, но не си тръгнаха.

Думите имаха зловец оттенък, който прекрати всякакви понататъшни въпроси. Бърк реши, че няма защо да знае съдбата на двамата мъже.

— Ами Грегъри?

— Има надежда за това момче. Може и да ни прекара здравата, но му се отвориха очите. Казах му да си вдига чукалата и той ме послуша.

— Добре. — Той подръпна белезниците. — Махни тия проклети неща.

Дред се извърна от прозореца.

— Трупът е натоварен и Пату говори с шерифа. Имаме може би деветдесет секунди, за да те измъкнем оттук.

— Къде е пистолетът ми?

— У Пату, но можеш да вземеш моя.

Дред извади от едно чекмедже магнум калибър триста петдесет и седем, провери дали пълнителят е пълен, взе една кутийка с патрони и помогна на Бърк да се изправи. Базил чувстваше краката си меки, а главата си — като диня, закрепена несигурно върху раменете му, докато следваше Дред през стаите към задната врата.

От навеса за инструменти, в който сякаш имаше всичко, изобретено от човека от желязната епоха насам, Дред извади резачка за болтове и свали белезниците. Даде на Бърк пистолета и патроните и издърпа една лодка изпод кея.

— Използваш ми лодките като надървено хлапе кутия с презервативи. Ако продължаваш да ги захвърляш със същото темпо, още малко — и ще остана без бизнес.

— Ще ти се отплатя, Дред.

— Да бе, само гледай да не те убият, преди да успееш. В резервоара има бензин, но недей да палиш мотора, преди да изминеш половин миля. Можеш ли да гребеш толкова?

— Нямам избор. Реми е сама там.

— Базил? Харесваш ли това момиче?

Двамата мъже си размениха дълъг поглед, но Бърк каза само:

— Благодаря ти пак, Дред.

— Няма нищо. Късмет и... О, по дяволите, никак не я харесвам тая част!

Бърк стовари юмрук в брадичката на Дред и дори гъстата брада не можа да омекоти удара. След това, когато по-възрастният мъж падна назад, Бърк го халоса още веднъж отстрани по главата. Съжаляваше, но трябваше да изглежда така, сякаш го е победил. Все пак не го удари толкова силно, че след това да го боли много.

После скочи в лодката и се отблъсна от кея.

Когато посегна към веслото, чу вик и бягащи стъпки.

По дяволите гребането! Той стартира извънбордовия мотор и даде бързо газ.

По обяд Реми започна да наблюдава, за да види завръщането му. Дори не обядва, защото очакваше да е гладен, когато се върне, и да

ядат заедно. Но обядът дойде и си отиде, без Бърк да се покаже.

През дългия следобед тя се осмели да излезе навън и се опита да се порадва на първия си слънчев ден в блатото, но не можа да се отпусне напълно и да се наслаждава на екзотичната му красота, защото мислите ѝ бяха заети с Базил и с причината, поради която се бави толкова.

Залезът усили тревогата ѝ. Тя крачеше по кея като часовой на поста си. Ослушваше се да различи шума на мотор над нощните звуци на блатото, които обикновено я плашеха, но сега ѝ се струаха познати и някак успокояващи.

Когато здрачът отстъпи на нощта, тя влезе вътре. За по-безопасно не запали фенера, така че бдението ѝ продължи в абсолютна тъмнина. Не беше яла от закуска, но не чувстваше глад.

Какво ли се бе случило при завръщането на Бърк в магазина на Дред?

Ами ако по пътя бе причакан в засада от тримата мъже, които снощи бяха дошли до колибата, уж да търсят отец Грегъри?

Ами ако Пинки бе пратил в магазина на Дред хората си, за да нападнат Бърк, когато отиде там?

Ами ако двамата с Дред бяха убити и никой не знаеше къде е?

Мрачните възможности измъчваха безмилостно ума ѝ. Накрая изтощението я принуди да легне и да затвори очи. Струваше ѝ се, че е невъзможно да заспи в това състояние на духа, но когато внезапно се събуди, първата ѝ реакция бе изненада, че изобщо е заспивала.

Втората бе да се учуди какво я е събудило. Както когато биваше събуджана от Ейнджъл и някой от многобройните ѝ мъже, Реми продължи да лежи абсолютно неподвижна, с разтуптяно сърце.

Какво я беше стреснало и събудило? Звук? Заплашително движение в тъмното? Предчувствие за опасност?

Напрегна слуха си, но не чу нищо. Дали не се беше събудила от звука на лодка, удряща се в някоя от гумите, окачени на коловете на кея?

Нима щеше просто да лежи тук и да се преструва на невидима, както в ъгълчето на жалката квартира на Ейнджъл? Вече не беше дете. Беше заявила на Базил, че вече никога няма да бъде жертва. Какво и кой можеше да бъде по-страшен от мъжа, с когото бе живяла

дванадесет години? Беше устояла на жестокия психически терор на Пинки, значи можеше да устои на всичко.

Тя се измъкна тихичко от леглото, прекоси приведена стаята и взе един кухненски нож. Беше глупаво, но и единственото нещо, с което разполагаше, след като Базил си беше взел пистолета. Помисли малко, взе фенера и един кибрит, придвижи се до най-близкия прозорец и надникна навън.

Видя една фигура, нищо повече от тъмна сянка, която се движеше на пръсти по кея. Веднъж се поспря, сякаш се ослушваше, след това продължи безшумно към колибата.

Реми се свлече на пода и стисна здраво ножа. Почуди се как точно би могла да използва фенера като оръжие.

Когато ръждивите панти на вратата изскърцаха, натрапникът се поколеба, след това отвори вратата достатъчно, за да се провере вътре, и я затвори зад гърба си.

— Реми?

Сърцето ѝ едва не се пръсна от облекчение.

— Бърк?

Изправи се и се спусна към него, но се закова на място при вида на пистолета в ръката му.

Бърк изпита огромно облекчение, когато я видя невредима. Понечи да я прегърне и да я притисне до себе си, но в същия момент забеляза ножа в едната ѝ ръка и фенера в другата.

През последните миля и нещо не беше използвал мотора, защото знаеше колко бързо се разнася бръмченето му по водата. Не искаше да доведе поканени гости в това скришно място. Полагайки невероятни усилия да се върне, нито за миг не бе помислил, че и самата Реми може да представлява заплаха.

Но ножът издрънча на пода и тя остави фенера на масата. Бърк спусна предпазителя на пистолета и го остави до фенера.

Изправиха се един срещу друг.

Той заговори пръв:

— Добре ли си?

Реми кимна енергично:

— Уплашена.

— От какво?

— Отначало не знаех къде си.

— Аз пък се страхувах да не би вече да не си тук.

— Че къде ще съм? Защо се промъкваше...

— За да избегна да не ме хванат.

— Да те хванат ли?

— Вече са организирали лов за мен.

— Защо?

— Това е дълга история.

— Потен си.

— Гребях дотук.

— О!

Продължиха да стоят така и да се гледат един друг в тъмнината.

След това тя каза:

— Толкова дълго те нямаше!

— Знам. Съжалявам. Не можах да се върна по-рано.

— Няма нищо, просто...

— Нямаше начин. Ако...

— Какво стана?

— Идвал ли е някой тук?

— Не.

— Виждала ли си някого?

— Не, цял ден. Щях да полудея.

— От страх?

— От тревога.

— Тревога ли?

— Да не би нещо да ти се е случило.

Разстоянието между тях се смали. По-късно не можеше да си спомни съзнателно да е посягал към нея. Не си спомняше кога е увил ръце около талията ѝ. Това се бе случило, без да го планира предварително. В един миг копнееше да я прегърне, в следващия вече го правеше.

Той я притисна силно до себе си. Реми се почувства невероятно малка и нежна в прегръдките му. Бърк зарови лице в косата ѝ, прихвана тила ѝ и притисна главата ѝ до гърдите си.

С устни, които се движеха срещу кожата му, тя каза:

— Страхувах се, че никога няма да дойдеш да ме вземеш.

— Нищо не би могло да ме спре да се върна обратно.

— Не знаех.

— Знаеше, Реми.

— Откъде можех да знам?

— Защото ти обещах, че ще се върна.

След това устните му потърсиха слепешком нейните. Целуна я силно. Беше несръчен, дори тромав. Целуваше я жадно, без финес. Първо опита вкуса ѝ и от гърдите му се надигна нисък стон — отчасти от благодарност, отчасти от желание.

Накрая се отдръпна, вплете пръсти в косата ѝ, наведе главата ѝ назад и я погледна в лицето, за да види дали не е сбъркал отговора ѝ. Но в изражението ѝ прочете същото объркване и учудване, каквото чувстваше и той.

Реми протегна свенливо ръка и докосна устните му с върха на пръстите си.

Бърк затвори очи и залитна към нея. Сви леко колене, за да бъдат на едно ниво. Ръцете му се плъзнаха по хълбоците ѝ и я притиснаха силно. Ръката ѝ, която сега почиваше в косата му, наведе главата му надолу и отново се целунаха, с повече страст и по-малко задръжки от преди.

Той се запрепъва заднишком към леглото, като я водеше със себе си, докато краката му докоснаха дюшека. Седна, разтвори колене и я дръпна между тях. Свали нетърпеливо тениската ѝ. Панталоните я последваха. Първо очите, а после и ръцете му се плъзнаха по тялото и — по раменете, гърдите, талията, хълбоците, бедрата, — докосваха я все по-страстно.

След това сложи пламналата си буза на корема ѝ и ръцете ѝ обгърнаха главата му. Погали прасците и бедрата ѝ. Стисна дупето ѝ. Целуна триъгълника през бикините и го потърка с брадичка, нос и чело, сякаш го любеше.

Положи я на леглото, легна до нея и плъзна ръка в бикините ѝ. Около пръстите му се увиха къдриви косъмчета. Той разтвори подутите устни. Центърът на женствеността ѝ беше влажен. Пъхна пръстите си по-дълбоко, извади ги и потърка с възглавничката на средния си пръст най-чувствителното място.

Прие задъхано изреченото си име като позволение. До няколко секунди джинсите му бяха разкопчани и той се намери върху нея. Не искаше да стане бързо, но усещанията бяха толкова силни, тъй

дългоочаквани и често фантазирани, че го завладяха и не можеше повече да се сдържа.

Кулминацията отмина твърде бързо. Той вдигна глава и понечи да ѝ се извини, но чертите ѝ бяха нежни и отпуснати. По горната ѝ устна имаше капчици пот. Очите ѝ бяха затворени. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха учестено. Зърната им бяха втвърдени. Той ги погали с палец. Усети как коремът ѝ се раздвижи с бързо темпо под него секунди преди тя да прехапе долната си устна.

Той се залюля леко напред и остана в нея, за да сподели всеки неин пулсиращ натиск. Когато всичко свърши, се изтърколи на една страна и я притегли към себе си, като притисна главата ѝ към гърдите си и започна да я гали по гърба. Дълго лежаха и му се струваше, че може да остане така вечно. Но се чувстваше задължен да каже нещо.

— Знам колко си набожна. Вероятно считаш прелюбодейството за смъртен грях. Можеш, ако искаш, да кажеш, че съм те насиллил. Просто... Просто не се чувствай гузна за това, става ли, Реми? Не искам да се чувстваш гузна за това. За мен.

Тя раздвижи главата си и я освободи, за да може да го погледне в лицето. Сложи ръка на бузата му и потърси очите му.

— Не е нужно да се тревожиш за това. Аз всъщност не съм омъжена.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Пинки наблюдаваше празнуващите от прозореца на кабинета си. Парадът на Орфей беше свършил, но тълпите все още бяха навън и прегрешаваха яростно преди настъпването на Великите пости след по-малко от двадесет и четири часа.

Той чу вратата да се отваря и се обърна. Бардо се промъкна вътре, необичайно унил.

— Хората ми не искат и да се доближат дотам. Казват, че все още било горещо във всичките му там форми — ченгета, помощник-шерифи, щатска полиция, съдебен лекар. Ти кажи.

— Смъртта на Макуен потвърдена ли е?

— Абсолютно. Разправят, че Пату го гръмнал, за да спаси Базил.

— Ами Базил? — попита Пинки.

— Няма да повярваш. Пату го арестувал, но той избягал.

Пинки изпсува яростно.

— Базил пречукал дъртия, дето продава стръв там.

— Пречукал ми е задника! — изрева Дювал. — И Пату се е вързал на тая дивотия?

— Не знам.

— Оня тип Грегъри не ни ли каза, че Базил и Дред не знам си кой са много гъсти? Както ми описваш колко е горещо на онова място, дори и Базил не би могъл да избяга без чужда помощ. И какво, по дяволите, стана с Грегъри и хората, които изпратих с него? Някакви новини?

Бардо поклати глава:

— Нищо.

— Не мисля, че изобщо са стигнали до магазина на Дред. Очевидно са ни прецакали.

— Това са две от най-надеждните ми момчета — възрази Бардо. — Като им кажа какво да правят, го вършат и не задават въпроси.

— Семейството на Грегъри Джеймс има много пари. Той ги е подкупил да го пуснат. Сега сигурно вече са във Вегас и шибат по две

курви наведнъж.

— Не могат да бъдат подкупени — каза упорито Бардо.

— Тогава ми обясни къде са.

Бардо сви рамене, а Пинки изруга.

Не си спомняше някога да се с чувствал толкова объркан и безпомощен. Бе имал две отлични възможности да пипне Базил, а и двете се бяха провалили. Очевидно Макуен бе решил да прескочи Дел Рей Джоунс и да действа сам. Дювал нямаше нищо против. Дори се възхищаваше на инициативата на Макуен. Само дето тя се провали и Макуен бе убит. „Благодаря ти, Дъг Пату“, помисли си Пинки. С него смяташе да се оправи по-късно.

Междувременно Грегъри Джеймс беше изчезнал и взел със себе си двама опитни убийци. Как бе, успял да го направи сополивият му педал? Където и да се намираше, Базил сигурно си скъсваше задника от смях на нещастните му опити. Само при мисълта за това кръвното на Пинки хвъркна до небесата.

Бардо прекъсна мислите му:

— Не ми се ядосвай, задето го казах.

Пинки се обърна, но Бардо продължи, без да се смути от сърдития поглед на адвокатата:

— Базил може да е гръмнал госпожа Дювал и да я е хвърлил в блатото още същия ден, когато я е отвлъкъл. Може вече да е мъртва. Или...

— Е? Или какво?

— Или... По дяволите, Пинки, помисли сам! Ако е сама с Базил вече цяла седмица, може да... нали разбираш... Може да прави цялата работа толкова интересна за него, че вече да не му пука за никакво отмъщение. Или пък да си отмъщава по друг начин.

Очите на Пинки станаха опасно студени и безизразни.

— Значи твоята теория е, че или жена ми е мъртва, или се шиба като луда с Базил?

Бардо разпери красноречиво ръце:

— Нали ги знаеш курвите. Малко са като кучетата. Докато ги храниш и ги почесваш от време на време, те обичат. Защо смяташ, че ги наричат кучки?

— Никога не съм мислил за това.

Бардо сякаш не забелязваше, че шефът му едва сдържа гнева си, и продължи неблагоприятно:

— Имам адски лошо предчувствие. От самото начало тръгна зле. Всичко работеше против нас.

— Увърташ. Какво ти е на ума?

Бардо бръкна в джоба си и там задрънкаха дребни монети. Той изправи нахално рамене.

— Отказвам се, Пинки.

— Как пък не!

— Виж, нямам намерение да бъда убит, особено заради един задник, който така и никога не успях да чукам.

Пред очите на Пинки падна червена пелена. Той се хвърли напред и хвана реверите на Бардо. Реми може и да заслужаваше тази обида, но той не. Никой не напускаше служба при него по собствено желание. Кога Уейн Бардо бе станал толкова нагъл, за да си мисли, че той може?

— Ще правиш това, което ти кажа, или ще подшушна на ухото на Литръл за подвизите на Уейн Бардо!

— Ти си мой адвокат. Не можеш да разправяш такива работи на окръжния прокурор, без да те лишат от адвокатски права.

— Вярно е — призна Пинки с нежния глас, който използваше в съдебната зала, за да зададе въпрос, с който знаеше, че ще дискредитира свидетеля. Един местен журналист, негов почитател, бе нарекъл този глас „кадифения чук“. — Не мога да издам привилегирована информация, но мога да накарам някой друг да го свърши вместо мен. Има дузини хора, които биха ми направили тази услуга веднага, преди да успееш да мигнеш. А когато това стане, с теб е свършено, Уейн. Там, където ще отидеш, няма да има нито една жена. Ще ти отнемат бижутата, хубавата кола и всичките ти скъпи дрехи. Ще те заключат толкова надълбоко, че душа ще даваш да те пуснат поне веднъж месечно да се обръснеш и да си вземеш душ. — След това, без да даде на Бардо възможност за отговор, той пристъпи напред и пъкна носа си на сантиметри от този на събеседника си. — Тая лоша работа, както я наричаш, ще свърши само тогава, когато Базил е вече мъртъв. Изяснихме ли се?

Реши да запази плановете за Реми за себе си. Бардо не изпитваше ни най-малка неохота да убива жени, но не искаше да разпалва апетита

му толкова скоро.

— Междувременно имам друга поръчка за теб. — Той го пусна, приглади реверите му и го шляпна снизходително по бузата. — Но тя ще ти достави истинско удоволствие.

— Пинки отказа да се ожени за мен в църква. Щом църквата не признава нашия брак, и аз не го признавам. — След това Реми прибави шепнешком: — Което, предполагам, ме прави курва, както и ти ме обвиняваш.

Базил я погали по бузата.

— Не си такава.

Бяха прегърнати силно и в страстта им имаше оттенък на отчаяние. Той я пусна само толкова, колкото да стане и да се съблече. Реми потърка буза в голите му космати гърди.

— Какво ще стане с нас, Базил?

Името му прозвуча естествено от устата ѝ и това го накара да се усмихне. Но въпросът ѝ му поддейства отрезвяващо. Той въздъхна:

— Не знам.

— Трябва да ме пуснеш. Трябва да се върна обратно.

Той поклати отрицателно глава.

— Но...

Той повдигна глава и я погледна.

— Не.

След това я прегърна собственически. Когато най-сетне се отдръпнаха един от друг, тя го попита за брака му с Барбара.

— Защо се разделихте?

— Не можах да я направя щастлива.

— А тя направи ли те щастлив?

— Не — отвърна той и за пръв път осъзна, че нещастieto им не е било изцяло по негова вина. И Барбара не се бе престарала в това отношение. — Просто имахме приемлива връзка. Предполагам, както повечето хора.

— Но не трябва да е така.

— Не, не трябва. — Той я огледа внимателно, като докосваше лицето ѝ. — Ако можеше да си избираш какво да правиш, какво би било то?

— Искаш да кажеш, ако благотворителността на Пинки нямаше никакви допълнителни задължения? — Той кимна. — Бих работила в картинна галерия — рече без колебание Реми. — Изучавала съм майсторите и знам много за съвременните художници. Бих била много добра.

— Сигурен съм — каза искрено Бърк.

Реми пхна ръце между бузата си и възглавницата и изражението и гласът ѝ станаха тъжни.

— Какво щеше да стане, ако се бяхме срещнали в друго време и на друго място, при нормални обстоятелства? Да си представим, че аз работех в някоя от луксозните галерии на Ройъл Стрийт, а ти се разхождаше и ме видеше?

— Първо на първо, дори не бих могъл да си позволя да хвърля сянката си върху някоя от витрините на Ройъл Стрийт.

— Но това е наужким, Базил. Всичко би могло да се случи.

— Добре. Вървя си и те виждам, така ли? — Тя кимна. — Ами след като заеквам известно време, вероятно ще се опитам да събера достатъчно кураж да те заговоря.

Реми се засмя:

— Щеше да завържеш с мен разговор. Това е добре. След това какво?

— След това нищо. Ти веднага щеше да забележиш, че съм пълен невежа.

— Защо?

— Може би в редица от картини бих могъл да посоча Мона Лиза, но долу-горе дотук свършват познанията ми в областта на изкуството. Щеше да ме направиш разноглед.

— Съмнявам се — усмихна се срамежливо тя и призна тихо: — Отец Кевин със сигурност остави у мен трайно впечатление.

— Оня кисел свещеник? — изсумтя презрително той.

— Беше доста напрегнат, но много си мислех за него.

— И какво си мислеше за него?

— Неприлични неща.

— Айде бе!

— М-хм. Мислех си, че сигурно представлява изкушение за всяка жена от енорията си.

— Хайде стига!

— Вярно е — настоя тя. — Мислех си, че е твърде привлекателен, за да бъде свят човек.

— Аз не съм свят човек.

— Тогава не го знаех. Смятах, че има невероятен сексапил.

— Наистина ли?

— Да, и то преди да видя, че има лунички по раменете си.

Той се засмя. Радваше се на вниманието, на флирта ѝ.

— Не, нямам.

Тя се засмя с него и отвърна:

— Да, имаш.

Прекараха следващите няколко часа, като се прегръщаха, целуваха и всеки изучаваше тялото на другия с невинно любопитство, запазено само за нови любовници. Радваха се на всяко свое откритие.

Потънаха във фантазията, че са се срещнали в друго време и на друго място, че са свободни да се смеят чисто и просто заради удоволствието от това. Шегуваха се, но имаше и мигове, когато не правеха нищо друго, освен да се гледат втренчено.

— Толкова си хубава — каза той по едно време. — Не мога да повярвам, че съм с теб така.

— Лицето ти ми харесва — прошепна в отговор Реми. — Много е честно, но...

— Но какво?

— Зад очите ти е много тъмно, Базил. — Тя се вгледа в тях. — Какво криеш там?

— Всичките си грехове и недостатъци.

— Едва ли са много.

— Би се изненадала. А може би не — добави той и се засмя тихо. Реми проследи устните му с върха на пръста си.

— Тук се усмихваш, но не и е очите си. Защо? Какво те прави толкова нещастен?

Беше тревожно, че чете мислите му така, но в същото време беше и трогнат от тази ѝ способност и желанието да го опознае цялостно. Прииска му се да ѝ каже колко много означава за него тази загриженост.

— Реми... — Той се вгледа в лицето ѝ, в дълбините на очите ѝ, и думите му избягаха. Затова я целуна, прегърна я и неохотно ѝ каза, че вероятно би трябвало да се опитат да поспят.

Обърна я с гръб към себе си, но уви ръка около талията ѝ и я притисна до гърдите си. До този момент бе смятал, че интимността ще му е достатъчна, но му бе нужно съвсем малко, за да се възпламени отново.

Скоро втвърдената му мъжественост започна да се потърква в нея. Той посегна към гърдата ѝ и загали зърното, докато то му откликна. След това я целуна по тила, премести ханша си по-напред, откри, че и тя е готова и прошепна името ѝ, когато влажната топлина отново го обгърна.

Започна да прониква на тласъци и бе почти потънал в забрава от ритъма, когато тя издаде един звук и го измъкна рязко от еротичната омая.

Той се отдръпна и я обърна по гръб. Плачеше. Бърк избърса сълзите ѝ.

— Съжалявам, Реми. Ето, спирам. Всичко е наред.

— Не съм искала да спиращ.

Той преглътна.

— Тогава какво?

Тя хвана лицето му между дланите си.

— Знаеш какъв беше животът ми с Пинки. Знаеш защо ме смяташе за свое притежание, какво направи с мен и какво бях за него през всичките тези години.

Значението на думите ѝ не можеше да се сбърка. Той кимна мрачно.

— Изпълнявах това под команда — каза тя, като държеше той да разбере.

— Знам.

Тя си пое разтреперана дъх.

— И все още ме желаеш?

— Дали те желая? — повтори смаяно той. — Дали те желая?

Отново я покри с тялото си и проникна в нея с едно гладко движение. След това прокара пръсти през косата ѝ и задържа главата ѝ неподвижно, докато ѝ говореше с нисък, напрегнат глас:

— Може да умра, преди всичко това да е свършило. Или да прекарам остатъка от живота си зад решетките. Каквото и да стане, няма значение.

След това проникна по-дълбоко в нея.

— Но не бих понесъл да се върнеш при него. Заслужавам и съм съгласен на всичко друго, но не и това. — Той стисна здраво очи и притисна чело до нейното. — Не можеш да се върнеш при Дювал. Не можеш. Всичко друго, всичко, само не това.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Господин Дювал?

— Кой е?

— Дъг Пату. Съпругата ви е открита.

Роман беше донесъл безжичния телефон на Пинки, който закусваше в трапезарията.

— Къде? — попита рязко той.

— В магазина на Дред. С нея са помощник-шерифите. Тръгнал съм натам.

— Ами Базил?

Усети неохотата на Пату да му каже.

— Оставил е госпожа Дювал там и е заминал нанякъде.

— Как е тя?

— Според господин Мишу, чудесно. Нямала търпение да се върне у дома.

— Искам Базил да бъде намерен, Пату! Искам всеки проклет сантиметър от Луизиана да бъде претърсен, докато го намерят и предадат на правосъдието!

— Сериозно се съмнявам, че търсите правосъдие — рече Пату с вбесяващо спокойствие. — Ако считяхте това за отвличане, щяхте да докарате и самия директор на ФБР да търси жена ви. Но все пак, ако настоявате, ще извикам федералните да разпитат госпожа Дювал.

Пинки стискаше слушалката толкова силно, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Пръстенът с диамант се беше впил болезнено в кутрето му. Обаче не можеше да контролира думите на Пату и беше сигурен, че полицаят прекрасно знае това.

— Мога ли да бъда откровен? — И без да дочака позволение, Пату продължи: — По всичко личи, че това си е семеен проблем. Решението му не е отговорност на полицията, а ваш и на съпругата ви. И може би на Базил. Предлагам да уредите това помежду си.

По-късно Пинки не беше сигурен как е успял да сдържи гнева си, но му струва огромно усилие. Лицемерните забележки на Пату го

вбесиха до краен предел.

— Благодаря за съвета, Пату, но нямам нужда от уроци как да се оправям с жена си. Иска ти се да мислиш, че проблемът е приключен, нали? Да го вържеш спретнато с панделка и да сметеш, че е свършил. Защото през цялото това изпитание ти пазеше твоето момче Базил и ще почувстваш огромно облекчение, ако се измъкне от тази история невредим.

Тъй като постоянно страдаше от манията, че телефонът му се подслушва, Пинки бе твърде хитър, за да споделя плановете си за Базил в слушалката. Вече беше казал на Пату, може би твърде неразумно, че смята да елиминира бившия полицай, не виждаше причина да го повтаря.

Но все пак искаше Пату да знае, че отношението и отказът му да съдейства ще бъдат запомнени.

— Можеш да кажеш сбогом на амбициите си за най-високата служба в полицейското управление, Пату. От този момент нататък върху теб от всички страни ще започнат да се нахвърлят врагове. Можеш да бъдеш сигурен в това.

Не можеше да не признае на събеседника си, че запази хладнокръвие.

— Повиках полицейски хеликоптер да ме откара до община Джеферсън. Лично ще придружа госпожа Дювал до дома ѝ. Би трябвало да пристигнем след два часа.

След това безжичният телефон онемя в ръката на Пинки. Роман се приближи и попита плахо:

— Госпожа Дювал ще се върне днес у дома ли, сър?

— Точно така, Роман.

— Слава богу!

— Хм. Да. — Дълбоко замислен, Пинки барабанеше бързо с пръсти по покривката. След малко вдигна поглед към иконома и се усмихна. — Аз мисля, че това изисква пищно празненство, а ти?

— Значи не сте забравили, сър, че днес е Блажният вторник? Последният ни ден за празненства за дълго време.

— Не, Роман, не съм забравил. Просто бях прекалено зает. Имам намерението да бъда домакин. Тук. Тази нощ. Ще се погрижиш ли за всичко?

— Считайте го уредено, сър.

Роман хукна да разпространи добрата новина сред персонала. Пинки набра клетъчния телефон на Бардо.

— Реми е намерена.

— Къде?

— По-късно ще ти дам подробности. Пату я води насам.

— Базил?

— Засега не се знае.

— И какво искаш да направя?

— Същото, което обсъждахме снощи.

— Въпреки че госпожа Дювал се връща у дома?

Пинки се втренчи в празния стол, където обикновено седеше Реми.

— Особено след като госпожа Дювал се връща у дома.

Сестра Беатрис сви устни с явно неодобрение.

— Това е крайно необичайно.

— Е, да, може и да е необичайно, но това е, което иска господин Дювал.

Наглостта на Бардо искаше да покаже, че не е впечатлен нито от облеклото на монахинята, нито от благоговеещото обкръжение. Ако питаша него, тя бе просто една уличница, която му се муси. Можеше да мине върху, покрай или през нея, но нямаше да го спре да направи това, за което му плащаше Дювал.

— Ще се обадя на господин Дювал и ще поговоря лично с него.

— Чудесно. Направете го, сестро.

Бардо плъзна телефона по бюрото към нея, след това, с явно неуважение, седна без покана и праметна глезен върху коляното на другия крак. Засвирука фалшиво през зъби, докато тя се обаждаше в жилището на Дювал.

— Господин Дювал, моля. Тук е сестра Беатрис от колежа „Благословено сърце“. Наложително е да говоря с него.

Неприятно ухилен, Бардо слушаше как монахинята се уверява, че Дювал го с изпратил да вземе балдъзата му.

— И госпожа Дювал одобрява това? — попита тя. След малко промърмори: — Разбирам. Много добре, господин Дювал. Простете за безпокойството, но ви моля да разберете, че преди всичко съм

загрижена за безопасността на Флара. — При тези думи тя изглежда яростно Бардо, който ѝ се усмихна най-невинно.

Когато сестрата затвори, той я попита:

— Всичко наред ли е?

— Да, всичко е наред.

Беше толкова хладна, че чак ледена. Тя се изправи и заобиколи бюрото си. Обичайното ѝ облекло шумолеше, а зърната на броеницата потракваха.

— Ще уведомя Флара да си събере нещата. След малко ще дойде.

Това „малко“ се оказа двадесет минути. По това време стаята вече бе започнала да действа на нервите на Бардо с тези картини на обляния в кръв, разпнат Христос, който го гледаше с одухотворените си очи, следващи го навсякъде из кабинета. Светците и ангелите, които се носеха около него на розови облаци, го осъждаха от покритите си с орнаменти позлатени рамки. Можеше да се закълне, че статуята на един войник-свещец вдигна справедливия си меч към него. Тръпки го побиваха от всичките тия религиозни глупости.

Когато вратата се отвори, Бардо вече беше здравата разтреперан. Той се обърна рязко и възкликна:

— Мамка му!

Ругатнята накара сестра — Как ѝ беше името — да стисне още по-силно устни, но Бардо просто не можа да се сдържи. Пинки му беше обещал, че освен, че ще бъде добре заплатен за тази си поръчка, страшно ще му хареса.

И още как! Щеше да се пукне от кеф! За секунда му минаха през ума поне дузина греховни неща, които да стори със сестричката Флара.

Бузите ѝ бяха пламнали от вълнение. Тя прекоси стаята към него и протегна ръка.

— Здравейте, господин Бардо. За мен е удоволствие.

— За мен също, госпожице Ламбът.

Може би за пръв път в живота си се ръкуваше с жена, но му бе приятна възможността да докосне това същество, толкова горещо, че не бе за вярване.

— Вярно ли е това, което ми каза сестра Беатрис? Наистина ли тази вечер ще присъствам на празненството за Блажния вторник?

— По-вярно не може и да бъде. Господин Дювал смята, че вече дълго сте били затворена тук. Не се обиждайте, сестро — обърна се

той към монахинята над рамото на Флара. — Зет ви иска тази нощ да го ударите на живот. Рече, че считал това за вашия дебют в обществото.

— И Реми е съгласна?

— Аха. Иска да бъдете там тази вечер. Дори сама ви избра костюма.

Тя сложи ръце над щръкналите си, стегнати цици и ахна замаяно:

— Позволяват ми! Не мога да повярвам!

Бардо вдигна куфара и й предложи ръката си.

— Повярвайте го, миличка.

Пинки ги чакаше на входната врата. Отвори, преди Пату да е натиснал звънеца. Дори и на този етап имаше малък шанс да се откаже от плановете и да продължат да живеят с Реми така, сякаш нищо не се е случило.

Но дори тази нищожна възможност умря в мига, когато я погледна в очите. Защото, макар да му се усмихна слабо и да изрече треперливо името му, той вече бе разбрал, че Базил я е имал.

Кучият му син все едно че беше отровил първокласните му орхидеи или пикал в бутилка „Шато Лафит Ротшилд“. Реми беше омърсена. Страхотното момиче, от което бе направил съвършена куртизанка, вече бе съсипано за него.

Той я притегли към себе си, като прикриваше отвращението си.

— Любима моя, слава богу, че си отново тук! Само като си помисля какво си преживяла... — Той спря и се престори, че се е задавил от вълнение. — Беше ли наранена по някакъв начин?

Изслуша я за сачмите за птици, с които бе улучена в гърба, докато бягали от „Кръстовището“.

— Но тези рани започнаха да зарастват. Просто съм много изморена.

— Базил не е...

Тя поклати лъжовно глава:

— Искаше просто да се оправи с теб, Пинки. Това е всичко. Не се е отнасял лошо с мен.

Дъг Пату, който стоеше по-назад, за да не пречи на посрещането, пристъпи напред.

— Госпожа Дювал не изпитваше охота да обсъжда изпитанието си по пътя насам. Но сега бих искал да чуя нейната версия за случилото се и да ѝ задам някои въпроси, ако нямате нищо против.

— Разбира се, че имам — рече рязко Пинки. — Малко по-рано днес ми напомнихте, че това е семеен проблем. Смятам, че сте прав. — И затвори вратата под носа на Пату.

— Господин Пату се тревожи, че планираш да си отмъстиш на Базил — каза Реми, когато ѝ посочи да се качва горе. — Ти нямаш такива намерения, нали, Пинки?

Той само се усмихна и я потупа успокоително по ръката. Когато стигнаха горе в спалнята, Роман ѝ донесе табла с храна, но тя я остави недокосната. Когато отново останаха сами, Пинки ѝ зададе няколко въпроса за отвличането.

— Искам да видя тази рибарска колиба, където те е държал. Можеш ли да ме заведеш до нея?

— Страхувам се, че не. Всички места от блатото ми изглеждат едни и същи.

— Защо те пусна?

— Не знам — рече бавно тя. — Тази сутрин ме събуди много рано и ми съобщи, че ме освобождава. А през цялото време ми казваше, че ме използва като стръв и не го е грижа колко ще продължи това. Не ми даде никакво обяснение за внезапната промяна на решението си, освен че имало нещо общо с някакъв полицай, който бил убит вчера. И Дред. Не искал Дред, Пату или някой друг от бившите му колеги да пострада от престъпните му деяния. Каза, че било време да прекрати това, преди още някой друг да е ранен или убит.

— Трябваше да си го помисли, преди да започне. Вече е твърде късно.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма значение. Ти опитва ли се да избягаш?

— Разбира се! — възкликна тя и му разказа за опита си, когато едва не се бе удавила. — След това ме държеше с белезници. — Тя вдигна невероятно изразителните си очи, сложи ръка върху неговата и я стисна силно. — Но сега се върнах при теб жива и здрава и само това има значение. Гледам на всичко като на лош сън, който скоро ще бъде забравен. — Реми плъзна ръце около врата му. — Пинки, моля те,

послушай господин Пату! Недей да продължаваш тази вражда с Базил! Би било безпредметно. Той просто искаше да те разтърси и след като го направи, повече няма нито да го видим, нито да го чуем. Ако Базил може да го забрави, и ние би трябвало да можем. Да го забравим!

Той прекъсна молбите за живота на любовника ѝ с груба целувка, която спря внезапно. Пролича, че е изненадана от прекратяването ѝ. Наистина ли кучката очакваше да я заведе в леглото? Прииска му се да се изсмее на глас в лицето ѝ, но все още бе рано за изненадите, които беше приготвил за нея.

— Поспи си — рече той и я потупа по бузата. — Искам тази вечер да изглеждаш възможно най-добре.

— Тази вечер ли?

— На нашето парти.

— Парти?

— Реми, този навик да повтаряш да не е нещо, което си придобила от Базил?

— Съжалявам. Какво парти?

— За Блажния вторник. Забрави ли, че тази вечер е Блажният вторник? Утре трябва да си простим греховете, но тази вечер можем да си позволим всичко. Аз със сигурност възнамерявам да задоволя...

— Не мога да дойда на партито тази вечер.

— Ето още един досаден навик, който си придобила — рече намръщено той. — Да ме прекъсваш, докато говоря.

Тя преглътна още една забележка. След малко каза с леко потреперване на гласа:

— Просто съм изненадана, че очакваш да бъда домакиня първата вечер след завръщането си.

— Какъв по-добър момент да отпразнуваме завръщането ти жива и здрава?

— Повече бих искала да си го отпразнуваме сами.

— Много мило от твоя страна, скъпа моя, но се страхувам, че вече не мога да го отменя. Твърде много хора ще останат разочаровани. — Той я щипна по бузата. — Включително Флара. Поканих я да вземе участие.

Всичката кръв се дръпна от лицето ѝ. Преглътна конвулсивно, сякаш внезапно ѝ бе прилошало.

— Наистина ли? — попита Реми с очевидно фалшиво вълнение.
— Какво те накара да решиш това? Никога преди не си го правил.

— Премислих доводите ти по време на последния ни разговор за нея. Мисля, че са основателни. Време е да я поотпуснем малко. Все пак вече не е дете, а млада жена.

— Всъщност грешах, Пинки. Ти беше прав. Винаги си бил прав за тези неща.

Той се намръщи.

— Променяш мнението си твърде късно, Реми, не мога да разочаровам Флара сега, когато съм я поканил. И ти не би искала от мен да го направя. Би било жестоко. А сега подремни — рече той и се изправи. — Може би сънят ще накара бузите ти да порозовеят. Прости ми, задето ти го казвам, но изглеждаш малко зле.

— Осъзнавам, че сигурно изглеждам ужасно. Косата и ноктите ми са в отвратително състояние. Ще уредя да ми ги направят преди вечерта.

— Можеш да се погрижиш за красотата си, след като се напиш.
— Той се запъти към вратата. — О, между другото, магнах телефона, за да не те безпокоят.

Тя погледна към нощното шкафче и Пинки изпита удоволствие от отчаянието, което се изписа на лицето ѝ.

— Бих искала да се обадя на Флара. От една седмица не ме е чувала и съм сигурна, че се пита защо.

— Няма защо да се тревожиш. Излъгах я, че имаш гнойна ангина. Вече трябва да ѝ е съобщено, че си се възстановила и че нямаш търпение да я видиш тази вечер.

— Но аз трябва да поговоря с нея!

— Не остава много време до вечерта. Наредих на персонала да те остави на спокойствие. Само аз ще идвам да те виждам. — Той ѝ изпрати въздушна целувка и след това се увери, че го е видяла как заключва вратата от външната страна.

Реми се втурна към вратата и сграбчи бравата с две ръце. Опита се да я завърти, но тя не се помръдна. Реми изхлипа отчаяно и се отпусна на вратата.

Беше повярвала на парадокса, че трябва да се върне при Пинки, преди да избяга успешно от него. Знаеше, че ще са ѝ нужни всичките актьорски умения, за да го накара да повярва, че е потресена от

отвлечането и няма търпение да остави неприятния епизод зад гърба си и да продължи живота си, както преди. Беше готова да продължи този театър толкова, колкото бе необходимо за измъкването на Флара от ръцете на Пинки, дори и да стигне до толкова далеч — боже опази! — да споделя леглото му, макар че не бе казала това на Базил.

Но Пинки не я бе отвел направо в леглото, което бе необичайно и затова тревожно. Имаше само една причина, поради която можеше да се въздържа: ако я подозираше, че е спала с Базил. А ако подозираше това, значи нейният живот, както и този на Базил и Флара бяха в опасност.

Пинки трябва да бе усетил, когато я бе целунал, а може и преди това, че се връща вкъщи много по-различна от преди. Сигурно веднага бе забелязал коренната промяна. Ако можеше да зърне и най-малкото несъвършенство в цвета на някоя от орхидеите си или да усети, че виното е сервирано с един градус по-топло или по-студено, можеше да почувства нещо толкова дълбоко като промяната след престоя ѝ в блатото, където се бе влюбила в Бърк Базил и — в прибавка — бе заобичала себе си.

Можеше да доживее до сто години или да умре днес, но щеше да бъде благодарна за дните на усамотение в онова екзотично и примитивно място. Там бе принудена да се огледа внимателно и да признае, че се е превърнала в точно това, което я бе нарекъл Базил — курва. Беше проституирала поради най-основателната причина: за да предпази сестра си: Но в крайна сметка всичко останало бе пожертвано — нейната гордост, самоуважението, душата ѝ. След като се бе отказала напълно от себе си, каква полза имаше от нея за Флара или за когото и да било друг?

Сега вече презираше госпожа Дювал, която бе пасивна и страхлива; чиито единствени средства за оцеляване бяха женските хитрости и манипулации. Но беше развила нарастващо уважение към Реми Ламбът, чиито мнения имаха своите достойнства, която бе силна и смела, умееше да оцелява; която бе спечелила любовта на човечен и почтен мъж.

Базил! Той трябваше незабавно да бъде предупреден, че планът им се е провалил. Но преди да успее да се обади по телефона, трябваше да се махне от тази стая. Реми си заблъска главата да намери начина.

Един от клиентите на майка й я беше научил как да разбива най-елементарните ключалки. Но технологията за изработване на бравите беше напреднала заедно с всичко Останало, а Пинки винаги настояваше да има най-доброто. Когато преди няколко години къщата им бе подновявана, спалнята им се беше превърнала в безопасна стая; убежище, ако някой натрапник проникнеше през останалата система за сигурност. От външната страна на вратата имаше плочка с номерирани бутони. Човек трябваше да знае кода, за да я отключи. Отвътре можеше да се отвори с ключ, но Реми не успя да намери такъв, макар да претърси цялата спалня, дори и гардеробната на Пинки. Отчаяна, тя опита с ножички за маникюр, пила за нокти и фиба, но, както подозираше, ключалката беше твърде усъвършенствана за аматьор с импровизирани инструменти.

След това обмисли варианта с прозореца. Дръпна завесите и отвори капациите, но се слиса, когато видя, че външните капаци са затворени. Досега бяха затваряни само веднъж, когато имаше предупреждение за приближаваща тропическа буря. Но сега бяха заковани с летви. Дневната светлина се процеждаше с мъка през тях.

Не че това имаше някакво значение. Ключалките на прозорците бяха обикновени, но не и алармената система. Дори и да отключеше прозореца и да го отвореше, алармата веднага щеше да извести персонала за прекъсване в системата. И някой от тях щеше да докладва на Пинки.

Отхвърли прозореца като вариант за бягство и закрачи из стаята, като си блъскаше главата за възможен изход.

През отводите на климатичната система? Махна решетката от отвора за всмукване на въздуха. Твърде тясно.

През комина на камината? Едва ли.

Не можеше да мине през стените или да се провре под вратата като дим.

Дим!

Къщата бе снабдена не само със система против крадци, но и с датчици за дим и топлина, които бяха свързани с контролната служба на алармената компания, както и с местната пожарна служба. Щом алармата се включеше, се изпращаха пожарни коли. Това беше неотменяем сигнал и нито едно повикване не се считаше за фалшиво.

При никакви обстоятелства пожарните коли не се връщаха, докато всеки един от датчиците не се провереше от служителя на компанията.

Над вратата към нейната гардеробна имаше детектор за дим. Тя махна дреболиите от нощното си шкафче, сложи лампата на пода и го нагласи под датчика.

След това запали една ароматна пръчица, събу обувките си, качи се на шкафчето, протегна ръка нагоре и поднесе пламъка на сантиметри от датчика.

— Няма да стане, Реми.

Тя се стресна и изпусна пръчицата, която веднага прогори дупка в килима. Пинки прекоси стаята и я загаси, след това вдигна укорителен и развеселен поглед към съпругата си.

— Изглеждаш доста глупаво, Реми, но трябва да призная, че съм впечатлен от твоята изобретателност. През последния половин час прояви повече проникателност, отколкото през всичките години, в които те познавам.

След това кавалерски протегна ръка да ѝ помогне да слезе. Когато Реми я пренебрегна презрително и слезе сама от шкафчето, той се изкикоти:

— Не бих пропуснал нещо толкова елементарно като алармата за дим, скъпа моя, макар и, признавам, съм приятно изненадан, че си достатъчно умна, за да се сетиш за това сама.

— Винаги съм била по-умна, отколкото си мислил, Пинки.

— Беше достатъчно умна, за да прикриеш бременност и спонтанен аборт от мен, това признавам. Изненадана ли си, Реми? Доктор Карут доби голямо желание да ми се довери, когато ѝ показах няколко компрометиращи снимки с нея и любовницата ѝ, която съвсем случайно е нейната медицинска сестра. Макар и да съм толерантен към сексуалните предпочитания на другите — продължи меко той, — според мен може спокойно да се предположи, че светските лъвици, които самодоволно рекламират доктор Карут пред мъжете ѝ колеги, ще бъдат ужасени да научат за личния ѝ живот. Дори и да подозират нещо такова, едва ли биха искали подозренията им да се потвърдят, защото това, разбира се, би ги принудило да я бойкотират. Всъщност за какво говорехме? А, да, за коефициента ти на интелигентност. Интелигентността е чисто прахосничество за жени като теб, Реми. Смяя да кажа, че дори и Базил е съгласен с това. Сериозно се съмнявам

да е завързал с теб интересен разговор, преди да те шиба. А той те е шибал, нали?

— Прави любов с мен — рече предизвикателно Реми. — За пръв път в живота си се любих с мъж.

Дювал я зашлеви с опакото на ръката си. Скулата ѝ пое повечето от силата на удара. Реми се залюля от ослепителната болка и падна на земята.

— Ти си просто една курва, Реми. Никога не си била нещо повече, нито пък някога ще бъдеш, защото такава е същността ти. Може и да си придала романтичен оттенък на времето, което си прекарала с Базил, гушнати двамата в малката колибка сред пустошта, но не се заблуждавай. Базил е мъж, а всички мъже те виждат само като такава, каквато си. Чукал те е само за да ме обиди. А сега, къде е той?

— Не знам.

Той я ритна в кръста. Реми едва не припадна от болка, но се вкопчи здраво в действителността и преглътна гаденето.

— Къде е?

— Остави ме в магазина на Дред. След това си отиде.

— С лодка или кола?

— Лодка. — На очите ѝ се появиха искрени сълзи, когато си спомни последните им мигове заедно. И на двамата им се искаше да има друг изход от положението. — Не исках да ме оставя, но...

Прекъсна я злобният кикот на Пинки:

— Както вече ти казах, Реми, Базил е получил от теб това, което е искал, а ти, горкичката, си останала с разбито сърце.

Тя го изгледа гневно.

— Не можеш вечно да ме държиш заключена в тази стая, Пинки. Рано или късно, по един или друг начин, ще изляза.

— Реми, до края на тази нощ вече няма да те е грижа дали ще напуснеш тази стая, ще ти бъде абсолютно безразлично какво ще се случи с теб.

— И какво възнамеряваш да правиш — да продължиш да ме удряш, докато престане да ме е грижа дали съм жива? — Тя изправи гордо глава. — Ами опитай, Пинки. Ще се изненадаш да видиш колко твърда съм станала. Вече нямаш властта да ме нараниш. Не съм това, което казваш. Вече го знам. Няма нужда да си хабиш обидите. Вече не могат да ме засегнат.

— Любовта те е направила силна? — подразни я той.

— Точно така.

— Наистина ли? Смели приказки, Реми. Но нека да видим колко ще си смела, след като нещо, което цениш, бъде опетнено от някого, когото презираш.

На Реми ѝ се стори, че гърдите ѝ ще се пръснат от стона, който се изтръгна от тях:

— Не я докосвай!

— А-а, значи си се досетила. Сладката Флара. — Той целуна върховете на пръстите си. — Тъй зряла, тъй нетърпелива да изпита живота.

Реми се хвана за ръба на нощното шкафче, изправи се и се хвърли към него с пръсти, насочени към очите му. Пинки я удари и я просна на леглото.

— Момичето буквално пращи от жизненост, нали? — рече любезно той, сякаш обсъждаха качествата на състезателен кон. — И крещящо декларира сексуалността си. Може да задоволи един мъж по-добре дори от теб, Реми. Колко вълнуващо ще бъде за този, който я обладае пръв!

Реми се свлече от леглото, пропълзя до него на колене, уви ръце около бедрата му и му се замоли дрезгаво:

— Моля те, Пинки, не ѝ прави нищо лошо! Умолявам те! Ще сторя всичко, което кажеш. Всичко!

Стисна го още по-силно и се изкачи нагоре, като се хващаше за дрехите му. Когато се изправи на крака, целуна го и го погали през панталоните.

— Прави с мен каквото искаш, но нея остави!

Пинки избегна целувките ѝ и отблъсна ръцете ѝ.

— Престани, Реми!

— Моля те, Пинки! — изхлипа тя. — Моля те, не я докосвай!

— Нямам такова намерение, миличка. Да не би да си си въобразила, че ще те заместя с Флара в леглото си? Ни най-малко. — Той посегна и я погали по бузата. — Дадох я като подарък. На Бардо.

Няколко секунди след като той излезе и заключи вратата от външната страна Реми стоеше като прикована към пода и се полюляваше от последните му думи. *Бардо. С Флара.*

Тя скръсти ръце на корема си и се приведе леко напред. Прехапа долната си устна, за да потисне писъка, който се готвеше да издаде. След това отправи към Бог искрена благодарствена молитва, защото ѝ е дал последен шанс да спаси положението.

Реми разтвори пръсти и се втренчи в ключа, който лежеше на дланта ѝ — ключа, който беше измъкнала от джоба на Пинки, докато се преструваше, че го моли за милост.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Нещо не разбирам. Защо не отиваме направо в къщата на Реми?

Наивността на момичето беше също толкова възбуждаща, колкото и фантазиите за тялото ѝ без училищната униформа. Съблазнителната, уханна Флара щеше да бъде най-доброто парче, което бе имал от дълго време насам. Едва се съдържаше да не му потекат лигите в очакване на нещата, които щяха да стават.

— В къщата е истинска бъркотия — обясни ѝ Бардо. — Украсяват за партито. Работниците са толкова, че игла да хвърлиш, няма къде да падне. Затова сестра ви ме помоли да ви доведе тук, за да можете да се облечете на спокойствие.

— Много странно е постъпила, особено след като не сме се виждали от една седмица. Може би трябва да ѝ се обадя.

Бардо усети подозрението ѝ, докато я водеше по верандата на мотела, в който вече се беше регистрирал. Първо си беше помислил да резервира стая в луксозен хотел, но промени решението си. Защо трябваше да прахосва пари за удобства като рум сървис и парфюмиран сапун, когато изходът от този следобед беше предрешен?

А и ако Флара вдигнеше врява, бе по-вероятно да не ѝ обърнат внимание тук, където не се задаваха въпроси и човек можеше да се регистрира като Мики Маус, стига да си платеше предварително и в брой.

Като се надяваше да потисне подозренията ѝ поне докато влязат в стаята, той въздъхна:

— Не биваше да ви казвам, но не ми оставяте никакъв избор.

— Какво да ми кажете?

— Подготвят голяма изненада за вас. Нещо наистина изключително. Ето защо ми казаха да ви държа далеч от къщата, докато всичко стане готово.

— Наистина ли? — изписка тя и му отправи признателна усмивка. — Чудя се каква ще бъде!

— Знам, но съм се закълел да пазя тайна.

— Подскажете ми. Моля ви, господин Бардо!

— Няма да стане. И шефът, и госпожа Дювал ще ме одерат жив, ако издам тайната. И без това вече ви казах прекалено много. Трябва да ми обещаете, че ще се направите на изненадана.

— Обещавам!

Той отключи вратата на стаята и я въведе вътре. Под мишница носеше кутията с костюма ѝ. Пинки беше човек, който никога не пропускаше и най-малката подробност. Веднага щом влязоха в колата, Флара вдигна лекичко капака на кутията и надникна вътре, но се въздържа да бръкне под меката хартия. Когато я попита какво чака, тя му отговори, че иска да се наслади на очакването.

Но веднага щом влязоха в стаята, тя грабна кутията и я сложи на леглото.

— Не мога повече да чакам!

След това хвърли капака настрана и разви пастелната хартия. От гърдите ѝ се изтръгна развълнувано „Ах-х-х!“, докато гледаше към тънката прозрачна материя, обшита с проблясващи камъни и цветни кристалчета. Дори склочи ръце под брадичката си като малко момиченце, казващо молитвата си преди вечеря.

— Прекалено хубаво е, за да се докосне. Какво е?

— Извадете го и ще видите.

Тя вдигна двете неща от кутията, сякаш държеше свещени реликви, макар че в костюма нямаше нищо свято. Сутиенът представляваше два проблясващи конуса, покрити с камъни и свързани с презрамки в телесен цвят. Долната част бе шалвари с бикини, покрити по същия начин с камъни. Крачолите бяха прозрачни и захващащи се за глезените с пръстени от камъчета. В кутията имаше и мъничко кепе с воал и чифт позлатени кожени чехли със звънчета на носовете.

Реакцията ѝ бе разширени от удоволствие и съмнение очи.

— Сигурен ли сте, че това е за мен? Може би сте сбъркали кутията?

— Не ви ли харесва?

— О, да. Много. Страхотен е — рече задъхано тя. — Просто е някак оскъден.

— Така ли мислите? Защо не го облечете? След това, ако не ви хареса, ще имате време да го смените с нещо друго.

Той я изгледа от глава до пети и смръщи сериозно вежди.

— Знаете ли, може и да сте права. Наистина ми се струва малко предизвикателно за момиче на вашата възраст.

Тези думи ѝ подействаха като плесница. Тя вирна високо нос, грабна костюма, отпрати се към банята, затвори вратата след себе си и я заключи. Бардо се изкикоти. Жените бяха тъй дяволски предсказуеми. Беше ли чудно тогава, че мъжете трябваше да измислят други начини, за да се забавляват с тях? Стара, млада, красива, грозна, кльощава, дебела, черна, бяла или с какъвто и да било цвят — коя жена, обидена дори и съвсем малко, нямаше да се постарее да му докаже, че греша? Сега Флара нямаше търпение да му покаже колко е зряла, изтънчена и дръзка.

Той дръпна завесите на прозореца и провери дали вратата е заключена, а веригата — сложена. След това седна на ръба на леглото, за да се наслади на собственото си очакване.

Но когато тя не се появи и след десет минути, търпението му започна да се изчерпва.

— Флара? Имате ли нужда от помощ? Всичко ли с наред?

— Не. Искам да кажа, че нямам нужда от помощ. Но всичко е наред. Поне така предполагам.

— Не ви ли става?

— Хмм.

— Е, да видим.

След няколкосекундно колебание вратата на банята се отвори. Стомахът на Бардо се сви на топка от очакване, но даже и познавач на жените като него не бе подготвен за фантастичното момиче, което прекрачи прага с чехли, подрънкващи при всяко движение. Воалът, покриващ носа и устата ѝ, само подчертаваше очарователния свян, с който го погледна. Гърдите ѝ едва се събираха в малките чашки на сутиена.

— Не мисля, че сестра ми е осъзнавала колко е къс — рече тя и стеснително сложи ръка на голия си корем. Един пръст по-надолу — и щеше да се види окосмяването ѝ. — Мислите ли, че е добре?

— О, да! — Езикът му беше залепнал за небцето. — Мисля, че изглеждате страхотно.

— Честно?

Той стана и тръгна към нея.

— Честно. Дори изглеждаш толкова добре, че на човек му се иска да те схруска.

Очевидно усмивката му не ѝ бе вдъхнала доверие, защото се засмя нервно и отстъпи крачка назад.

— Благодаря. — След това се обърна. — Мисля, че ще се преоблека пак в моите дрехи, докато стане време за партито.

Той я хвана за ръката и я обърна към себе си.

— Време е, миличка. Това е партито.

Бардо дръпна кепето и воала и залепи уста до тревожно разтворените ѝ устни. Той плъзна езика си в устата ѝ, уви ръка около голия ѝ кръст и я притегли към себе си, като потъркваше корема си в нейния. Флара започна да се съпротивлява, но това само го очарова още повече. Тя дори го зашлеви по лицето, което му даде извинение да я стисне още по-силно и да започне да се бори с нея, докато извие ръката ѝ назад и я притисне между раменете ѝ.

— Какво правите? Престанете! — извика тя. — Боли!

Той наведе глава и я ухапа по гърдата, която се показваше от чашката на сутиена, Флара изпищя.

— Млъквай! — Той стисна болезнено брадичката ѝ между палеца и показалеца си. — Ако още веднъж направиш това, наистина ще ти причиня болка, разбра ли ме?

Флара започна да плаче, но сълзите само разпалиха похотта му. Много обичаше, когато плачеха от страх или болка.

— Ако ми направите нещо лошо, Пинки ще ви убие!

Той се изсмя:

— Ще взема да ти повярвам, миличка.

— Какво смятате да правите?

— А ти как мислиш? — измърка той, плъзна ръка между бедрата ѝ и я стисна.

Тя потрепери от отвращение и Бардо знаеше това, но го обичаше също толкова, колкото и потръпването от удоволствие.

— Т-те знаят, че съм с вас — заекна тя. — Ще дойдат да ме търсят.

— Още ли не си схванала, миличка? Зет ти организира това малко парти.

— Лъжете. Пинки никога не би...

— Да, ама го направи. На него ще трябва да благодариш за веселбата, която ще си спретнем двамата.

— Сестра ми...

— Тя си има свои проблеми. Няма да се тревожи за теб.

Най-сетне положението ѝ се изясни. Момичето извика още по-силно. Бардо облиза сълзите от лицето ѝ.

— Отпусни се, миличка. Прави каквото ти казвам и — кой знае — може да станеш толкова добра курва, колкото беше и майка ти. Да, знам всичко за Ейнджъл. Ти си просто родена за това. Имаш данни да станеш страхотна курва.

— Моля ви, недейте! — изплака тя и се помъчи да се освободи.

Бардо извади автоматичен нож от джоба на панталоните си. Острието му изскочи със злобно щракване, което я накара отново да изпищи. Той допря върха на острието до долната ѝ устна.

— Викаш ли, отрязвам я, ясно? Още един писък — и вече няма да я има. А това би било срамота, защото имам идеи какво да правиш с тая твоя сладка уста.

Той плъзна острието под презрамката на сутиена и я преряза. Чашката падна напред и разкри едната ѝ гърда, Флара изскимтя и долната ѝ устна потрепери неконтролируемо, но този път не изписка. Бардо преряза и втората презрамка по същия брутален начин.

— Я виж какво имаме тук — изгука той. Този път притисна върха на острието до зърното на едната ѝ гърда. То веднага се втвърди. — Срамота, срамота — рече подигравателно Бардо. — Такова добро католическо момиче като теб! Какво би казала сестра „Как ѝ беше името“?

Вратата зад Бардо се отвори с трясък.

— Пусни ножа на земята и се отдръпни от нея.

Бърк Базил беше застанал на коляно, стиснал пистолет „Барета“. Следващата секунда премина като в мъгла. Ушите му звъннаха от писъка на момичето. Той стреля към Бардо, но късметлийското копеле се наведе и избегна куршума, който мина покрай главата му и откъсна парче от грозните тапети. Бърк не посмя да стреля пак, за да не улучи момичето. Вместо това кресна:

— Арестуван си, Бардо!

— А ти си голям смешник, Базил — викна в отговор Бардо, докато мятеше ножа си към него.

— Тра-ла-ла, задник! — каза снайперистът, който се материализира иззад Базил.

Бардо имаше един миг да погледне слисано, преди куршумът да го улучи точно между очите. Той се строполи на земята, без дори да издаде стон. Дръжката на автоматичния му нож все още потрепваше на касата на вратата, пропуснал Базил на косъм.

Полицаяте от специалните части минаха от двете му страни и се втурнаха в стаята. Базил пък се втурна към момичето, което гледаше ужасено кървавата каша на мястото на главата на Бардо. Свали сакото си и го уви около раменете ѝ.

— Добре ли си?

Тя го погледна със същия вцепенен поглед, който бе отправила към трупа. Наложиха се да ѝ повтори въпроса, докато кимне несигурно.

Един от мъжете се отдели от групата.

— Оттук нататък ще се оправим сами, Базил.

Базил стисна ръката му.

— Благодаря. Свършихте добра работа, момчета, от наблюдението до това — рече той и посочи трупа на Бардо.

Полицаят му отдаде чест.

Базил грабна ръката на момичето и я дръпна след себе си през вратата и по верандата. Когато стигнаха до паркинга, който вече се пълнеше с полицейски коли, я натика в една кола без отличителни знаци, след това заобиколи тичешком и седна зад волана. Гумите изсвистяха, когато минаха покрай пристигащата линейка.

Едва изминали половин пресечка, и момичето изруга:

— По дяволите! Защо се забави толкова? Оня кучи син беше адски противен. И моля ти се, имаше нахалството да ми каже, че съм имала данни да стана страхотна курва!

Ядосана, Изабел, най-талантливото момиче на Ръби Бушъро, махна къдравата черна перука от главата си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Освен че изглеждаше твърде млада за годините си, Изабел бе интелигентна и изпитваше любов към приключенията. Нейната специалност в дома на Ръби бе да играе роли във фантазиите на клиентите, които можеха да си го позволят. Комбинацията от тези качества я правеше идеална за ролята на Флара Ламбът в постановката на Бърк Базил.

Разбира се, беше й платено добре за времето и неприятностите. След като й даде чек за хубава сума, Базил и проститутката се разделиха пред вратата на кабинета на Руби. Той бързаше, но щеше да бъде неучтиво да откаже поканата на мадам за едно питие, след като тя бе инструментът за пипването на Бардо.

— Значи всичко мина по план? — попита Ръби и подаде на Бърк чаша уиски.

— Идеално. — Той гаврътна питието на един дъх. — Подслушвах ги от преддверието на кабинета на сестра Беатрис. Даже и аз бях убеден, че Изабел е невинна ученичка.

— И е била, само че по-отдавна — отвърна Ръби и се засмя тихо. — Но се радвам, че хитростта е успяла. Познавате добре враговете си, господин Базил.

Той гледеше как уискито се излива от гарафата в чашата му за втори път.

— Реми беше сигурна, че Пинки ще се опита да й отмъсти чрез сестра й и се оказа права, макар че не разчитяхме единствено на интуицията й. Бардо беше под наблюдение. Тази сутрин разговорът му с Дювал беше подслушан, затова знаехме, че ще вземе Флара, също и с каква цел.

— Този човек трябваше да умре.

— Не бих могъл да бъда по-съгласен с вас — каза мрачно Бърк. — С Изабел пристигнахме в „Благословено сърце“ не повече от половин час преди него. Когато тя и Бардо напуснаха колежа,

микробусът ги проследи до мотела. Всичко мина без засечка, макар че Изабел ми проглуши ушите, задето не съм влязъл по-рано.

— Къде е сега Флара?

— Под полицейска охрана. Некорумпирана полицейска охрана.

— И Бардо е мъртъв?

— Определено — отвърна тихо Бърк и изпи на един дъх второто си питие.

— Жалко, че не ми донесохте ухото или някоя друга част от него. Бих се зарадвала на такъв сувенир — рече мадам, вдигна чашата си към Базил и отпи.

— Благодаря ви, че ни заехте Изабел — каза ѝ той. — Задължен съм ви.

— Глупости! Смъртта на Бардо ни прави квит. Пък и ви дължа още една услуга. Изпратихте ми Дикси, за която смятам, че ще се окаже доходоносна придобивка за дома.

Той се усмихна.

— Стори ми се, че вие двете добре ще си паснете, но никак не ми се искаше да чака, докато Бардо я пребие, за да дойде тук.

— Възстановява се чудесно. — Ръби му предложи още едно питие, но той поклати отрицателно глава. — Спечелихте благодарността ми, господин Базил, както и гостоприемството на дома, когато и да пожелаете да го използвате.

— Благодаря ви, но се съмнявам, че някога ще се възползвам.

Мадам буквално измърка:

— Вие и госпожа Дювал?

— Реми — поправи я той.

Най-трудният момент в живота му бе тази сутрин, когато трябваше да я остави. Бяха говорили дълго през нощта, прегръщаха се, любеха се и размишляваха върху това, което им се струваше безнадеждна ситуация.

С утрото дойде и осъзнаването на грозната мисъл, че трябва да бъде върната на съпруга ѝ за известно време. Реми прие плана спокойно от Базил, който вече се беше заклел, че сянката ѝ никога няма да падне върху вратата на Дювал.

— Няма да ти позволя да се върнеш. Не само за един следобед, но дори и за час.

Но още докато го казваше, знаеше, че това е най-правилното решение.

— Не го очаквам с нетърпение, но ще се справя — рече му тя. — Може би преди седмица-две нямаше да мога, но сега съм в състояние и ще го направя. Само се погрижи за Флара и моля те, моля те, моля те, пази се!

Продължиха да лежат прегърнати, докато не се намеси Дред и не им каза, че времето е критичен фактор за плана им и могат да провалят всичко, ако не се размърдат. Затова Бърк я остави на неговите грижи до пристигането на Пату.

Бърк бе смятал окръжния прокурор Литръл за долу-горе честен човек, изправен пред едва ли не непосилната задача да задържи полицейското управление от спечелване на национална слава като най-корумпираната полицейска институция в страната.

Литръл имаше лошо мнение за лейтенант Бърк Базил поради неблагоприятните статии, слуховете и злобните клюки. Затова, когато Бърк се втурна в кабинета му без уговорена среща, отначало окръжният прокурор се стъписа и заплаши да го изхвърли от сградата.

Но разказът на Базил скоро привлече вниманието му. Той слушаше с все по-голямо изумление. Все пак, с характерната за политиците предпазливост, не даде никакви обещания, освен да разгледа въпроса и да извести Бърк по надлежния ред.

В този момент Бърк грабна телефона на бюрото му и насочи слушалката към Литръл като евангелист светата Библия.

— Или ще се обадите на министъра на правосъдието, или ще го направя сам. За мен няма никакво значение. Направих ви посещение само от учтивост, господин Литръл. Давам ви възможност да покажете на чия страна сте.

И Литръл се беше обадил на министъра на правосъдието на щата. С позволението на последния, нещата се бяха развили с бясна скорост. В резултат на бързи действия, съгласуваност и късмет, Бардо вече беше мъртъв.

Бърк стана и стисна ръката на Ръби Бушъро.

— Благодаря ви за питието и ми простете, че бързам, но се надявам да стигна навреме за арестуването на Дювал.

— Тази вечер? О, сериозно се съмнявам, че ще бъде арестуван сега, господин Базил.

— Защо?

— Днес е Блажният вторник.

— Е, и?

— Ами единствените новини, които пристигат от дома му, са за маскения бал, на който смята да бъде домакин. Всъщност няколко от господата, които се присъединиха към нашето парти тук, дойдоха направо от дома на Дювал, където празникът е в разгара си. Това, което разправят, е доста помпозно.

Бърк я погледна втренчено и започна да осъзнава страшния намек за развитието на нещата. Той провери пейджъра си. Беше включен и батерията му не се беше изтощила. Реми не се беше обаждала, което показваше, че нещо се е объркало ужасно.

Той помоли за позволение да използва телефона на Ръби.

— Тук е Базил — каза той веднага щом му отговориха. — Хванахте ли вече Дювал?

Прехвърлиха разговора към три последователни бюра, докато най-сетне една смела душа му поднесе потресаващата новина:

— Арестуването на изтъкнат гражданин като Дювал е щекотливо начинание, особено когато се опитваме да запазим дискретност. Трябва да се изпишат цели кофи мастило. Искаме да направим всичко по книга, за да не се отмени в крайна сметка делото. Може да отнеме дни...

— Дни! — кресна Базил. — Да не си откачил бе, скапаняк?

— Правим всичко според силите си, господин Базил. А крещенето на неприлични думи...

— Има хора, чийто живот е в опасност, идиот такъв!

— Може и да успеем да го направим тази нощ, но...

— Чуй ме сега внимателно. Издаваш заповедта за арестуване, иначе ще пусна по петите ти Литръл и министъра на правосъдието, а след това сам ще дойда и ще ти смачкам шибания задник!

Той тресна слушалката.

— Трябва да отида там.

Дни. Реми не можеше да остане при Дювал с дни, докато бюрократите оправяха книгата. Веднага щом чуеше за Бардо, Пинки щеше да застане нащрек. Сега смяташе, че помощникът му е затворен в някой мотел и дефлорира балдъзата му. Когато научеше, че не е така,

щеше да започне да събира парченцата на мозайката и накрая да си изкара всичко на Реми.

— Господин Базил — рече мадам и го хвана за ръкава, докато минаваше покрай нея. — Много ще биете на очи, ако отидете на партито на Пинки Дювал с тези дрехи. Бихте ли желали да ви заемем един костюм?

Бърк не желаше да губи и секунда повече, но схвана разумността на предложението ѝ да се позабави, за да му се намери костюм. Той закричи из кабинета, като ругаше системата, разочаровала го за пореден път, и в същото време ѝ благодареше.

Забавянето на полицията му даваше възможност да направи нещо по-добро, отколкото да арестува Дювал — да убие копелето.

Острата болка в гърба на Реми бе започнала да се притъпява. На скулата ѝ се беше появила синина, но подутината бе малка. Можеше да се примири с тези болки. Не можеше само да приеме мисълта сестра ѝ да бъде малтретирана от Бардо.

Бърк се беше закълел първо да се погрижи за безопасността на Флара, дори преди да арестува Пинки. Щеше да удържи на обещанието си, ако можеше. Ами ако не успееше, въпреки отчаяните си опити? Тя вече се бе провалила. Пинки веднага беше усетил преструвката ѝ. Може би Бърк не бе постигнал повече успех от нея. Може би не бе успял да убеди окръжния прокурор и министъра на правосъдието да действат бързо.

И тъй като не можеше да знае, трябваше да приеме, че се е провалил, което означаваше, че спасяването на Флара е в нейните ръце. Телефон. Само от това се нуждаеше. Беше се справила с предизвикателството да измисли как да излезе от спалнята — имаше ключ. Следващата стъпка бе да намери телефон.

Веднага щом почувства, че е безопасно да пробва ключа, го направи. Ключалката се отвори с тихо щракване. Тя спря, почака с думкащо в ушите ѝ сърце и когато нищо не се случи, отвори вратата.

Коридорът беше пуст. Веднага погледна към масичката във фойето до стълбата, където обикновено имаше телефон, но, разбира се, съпругът ѝ не бе пропуснал тази подробност.

Промъкна се по коридора до стълбите. Преди да стъпи на площадката, се поспря да измисли какво ще каже, ако се сблъска с някой от персонала. Те бяха верни на Пинки, а не на нея, защото всички бяха негови бивши клиенти, които беше спасил от години затвор, ако не и от смъртна присъда. Никой от тях нямаше да изпълни някое нейно желание, преди да се консултира първо с него.

Ерол? Ами ако срещнеш бодигарда си? Можеше ли да го убеди или подмами да ѝ помогне? Той не беше кой знае колко умен. Може би щеше да го прилъже да я измъкне навън. Не беше забравила какво се е случило с Лют Дъски, задето ѝ бе позволил да избяга в Галвестън. Мисълта да мами Ерол не ѝ бе особено приятна, но по-късно щеше да направи всичко възможно да го защити.

Събра всичката си смелост и стъпи на площадката. Но стигна само дотам. В подножието на стълбището имаше един мъж, но той не бе Ерол.

Реми се отдръпна назад, преди да я е забелязал. Къде беше Ерол? Защо го бяха сменили? След това, разбира се, се сети защо. Беше изпълнил небрежно задълженията си на „Кръстовището“. Дали бе заплатил за тази грешка с живота си?

Но това сега не бе от значение за настоящия проблем. Дали новият можеше да бъде примамен да ѝ помогне, или бе кучешки предан на Пинки? Реми реши, че е второто. Беше нов. Сигурно умираше да впечатли шефа си.

Единственото ѝ предимство бе, че те не знаеха, че тя може да излезе от стаята. И колко време щеше да е така? Кога Пинки щеше да усети, че ключът липсва от джоба на сакото му? И преди да усетеше, тя вече трябваше да е измислила нов план. Опитвайки се да не позволява на тази пречка да я обезкуражи, тя се върна на пръсти в спалнята и се заключи.

Колко ли време бе нужно на Бърк да завърти колелото, което трябваше да разруши империята на Пинки? Колко време оставаше, докато го арестуват? И какво щеше да стане с Флара междувременно?

Само да можеше да знае, че Флара е в безопасност... но не знаеше. Реми продължи да си блъска главата, докато чу приближаващи се стъпки. Легна бързо на леглото, сви се на кълбо и се загледа в пространството с празен поглед, сякаш бе загубила всякаква надежда.

Пинки се втурна в стаята и се закона на място, когато я видя да лежи летаргично. Дали бе забелязал липсата на ключа? Дали очакваше да не я намери тук? Очевидно да, защото, когато я видя, тревожните линии на челото му се изгладиха и той се усмихна.

Дойде до леглото и я погледна отвисоко.

— Знаеш ли кой ми се обади днес следобед?

Реми не отговори, дори не показа, че го с чула.

— Сестра Беатрис — продължи той със същия любезен тон. — Обади ми се от колежа, където Бардо беше отишъл да вземе Флара, уж да я придружи до нашето празненство. Досега трябва вече да е въвел възлюбената ти сестричка в плътските удоволствия. А кой знае какво ще стане до сутринта? Страстта на Бардо понякога става неконтролируема.

Тя се сви още по-плътно на кълбо и зарови лице във възглавницата. Пинки се засмя тихо, отиде в гардеробната си и затвори вратата след себе си. Двадесет минути по-късно излезе, облечен като Анри VIII.

— Не изглеждаш в много празнично настроение, Реми, ще предам извиненията ти на нашите гости. — След това се поспря на прага. — А между другото е въпрос на време, докато хванем твоя любовник, но съм издал нареждане да не бъде убиван, за да може това да стане в твое присъствие, и то след като види как всички мои хора от полицейското управление те чукат. А те, уверявам те, не са малко, мъже и жени. Ще бъде страхотна вечер.

Очевидно бе умопомрачен. Беше загубил всякаква връзка с действителността. Смяташе се за недосегаем. Това бе обичайното падение на егоманиаците, които се фукаха с властта си, докато тя, най-парадоксално, ги изядеше.

Но Реми не му каза това, нито оспори ненормалните му твърдения, нито го предупреди за предстоящото рухване на неговия свят. Вместо това остана очевидно безразлична от смразяващите му планове за нея и Базил.

Но веднага щом вратата се затвори зад гърба му, тя скочи от леглото. Без да иска, Пинки ѝ бе дал друга идея.

Клоунът Бозо си проправяше път през празнуващите. Отказа да приеме чаша шампанско, предложено му от сервитьор, маскиран с каубойска шапка, ботуши и кожени панталони с изрязана задна част. На едната буза на задника му беше татуирано червено сърце.

Никой не можеше да стигне Пинки Дювал в организирането на партита. Имаше достатъчно ядене и пиене, за да стигне за цял параход на дълго пътешествие. Украсените стаи на дома му преливаха от веселие и ехтяха от музика и смях. Маскирани мъже и жени лудуваха с необузdana страст, докато стрелката на часовника се придвижваше към полунощ и към края на Блажния вторник.

Когато зърна крал Анри VIII, който флиртуваше с една русалка със станиол върху зърната на гърдите си, Бозо тръгна към тях и стигна до краля навреме, за да го чуе да казва:

— Помахай си опашката заради мен.

Русалката цапна игриво опипващата я ръка с покрития си с камъни жезъл и се отдалечи.

— Страхотно парти, ваше кралско величество — рече Бозо.

— Благодаря — отвърна разсеяно Дювал, все още загледан след русалката.

— Разбрах, че търсите Бърк Базил.

Внезапно очите на краля се срещнаха с тези на клоуна. Той погледна през грима.

— Божичко! — изсъска Дювал. — Какво...

— Не тук. Освен ако не искаш сцена пред приятелите си.

Дювал, почервенял под кадифената си шапка с пера, кимна и направи знак на клоуна да го последва. Отидоха в кабинета на Дювал. Бозо затвори вратата.

— Добре, къде е? — попита Дювал, докато вървеше към бюрото си.

Бозо стреля и улучи Дювал в гърба малко над бъбрека. Адвокатът залитна. Вторият куршум го улучи точно между раменните лопатки. Той се строполи върху бюрото.

Дъг Пату нахлузи бързо найлонова ръкавица върху бялата памучна, която вървеше с костюма му, и се приближи с огромните си червени клоунски обувки до бюрото, където Пинки се беше проснал с протегнати напред ръце. Едната половина на лицето му беше обърната

нагоре и в отвореното му око личеше изненада от тъй неочакваната и зловеща смърт — да го застрелят в гърба като глупак.

Пату отвори средното чекмедже на бюрото. Там, на пластмасова табличка, заедно с кламери, две химикалки и книжка с пощенски марки, лежеше тридесет и осемкалибров пистолет — малък, евтин, с къса цев.

— Скапано оръжие за скапан човек — прошепна Пату в ухото на Дювал.

После взе пистолета от чекмеджето и го сложи в ръката на Дювал. Уви пръстите му около оръжието така, сякаш се бе канил да стреля.

Пату отстъпи назад и погледна сцената. Какво беше пропуснал? Кое можеше да го препъне? Дювал имаше цели легиони от врагове, всеки от които можеше да дойде на партито му маскиран, да се промъкне в кабинета му и после, в процеса на спора, Дювал да извади оръжието си и врагът му да успее да стреля пръв.

Не бяха изминали повече от петнадесет секунди от влизането им в кабинета. Въпреки заглушителя, пистолетът бе изчаткал, но едва ли някой щеше да го чуе от шума на тържеството. Пату беше уверен, че никой от гостите няма да си спомни с кого го е видял за последен път. А Дори и някой да си спомнеше, никога нямаше да намерят самоличността на човека, маскиран като клоуна Бозо.

Най-сетне доволен, че не е оставил нито една улика, той махна найлоновата ръкавица, напъха я в джоба си и се отправи към вратата.

Точно тогава се спря, осъзнал, че *наистина* е пропуснал нещо. От Дювал не се бе проляла и капка кръв.

Клоунът Бозо се извъртя в облак от тафта на точки точно когато Дювал стреля с тридесет и осемкалибровия.

Куршумът се заби в корема на Пату. Той се хвана за него и се свлече на пода.

— Горещо препоръчвам „Кевлър“ — рече Дювал, като се отдръпна от нарастващата локвичка кръв, образуваща се изпод Пату. — Човек никога не знае кога някой бързлив предател ще го застреля в гърба. — След това насочи пистолета към главата на Пату.

— Господин Дювал! — Някой задумка силно по вратата, след това я отвори. — Няма я, господин Дювал!

— Какво?

— Току-що проверих в спалнята, както ме помолихте. Вратата все още беше затворена, но нея я нямаше.

— Погледна ли на балкона?

— Не, господине, прозорците все още са заковани.

— Това е невъзможно!

— Съжалявам, господине, но...

— Махни се от пътя ми. — Дювал бутна мъжа настрани. — Довърши тук.

Анри VIII се втурна да търси жена си с развяващи се зад себе си пера.

Дъг Пату погледна лицето на мъжа, когото никога преди не беше виждал, но за когото знаеше, че е последният, когото ще види на този свят.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бърк, облечен като пират, вървя по сенките от едната страна на къщата, докато стигна задния двор. Погледна към беседката, където за пръв път бе видял Реми. Една двойка се прегръщаше под покрития с лози купол и не го забеляза, когато прескочи оградата. Пътьом грабна една недовършена чаша, която някой от поканените беше оставил, и влезе вътре, сякаш бе излязъл само да поеме глътка въздух. Стаите бяха претъпкани с маскирани и костюмирани за случая хора. Той причака един сервитьор — пращящ от стероиди културист, както изглеждаше, — облечен като сумо борец. Наложих му се да крещи, за да надвика врявата:

— Господин Дювал търси жена си. Виждаш ли си я?

— Мисля, че още не е слязла.

Бърк завъртя отегчено очи под маската.

— Шефът ще побеснее, ако не си довлече задника тук, преди това проклето нещо да е свършило. Мерси.

Той потупа месестото рамо на културиста и започна да си проправя път с лакти през тълпата. Спомни си разположението на стаите от предишното си посещение и постоянно оглеждайки се за пазачите на Дювал, се отправи към главните стълбища, където също имаше голямо движение. Беше очаквал вторият етаж да е пуст, но в коридора имаше опашка от хора, чакащи реда си за тоалетната.

Бърк се престори, че също чака за там, и тръгна по коридора, като оглеждаше нехайно картините по стените и се възхищаваше на мебелите, докато стигна до вратата на спалнята. Стори му се цяла вечност, откакто бе идвал тук като свещеник, за да скрие подслушвателното устройство. Това бе, преди наистина да опознае Реми. Преди да започне да гледа на нея с нещо друго, освен с презрение. Преди да започне да я обича. Вратата беше открехната. Той я бутна, надникна вътре и видя, че е празна.

— По дяволите!

— Нещо не е наред ли?

Той се обърна. Малката овчарка му се усмихваше. Сладките руси къдрици обрамчваха невинно лицето ѝ, но знойното ѝ изражение повече се връзваше с големите гърди, които се издуваха над ниско изрязания корсаж.

— Ъ-ъ, да. Господин Дювал ме изпрати да доведе жена му. Не е там, където трябваше да бъде.

— Колко жалко! — нацупи се тя. — Ти си загубил нея, а аз загубих овцата си. — Малката овчарка протегна ръка и погали кожената ножница, закрепена на хълбока му. — Хубав меч.

— Благодаря. Виждала ли си я?

— Толкова е дълъг и корав!

— Виждала ли си я? — повтори той, като натъртваше на всяка дума.

Малката овчарка отпусна ръката си.

— Божичко, ама ти си бил голям веселяк!

— Може би някой друг път. Точно сега работата ми зависи от това да намеря госпожа Дювал.

— Добре де. Видях я да слиза надолу с една група точно когато дойдох до тоалетната. Поне си мисля, че беше тя. Беше облечена като Мария Антоанета.

— Благодаря.

Бърк мина покрай нея и се втурна надолу по стълбите. От второто стъпало от подножието им се огледа в морето от маскирани хора, като се опитваше да я различи. След като не видя никой, който да наподобява на злощастната френска кралица, той се хвърли в тълпата, като грубо си проправяше път през гостите и оглеждаше всяка от претъпканите стаи. Твърдо решени да съберат колкото се може повече забавления в няколкото оставащи минути от Блажния вторник, гостите на Дювал се веселяха невъздържано.

Пътят на Бърк беше препречен от Червения барон, който мачкаше кикотеща се циганка. Пиян мим се мъчеше да пипне меч на Бърк, а една дебела жена в тога се опита да танцува с него.

— Мисията е приключена.

Бърк се обърна рязко.

С табла чаши на рамо, сумо борецът му се усмихна.

— Видях я да слиза надолу по стълбите. След като говорих с теб, видях госпожа Дювал да минава оттук.

- Сигурен ли си? Мария Антоанета?
— Аха, сигурен съм. Същият костюм като миналата година.
— Накъде тръгна?

Обръчите на полата ѝ бяха почти толкова широки, колкото алеите на оранжерията. Реми ги посмачка, докато вървеше в тъмнината. Тъй като знаеше, че Пинки вероятно има шпиони на всички изходи, а и се страхуваше да не се сблъска със самия него, не се и надяваше, че планът ѝ ще проработи, докато не стигна на достатъчно разстояние от къщата и не се затича по пътеката към оранжерията.

Едва когато го видя облечен в костюма на Анри VIII, си спомни изкусно изработения костюм в задната част на гардероба си заедно с бяла перука, маска, обувки, фалшиви бижута и дори бенка, която да залепи на бузата си. Когато се облече, изчака да се събере народ пред тоалетната на втория стаж, което бе неизбежно с толкова много гости в къщата.

След това се измъкна незабелязано от спалнята и се присъедини към група дами, които слизаха по стълбите. Новият бодигард, увлечен в неприличен разговор с Малката овчарка, дори не я удостои с поглед. Вероятно му я бяха показали на снимка, а той не гледаше за Мария Антоанета.

Беше безсмислено да се опитва да използва някой от телефоните в къщата. Дори и да набереше 911, нямаше да могат да я разберат, освен ако не крещеше, а така щеше да привлече внимание. Но в оранжерията имаше телефон. Намираще се в малка стаичка в задната част на постройката, където беше и управлението на климатика. По тази причина там не влизаше никой друг, освен Пинки. Нуждаеше се от телефона само за един разговор. Един. Трябваше да набере само един номер. Седем цифри.

Тя отвори вратата.

— Здравей, Реми.

Пинки беше коленичил пред нещо като сейф в пода, покрит с плочки и неизвестен ѝ досега.

Когато го видя, Реми замръзна. Но само за миг. След това се обърна и се опита да избяга. Но Пинки я хвана за китката, изви я и я

притисна към гърба ѝ, докато се изправяше. После грубо я бутна през отворената врата.

Дишаше тежко. Шапката му с пера беше леко килната. Потта беше размекнала лепилото, закрепящо изкуствената брада.

— Прелестната Мария Антоанета — прошепна той в ухото ѝ. — Била известна и като голяма курва. Знаеше ли това, Реми?

— Аз не съм курва.

— Безсмислен спор, мила моя. Такъв, за който се страхувам, че в момента нямам време. Благодаря ти, че ме улесни толкова с намирането ти. Ти беше следващата в списъка ми с нещата, за които трябваше да се погрижа, след като се отърва от някои книжа в този сейф.

Вероятно щеше да успее да си отскубне ръката, но не се опита, тъй като пистолетът му бе допрян до слепоочието ѝ. Ако се помръднеше, той щеше да я убие без никакви угризения.

— Тъй като един от ключовите ми хора в полицейското управление се опита да ме очисти преди няколко минути — продължи Пинки, — заподозрях, че се опитва да премахне човека, който би могъл да го посочи като предател. А именно мен. Кое то пък ме кара да предполагам, че пейзажът вече е осран, да го кажем по народному.

— Не знаеш дори и половината.

— Базил?

— Той. Окръжният прокурор Литръл. Министърът на правосъдието.

— Значи твоят любовник е бил много зает напоследък.

— Моята смърт няма да ти помогне да се измъкнеш.

— Не, но поне Базил няма да се докопа до плячката.

Трите саксии най-близо до Пинки избухнаха и го обсипаха с папратови корени, парчета глина и останки от първокласните орхидеи.

— Следващият е за теб, Дювал, освен ако не хвърлиш пистолета и не се отдръпнеш от нея.

Малко преди това Бърк напусна тичешком къщата и претърси задния двор. Двойката, която се натискаше, бе напуснала беседката. Никой друг не се виждаше наоколо. Дали сервитьорът не беше сбъркал, като казваше, че Реми е излязла през задната врата? Или беше номер? Дали не го бяха изпързали?

Той огледа отново двора и зърна оранжерията. Реми я беше споменавала безброй пъти. Избягвайки павираната пътека, Бърк се втурна по най-краткия път през моравата.

Вечерта беше студена и стъклените стени на оранжерията бяха изпотени от по-топлия въздух вътре. Но дори и при това положение не се спря да помисли дали е разумно да се втурва вътре, без да знае какво ще намери. Отвори вратата и влезе тичешком. Отначало не видя нищо, но чу изплашения вик на Реми. Секунди по-късно Дювал я избута през отворената врата на малката стаичка.

Бърк дори не си помисли да повика за помощ, нито да изчака подкрепление. Дори и не му мина през ума да остави системата да действа оттук нататък. Защото системата го беше предавала и преди.

Ако специалните части обградяха оранжерията и арестуваха Дювал, както пишеше в инструкциите, той можеше да си позволи адвокат, безскрупулен като него самия. Бяха събрали достатъчно доказателства. Свидетели като Роланд Сачъл, вече уморен от затвора, бяха готови да дадат показания срещу него в замяна на по-ранно пускане. Но ако попаднеха на неподходящ съдия и заседатели и на некомпетентен прокурор, бе напълно възможно да отърве присъдата, също както Бардо.

Но дори и да го осъдеха и вкараха в затвора, животът зад решетките нямаше да го спре да тероризира Реми и Флара. Можеше да нареди от килията да ги убият толкова лесно, колкото и от луксозния си кабинет.

Основателни причини, за да се оправи сам с Дювал. Но нито една от тях не бе главната. В нощта, когато Бърк се беше заклел в паметта на Кев Стюърт да отмъсти за смъртта му, не беше обещавал да се погрижи системата да свърши това, а самият той.

Приведе се под нивото на най-ниската метална полица и тръгна по патешки към най-удобната според него точка. Когато стреля по онези три саксии и предупреди Дювал, това бе само реверанс към законността и гражданските права. Бърк имаше твърдото намерение да го убие.

Но първо трябваше да спечели достатъчно време, за да измъкне Реми от ръцете му.

И, разбира се, Дювал осъзнаваше това. Той се изсмя на драматичното предупреждение на противника си:

— Хайде, застреляй ме, Базил! Тя ще умре първа.

— Не разчитай на това.

— Не е и нужно. Само възможността за това ще ти попречи да натиснеш спусъка. Не искаш втори случай като със Стюърт, нали?

Пред очите на Бърк падна червена пелена. Пръстите му, които стискаха пистолета, побеляха. Искаше му се да гръмне това копеле, този боклук, който бе лишил Реми от самоуважение и надежда за независимост и я беше държал окована в потисничество и страх.

— Ти си свършен човек, Базил. Бита карта.

— Млъквай!

— Не съм против да убиеш тая курва — рече нехайно Дювал. — Тя си го заслужава. Но не мисля, че се нуждаеш от нов срыв в съзнанието си. Така че остави пистолета си и аз ще я пусна.

— Не го прави! — извика Реми, като за пръв път се обади. — Направи това, което смяташ за правилно!

— Ако улучиш нея, обзалагам се, че веднага след туй ще си пръснеш черепа, Базил. Няма да можеш да живееш с мисълта, че си направил още една грешка, както при Стюърт.

— Казах да млъкнеш!

Потта се стичаше от челото му и щипеше очите му. Зрението му се замъгли. Ръцете му бяха толкова потни, че едва държеше пистолета.

Дювал присви очи. Пръстите му около дръжката на пистолета се стегнаха. Базил знаеше, че няма начин човек като Дювал, без никаква съвест, да се откаже да стреля от упор. Знаеше слабото място на Бърк и щеше да го ръчка. Дори да налее киселина в него.

Адвокатът каза:

— Стюърт се насрал в гащите, когато си го застрелял, знаеше ли това? Бардо ми каза.

— Млъкни! — изкрещя Бърк и гласът му секна.

— Каза, че Стюърт умрял, вонейки до бога.

— Предупреждавам те, Дювал!

— Бардо каза, че вонял адски гадно.

— Млъкни, млъкни! — изстена Бърк.

— Гордееш ли се със себе си, задето накара приятеля си да умре така?

— Престани!

— И той имаше хубавичка жена. Видях я на процеса. Ти я направи вдовица. А сега ще трябва да гледаш как Реми умира.

— Не!

Бърк пусна пистолета и вдигна ръце, за да запуши ушите си. След това се облегна на металния стълб, поддържащ полицата с орхидеи, като хлипаше.

— Знаех си, че си пъзльо. Кев Стюърт умря, защото...

Но Дювал спря по средата на изречението. Очите му се събраха към носа, сякаш искаха да видят дупката между тях. След секунда на два сантиметра над нея се появи втора. Той падна назад върху покрития е плочки под.

Базил се изправи и отиде до него. Погледна в очите на мъртвеца и каза:

— Кев Стюърт умря, защото никога не пропускам целта. Нещо, което очевидно си забравил, задник такъв.

Реми се приближи до него. Той я прегърна.

— Флара е в безопасност.

— Бардо не е...

— Изобщо не ѝ е видял очите.

Реми се вцепени от облекчение. Няколко минути стояха така, притиснати един до друг. След това Бърк я побутна към вратата.

— Трябва да се обадя на няколко места.

Тя погледна само веднъж Дювал и се извърна.

— Слава богу, че се хвана на емоционалната ти криза!

— Значи знаеше, че се преструвам?

— Разбира се. Само малко се притесних, когато пусна пистолета.

— И аз бях притеснен. Но трябваше да поема този риск.

Двамата прекосиха ръка за ръка моравата и влязоха в къщата. Никой от празнуващите не ги забеляза. Всички бяха заети да се веселят възможно най-много в оставащите няколко минути до полунощ.

— Единствената стая, която не е отворена за гости, е кабинетът — каза тя, надвиквайки врявата.

Той ѝ направи знак да го води.

Реми отвори вратата на кабинета, но се дръпна назад при вида на клоуна, лежащ в локва кръв. Бърк я издърпа обратно във фойето.

— Обади се на девет-едно-едно. Кажи им да се свържат с Литръл.

Тя кимна безмълвно и започна да си проправя път през тълпата. Бърк влезе в кабинета, затвори вратата след себе си и я заключи, за да не може да влезе никой от гостите, да види трупа и да предизвика паника.

Пристъпи бързо към младежа в черен костюм и потърси пулса му. Беше мъртъв.

След това приклепна до клоуна. Болката беше издълбала линии в грима. Очите, покрити с дебел пласт боя, бяха затворени и неподвижни. Голямата червена усмивка бе размазана и изглеждаше гротескно.

Отначало Бърк не беше сигурен дали е жив, но след това очите потрепнаха и се отвориха. Устните се раздвижиха и през тях излезе слаб глас:

— Базил?

Бърк издиша бавно.

— Здравсти, Дъг.

— Кървя, нали?

Бърк погледна към ръката на Пату. Бялата ръкавица беше подгизнала от кръв, която беше напоила торбестия костюм и бе образувала червена локва под него.

— Страхувам се, че да.

— Дювал — каза той със слаб глас. — Но поне очистих другия.

Пистолетът, с който бе застрелял човека на Дювал, все още беше в неподвижната му ръка. Базил не го докосна. Това си беше място на престъпление.

— Пречуках Дювал — каза му Бърк.

Пату затвори очи.

— Добре. Повикай... повикай... помощ.

Бърк се изправи и отиде до вратата, но не я отвори, за да повика помощ. Ръката му стиска няколко секунди бравата, след това я пусна решително. Бърк се върна при Пату и приклепна до него.

— Помогни ми, Бърк.

Бърк махна нежно кръглия червен нос и огненочервената перука от главата на Пату.

— Не мога да го направя, Дъг.

Очите на Дъг намериха неговите. След това, докато гледаше спокойното лице на приятеля си, плиткият дъх изсвистя през устните

му:

— Ти знаеш.

— Че ти си предателят в отдела ли? Да.

— Откога?

— От деня, в който уби Мак. И това беше убийство, Дъг. Мак не дойде да ме търси, за да ме откара при Дювал, както ти каза. Дойде да ми каже, че има по-добър, по-хитър начин да се докопам до него само ако проявя малко търпение. Тази сутрин проверих едно свое подозрение и се оказах прав. Говорих първо с Литръл, а след това с министъра на правосъдието. Изглежда, че скоро след заемането на поста си министърът назначил специален екип за разследване на корупцията в полицията. Мак бил част от него. Той минал през полицейската академия и продължил да си проправя път нагоре, но през цялото време душел из „Наркотици и нравствен“, за да открие предателя. Теб, Дъг. Мак бил съвсем близо да те пипне. Явно си усетил, че става горещо, и го застреля, за да не може да сподели подозренията си с мен. Може и да понечи да извади пистолета си в колибата, но не беше, за да ме убие. Искаше само да ме върне обратно и — с разрешението на министъра — да ме осветли по въпроса. Също така е искал да ме накара да седна, за да може внимателно да ми обясни, че човекът, когото съм смятал за приятел, всъщност е мръсно ченге. И знаеш ли кое е най-лошото, Дъг? За кое най-много ме е яд? Че ти приписа престъпленията си на Мак. — Бърк доближи лицето си съвсем близо до това на умирация. — Защо, Дъг? Защо Дювал, за бога? Защо? За пари ли?

— От страх — рече немошно мъжът.

— Ти не си страхливец.

— Момчето, дето го застрелях. Помниш ли?

— В годината когато бяхме новобранци? — Бърк си спомняше смътно инцидента. — Беше въоръжен и понечи да си извади оръжието, когато ти се опита да го арестуващ. Случаят беше съвсем ясен.

Пату поклати едва забележимо глава:

— Искаше да се предаде, но аз се паникьосах, застрелях го прекалено бързо и го покрих. — Поспря се и си пое няколко пъти хрипящо дъх. — Беше от хората на Дювал. Той знаеше, че този човек не използва пистолет, а ножове. Не можеше да умре с пистолет в ръка

и оня мръсник го знаеше. Оттогава съм му в ръцете. — През белия грим се проточи сълза. — Бях добро ченге. Исках да стана главен.

— Това никога нямаше да стане, Дъг — каза тъжно Бърк. — Ако не беше Мак, някой друг щеше да те хване.

— Ти.

— Да, може би аз. Само че го разбрах твърде късно.

Пату остави пистолета да падне и с последни усилия хвана предницата на ризата му.

— Как... как... се досети?

— Не съм се досещал. Ти сам ми каза.

Пату го погледна объркано.

— След като застреля Мак — обясни Бърк, — ми каза, че разговорите с търговците на наркотици били проследени обратно до Мак: дори и онзи, който ги предупредил в нощта, когато беше убит Кев. Това беше лъжа и аз го знаех. — Наведе се към Пату, така че да не пропусне нито дума. — Търговецът на наркотици е боклук. Но ченге, което играе на тяхна страна, е още по-голям боклук. Лошите момчета печелеха всеки рунд с помощта на един от нашите. Вътрешните работи не хвърляха камък в рядкото лайно, защото повечето от тях също са корумпирани. Окръжният прокурор си играеше на политика и си живееше живота. Предполагах, че екипът на министъра на правосъдието работи по този въпрос, но много тайно. Изглеждаше така, сякаш не се прави нищо, за да хванат кучия син, който ни предаваше на Дювал. Колко акции трябваше да отидат по дяволите, преди да бъде направено нещо? Десет? Пет? Може би само една. Може би само една провалена акция би подтикнала някого да направи нещо. Разбира се, кой можеше да предположи, че точно тази акция ще струва живота на Кев? Аз със сигурност не. Нали разбираш, Дъг — продължи той, но вече по-тихо. — Онзи ден в колибата ти ме излъга, че Мак е предупредил търговците оная нощ. Знаех, че не е Мак. Защото бях аз.

Пату изстена. Главата му се обърна на една страна, но той не отделяше очи от Бърк.

— Казах им, защото си мислех, че една провалена акция, дори и съвсем дребна, може да се окаже достатъчна, за да се започне разследване. Но блестящият ми план се провали. Нямаше откъде да знам, че Бардо е в склада. Единственият път, когато направих компромис със себе си, когато се направих на продажник, Кев беше

убит. — Той се приближи още повече до умирация си приятел и прошепна: — И до края на живота си ще трябва да живея с това на съвестта си. — После откопчи пръстите на Пату от ризата си и отблъсна ръката му. — Но ти ще трябва да умреш с твоята вина на съвестта си.

Пату изхлипа. Бърк погледна часовника.

— Две минути до полунощ, Дъг. Блажният вторник ще свърши и ти ще бъдеш мъртъв. — След това се покашля и изтри сълзите от очите си. — Тогава ще ти простя.

ЕПИЛОГ

— Тя е прекрасна, Бърк.

— Да, прекрасна е.

Двамата с Нанси Стюърт седяха на люлеещата се пейка на верандата на Дред. Беше горещ, спокоен и влажен Ден на труда. Почиваха си на сянка, докато Дред преподаваше на останалите уроци по риболовство на кея.

Бърк се запита какъв ли е произходът на парчето месо, което Дред използва за стръв. Доколкото знаеше, никой не бе разследвал изчезването на двамата мъже, които Дювал беше изпратил с Грегъри Джеймс.

— Искам да кажа — рече Нанси, — че Реми е красива и душевно.

— Знам какво искаше да кажеш. И аз имах същото предвид.

Тя се разсмя и му припомни дните, когато Кев беше жив и тримата се събираха в тяхната кухня на кафе и приятелски шегги.

— Все пак не ти е убягнало от вниманието, че булката ти е страхотна.

Бърк се усмихна виновно и гордо като малко момче, направило първото си бягство от къщи — през оградата на съседа.

— Не, това не е убягнало от вниманието ми.

Наблюдаваше как Реми слуша внимателно Дред и следва инструкциите му с решителността на новопокръстен, след това се усмихна на един негов комплимент.

Господи, колко я обичаше! Толкова много, че чак се плашеше. Понякога го болеше. С всеки ден влиянието на Дювал изчезваше по малко. Скоро щеше да бъде само един мрачен спомен. Реми се превръщаше в уверена жена, сигурна в себе си и в любовта му.

— Работата в галерията, изглежда, ѝ харесва — забеляза Нанси.

— Влюбена е в нея. И е много добра. Миналата седмица присъствах на една изложба. Докато обсъждаше картините с клиентите си, не можах нищичко да разбера, обаче те попиваха всяка нейна дума.

— Гордееш се с нея.

— Дяволски се гордея — отвърна сериозно той. След това прибави със същия тон: — Благодаря ти, че ѝ стана приятелка, Нанси. Тя никога не е имала приятелка.

— Не го чувствам като задължение. Тя ми харесва.

Той се обърна, за да постави празната си кутия безалкохолно върху един обърнат варел и, без да иска, бутна колекцията от пощенски картички на дървения под. Бърк се наведе да ги вземе.

— Да не би Дред да си пише с някого? — попита Нанси.

— В известен смисъл. Един наш стар приятел.

Картичките бяха изпратени от най-различни места на страната и с дати през една седмица. Нито една от тях не беше подписана. Всичките бяха от Грегъри Джеймс. Съобщенията бяха кратки, по едно-две изречения, и доста загадъчни за човек, който не знаеше обстоятелствата около бягството на младежа от Ню Орлиънс. Загатваше и за смъртта на Дювал и облекчението, което му бе донесла тази новина. Всъщност картичките бяха изпратени, за да уведоми Дред, че е жив и здрав и мисли усилено за посоката на живота си оттук нататък.

Последната картичка носеше клеймо от Санта Фе. Целият текст беше: *Свети Лука 15: 11-24*. Дред беше погледнал в Библията, за да види притчата за блудния син.

— От доста време го няма — рече Бърк на Нанси. — Но ми се струва, че вече мисли да се връща.

— Хей, хванах една!

Викът привлече вниманието им към кея, където Флара, за завист и възхищение на останалите рибари, държеше високо улова си. Дейвид Стюърт, по-големият син на Нанси, ѝ предложи да свали рибата от кукичката вместо нея. Нанси довери на Бърк, че Флара е подкопала сериозно мнението на синовете ѝ, че всички момичета са противни, грозни и тъпи.

— Преди да срещнат Флара, и двамата се кълняха, че никога няма да имат нищо общо с противоположния пол. Тя охлади решителността им.

— И тя ги харесва. Горкото дете, никога не е имало друго семейство, освен Реми. Но наистина е страхотна, с ум като бърснач, забавна. Очаква тази есен да тръгне в смесено училище. — Той се засмя и прибави: — Дори и мен харесва. Постоянно ми досажда с въпроса кога Реми ще забременее.

— Реми ми довери, че планирате да имате бебе.

— Правим всичко възможно — каза той и усети, че устните му отново се разтягат в усмивка. Странно, колко често се усмихваше напоследък.

— Ужасно се радвам за щастието ти, Бърк.

— Благодаря.

— Като говорим за това... — Тя подръпна долната си устна със зъби. — Срещам се с един човек.

— Без майтап? Това... Това е страхотно, Нанси!

— Наистина ли мислиш така? — попита плахо тя.

— Ако е всичко, което заслужаваш — да.

— Е, не знам дали е всичко, което заслужавам — рече сдържано тя, след това не се сдържа и се усмихна широко. — Но е ужасно мил. Човек с добър бизнес. Жена му починала от рак преди няколко години. Обичал я така, както аз обичах Кев, а това е добър знак, не мислиш ли?

— Определено. А как е той с момчетата?

— Засега добре. И изглежда страхотно отзад в дънки.

— Гледай сега какви ги приказваш.

— Но, разбира се, ще трябва да премине през киселинния тест.

— Смяя ли да попитам?

— Да се срещне с теб — отговори тя.

Бърк усети как усмивката му се стопява. Тя говореше сериозно.

— Защо моето мнение ще значи толкова много?

Нанси протегна ръка към неговата и я стисна.

— Реми е нов приятел, но ти си ми най-добрият. Мнението ти означава много за мен. — Двамата се изгледаха многозначително един друг, след това тя стана и отупа праха от ленените си гащета. — Забелязвам, че Питър започва да се ядосва. Време е за конско.

Когато тръгна към останалите, Бърк бе твърде развълнуван, за да каже каквото и да било.

Той влезе в магазина, уж да си вземе друго безалкохолно, но се хвана с две ръце за тезгяха на Дред и се втренчи през мътното стъкло

към прашасалите захарни пръчки и пакетите сушено говеждо.

Няколко минути по-късно мрежата на вратата изскърца.

— Бърк? — Реми застана до него и сложи ръка на рамото му. — Всичко наред ли е?

Той се обърна и ѝ се усмихна разсеяно. Само че не можеше да скрие очите си.

— Какво има? — попита разтревожено тя.

— Нищо.

— Тъжен ли си?

— Всъщност съм щастлив. — Той изтри с ръкав овлажнелите си очи и ѝ разказа за кандидата на Нанси. — Ужасно се развълнувах, че толкова цени мнението ми.

— Безрезервно — каза Реми. — Точно това ми каза и на мен оня ден, когато обядвахме заедно.

Новината за смъртта на Дювал бе водеща и далеч прехвърли границите на щата. Беше последвана от обширни репортажи за корупцията в нюорлианското полицейско управление и общината, както и за специалния екип, който я беше разкрил.

След като чу новината, Джо се обади на Бърк, който потвърди, че това е била полицейската работа, в която се е забъркал. Вече беше безопасно за семействата на Джо и на Нанси Стюърт да се завърнат у дома.

В навечерието на погребението на Дъг Пату Бърк призна на Нанси за съучастието си в смъртта на съпруга ѝ. Двамата плакаха заедно и тя му благодари, задето ѝ е казал. Почувстваха се пречистени. И все пак Бърк продължаваше да се терзае заради грешката си.

— След всичко това — рече той — не мога да разбера как така Нанси не само ще ми прости, ами и ще ме счита за най-добрия си приятел.

— Бърк — каза Реми, приближи се до него и го прегърна. — Само ти още не си си простил. Назначен си от министъра на правосъдието да изровиш всичките форми на корупция в полицейското управление. Окръжният прокурор Литръл не прави и крачка, без да се посъветва с теб. Уважават те и ти се възхищават. — Тя сложи ръка на гърдите му. — И те обичат.

— Имам нужда от теб — прошепна Бърк, притегли я до себе си и опря брадичка на темето ѝ.

— Щом аз можах да си простя за всичките години, които прекарах с Пинки Дювал, и ти можеш да си простиш тази своя единствена грешка, нали?

Той повдигна лицето ѝ към своето и я целуна. Потъна в сладостта, топлината и мекотата на устата ѝ, докато тя отдръпна главата си и промърмори:

— Люби ме.

Той погледна над рамото ѝ към края на кея, където се чуваше как другите говорят и се смеят.

— Какво, сега ли?

— М-хм.

Без да има нужда от повече насърчение, той я понесе през оскъдно обзаведените стаи на Дред. Накрая се озоваха на тясното легло, където беше лежала и преди, а дрехите им бяха разхвърляни наоколо като останки след ураган. Бърк започна да целува устата, шията, гърдите ѝ. Но тъкмо когато понечи да проникне в нея, тя го изненада, като пое инициативата и направи нещо, което никога досега не бе правила.

Отначало Бърк се опита да възрази шепнешком, но скоро бе твърде завладян от атаката на усещанията, за да спори. Той изстена името и зарови пръсти в косата ѝ. Ръцете му следваха движенията на главата ѝ, докато тя го любеше с устата си.

След това седна върху него и го пое в себе си. Беше страхотно. Тя го яздеше, а устата ѝ беше слята с неговата, когато двамата стигнаха едновременно до кулминацията.

Лежаха тихо, лениво, здравата изпотени. Знаеха, че трябва да се облекат и да се присъединят към другите, преди да забележат отсъствието им, но си останаха така.

— Ти си ни подслушвал, нали? — попита тихо Реми.

— Мм? — промърмори той, все още преживяващ невероятното удоволствие и неспособен да каже нещо повече.

— Ти си ни подслушвал с Пинки.

Това му подейства като кофа със студена вода. Той се изчерви и се покашля:

— Ъ-ъ, да. Поставих подслушвателно устройство в спалнята ви.

— Защо?

— Казах си, че може да чуя нещо за незаконната дейност на Дювал. Но това си беше само извинение. Истината е, че бях завладян от теб. Вбесяваше ме самата мисъл, че си с него. Ала в същото време се вживявах... — Той въздъхна, отвратен от себе си. — Господи, трябва да съм извратен!

— Не, не си. — Тя го прегърна още по-силно и дълго останаха така, без да кажат нищо.

След това Бърк я попита как се е досетила за устройството.

Реми вдигна глава, погледна го и отмахна няколко влажни кичура от челото му.

— Избягваше някои интимни неща, за които смяташе, че ще ме отвратят. Страхуваше се, че ще ми напомнят за Пинки. — Тя се усмихна тъжно. — Бърк, нищо, което правим заедно, не може да ми напомни за него или за нещо, което съм видяла, чула или изпитала в дома на Ейнджъл. Сега не е същото. Ново е. Чисто. Красиво. Изпитвам радост от това, че те обичам. Изобщо не е същото.

Той хвана ръката ѝ и притисна дланта до устните си. Искаше да ѝ каже колко я обича, но за втори път този следобед бе твърде развълнуван, за да говори.

А и тя вече го знаеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.